

У И Л Б Ъ Р
С М И Т

СЕДМИЯТ
ПАШИРУС

ТОМ II

УИЛБЪР СМИТ СЕДМИЯТ ПАПИРУС ТОМ 2

Превод: Борис Тодоров

chitanka.info

Убит е известен египтолог, открил неотдавна, в ограбената преди векове гробница на царица Лострис, съпругата на фараон Мамос, 10 папируса. Оцеляла като по чудо, вдовицата е наясно, че смъртта на съпруга ѝ е свързана с един от папирусите — седмия, на който са записани сведения за местонахождението на пищното погребение на фараона-изгнаник. Тя трябва да разкрие тайната на папируса, преди да стане следващата жертва на безжалостния убиец. Само един човек може да ѝ помогне — богатият английския археолог — любител и авантюрист Никълъс Куентън-Харпър.

Търсенето на съкровището на фараона започва.

Кацнаха на „Хийтроу“ достатъчно рано, за да не чакат на опашка пред паспортния контрол. Понеже не носеха багаж, си спестиха и задължителната рулетка, която всеки пътник трябваше да изиграе с транспортната лента — ще дойде ли куфарът или не?

Никълъс просто бе прегърнал под мишница кожата на дик-дика в розовия плик. Трябваше само да подпира от време на време куцукащата Роян, за да изглежда в очите на всички митничари по-невинен от херувимите в Сикстинската капела.

— Толкова си убедителен — прошепна му Роян, когато се намериха окончателно на британска територия, — че започвам да се съмнявам в теб. Ако можеш с такава лекота да излъжеш английската митница, откъде да знам не лъжеш ли и мен непрестанно?

Късметът продължи да ги следва и нататък. На стоянката за таксито не чакаше никой и час и нещо след приземяването на самолета, двамата се озоваха пред градската къща на Никълъс в Найтсбридж. Часът беше осем и половина сутринта, денят — понеделник.

Докато Роян си вземаше душ, Никълъс взе чадъра си и отиде до близкия магазин да купи нещо за закуска. Двамата си поделиха задълженията по нейното приготвяне — тя печеше филийките, а той изпържи специалитета си: омлет със спанак.

— Когато отидем отново в долината на Абай, ще ни е нужна помощта на експерт — подметна Роян, докато чакаше маслото да се стопи върху горещия хляб.

— Вече знам кого ще поканя. Работил съм и преди с него — увери я Никълъс. — На времето е работил в „Роял Енджинийърз“. Специалист по подводни конструкции и работа под вода. Сега се е оттеглил и живее в малка къща в Девън. Подозирам, че не тъне в разкош и в същото време скучае до смърт. Само да чуе, че има възможност да разреши и двата си проблема наведнъж, сигурен съм, че ще се възползва веднага от мен.

Свършиха със закуската и Никълъс предложи да измие чиниите.

— В това време ти ще занесеш филмите за проявяване. Точно срещу „Хародс“ има клон на „Буутс“, където ще ги извадят за час.

— Ето ти справедливо разпределение на труда — отбеляза Роян с изражение на страдалка. — Ти си имаш миялна машина, а аз не мога да спра по свое желание дъжда навън.

— Съгласен съм, така е — засмя се той. — За да не ти дойде много, ще ти дам мушамата си. А докато чакаш да ти изпълнят поръчката, можеш да си купиш и някоя дреха. Доколкото си спомням, целият ти багаж погребан под свлачището. Аз имам да навъртя няколко жизненоважни разговора по телефона.

Роян излезе, а Никълъс веднага се настани зад бюрото и извади тефтера си с номерата. Най-напред звънна в Куентън парк, където госпожа Стрийт напразно се правеше, че не се радва особено на завръщането му.

— Бюрото ви е затрупано с половинметрова купчина от кореспонденция. Най-вече сметки за плащане.

— Настроението не е много ведро, доколкото разбирам?

— Адвокатите не престават да ми висят на главата, а господин Маркхам от Лойдс се обаждат всеки божи ден.

— Бъдете добро момиче и не издавайте на никого, че съм се върнал. — Никълъс много добре знаеше за какво става дума — ако не беше за пари, никой не би си правил труда да го търси толкова настойчиво. Само дето не ставаше дума за петстотинте гвинеи, които би дължал на шивача си за последния костюм; хората чакаха да им плати два милиона и половина. — По-добре да остана в Йорк, отколкото да се показвам в Куентън — рече той на госпожа Стрийт. — В апартамента никой няма да ме открие.

Опита се да не мисли за астрономическите си дългове и се съсредоточи върху належащите въпроси.

— Имате ли под ръка нещо за писане? Добре, слушайте какво искам от вас.

Трябваша му цели десет минути да свърши с дългата поръчка, след което госпожа Стрийт му я прочете от край до край повторно.

— Така. Погрижете се за всичко, ако обичате. Връщаме се още тази вечер. Доктор Ал Сима ще ми гостува за неопределено време. Кажете на иконома да отскочи до апартамента и да й приготви втората спалня.

После се обади в Девън. Сигналът беше свободен и Никълъс се опитваше да си представи някогашната къща на бреговата охрана, превърната в жилище. В мислите му се набиваше живописна гледка с високи морски скали, сиво небе и огромни вълни, подгонени от зимните ветрове. Вероятно Даниъл Уеб се занимаваше в

работилничката си в двора — поправяше нещо по любовта на живота си — „Джагуар“, модел 1935-та, или приготвяше примамки за съомга. Риболовът открай време беше негова страст; именно той бе спомогнал да завържат дружба помежду си.

— Ало? — гласът на Даниъл издаваше голямата подозрителност на оттеглилия се пенсионер.

Никълъс си го представяше с плешивата му, лъскава като яйце глава и косматата ръка, сграбчила хищно телефонната слушалка.

— Сапър, имам работа за теб. Навит ли си?

— Къде ще ходим този път, шефе? — макар и три години да не се бяха чували, Даниъл веднага разпозна гласа на Никълъс.

— Там, където има много слънце и танцуващи момичета. Парите — колкото и миналия път.

— Значи съм навит. Къде ще се срещнем?

— В апартамента. Спомняш си го, нали? Ще те чакам утре. Донеси си и сметачната линейка — Никълъс добре знаеше, че Даниъл никога не би се доверил на електронен калкулатор, още повече на портативен компютър.

— Джагуарът още си го бива. Ще тръгна рано и по обяд ще съм пристигнал.

Никълъс затвори и навъртя следващите два номера — на банките си в Джърси и на Каймановите острови. Имаше две сметки за крайни нужди, но и в тях парите намаляваха с незавидна скорост. С Роян бяха оценили бъдещия бюджет на двеста и тридесет хиляди лири. Но както всички хора, и те бяха склонни да намаляват.

„В такива случаи винаги се прибавят поне петдесет на сто — пресметна за всеки случай Никълъс. — Кое то означава, че след края на експедицията килерът ще бъде опразнен до трошичка. Да се надяваме, че тоя ми ти Таита не си прави майтап с нас.“

Изрече паролите пред съответните банкови служители и им даде инструкции как да прехвърлят парите му по сметки, от които можеше да тегли по всяко време.

Имаше да проведе още два много важни разговора, преди да заминат за Йорк. Съдбата на целия им план зависеше от техния благоприятен резултат. А връзките му в случая бяха толкова тънки, че можеха да се нарекат чисто и просто въображаеми.

— Добър ден, тук е британското посолство. С какво мога да ви бъда полезен?

Никълъс погледна часовника си. С трите часа разлика в часовите пояси в Адис Абеба вече трябваше да е следобед.

— Обажда се сър Никълъс Куентън-Харпър от Обединеното кралство. Дали бих могъл да говоря с господин Джефри Тенънт, вашето военно аташе?

Джефри пое слушалката почти мигновено.

— Скъпи приятелю, чувам, че вече сте пристигнали. Много се радвам за вас.

— Казах си, че сигурно се притесняваш за нас, та ти се обаждам да те успокоя, че всичко е наред.

— Как е очарователната доктор Ал Сима?

— Праща ти много целувки.

— Би ми се искало да ти повярвам — въздъхна театрално Джефри.

— Имам една голяма молба към теб, Джеф. Познаваш ли полковник Мариям Кидане от Министерството на отбраната?

— Приятели сме — увери го веднага Джефри. — Мисля, че добре го познавам. Ако не се лъжа, играхме тенис миналата събота. Бекхендът му е убийствен.

— Моля те, помоли го да ми се обади възможно най-скоро — и даде на Джефри телефонния номер на апартамента си в Йорк. — Кажу му, че е във връзка с рядък вид етиопска лястовица, с която бих искал да украся музейната си сбирка.

— Хайде пак твоите истории, Ники. Не ти ли стига една обеща на ухото? Откога търгуваш с редки птици? Представям си как отваряш Червената книга и си избираш най-редкия животински вид на земята...

— Ще го сториш ли за мен, Джеф?

— Разбира се. „Бъди верен, за да са ти верни“, нали така? Винаги си бил късметлия.

— Дължа ти едно пиене.

— Повече от едно, бих казал. Поне пет-шест.

Следващото обаждане обаче не се оказа толкова сполучливо. От международни телефонни справки бе взел някакъв номер в Малта. Още при първото позвъняване от другата страна се обади ясен сигнал свободно.

— Вдигни, моля те, Джени — шепнеше Никълъс, но за негово съжаление, след шестото позвъняване се включи телефонният секретар:

„Свързали сте се с централното бюро на «Африкеър Сървисиз». В момента няма кой да отговори на обаждането ви. Молим ви, оставете името, телефонния си номер и кратко съобщение. Изчакайте сигнала. Ще ви потърсим при първа възможност. Благодаря.“

Дори по телефона звучният южноафрикански акцент на Джени Бадънхорст не можеше да бъде сбъркан с друг.

— Ало, Джени, тук е Никълъс Куентън-Харпър. Дали старият ви „Херкулес“ още може да лети? Работата не е кой знае колко тежка и продължителна, би трябвало да издържи. Парите са добри. Обади се в апартамента ми в Англия. Не е спешно. Дали ще си се обадила вчера или онзи ден, няма значение.

Минута, след като Никълъс свърши с телефонните разговори, на уличната врата позвъни върналата се от покупки Роян. Той хукна по стълбите да я посрещне.

— Точността ти е забележителна — похвали я Никълъс. Носът ѝ беше порозовял от студ, по мушамата ѝ се стичаха струйки дъждовна вода. — Успяха ли да проявят филмите?

Роян извади жълтия пакет от джоба на дрехата и победоносно го размаха.

— Много добър фотограф — и тя не спести комплиментите си. — Всички са излезли страхотно. И с невъоръжено око мога да прочета всеки йероглиф. Подновяваме играта с Таита при същия резултат отпреди почивката.

Разпръснаха снимките по бюрото му в кабинета и доволно се изхилиха.

— Извади ли и дубликати? Браво. Така ще можем да работим и поотделно. — Никълъс беше повече от доволен. — Негативите ще отидат в личния ми сейф в банката. Не можем да си позволим втори път да губим материали.

Роян взе голямата му лупа и започна да разглежда снимка след снимка. Най-накрая избра най-успешните и задели настрана пълната репродукция на египетската стела.

— С тези ще работим. Не мисля, че ще ни липсват отпечатъците с молив. И снимките ще ни свършат работа. — За да го убеди, че е така, започна да чете на глас случайно избран откъс от надписите. — *Кобрата размотава кълбото си и надига качулката си, обсипана с диаманти. Утринните звезди се отразяват в очите ѝ. Три пъти черният ѝ, лигав език целува въздуха.* Дори при прочитането на тези три изречения в гласа на Роян се усети вълнение. — Чудя се какво ли иска да ни каже с този стих. О, Ники, толкова е вълнуващо да продължим с разгадаването на мистериите!

— Сега обаче ще оставим всичко настрана — прекъсна той удоволствието ѝ. — Като те знам каква си, ако почнеш отсега, до среднощ ще сме плътно приковани в къщата. По-добре да се хвърляме на рейндж роувъра и да тръгваме. До Йорк има доста път, а по радиото съобщиха, че магистралата е покрита с лед. Малко разнообразие след онази пещ в долината.

Роян се изправи и подреди снимките на купчина.

— Прав си. Понякога изключвам. Преди да тръгнем, мога ли да звънна вкъщи?

— Предполагам, имаш предвид Кайро?

— Така де, Кайро. У семейството на Дурайд...

— Няма защо да обясняваш. Ето го телефона, ще те чакам долу в кухнята. Мисля, че ще ни дойде добре по един горещ чай.

Роян се появи след половин час. Изглеждаше доста гузна, затова мина веднага по същество:

— Съжалявам, че пак трябва да предизвикам някои усложнения, но по-добре да си призная отсега.

— Казвай — подкани я Никълъс.

— Трябва да се върна вкъщи... в Кайро — рече Роян, а той само я погледна в недоумение. — Само няколко дни — побърза да добави тя. — Говорих с брата на Дурайд; имало неща, за които трябвало да се погрижа.

— Не ми се харесва да се връщаш там сама — поклати той глава. — Все пак, спомни си какво ни се случи последния път.

— Ако теориите ни излязат прави и опасността е идвала от Нахут Гудаби, то той в момента се намира в Етиопия. Няма от какво толкова да се страхувам.

— И все пак не ми се нрави. Ти си ключът към загадките на Таита.

— Благодаря, сър — шеговито му отвърна Роян. — Това ли е единствената причина, заради която не искаш да ме гръмнат преждевременно?

— Ако толкова искаш да ме притиснеш в ъгъла, нека знаеш, че в желанието ми да те имам до себе си има и силен личен елемент.

— Ще се върна преди още да си разбрал, че ме няма. Освен това, ти си имаш достатъчно работа, няма да ти е скучно без мен.

— Предполагам, че колкото и да искам, не мога да те спра — сложи Никълъс точка на спора. — Кога смяташ да летиш?

— Има полет в осем тази вечер.

— Не е ли малко скоро? Имам предвид, че току-що пристигаме — опита се за последно да я задържи Никълъс, но скоро се предаде. — Ще те изпратя до летището.

— Не, Ники, „Хийтроу“ не ти е на път. Ще взема влака.

— Настоявам.

Беше понеделник вечерта и движението можеше да се нарече сравнително спокойно. Щом излязоха от градската зона, почти не се забавиха по магистралата до аерогарата. По пътя оживено обсъждаха проведените и непроведените телефонни разговори на Никълъс.

— Надявам се чрез Мариям Кидане да се свържа в скоро време с Мек Нимур. Мек е основната фигура в играта ни с Таита. Ако него го няма за първия ход, партията бао дори не може да започне.

Остави Роян на входа на летището.

— Обади ми се утре сутринта да съм спокоен, че си пристигнала, и да знам кога се връщаш. По това време трябва вече да съм в апартамента в Йорк.

— Разговорът ще е за твоя сметка — предупреди го Роян и му подаде буза. След това се измъкна от седалката и тресна вратата на колата.

Никълъс изчака дребничката й фигура да изчезне от огледалото за обратно виждане и натисна газта. Беше изпълнен с меланхолия и чувство за преживяна загуба. Но скоро личните емоции отстъпиха на

друго, много по-тревожно усещане — предупредителната система отново започваше да вдига врява в съзнанието му. Нещо неприятно се готвеше. Щом пристигнеше в Египет, Роян щеше да се сблъска със зловещи преживявания. Поредният кръвожаден звяр бе избягал от клетката си и сега дебнеше с наточени зъби. Но бе твърде рано Никълъс да знае къде е грешката и откъде ще дойде опасността.

— Моля ви, не позволявайте нещо лошо да ѝ се случи — изрече той на глас, без да знае към кого е отправена молбата му. Чудеше се дали да не се върне на летището и да я прибере в колата си, но знаеше, че няма право да го стори, а Роян беше достатъчно независима да го прати по дяволите. Освен с физическа сила, Никълъс не знаеше по какъв друг начин би могъл някога да я разубеди в решенията ѝ. Сега просто трябваше да я пусне. — Кое то никак не ми се нрави — повтори той и пое по магистралата.

Както личната му секретарка, така и всички останали, които работеха за него, знаеха какво точно очаква той от тях. Затова и всичко вървеше като по мед и масло. Готхолд фон Шилер огледа вътрешността на предвидената за престоя му къщичка и даде знак, че я одобрява. Хелм се бе справил добре за малкото време, което му бяха оставили да приготви базата за пристигащия шеф.

На собственика на компанията се полагаше половината от дългото, сглобяемо бунгало. Атмосферата вътре бе по-скоро спартанска, но пък всичко беше чисто и подредено. Дрехите на Фон Шилер вече висяха в гардероба, лекарствата и козметиката му — подредени в банята. Имаше и собствена кухня с цял комплект битова техника и пълен до пръсване хладилник. В частния си самолет немецът не бе пропуснал да вземе и личния си готвач — китаец, който бе събрал в багажа си всичко необходимо да угоди на вкуса на господаря си.

Фон Шилер беше вегетарианец, непушач и въздържател. Двадесет години по-рано се беше славил с тъкмо обратното: всеки ден си похапваше здраво по елитни ресторанти, наливаше се с рейнски вина и се водеше експерт по хавански пури. Тогава беше дебел, над яката му плуваше тлъста гуша, а сега, въпреки напредналата възраст, бе слаб и жилав като състезателно куче.

В есента на живота си Готхолд фон Шилер предпочиташе повече удоволствията за ума и душата, отколкото плътските сладости. Отдаваше много по-голямо значение на неодухотворените предмети, отколкото на живите създания, независимо хора или животни. Парче камък, гравирано от ръката на майстори, умрели преди хиляди години, можеше да го възбуди много повече, отколкото топлината на красива млада жена. Фон Шилер обичаше всичко да е на мястото си и под контрол. Властта над хора и събития го поддържаше много повече от храната, която поглъщаше. Притежанието на красиви и уникални предмети, беше единствената му истинска голяма страст, още повече че тялото му увяхваше и животинските инстинкти губеха от силата си.

Но в огромната му, безценна колекция от антични произведения нямаше нито един екземпляр, който да е бил открит от самия него. Сега му се предоставяше навярно последната възможност сам да влезе в кожата на търсача на съкровища, сам да усети тръпката от откритията, със собствената си ръка да строши печатите, затварящи подстъпите към гробницата на покойния фараон. Но най-вече го примамваше мисълта, че пръв ще зърне с очите си нещо, което е останало с хилядолетия скрито за човечеството. Навярно в това се изразяваше дълбоката му надежда да постигне безсмъртие и нямаше цена, която да не бе готов да плати — в злато или за сметка на чужд човешки живот. Не бяха малко хората, платили със смъртта си за задоволяването на тази почти божествена страст, но Готхолд фон Шилер дори не се замисляше за бъдещите жертви. Каквато и да беше цената на откритието, той щеше да я заплати.

Сега немецът се гледаше във високото огледало, окачено на стената срещу леглото. Приглади гъстите си, тъмни коси. Разбира се, че ги боядисваше, но пък и не можеше да се отърси от човешката суета... Доволен от образа си, Фон Шилер изтрака с твърдите си подметки по голите дъски на стаята и отиде до вратата, свързваща спалнята с дългата зала за конференции, където щяха да се провеждат работните съвещания на експедицията.

Вътре вече го чакаха няколко души, които, щом той се показва, почтително станаха от местата си. Всички приличаха на излети от калъп в сервилниченето и раболепните си изражения. Фон Шилер отиде до почетното място на дългата маса, където специално за него бяха поставили висок дървен подиум, покрит с червен килим. Лично

секретарката му отговаряше подиумът да следва Фон Шилер навсякъде по света. Височината му беше цяла педя, колкото човекът, качил се отгоре, да гледа отвисоко събеседниците си. Сега Фон Шилер започна да обикаля участниците в съвещанието със спокоен, безизразен поглед. Харесваше му да ги държи прави, да ги кара да кълчат вратове, за да го гледат.

Най-напред очите му се спряха на Хелм. Тексасецът работеше за него почти цяло десетилетие. Беше човек, на когото можеше да разчита — както силен физически, така и умствено способен. Най-голямото му достойнство бе, че изпълняваше всички заповеди, без да задава въпроси и без да изразява мнение. Фон Шилер поверяваше всички по-важни задачи само на него. Хелм беше човекът, когото щеше да прати във всяка точка на света — от Заир в Африка до Куинсланд в Австралия, от арктическият кръг до джунглите около екватора — и който щеше да свърши работата си бързо и безпогрешно. Липсваха му скрупули, но имаше добро възпитание: като послушен домашен любимец, той бе изпълнителен и почти не създаваше главоболия на началника си.

От Хелм погледът му плъзна по жената до него. Уте Кемпер беше неговата лична секретарка. Тя се занимаваше с всички подробности в живота му — от храната до дървения подиум, от лекарствата, които трябваше да глътне, до срещите, които трябваше да се състоят. Не беше възможно мъж или жена да влязат в пряк контакт с него, преди да са получили благословията на Уте Кемпер. Освен това тя беше същински експерт по съвременни комуникационни системи. Дървеното бунгало вече беше оборудвано с цяла стена от електронни уреди, на които само тя знаеше предназначението. Уте можеше да се ориентира сред милионите сигнали в ефира не по-зле от щъркел, връщащ се в изоставеното преди месеци гнездо. Дали щеше да застане на архаичен морзов апарат или да разчита текст на електронна факсова машина, Фон Шилер не знаеше друго човешко същество, което с такава лекота и бързина да се свърже с другия край на планетата и да прати най-лесно разбираемото за адресата послание. В момента секретарката му беше в разцвета на силите за една жена — четиридесетгодишна, слаба и руса, с присвити зелени очи и изпъкнали скули, напомнящи за Марлене Дитрих на млади години.

Законната съпруга на фон Шилер, Ингемар, бе от двадесет години инвалид. Уте Кемпер, беше единствената, успяла да запълни празнотата, оставена от принудителното ѝ оттегляне, но за своя началник означаваше много повече от секретарка или съпруга.

Когато се бяха срещнали за първи път, тя заемаше висок пост в техническата секция на германската общонационална комуникационна мрежа. В същото време бе търсена порнозвезда, което я радваше не толкова заради парите, колкото заради удоволствието от професията. Видеокасетите, които тя пазеше за спомен от онези години, бяха сред най-ценните придобивки на Фон Шилер; разбира се, след колекцията му от египетски старини. Подобно на Хелм, и Уте не познаваше скрупули и резерви. Каквото поискаше той от нея, тя го вършеше безропотно, без да се учудва на най-големите му странности. Дали щеше да гледа старите ѝ филми или сам щеше да влезе в ролята на партньорите ѝ от екрана, Фон Шилер можеше да постигне оргазъм единствено с нейна помощ. Но колкото по-бързо се излизваха месеците, толкова по-рядко го съпътстваха и тези приятни моменти. При всичките си старания, Уте не можеше да изкара от тялото на своя любовник онези разтърсващи спазми, които придружаваха на времето половите им контакти.

Уте беше сложила на масата пред себе си магнетофон. За нея бе повече от принцип да записва всяко заседание на своя началник, всеки служебен разговор — нещо, което допълнително му вдъхваше увереност.

Успокоен от присъствието на двамата си най-доверени помощници, милионерът започна да изучава по-подробно лицата на другите двама мъже край масата.

Полковник Ного, с когото се беше запознал тази сутрин при слизането от хеликоптера, го бе посрещнал с „Добре дошъл“ в базовия лагер на „Пегас“, на самия ръб на пролома на Нил. Фон Шилер не знаеше нищо за етиопеца, освен малкото, което Хелм му бе докладвал. Но негърът се ползваше с доверието на Хелм, който лично го беше избрал за делото. Големият шеф обаче не беше дотам доволен от представянето на полковника. В крайна сметка, той веднъж се изложи, позволявайки на Куентън-Харпър и на египтянката да се измъкнат между пръстите му. След като бе прекарал целия си живот в делови връзки с африканския континент, Фон Шилер се бе научил да не

разчита особено на черните маймуни. Смяташе, че е по-добре да намери някой европейец да му върши мръсната работа. Засега обаче помощта на Ного — върховния началник на Гоямския военноекспериментален район — беше повече от необходима. Изпълнеше ли обаче всички възложени поръчки, благотелят му щеше да се погрижи за премахването му. По-скоро Хелм, Фон Шилер не беше човек, който се занимава с излишни подробности.

Най-накрая очите на шефа се спряха на петия присъстващ. Още един, без когото нищо не можеше да тръгне. Именно Нахут Гудабид представи на вниманието на Фон Шилер седмия папирус. Германецът знаеше, че имало някакъв английски автор, написал цяла книга по въпроса, но той не четеше романи нито на немски, нито на някой от останалите четири езика, които ползваше свободно. Ако не беше Нахут да му съобщи за съществуването на древноегипетските ръкописи, Фон Шилер щеше да изпусне шанса на живота си.

Още щом Дураид Ал Сима беше завършил първия превод на откритите свитъци, Нахут Гудабид се бе явил пред Фон Шилер да му подшушне, че по всяка вероятност, някъде из Африка още стои неразкрита гробница на забравен египетски фараон. Оттогава двамата поддържаха постоянна връзка и когато стана ясно, че въпросният Ал Сима и жена му напреднали с разшифроването на последния, седми папирус, Фон Шилер нареди на египетския си сътрудник да се разправи с двамата и да му донесе резултатите от изследванията им.

Въпросният папирус сега беше най-ценната придобивка в египетската му колекция и заедно с всички останали реликви се намираше на сигурно място в железобетонните укрития на планинския му замък. Фон Шилер отдавна се бе погрижил да му издигнат непристъпно орлово гнездо, където да се чувства в безопасност от всякакви посетители.

Въпреки това Фон Шилер бе допуснал сериозна грешка, оставяйки египтянина да се разправи с Ал Сима и жена му. Трябваше да прати професионалист да свърши работата, но Нахут толкова убедително го бе излъгал, че ще се справи, че накрая Фон Шилер го беше оставил да върши каквото сметне за добре. Заради пребогатата предплата, сега се чудеше как да си отмъсти за несвършената работа. Когато му дойде времето, и Нахут щеше да си отиде, но засега участието му беше от жизнена важност за успеха на предприятието.

Не щеше и питане, че Нахут, много по-голям познавач египтолог от работодателя си, четеше по-свободно йероглифното писмо. В крайна сметка египтянинът беше прекарал почти целия си живот в изучаване на археология, докато Фон Шилер си оставаше чисто и просто любител, при това запалил се по темата сравнително скоро. Нахут беше способен да разчита ръкописите на мистериозния Таита с лекотата, с която преглеждаше сутрешната си кореспонденция, докато Фон Шилер прекарваше с минути над един-единствен символ и често прибягваше до услугите на справочници. Дори с тяхна помощ обаче, невинаги успяваше да схване дълбокия или скрит смисъл на даден текст. Ако го нямаше Нахут да му помага, немецът никога не би се справил сам с разрешаването на загадките, които стояха по пътя към гробницата на Мамос.

Та това беше екипът, който се събираше на първото си общо заседание в бунгалото. Всички чакаха с нетърпение Фон Шилер да открие дискусиата.

— Седнете, ако обичате, госпожице Кемпер — рече най-сетне шефът. — Вие също, господа. Нека започваме.

Но самият Фон Шилер остана прав на дъсчения си подиум в края на масата. Харесваше му да се чувства по-висок от останалите. Ниският му ръст го преследваше още от детските години, когато съучениците му го бяха кръстили Семката.

— Госпожица Кемпер ще запише на магнетофона си всичко, казано тук. Най-напред пак тя ще ви раздаде по една папка със снимки, която вие трябва да ѝ върнете в края на съвещанието. Искам на всички да стане ясно отсега, че никоя част от материалите, които ще получите след малко, не бива да напуска това помещение. Информацията е от изключително поверително естество, а аз притежавам пълни права върху нея. Ще взема строги предохранителни мерки никой да не наруши споменатото изискване.

Докато Уте раздаваше материалите, Фон Шилер се опитваше да смрази всеки от тримата мъже с каменния си поглед. Нека всички знаят какво ще е наказанието, ако дръзнат да не го послушат.

Щом всеки от присъстващите се сдоби с копие от разискваните снимки, Фон Шилер отвори папката, оставена пред неговото място. Опря се на юмруци върху масата и се взря продължително в съдържанието ѝ.

— В брошурите виждате копия на полароидните снимки, взети от лагера на Куентън-Харпър. Бих искал да обърнем заедно внимание на тях.

Послушно разгънаха документацията пред себе си.

— Доктор Нахут вече имаше известно време да прегледа снимките и да изкаже мнението си за произхода им. Според него, те са напълно автентични, заснетата каменна стела е оригинален паметник от древноегипетски произход, датираща с почти пълна сигурност от Втория междинен период, приблизително около 1790 година преди Христа. Искате ли да добавите нещо, докторе?

— Благодаря, хер Фон Шилер — усмихна се мазно Нахут, макар че не успя да прикрие притеснението в погледа си. Хладният и безразличен глас на възрастния германец му ходеше здраво по нервите. Когато му беше наредил да очисти Дураид Ал Сима и съпругата му, Фон Шилер все едно го бе помолил да купи хляб от магазина. Нахут си даваше сметка, че ако шефът му поиска някога да се отърве и от него, ще го стори със същата фрапантна невъзмутимост. Отдавна беше усетил, че е яхнал врата на тигъра. — Бих искал само да доуточня една подробност. Думите ми бяха дословно, че стелата, фигурираща на снимките, изглежда оригинална. Разбира се, не бих могъл да се произнеса окончателно по въпроса, преди да разполагам със самия паметник пред себе си.

— Вземам си бележка от вашето уточнение — кимна Фон Шилер. — Тъкмо за да обсъдим как най-лесно да се сдобием с въпросния паметник, сме се събрали днес в тази зала.

Той взе лъскавото копие на оригиналната полароидна снимка, което Уте бе направила същата сутрин в тъмната стаичка на бунгалото. Фотографията също се нареждаше сред дейностите, които секретарката му бе призвана да извършва. Копията на полароидните снимки, изпратени от Хелм чрез сателита в Хамбург, бяха замъглени и разкривени, но пак се бяха оказали достатъчни да го извикат на минутата на място в Етиопия. Сега държеше в ръцете си напълно изрядни изображения, при това цветни, и от възмущение току-виж получил здравни усложнения.

Докато останалите почтително мълчаха, Фон Шилер доволно галеше снимката, сякаш имаше пред себе си изображения на нея предмет. Ако надписът се окажеше автентичен, а той беше сигурен, че

е така, то огромните парични средства, които беше изразходил, няколкото погубени човешки живота, пропиляното в мечти време, придобиваха наистина смисъл. Подобна древноегипетска стела си струваше и щеше да заеме достойно място в колекцията му от скъпоценности, редом със седмия папирус. Поради забележителното качество на стелата, човек трудно би предположил, че е била изваяна преди четири хиляди години. Фон Шилер изпитваше по каменната вещ копнеж, какъвто не беше изпитвал към почти нищо друго през дългия си живот. Толкова силно го привличаше предметът на снимката, че не можеше да отклони вниманието си от него и да се съсредоточи върху темата на разговора.

— И все пак, докторе, ако стелата се окаже наистина оригинална, можете ли да ни кажете... по-скоро да предположите къде се намира тя? Къде, според вас, трябва да съсредоточим усилията си, за да я намерим?

— Убеден съм, че стелата не е единственото, което трябва да привлича вниманието ни, хер Фон Шилер. Нека погледнем и останалите снимки, които полковник Ного успя да ни предостави и които госпожица Кемпер така качествено размножи — Нахут остави настрана общия план на стелата и извади друга снимка от купчината. — Погледнете например тук.

Останалите се разровиха в своите папки и извадиха същата снимка, която държеше той.

— Ако разгледате внимателно какво се вижда зад каменната стела, ще се убедите, че по всяка вероятност снимката е била направена в пещера или подземие — погледът му потърси очите на немеца, който му кимна да продължи. — Също така се вижда нещо като врата с решетки. — Нахут прибра и тази снимка, избра си трета. — Ето тук личи по-добре. Фотографът е снел нещо напълно различно. Доколкото виждам, става дума за стенописи, изрисувани или върху зидана стена, или върху гола скала. Още веднъж се потвърждава предположението ми, че снимките произхождат от пещера или от скална гробница. Най-вероятно фотографът е снимал през дървената решетка, която посочих на предната снимка. Въпросните стенописи с почти абсолютна сигурност принадлежат към древноегипетската традиция. Дори силно напомнят фреските, открити в гробницата на царица Лострис, разкопана сравнително наскоро. Както всички добре

знаете, именно в тази гробница бяха намерени оригиналните ръкописи на Таита.

— Да, да, продължавайте! — подкани го нетърпеливо Фон Шилер.

— Много добре. Като използвам дървената решетка за връзка между двете снимки, изказвам предположението, че по всяка вероятност каменната стела и египетската гробница се намират на едно и също място.

— Какви други указания относно местоположението на обекта можем да получим от снимките? — изглежда навъсено всички присъстващи Фон Шилер.

Един след друг те се свиха от страх пред сините му, пронизващи очи.

— Полковник Ного — обърна се Фон Шилер към етиопеца, — намираме се във вашата родна страна. Вие познавате местността по-добре от всеки. Нека чуем какво ще кажете по въпроса.

— Човекът преди мен... този египтянин — чудеше се как точно да го нарече Ного, — допуска сериозна грешка. Това, което виждаме на снимката, не е египетска гробница.

— Как можете да твърдите подобни нелепости? — сръза го засегнат Нахут. — Какво изобщо разбирате от египтология? Та аз съм прекарал двадесет и пет години...

— Изчакайте човекът да се изкаже — сръза го властно Фон Шилер и се обърна отново към Ного. — Слушаме ви, полковник.

— Съгласен съм, че не разбирам от египетски гробници, но трябва да знаете, че снимките са взети от християнска църква. — На Ного никак не му беше до обвинения в професионална некомпетентност.

— Кое ви кара да сте толкова убеден?

— Нека ви обясня най-напред, че преди петнадесет години бях посветен в духовен сан. По-късно обаче се освободих от заблудите на християнството, както и от тези на всички останали религии по света. Напуснах църквата и постъпих в армията. Казвам ви всичко това, за да разберете, че знам за какво говоря — усмихна се лукаво Ного на Нахут и продължи нататък. — Погледнете отново първата снимка. Ако се вгледате внимателно, ще забележите, че на стената в дъното, близо до ъгъла на дървената врата, се забелязват очертанията на човешка ръка, а

до нея — стилизирано изображение на риба. И едното, и другото представляват част от коптската християнска символика. В която и църква в страната да влезете, веднага ще се сблъскате с тях.

Четиримата му събеседници заровиха носове в снимките, но естествено всички изчакаха Фон Шилер пръв да изкаже мнението си по въпроса.

— Прав сте — съгласи се невъзмутимо немецът. — Ясно се виждат и ръката, и рибата.

— И все пак, аз съм готов да се закълна, че йероглифите по стелата, стенописите и дървеният саркофаг са дело на древноегипетски майстори — защитава се упорито Нахут. — Главата си залагам.

Ного кимна и понечи да проведе истински спор:

— Знам какво говоря...

Най-сетне Фон Шилер вдигна ръка и накара и двамата да млъкнат. Трябваше му малко време да помисли над проблема. Най-накрая му хрумна възможно решение.

— Полковник Ного, покажете ми на спътниковата снимка къде точно се намираше лагерът на Куентън-Харпър, откъдето донесохте полароидните снимки.

Ного стана от стола си, заобиколи масата и застана до Фон Шилер. Наведе се над спътниковата снимка и с пръст показва приблизително мястото, където Дандера се вливаше в Нил. И тази снимка беше намерена сред книгата, взети след нападението над лагера на англичанина. Предишният ѝ собственик обилно беше нашарил пейзажа с маркера си.

— Лагерът се намираше ето тук, господине. Виждате как Куентън-Харпър е отбелязал мястото със зелено кръгче.

— Покажете ми сега най-близката коптска църква.

— Ами много просто, хер Фон Шилер, църквата е почти до самия лагер. Отбелязана е с червено. Намира се на няма и два километра от лагера. Манастирът „Свети Фруменций“.

— Ето кое обяснява нещата — намръщи се Фон Шилер. — Коптски и египетски символи на едно място, нали така? Скалният манастир.

Четиримата го изгледаха, без да смеят да изпреварят заключителната му реплика.

— Искам манастирът да бъде претърсен — нареди спокойно немецът. — Искам да проучите всеки сантиметър от вътрешността му. — Това се отнасяше най-вече до Ного. — Можете ли да влезете вътре с хората си?

— Разбира се, хер Фон Шилер. Вече съм си осигурил сигурен агент в самия манастир — един от монасите работи за мен. Освен това в Гоям все още има военно положение. Аз съм началник на целия окръг, винаги и навсякъде мога да претърсвам за бунтовници, разбойници и всякакви бегълци от закона. Никой не може да ми попречи да вляза и в манастира, ако сметна за добре.

— Но дали хората ви ще посмеят да нахълтат току-така в църквата? — полюбопитства Хелм. — Вие самият не изпитвате ли религиозни скрупули? Може да се наложи... как да се изразя... да оскверните светилището.

— Вече обясних, че отдавна съм напуснал лоното на църквата. За мен светските въпроси са от много по-голямо значение, отколкото слепите вярвания. Нещо повече, би ми доставило истинско удоволствие да унищожа веднъж завинаги всичко, което поражда единствено вредни за държавата суеверия. Такива „светини“ в манастира със сигурност ще намерим много. Колкото до хората ми, ще се погрижа в акцията да вземат участие само мюсюлмани и анимисти. Те и без това са враждебно настроени спрямо кръста и всичко, свързано с него. Ще ръководя нещата лично. Уверявам ви, че проблеми в това отношение няма да изникнат.

— А как ще обясните на началниците си в Адис Абеба? Не искам по никакъв начин да бъда свързан с акцията в манастира — изтъкна Фон Шилер.

— Върховното командване в столицата ми е наредило да взема всички необходими мерки за прекратяване подривната дейност на бунтовниците дисиденти в района на долината. Винаги мога да използвам това като оправдателен аргумент.

— Искам тази стела. Искам я на всяка цена. Разбирате ли ме, полковник?

— Разбирам ви напълно, хер Фон Шилер.

— Както вече сте имали случай да се уверите, аз съм щедър към хората, които ми служат добре. Донесете ми стелата в запазен вид и ще получите каквото заслужавате. Можете да разчитате на господин Хелм;

той ще стори за вас всичко, което е по силите му. Можете да използвате също така базата и техниката на „Пегас“.

— Ако ни дадете хеликоптера, ще спестим изключително много време. Ще мога да заведа войниците си още утре в манастира, а ако камъкът наистина се намира там, ще го имате до вечерта.

— Прекрасно! Вземете и доктор Гудаби с вас. Той ще претърси манастира за други предмети от интерес за мен, а също и ще прочете на място всички йероглифни надписи. Намерете му войнишка униформа. Нека мине за един от хората ви. Не искам по-късно някой да ми държи сметка за участието ми в рейда.

— Утре сутринта, щом стане достатъчно светло, тръгваме за манастира. Още сега ще се заема с подготовката — отдаде чест Тума Ного и с делова крачка напусна бунгалото.

Полковник Ного никога не беше влизал в забранените части на светилището, но иначе често беше посещавал манастира „Св. Фруменций“. Затова си даваше ясно сметка колко трудна задача са му поставили — реакцията на монасите и на цялото духовно братство в манастира можеше да е само една: съпротива. Освен това през годините се беше запознал с много други скални манастири из страната и след като сам беше служил като духовник в известната църква в Лалибелела, знаеше от собствен опит какви безкрайни лабиринти представляват коридорите от килии, изсечени в скалата.

Затова направи грубата сметка, че за да успее начинанието му, трябва да разчита на поне двадесет души войници. Толкова щяха да претърсят сравнително бързо целия манастир и биха се разправили успешно с упорството на игумена и монасите. За да не стане някой гаф, полковникът лично подбра хората си. Всеки от тях трябваше да е навикнал да гледа кръв.

Два часа преди зазоряване Ного ги въведе в оградената база на „Пегас“, където ги строи на осветения от прожекторите плац и им даде подробни указания за целта на операцията. За всеки случай накара всеки от войниците на глас да повтори дословно какво е чул от устата на началника. Не трябваше да се допускат никакви недоразумения. Най-накрая провери лично дали оръжията им са в ред.

Тума Ного си даваше сметка, че англичанинът и египтянката са се изплъзнали от ръцете им най-вече по негова вина. Не му беше трудно да усети заплашителната нотка в гласа на Готхолд Фон Шилер, когато той разговаряше с него за предвижданата операция. Ако полковникът отново се провалеше, едва ли щеше да му се размине току-така. За няколкото часа, откакто се беше запознал с хер Фон Шилер, той започна да изпитва по-голям страх от него, отколкото от дявола и бога взети заедно. Затова искаше да се възползва от удалата му се възможност и с изрядно проведената акция да се издигне в очите на началника си.

Джет рейнджърът чакаше готов да отлети. Пилотът бе заел мястото си в кабината и беше включил моторите на ниски обороти. Не трябваше да се губи излишно време. Хеликоптерът не можеше да поеме повече от пет-шест души наведнъж, налагаше се да прехвърлят войниците на четири пъти до долината. Ного се качи с първия полет, Нахут Гудабиди седна да му прави компания. Пилотът ги остави на пет

километра от манастира, на добре познатата от предишния рейд срещу лагера на Куентън-Харпър поляна по бреговете на Дандера.

Бяха избрали мястото толкова далеч, за да не се чуе шумът на моторите в манастира.

„И все пак — повтаряше си полковник Ного, — дори до ушите на монасите да стигне бръмченето на машината, те отдавна са свикнали с него и няма да го свържат с някаква опасност за самите себе си.“

Войниците чакаха в тъмното и гледаха да не вдигат шум. Полковникът им беше забранил дори да палят цигари, докато хеликоптерът не пренесе и останалите им другари. Когато и последната група пристигна на поляната, Ного строи хората си в колона по един и ги поведе в индийска нишка надолу по брега на реката. Войниците му бяха до един опитни бойци, свикнали с джунглата. Физическата им кондиция беше идеална и въпреки тъмнината отрядът се движеше със завидна бързина през гората. От всички единствено Нахут си оставаше кекаво градско момченце, което още на първия километър започна болезнено да се задъхва. Ного се усмихна отмъстително на египетския си конкурент, който не преставаше тихичко да моли Аллах за милост и се дърпаше встрани, за да могат тренираните бойци да го задминат.

Ного бе планирал така нещата, че да пристигнат в манастира точно за утринната молитва, когато монасите са се събрали в църквата. За да не закъснеят, войниците му се спуснаха по каменните стълби в бърз тръс. Държаха автоматите си високо пред гърдите, за да не ги ударят по погрешка в скалата, но за всеки случай дори ги бяха обвинили в платове да не дрънчат. Гумените подметки на кубинките им почти не вдигаха шум дори когато нападателите се оказаха на терасата пред манастира и се затичаха към входа на скалната църква.

От вътрешността на храма се носеше монотонното пеене на псалмите, акомпанирани от ударите на барабаните. От време на време певците замлъкваха, за да се извиси в пространството пискливият гласец на игумена, водещ литургията. Полковник Ного се спря пред самия вход на църквата и строи хората си в редица по двама. Нямаше нужда тепърва да дава заповеди, защото указанията му преди самото започване на акцията бяха достатъчно подробни и всеки знаеше какво

точно се очаква от него. Ного изгледа войниците, колкото да се увери, че всичко е наред, и даде знак на лейтенанта.

Най-външното помещение на църквата беше напълно пусто; всички монаси се бяха събрали в кидиста. Ного прекоси с няколко бързи крачки пустата зала, поделението го последва плътно по петите. С едно движение полковникът се озова на горното стъпало пред вътрешната врата и нахлу в средното помещение. В мига, в който кракът му стъпи в забранената зона, войниците нахлуха в две колони зад него и мълниеносно заеха позиции покрай стените на църквата. Пред дулата на заредените за стрелба калашници заплашително стояха закачени щикове. За броени секунди цялото монашеско братство се оказа обкръжено.

Извършиха всичко толкова прецизно и безшумно, че трябваше да минат минути, преди някой от присъстващите да усети чуждото присъствие в храма. Хорът и барабаните млъкнаха, черните лица на монасите се обърнаха въпросително към въоръжените мъже наоколо. Единствен Яли Хора не разбра, че нещо се е случило. Бе изцяло погълнат от задълженията си на свещенослужител и стоеше коленичил пред затворената врата към макдаса, Светая Светих на манастира, напъвайки с треперливия си глас молитвите на заблудената си душа.

Полковник Ного се насочи към дъното на залата и с ритници започна да си проправя път сред смълчалите се монаси. Стигна до Яли Хора, сграбчи го за хилавото старческо рамо и го събори грубо на земята. Ламаринената корона отлетя от лъскавото му теме и шумно издрънча по каменните плочи.

Ного повече дори не го удостои с поглед, вместо това се обърна към облечените в бяло монаси и властно им заговори на амхарски:

— Дошъл съм, за да претърся църквата и останалите помещения в манастира. Правителството подозира, че мястото се използва за укритие на бунтовници и въоръжени разбойнически банди — той млъкна и изгледа заплашително свилите се от уплаха монаси. — Нека ви предупредя отсега, че всеки опит да се попречи на подчинените ми да извършат възложените им задачи, ще бъде третиран като проява на открит бандитизъм и провокация срещу държавната власт. Несъобразяването с волята на управляващите ще бъде наказвано със сила.

Яли Хора запълзя на колене, хвана се за висящия гоблен на стената и успя да се изправи на крака. Без да пуска плата, на който беше изобразена Богородица с младенеца, отвърна на нахълталия полковник:

— Това е свято място — извика той с изненадващо ясен и разбираем глас. — Ние сме се отдали на служба на всемогъщия Бог, Отца и Сина, и Святого Духа.

— Тишина! — кресна му гневно Ного. Демонстративно разкопча кожения кобур на колана си и сложи ръка върху пистолета си.

Но Яли Хора сякаш не забеляза заплахата.

— Ние сме свети люде, а това място принадлежи единствено на Господ. В манастира шуфти няма. Никой от нашето братство не е нарушавал законите. В името на Всевишния, настоявам да си вървите, да ни оставите на нашите молитви и да не осквернявате...

Ного извади пистолета и с мощен замах стовари черната му дръжка върху устата на игумена. Челюстта на Яли Хора увисна безпомощно напред, голям мехур от кръв се подаде между орделите му зъби като сочен, червен нар. Между напуканите му устни потекоха алени струйки и скоро кадифеното му расо се обагри в червено. Сред редиците на коленичилите монаси се разнесоха възгласи на ужас и недоумение.

Яли Хора обаче се държеше за гоблена и упорито не падаше. Като обесник се люлееше за ръба на платнището, а разтворената му, разбита уста искаше да каже още нещо. Вместо думи, от гърло го излизаше само хрипливо писукане, сякаш някоя агонизираща гарга иска да каже нещо на децата си, а кръвта не спираше да тече.

Ного избухна в зловец смях и с все сила изрита игумена в краката, за да го свали на земята. Яли Хора се просна на пода като кош с мръсно пране и остана да се въргаля по плочите, давейки се в слюнка и кръв.

— Къде е твоят господ да те пази, дърта маймуно? Колкото и да врешиш, пръста си няма да мръдне за теб.

Ного даде знак с пистолета и лейтенантът го послуша. Нареди четирима войници пред вратата, по един на всяка стена, а останалите прати при входа за макдаса.

Вратата беше заключена. Ного нетърпеливо раздруса дръжката на бравата, но тя така и не поддаде.

— Отговаряй веднага, гарго рошава! — изрева той на Яли Хора, който продължаваше да стене от болка, свит на пода.

— Много е стар — рече лейтенантът. — Толкова малко ум му е останал, полковник, че едва ли дори разбира какво му говорите.

— Тогава разбийте вратата! — заповяда му Ного. — Не, няма какво да си губим времето. Стреляйте в ключалката, дървото е прогнило, няма да устои.

Лейтенантът се подчини, отстъпи крачка назад и направи знак на войниците да се отдръпнат. Насочи калашника към бравата и даде продължителен откос.

Във въздуха се вдигна същински облак от прах, а плочите се поръсиха с жълта дървесина. Гърмът на оръжието и свистенето на куршумите проехтяха оглушително из тясното помещение, а черният, железен език на ключалката увисна безпомощно. Лейтенантът отстъпи още една крачка назад и изгледа свършената работа.

— Блъскайте! — заповяда Ного и петима войници се втурнаха да подпрат рамо на полуразбитата врата.

Натиснаха с общи усилия, но надупченото от куршумите дърво не поддаде веднага. Скърцането на дъските се смеси с жалния писък на монасите, които не искаха да повярват на очите си. За да не гледат светотатството на военните, неколцина дори бяха надигнали расата си над главите, останалите от нерви започнаха да дерат лицата си до кръв с дългите си нокти.

— Още веднъж! — надвика цялата тази суматоха Ного и войниците напънаха повторно.

Най-сетне бравата бе откъртена от дървения плот на вратата и петимата залитнаха в сумрака на вътрешното светилище. Вътре не се виждаше почти нищо — само няколко газени лампи едва-едва огряваха олтара.

Но макар и да не бяха християни, войниците не посмяха да пристъпят в забранената стая. Всеки от тях неохотно се отдръпна назад и дори Тума Ного, който толкова шумно бе прокламирал неверието си предния ден, се закова на място.

— Нахут! — извика той през рамо и запотеният от тичането египтянин излезе отпред. — Оттук нататък ти командваш. Хер Фон Шилер нареди ти да посочиш какво да вземем. Ела.

Нахут доближи разбитата врата и Ного го сграбчи за ръката, натиквайки го почти насила в макдаса.

— Влизай смело, последователю на Пророка! Светата Троица не може да ти стори зло.

Египтянинът се изгуби в стаичката и едва сега Ного посмя сам да се вмъкне след него. Щом се озова на прага, светна с фенерчето и огря тясното помещение. Лъчът заигра по наблъсканите с дарове лавици край стените, металическите предмети заблестяха предизвикателно, но полковникът не им обърна внимание. Вместо това се загледа във високия олтар от кедрово дърво, където се мъдреха короната за Благовещение, няколко златни потира, паницата за свето причастие и големият сребърен кръст.

— Зад олтара — възкликна развълнуван Нахут. — Дървената врата. Снимките са били правени тук!

Откъсна се от войниците, заградили входа на светилището, прекоси с няколко крачки помещението и се хвана за решетките. Хвърли жаден поглед през квадратните отвори, сякаш бе затворник, мечтаещ за свободата.

— Това е гробницата. Донесете светлина! — От напрежение чак крещеше, готов всеки момент да изпадне в невротичен транс.

Ного се залепи зад него, обърсвайки с тяло дамаската, закрила камъка под табота. Пъхна фенерчето между решетките и освети стенописите.

— Слава на Аллах, вечен живот за Неговия пророк — прошепна Нахут, останал изведнъж без глас. — Ето ги стенописите на древния писар. Няма съмнение, ръката, която ги е изписала, е тази на Таита. — Също като Роян преди него, и той мигновено разпозна стила на древния автор. Таита беше автор с непогрешим почерк, с каквото и да се заемеше, талантът му го издаваше и след хилядолетия. — Отворете и тази врата! — рече Нахут, който все по-трудно се владееше.

— Хей, вие, елате насам! — нареди Ного на войниците, които се заблъскаха пред дървената решетка, опитвайки се да я отнесат със силата на тежестта си.

Но колкото и стара да беше вратата, веднага пролича, че няма да се остави толкова лесно на натрапниците. За да предотврати някоя бея, Ного строго им заповяда да претърсят монашеските килии за

инструменти. Лейтенантът изхвърча като тапа от светилището и хукна да изпълнява заповедта.

Докато подчинените му се изнасяха от тясната стаичка, полковникът се зае да я огледа по-внимателно.

— Стелата! — напомни той на Нахут. — Хер Фон Шилер държи най-много на нея — и заигра с фенера из сумрачното помещение. — Под какъв ъгъл беше снимано с полароида...

Нямаше какво толкова да разсъждава. Лъчът се спря на дамаската под облечената в кадифе дървена скиния на табота.

— Да, да — въодушевено извика Нахут. — Това е тя.

Тума Ного застана пред каменния стълб и вдигна табота от мястото му. Пръстите му безцеремонно вдигнаха покривалото му за златните ресни. Светинята представляваше чисто и просто кутийка от маслиново дърво. Игумените, които в продължение на векове си бяха играли с предметчето, бяха покрили някога лъскавата му повърхност с отпечатъци от мръсните си пръсти, играещи може би ролята на благородна патина.

— Примитивни суеверия! — процеди през зъби Ного. Хвана с две ръце сандъчето и го запокити с все сила в стената. Дървото се разцепи на трески и капакът зейна. По каменните плочи на светилището шумно се разпиляха миниатюрни глинени таблички с изписани знаци по тях, но нито Ного, нито Нахут им обърнаха внимание.

— Махни покривалото — подкани го Нахут. — Нека видим камъка.

Ного хвана края на дамаската, но тя се закачи за един от ъглите на стелата. Полковникът нетърпеливо дръпна със сила и старият, овехтял с годините плат шумно се съдра в ръката му.

Каменното завещание на Таита, стелата с гравирания надпис, се разкри пред очите им. Дори непросветеният етиопец беше като замаян от гледката. Без да изпуска дрипата в ръката си, се отдръпна почтително назад.

— Камъкът от снимката — промълви той. — Ето какво искаше да открием Фон Шилер. Ние сме богати.

Самото споменаване на користните им подбуди развали магията. Нахут се втурна напред, хвърли се на колене и прегърна стелата с две ръце, все едно беше любимата му, от която са го държали дълго време

разделен. От възмущение тихичко захълца, а Ного зяпна в недоумение как сълзите се стичат кротко по лицето му. Самият полковник никога не бе мислил за друго, освен за парите, които щеше да му донесе изпълнението на поръчката. Никога не си беше и представял, че човек може да прояви подобна привързаност към неодухотворен предмет, още повече към нещо толкова прозаично като каменен обелиск.

Когато лейтенантът нахълта повторно в светилището, ги завари в същото положение. Нахут коленичил пред стелата, все едно чете молитва, а Ного — застанал безмълвно зад него, чудейки се какво да каже. След дълго търсене из килиите, офицерът беше намерил някаква ръждясала кирка с прогнила дървена дръжка.

При влизането му в маkdаса и двамата се стреснаха и за да прикрие неудобството си, Ного властнически заповяда:

— Разбийте вратата!

Колкото и стара да беше вратата и изтощено дървото, бяха нужни усилията на няколко души, сменящи се един друг, за да избият резетата, забити дълбоко в каменните си гнезда.

Най-сетне обаче солидната врата поддаде и се наклони безпомощно напред. Войниците отскочиха встрани и тежките дъски се стовариха с грохот на каменния под, замъглявайки цялото помещение с червеникав прах.

Нахут пръв се вмъкна в погребалната камера. Без да обръща внимание на облаците прах, които можеха да го задушат, повторно се свлече на колене, този път пред проядения от червеи дървен ковчег.

— Донесете светлина — извика той нетърпеливо.

Ного застана зад него и огря с фенера си ковчегата.

От двете страни и на капака стояха различните страни на общ, триизмерен портрет, очевидно изваян от същия човек, изписал стените на гробницата. В най-запазено състояние беше изображението върху капака. Представляваше мъж в разцвета на силите, със строго, гордо лице като на войник, и спокоен, невъзмутим поглед. Чертите му го показваха красив, русите му коси бяха вързани на гъсти плитки, толкова изразително оцветени, че не оставаше съмнение — авторът бе познавал лично мъртвеца. Нямаше да е пресилено да се каже, че древният художник е успял да улови в рисувания портрет цялата личност на покойния, наблюдайки върху най-забележителните му черти.

Нахут вдигна глава от ковчега и се взря в надписа на стената над него. Прочете го на глас и след като се опита да спре сълзите, напираси отново в очите му, се надвеси отново над портрета и разчете картуша, изписан под краката на русокосия пълководец.

— *Танус, господарят Хараб* — още малко и египтянинът щеше да се задави от вълнение. Преглътна тежко и се покашля. — Това отговаря напълно на описанието в седмия папирус. Притежаваме и стелата, и ковчега. И двете представляват безценни съкровища. Хер Фон Шилер ще бъде изключително щастлив да го научи.

— Би ми се искало да ти повярвам — прозвуча доста скептично Ного. — Хер Фон Шилер е опасен човек.

— Досега се справи повече от добре — увери го Нахут. — Остава единствено да изнесеш стелата и ковчега вън от манастира — някъде, където да можем да ги качим на хеликоптера. Ако успееш да се справиш и с това, можеш да се считаш за богат човек. По-богат, отколкото някога си си представял, че можеш да станеш.

Думите му бяха достатъчни да пришпорят Ного за работа. Хората му се заловиха да блъскат по каменните плочи, в които беше вградена стелата. Една по една дебелите плоскости се откъртваха от земята и вдигаха поредния облак бял прах из тясната камера. Най-накрая успяха да се справят с препятствието и с дружни усилия да вдигнат каменния обелиск от мястото, на което бе прекарал последните почти четири хилядолетия.

Едва сега обаче си дадоха сметка колко тежък е той. Макар и не много широк, тежеше поне половин тон. Нахут излезе в средното помещение на църквата и без да обръща внимание на монасите, коленичили по земята, започна да сваля един по един гоблените от стените. Като подбра една дузина, даде знак на войниците да ги отнесат в макдаса.

Обвиха стелата и ковчега в парчетата грубо изтъкан вълнен плат. Здравите гоблени все едно бяха шити от брезент. С тяхна помощ войниците можеха спокойно да теглят, без да се страхуват, че ще изпуснат ценните придобивки. Десетима се наредиха в редица по двама и с дружни усилия успяха да вдигнат обелиска на рамо, за да го изнесат от църквата. За дървения ковчег, чието съдържание не тежеше почти нищо, бяха достатъчни само трима носачи. Оставаха седем войници да охраняват и да им проправят път. Лека-полека тежко

натовареното шествие се промъкна през тесния отвор, свързващ макдаса с кидиста, и започна да се изнася към изхода на църквата.

Монасите разбраха какво се готвят да отнесат войниците и от редиците им се разнесе вопъл на мъка и жал.

— Млъкнете! — заповяда им Ного. — Тишина! Накарайте тези глупаци да млчат — тросна се той на охраната.

Седмината войници, които не носеха нищо, смело нагазиха в масата от хора, запречила им пътя към външното помещение на храма. Заеха удобни позиции и здравата се развъртяха. Там, където виковете и ритниците не вършеха работа, невъзмутимо използваха прикладите на автоматите си. Важното беше останалите да се доберат до изхода. Но недоволството продължаваше да расте, монасите се надвிகваха един друг с истерични крясъци и скоро войниците се оказаха като в море от побъркани люде, готови всеки момент да станат жертва на епилептични кризи. Някои вече наскачаха на крака, без да обръщат внимание на полковника, продължаващ да издава своите заповеди. Монасите се притискаха все по-плътно до войниците, хващаха се за униформите им, дърпаха ги и ги лашкаха като в танц, напявайки траурните си песни. Нека крадците не си въобразяват, че ще да ги оставят толкова лесно да се измъкнат.

Изведнъж сред цялата тази суматоха изникна призрачната фигура на Яли Хора. Брадата и расото му бяха оплискани с кръв, зачервените му очи се въртяха обезумяло в орбитите си, сякаш се опитваха да убият с поглед злосторниците. От разбитата му уста се понесе сърцераздирателен писък, при който монасите се отдръпнаха встрани, за да го пропуснат, и игуменът се завтече към полковника. Като че ли плашилото от близкия бостан ненадейно беше оживяло и са опитваше да улови с ръце крадливите птици.

— Стой назад, дърт маниак! — предупреди го Ного и вдигна дулото на автомата си, за да го застави да спре.

Но вече нямаше кой да спре Яли Хора. Без дори да забележи щика, насочен към корема му, той се втурна колкото го държаха краката към Ного.

В следващия миг тънкото като игла острие прониза пъстрата му дреха и се вряза в плътта му. Все едно рибар беше нанизал риба на куката си — толкова лесно се плъзна щикът в тялото на Яли Хора. Върхът на оръжието се показа от другата страна, някъде в средата на

гърба. Кадифеният плат се разпори и от дупката рукна обилно кръв. Яли Хора започна да се гърчи от болка, без да може дори да падне на земята. От старческото му гърло се разнесе пронизителен писък.

Ного се опита да издърпа щика обратно, но влажните вътрешности на жертвата се бяха слепнали в мощен вакуум и не щяха да се отпуснат. Ного напъна по-силно, лекият като перце Яли Хора се замята като кукла на въже, краката и ръцете зашариха на всички посоки, но тялото му така и не се освободи от ножа.

Имаше само един начин да се изтегли обратно острието на щика. Ного нагласи калашника си на позиция „единичен изстрел“ и натисна спусъка.

Дулото беше почти допряно до корема на Яли Хора, затова изстрелът от автомата до голяма степен се приглуши от тялото на ранения, но пак проехтя достатъчно силно, за да се извиси над виковете на монасите. Със свръхзвукова скорост куршумът прониза тялото на игумена и при движението си образуваше силни хидростатични вълни. За стотни от секундата вътрешностите на Яли Хора се превърнаха в безформена пихтия, плътта му — в кървава каша. Контракцията, която беше задържала толкова упорито щика на автомата, се отпусна и от силата на изстрела Яли Хора отхвърча назад, за да бъде уловен в последния момент от ръцете на стълпилите се зад гърба му монаси.

За миг-два в църквата настъпи гробно мълчание. Сетне сякаш някоя гигантска кристална чаша се беше строшила о пода, храмът се изпълни с неистови крясъци, с виковете на ужас и призови за мъст. Като че ли всички монаси се ръководеха от един-единствен мозък, от нечие единствено съзнание. Като ято бели птици светите мъже се нахвърлиха върху бандата въоръжени мъже, решени да получат веднага възмездие за убийтия игумен. Без да се замислят за собствения си живот, те започнаха да удрят, дърпат и скубят войниците с голи ръце, сграбчвайки дулата на калашниците, опитвайки се да докопат с протегнатите си пръсти очите им. Имаше и дотам лишени от разсъдък хора, които смело се хващаха за щикове и, без да усещат болка, оставяха дланите им да бъдат насечени от остриетата.

В началото дори изглеждаше, че войниците няма да устоят на неочаквания напор, че монасите ще могат да ги надвият благодарение на численото си превъзходство. Едва в последния момент хората на

Ного, нарамили стелата и ковчега, успяха да се освободят от товара и да се хванат за оръжията.

Но притиснали се плътно до тях, монасите не им позволяваха дори да използват свободно автоматите. Войниците трябваше най-напред да посръчат този-онзи в ребрата с щикове, преди да се заловят за сериозната работа. Калашниците имат сравнително къси дула и могат да стрелят дори в съвсем ограничен периметър. Нападателяте нагласиха оръжията си за продължителна стрелба и започнаха да изсипват цели откоси в телата на монасите пред себе си. Все едно бяха замахнали с огромен сърп, а хората от манастира бяха житна нива — телата им се затъркаляха по пода като отсечени класове и за по-малко от минута около стрелците се освободи голямо пространство.

Но и това не им се стори достатъчно. Опряха автоматите о хълбок и продължиха да засипват масата от плът пред себе си с вълни от куршуми. Изстрелите бяха толкова мощни, че един и същи куршум пронизваше тялото на двама-трима души едновременно, но и това не охлаждаше ентусиазма на убийците. Щом пълнителят се изпразнесе, веднага го заместваше нов, сякаш в църквата бяха включени двадесетина градински маркуча, бълващи олово вместо вода.

Нахут се прислони зад изпуснатия обелиск и го използва за прикритие. Имаше чувството, че от масовата стрелба тъпанчетата му ще се спукат. Оглеждаше се безпомощно и не искаше да вярва на очите си. При близка стрелба оръжие с голям калибър, каквото е калашникът, е способно на неописуеми поражения. Един куршум може да отсече човешки крак все едно с брадва, и то много по-болезнено. Ако попадне в корема на жертвата, вътрешностите ѝ се смилат на кайма.

Нахут видя как един от монасите пада повален от куршум в главата. Черепът му буквално се разби на парчета, мозък и кръв бликнаха като фонтан, а убиецът му се изсмя, доволен от попадението си. И двадесетимата в отряда на Ного бяха изгубили способност да разсъждават. Като глутница диви кучета, нападнала беззащитната жертва, те не знаеха милост и пощада, а стреляха ли стреляха по невъоръжените монаси.

Хората от най-предните редици съвсем естествено се бяха опитали да се спасят от смъртоносната стрелба, блъскайки гърбове в гърдите на задните. В борбата си за оцеляване монасите се бяха

счепкали помежду си и ревяха с пълно гърло един на друг, докато поредният откос не повалеше и тях сред купчината от избитите им братя. Вече нямаше място по пода на светилището, където да не се въргала убит или ранен. При опита си да избягат от смъртта, неколцина монаси се бяха заклешили в тесния отвор на вратата. Те представляваха същински десерт за обезумелите войници, които извъртяха автоматите си в тяхна посока и дружно натиснаха спусъците. Куршумите се изгубиха в гърбовете на монасите, а те като гора от потрошени от вятъра дървета осеяха пространството пред изхода. С тяхното изстребване се прекратиха и писъците на агонизиращите — единствено стрелящите калашници продължаваха да кънтят в тясната зала.

Трябваше да изтекат няколко минути, преди стрелците да се усетят, че няма по кого повече да стрелят. Оръжията замлъкнаха, като плахо ехо им отвърнаха сподавените стонове на умиращите. Църквата се беше изпълнила със синкав дим, острата миризма на барут щипеше носовете на войниците. Дори смехът им угасна в мига, в който си дадоха сметка какво наистина са сторили. Озъртаха се из църквата, а Нахут разбра, че те едва сега оценяват истинските мащаби на извършеното клане. Все едно бяха застлали храма с килим от човешки трупове. Белите раса на монасите пъстрееха с червени петна, краката на убийците газеха в същинска вада от кръв, сред която плуваха блестящите като скъпоценни камъни, гилзи на патроните.

— Спрете огъня! — нареди Ного кой знае защо. — Пушки на рамо! Вдигайте товара! Веднага!

Гласът му отърси мнозина от съня, в който мислеха, че са попаднали. Войниците запретнаха ръкави и вдигнаха обвитите с гоблените от църквата светини. Кубинките им жвакаха жално в кръвта на убитите, червени пръски цапаха униформите им, краката им често се препъваха о нечий гръб или глава. На повечето започваше да им се гади от задушливата миризма на изгорял барут, от гледката на толкова много кръв, изкормени трупове и отсечени крайници.

Стигнаха вратата и с бавна крачка заслизаха по трите стъпала към най-външната зала. Нахут забеляза как дори по лицата на тези ветерани, свикнали на какви ли не ужасни сцени, се изписва облекчение, щом застанаха на изхода. Но за него самия преживяното

беше твърде много. Дори и в най-черните си кошмари, не бе ставал свидетел на подобни ужасии.

Той се насочи към близката стена и се хвана за един от останалите гоблени да не падне; след болезнени напъни успя да изхвърли цялото съдържание на стомаха си. Когато се свести, в кидиста не беше останал никой, с изключение на един ранен монах, който пълзеше към него по пода. Гръбнакът му беше пречупен от куршум и парализираните му крака се влачеха безпомощно зад него. Подобно гигантски охлюв, умиращият оставяше лигава диря след себе си.

Нахут неволно изкрещя и бързо отстъпи далеч от ранения. В следващия миг му обърна гръб и хукна да се спасява във от църквата. Излезе на терасата, надвиснала над Нил, и се залепи за опашката на войнишката колона. Скован от страх и ужас, дори не чу шума от хеликоптера, който щеше да го отнесе с перката си.

Готхолд фон Шилер стоеше на входа на сглобяемата къщичка тип „Куонсет“, а Уте Кемпер почтително се беше отдръпнала на крачка зад него. Пилотът на джет рейнджъра се беше обадил по радиостанцията и всички в базата стояха в очакване на скъпоценния товар. Хеликоптерът надвисна над площадката за кацане и вдигна облаци прах из цялата база. Понеже и стелата, и ковчегът се бяха оказали твърде големи, за да бъдат прибрани в кабината, ги бяха вързали за шините за кацане, както си стояха обвити в гоблените. Щом машината се установи неподвижно на земята, Джейк Хелм и бригада от десетина работници в комбинезони го наобиколиха и се заеха с бързото отвързване на ценните находки. Групата подхвана тежкия обелиск на рамо и го понесе към бунгалото, където го чакаха. Хелм се въртеше край тях и им даваше нарежданията си.

В средата на залата за конференции специално бяха разчистили място, избулвайки дългата маса до стената. Изключително предпазливо носачите поставиха стелата на пода и след няколко минути се появиха отново, понесли дървения ковчег на Танус, господаря Хараб.

След като си свършиха работата, Хелм изпъди хората от базата и веднага заключи след тях. В къщата останаха само четирима: Нахут и

Хелм клекнаха пред стелата, готови веднага да махнат гоблените. Фон Шилер стоеше в единия ѝ край, а Уте му правеше компания.

— Да започваме ли? — попита Хелм, без да сваля предания си поглед от лицето на Фон Шилер.

— Да, но много внимателно — предупреди го немецът. — Да не вземете накрая да повредите нещо.

Лицето му беше пребледняло от напрежение, челото му обилно се потеше. Уте го гледаше с майчинска загриженост, но той бе забравил за съществуването ѝ. Погледът му не можеше нито за миг да се откъсне от предмета, който бяха положили в краката му.

Хелм извади джобното си ножче и сръза въжетата. При всяко движение на помощника му пулсът на Фон Шилер се ускоряваше и той започна да се задъхва като човек на прага на физическо изтощение.

— Точно така трябва — каза без нужда Фон Шилер.

Уте Кемпер внимателно го наблюдаваше. Любовникът ѝ винаги изпадаше в подобни състояния, когато към колекцията се прибавеше някоя нова придобивка. Човек би казал, че всеки момент ще припадне или ще получи сърдечен удар, но тя отдавна го познаваше и се беше уверила, че е здрав като вол.

Хелм застана пред горния край на стелата и грижливо изряза малка цепнатина в плата. Вмъкна ножчето си в процепа и го прокара към отсрещния край на обелиска, все едно дърпаше цип на яке. Ножчето му беше остро като бръснач и платът безпроблемно се разцепи на две, за да разкрие изцяло гравирания камък под него.

Фон Шилер вече се потеше обилно. Едри капки се стичаха по лицето му и падаха върху маскировъчната му жилетка. При вида на йероглифите от гърдите му се откъсна тих, сподавен възглас. Уте не спираше да го гледа и усещаше как сама се поддава на възбудата му. Вече бе имала достатъчно случаи да разбере какви сцени следват подобни емоционални изблици.

— Погледнете тук, хер Фон Шилер — клекна Нахут до обелиска и посочи изображението на ястреб със счупено крило. — Това е подписът на роба Таита.

— Дали е автентичен? — попита Фон Шилер с глас на тежко болен човек.

— Абсолютно! Гарантирам с главата си.

— Нищо чудно и дотам да стигнем, ако бъркате — напомни му заплашително немецът. Очите му бяха заблестели като сапфири.

— Надписът е бил гравирен преди почти четири хиляди години — продължи да обяснява Нахут. — Това е истинският печат на писаря. — И за да докаже с нещо думите си, започна да чете на глас случайно избран ред от текста. Докато произнасяше думите, лицето му сияеше като в религиозно съзерцание.

„Анубис, божеството с глава на чакал, покровителят на гробищата, пази в лапите си кръвта и вътрешностите ми, костите, дробовете и сърцето. Той ги движи, все едно са камъни в игра на бао, крайниците ми му служат за защита, главата — за големия бик, господар на дъската...“

— Достатъчно! — прекъсна го Фон Шилер. — Имам достатъчно време за още. Сега вървете. Оставете ме сам. Ще чакате да ви повикам.

Нахут го изгледа стреснат и неохотно се надигна на крака. Не беше очаквал да го отпъдят като мръсно куче точно в мига на най-големия му триумф. Хелм обаче му кимна и двамата бързо се изнесоха вън от бунгалото.

— Хелм — извика Фон Шилер подире им, — кажи, че не искам никой да ме безпокои.

— Разбира се, хер Фон Шилер — подчини се тексасецът и погледна с любопитство към Уте Кемпер.

— Тя остава — рече му Фон Шилер и го отпрати.

Двамата мъже излязоха и Хелм грижливо затвори вратата зад себе си. Уте пресече стаята и превъртя ключа. Сетне се облегна на стената и изгледа продължително Фон Шилер.

Беше прибрала ръце зад гърба си и предизвикателно виреше твърдите си, заострени гърди. Под тънкия памучен плат на блузата ѝ ясно се очертаваха щръкналите ѝ зърна, корави като топчета за игра.

— Да си сложа ли костюма? — попита тя. — Искаш ли ме в костюма? — И тя не можеше да говори спокойно и непринудено. Игричките, които ги очакваха, ѝ харесваха не по-малко, отколкото на шефа ѝ.

— Чудесно, костюмът — промълви едва Фон Шилер.

Уте отиде до другия край на помещението и се изгуби в стаята. В момента, в който любовницата му се скри, Фон Шилер започна да се съблича. Застана, както го беше майка раждала, наред просторната стая, захвърли дрехите си на куп в единия ъгъл и се обърна с лице към вратата, откъдето щеше да се появи Уте.

След малко тя се показва на прага и той ахна от удивление. Преображението беше пълно. Любовницата му си беше сложила черна перука от тънки плитчици в египетски стил, а отгоре ѝ — уреус, златна диадема, завършваща отпред с очилата кобра, която се готви да ухапе въображаемата си жертва. Короната беше напълно автентична, стара колкото света... Фон Шилер беше платил пет милиона германски марки за нея.

— Аз съм превъплъщение на древноегипетската царица Лострис — изрече магическите слова Уте. — Душата ми е безсмъртна. Плътта ми — неподатлива на времето.

На краката си носеше златните сандали, намерени в гробницата на древната владетелка, беше обкичила китките, глезените, пръстите и ръцете си с гривни, пръстени и обеци, взети от същото място.

— Да — съгласи се Фон Шилер, пребледнял като платно, неспособен да говори.

— Нищо не може да ме унищожи, аз ще живея вечно — продължаваше да напява жената насреща му. Полата ѝ беше от лъскава златна коприна, коланът ѝ — инкрустиран със злато и скъпоценни камъни.

— Вечно — повтори Фон Шилер.

Уте бе гола над кръста. Гърдите ѝ бяха големи и бели като мляко. За да го примами, тя ги обгърна с шепи.

— Били са все тъй нежни и свежи в продължение на четири хиляди години — рече тя на любимия си. — Днес ги дарявам на теб.

Изу сандалите си и показва тънките си, изящни стъпала. Разтвори цепката отпред на полата си и я задържа така, че да се вижда всичко под нея. Движенията ѝ бяха бавни и премерени. Уте имаше голям актьорски опит.

— Това е обещанието ми за вечен живот — постави тя дясната си ръка пред гъстите, светли косми на слабините си. — Ела го вземи.

Фон Шилер изохка тихичко и мигна, за да разкара потта от очите си. Погледът му следеше всяко нейно движение.

Уте започна да мърда с ханша си, бавно и ритмично, сякаш имитираше движенията на златната кобра на диадемата. Лека-полека се разкрачваше и предизвикателно разтваряше бедра. С пръсти погали срамните си устни и откряна тясната врата зад тях.

— Вход за вечността. Отварям го единствено за теб.

Този път Фон Шилер извика гръмогласно. Колкото и често да се повтаряше заучения ритуал, той продължаваше да го предизвиква. Като в транс тялото му започна да се приближава до нейното. Фон Шилер беше изключително слаб, под изсъхналата кожа прозираха костите му. Човек можеше да сметне и него за хилядолетна мумия, върнала се към живот. Гърдите му бяха покрити със сребрист пух, кожата на корема му — увиснала в старчески бръчки, но космите над мъжествения му орган бяха все тъй гъсти и черни като боядисаната му коса. Пенисът му беше завидно голям, някак неестествен за ниското му и крехко телце. Щом Уте на свой ред помръдна от мястото си и понечи да го посрещне, висящата му змия започна да се издува и издига нагоре, кожичката се отдръпна встрани и даде път на тежката ѝ, моравочервена глава.

— На стелата — рече запъхтяно Фон Шилер. — Бързо! На камъка.

Уте му обърна гръб и клетна върху камъка. Изви врат, за да го наблюдава как се приближава, и предизвикателно помръдна заоблени си, бял задник, приличащ на двойка щраусови яйца.

Хелм и подчинените му работиха до късно през нощта в работилницата на „Пегас“, за да сковат дървените сандъци и да приберат на сигурно ценните находки на Фон Шилер. На другия ден, още призори, стелата и ковчегът бяха качени на един от камионите. За всеки случай ги бяха обвили в плътни гумени калъфи, а сандъците бяха вързани за предварително сглобени люлки, които да ги пазят от друсането по пътищата на Етиопия.

Нахут по свое желание се пъкна отзад при сандъците, между които трябваше да престои тридесет часа по пътя до Адис Абеба. На следващия ден, когато камионът премина през вратите на летището и излезе на пистата, фалконът вече беше готов за излитане.

За разлика от египтянина Фон Шилер и Уте Кемпер се възползваха от хеликоптера на компанията. На аерогарата отново ги чакаше генерал Обеид. Идваше да се сбогува с гостите и да им пожелае „на добър път“.

Докато товареха сандъците на самолета, Обеид пое лично грижата да се оправи с етиопската митница. Служителят от летището подпечата, без да задава излишни въпроси, декларацията на Фон Шилер, който официално изнасяше от страната „геологически мостри“, и дискретно се оттегли.

— Стоката е натоварена, хер Фон Шилер — козирува пилотът на самолета, облечен в униформата на служител на „Пегас“. — Двигателите са готови да запалят.

Фон Шилер стисна ръката на Обеид и пъргаво се качи по стълбата. Уте и Нахут Гудабги го последваха. Под очите на египтянина се бяха появили сенки, по-черни от обикновено. Пътуването по разбитите шосета на страната го беше изтощило до крайна степен, но и сега той за нищо на света не би оставил скъпоценните находки без надзор.

Фалконът се засили по пистата и скоро се отлепи от земята. Небето беше безоблачно, силуетът на планините се открояваше на хоризонта. Пилотът насочи машината на север и веднага, щом надписът „Затегнете коланите“ изгасна, Уте Кемпер пъкна красивата си руса главица в кабината и попита какво е разписанието на полета.

— Надявам се да кацнем във Франкфурт в 21:00 часа. Нека хер Фон Шилер бъде спокоен, вече съм се обадил по радиостанцията в Германия, на аерогарата ще ни чака транспорт.

В крайна сметка, фалконът взе разстоянието няколко минути по-бързо и спокойно се прибра в частния хангар на Фон Шилер. Висшите служители от митницата и емигрантските служби, които им бяха стари приятели, вече ги чакаха. Никога не пропускаха да услужат на богатия си сънародник, когато ставаше дума за поредния „специален“ товар, донесен от Африка или откъдето и да било по света. Свършиха с формалностите и Готхолд фон Шилер ги покани на чаша шнапс в приятната обстановка на барчето в самолета, където до всяка чаша чакаше симпатичен бял плик.

Нощта също премина в пътуване. Бързаха по-скоро да се приберат в планинското си убежище. Отпред се движеше фирменият камион, отзад пътуваше самият Фон Шилер в частната си лимузина. Нито за миг шофьорът му не изгуби от поглед машината пред тях и в пет сутринта пътниците и стоката пристигнаха благополучно. Пред каменната ограда на имението снегът беше натрупал половин метър. Самият замък, с почернелите си от времето крепостни стени и тесни амбразури, доста напомняше за известния роман на Брам Стоукър. Но дори и в такъв необичаен час, икономът, заедно с цялото домакинство чакаха пред входа и посрещнаха господаря си с добре дошъл.

Хер Репер, пазителят на частната колекция на Фон Шилер, както и най-доверените му сътрудници, бяха нащрек. Камионът паркира пред голямото здание и те веднага се заловиха за работа. Прехвърлиха сандъците на приготвения за целта електрокар и ги отнесоха към големия асансьор, водещ към подземията.

Докато подчинените му вадеха придобивките от дървения амбалаж, Фон Шилер отиде в частните си покои в северната кула на замъка. Изкъпа се и се зае с леката закуска, която китайският готвач вече му беше приготвил. Нахрани се и отиде в спалнята на жена си. Съпругата му се стори по-болнава от последния път, когато се бяха видели. Косата ѝ беше съвсем побеляла, лицето ѝ — изпито и жълтеникаво. Той отпрати сестрата в коридора и нежно целуна челото на Ингемар. Ракът продължаваше да разяжда плътта ѝ, но все пак тя си оставаше майка на двамата му синове и той не можеше току-тъй да престане да я обича.

Прекара един час в компанията ѝ, след това се прибра в собствената си стая и поспя четири часа. Вече бе човек на възраст и дори уморен, не се нуждаеше от повече сън. До средата на следобеда

остана в кабинета си, където заедно с Уте и още две секретарки се занимаваха с делови въпроси, сетне икономът му се обади по вътрешния телефон и му съобщи, че всичко в подземие то е готово.

Фон Шилер и Уте се качиха заедно на асансьора. Долу ги посрещнаха хер Репер и Нахут. Само един поглед беше достатъчен на Фон Шилер да разбере, че и двамата умират от вълнение и чакат мига, в който да го залепят с новини.

— Готови ли са рентгеновите снимки? — попита той, вървейки с бърза крачка към подземното хранилище.

— Техниците вече си свършиха работата — увери го Репер. — Снимките са излезли чудесно. Плаките са забележителни!

Понеже местната клиника зависеше изцяло от финансовото благоразположение на Фон Шилер, всяка негова молба до лекарите се превръщаше в заповед. Без да задава въпроси, директорът на болницата беше пратил в замъка най-модерната рентгенова екипировка, с която разполагаше, заедно с двама техници да фотографират мумията на господаря Хараб и с главната радиоложка, която да разчете снимките.

Репер пхна пластмасовия си пропуск в процепа на стоманената врата и пневматичното устройство безшумно я отвори. Всички се дръпнаха встрани, за да пуснат Фон Шилер да влезе пръв. Той се спря на входа и бавно огледа цялата галерия. Всеки божи ден удоволствието от поредната среща със съкровищата под земята не само не намаляваше, но се увеличаваше все повече.

За стени на подземната галерия служеха два метра дебели плоскости от як железобетон, помещенията се охраняваха с най-последните открития на електрониката. Но човек мислеше за съвсем различни неща, когато попаднеше на това вълшебно място. Главната изложбена зала беше подредена и украсена от един от най-известните дизайнери по интериор в цяла Европа. Преобладаваше синият цвят. Всеки експонат от колекцията стоеше затворен в самостоятелна витрина и разположен под такъв ъгъл, че зрителят да улавя цялата му прелест.

Човешкото око не можеше да побере толкова много блясък едновременно. Накъдето и да се обърнеше, посетителят имаше пред себе си всевъзможни изделия от злато и скъпоценни камъни. Бижутата бяха положени върху кадифени възглавнички в тъмносиньо,

дискретната светлина на прожекторите огряваше лъскавите повърхности на алабастъра и полускъпоценните камъни, фосфоресциращите светове на слоновата кост и обсидиана. В колекцията имаше поне няколко великолепни статуетки. Целият пантеон на древните египтяни беше събран на едно място: Тот и Анубис, Хапи и Сет, както и славната тройца на Озирис, Изида и Хор. Зрителят оставаше омагьосан от непроницаемите им, хипнотизиращи погледи, които не изпускаха нито един негов жест.

В самия център на залата, на временен подиум стоеше най-новата, най-забележителна придобивка на галерията — високият, изящен в леките си пропорции обелиск — каменното завещание на Таита. Фон Шилер се спря за миг пред находката и нежно, по бащински, погали гладката ѝ повърхност. После ѝ обърна гръб и отиде в съседното помещение.

Върху двойка дървени подпори беше положен ковчегът на Танус, господаря Хараб. Облечена в бялата си престилка, радиоложката крачеше напред-назад пред светещия бял екран със закачени по него рентгенови плаки. Фон Шилер се насочи право към тях и внимателно впери поглед в контрастните изображения. Освен силуета на самия ковчег, твърде ясно се открояваше легнала човешка фигура с ръце, кръстосани пред гърдите. Картината силно напомняше надгробните каменни скулптури на рицари християни, погребани на територията на средновековна катедрала.

— Какво ще ми кажете за покойника? — попита Фон Шилер, без дори да погледне към жената.

— Със сигурност е мъж — започна тя. — Починал е някъде между зряла възраст и старост, със сигурност е над петдесет години, но няма шестдесет и пет. Бил е нисък на ръст — всички слушатели изчакаха реакцията на Фон Шилер при последната реплика, но той като че ли не беше уловил грешката. — Липсват пет зъба: един преден горен, един кучешки, три кътника. Затиснати мъдреци. От останалите повечето са разядени на жестоки кариеси. Следи от хронична гръдна инфекция. Възможно е да е страдал от детски паралич като малък, левият му крак е останал леко недоразвит — и така нататък, и така нататък, лекарката даде петминутна диагноза на умрелия. — Вероятната причина за смъртта е прободна рана в гърдите. Нанесена е

от копие или стрела. Ако се има предвид тъгълът на пробождането, острието е пронизало десния бял дроб.

— Нещо друго? — попита недоволно Фон Шилер, щом радиоложката свърши.

— Хер Фон Шилер, както си спомняте, вече съм прегледала няколко мумии за вас. От наблюденията си над тях и над тази тук, стигам до заключението, че в случая операцията по премахването на вътрешностите е била извършена с много повече грижи и вещина. Без никакво съмнение е била дело на опитен лекар.

— Благодаря — рече Фон Шилер и се обърна към Нахут. — Имате ли нещо за отбелязване?

— Единствено това, че въпросното описание ни най-малко не отговаря на данните ни за Танус от седмия папирус. Както знаете, там предсмъртните му мигове са подробно проследени.

— И в какво се състои несъответствието?

— Първо, Танус е бил висок, второ, загинал е млад. Погледнете и портретите върху ковчега.

— Продължавайте — подкани го Фон Шилер.

Нахут застана пред светещия екран и посочи няколко тъмни предмета, открояващи се на фона на тялото.

— Бижутата — започна той. — Амулети, гривни, нагръдници, няколко колиета, пръстени и обеци... Но най-важното — и Нахут посочи черния кръг, опасващ челото на покойния, — царската диадема. Контурите на кобрата просто не могат да се сбъркат с друго.

— И какво означава всичко това? — най-накрая изпадна в недоумение Фон Шилер.

— Тялото не принадлежи на кого да е. Нещо повече, покойникът дори не е обикновен благородник. Орнаментацията е твърде обилна за някакъв си пълководец. Но пак повтарям, най-важното е уреусът. Свещената кобра е можела да бъде носена единствено от царски особи. Твърдо съм убеден, че мумията принадлежи на египетски фараон.

— Но това не е възможно — възрази му Фон Шилер. — Погледнете надписа на ковчега. Същият надпис стои и на стените в гробницата. Не ще и съмнение, че покойникът е бил египетски пълководец.

— С цялото ми уважение, хер Фон Шилер, имам едно много логично обяснение. В книгата на англичанина, „Речният бог“, намира

място една много интересна хипотеза, а именно, че робът Таита е подменил мумиите на фараон Мамос и на личния му приятел Танус.

— И кое би го накарало да извърши подобно деяние? — гледаше го недоверчиво Фон Шилер.

— О, причина е имал и тя е от изключително религиозно естество. Таита просто е искал в задгробния живот приятелят му да се ползва от царските съкровища. Това е бил последният подарък, който е можел да му направи.

— Вярвате ли искрено в подобно предположение?

— Не мога да кажа, че вярвам, но пък и не ми се струва никак невъзможно. Има още един факт, който поддържа теорията ми. От рентгеновите снимки твърде добре се вижда, че ковчегът е излишно голям за такъв малък труп. Доколкото съм запознат с проблема, древните майстори просто са го били предвидили за човек с по-внушителни размери. Да, хер Фон Шилер, според мен съществува голяма вероятност да сме се натъкнали на царска мумия.

Фон Шилер отново пребледня от вълнение. По челото му избиваше пот, гласът му ставаше дрезгав също както предишния път в базата на „Пегас“.

— Царска мумия, казвате?

— Може да се окаже, че е тъкмо така.

Фон Шилер бавно се доближи до запечатания ковчег в средата на помещението и внимателно се взря в изрисуваното лице на капака.

— Златният уреус на Мамос. Личните скъпоценности на египетски фараон — ръката му трепереше, когато погали капака на ковчегата. — Ако наистина е така, излиза, че и най-смелите ни мечти бледнеят пред постигнатите резултати. — Пое дълбоко въздух и се опита донякъде да се успокои.

— Отворете ковчегата — нареди Фон Шилер. — Развийте мумията на фараон Мамос.

Работата се оказа повече от тежка. Нахут вече няколко пъти беше изпълнявал подобни поръчки, но за пръв път му се случваше да се занимава с телесните останки на египетски фараон.

Най-напред трябваше да познае къде точно под обилната боя се намира границата между капака и останалата част от ковчегата.

Отгатнеше ли отговора на този нелек въпрос, трябваше с възможно най-голямо внимание да разреже дебелия пласт лепило, с който древните бяха запечатали дървения сандък. Не можеше да си позволи нито едно неточно движение — самият ковчег представляваше произведение на изкуството и трябваше да остане непокътнат. Заради всички тези затруднения, само вдигането на капака отне на учения почти два дни.

Когато капакът най-после беше освободен и можеше да бъде отворен, Нахут веднага прати съобщение на Фон Шилер, който се намираше в библиотеката на горния етаж и водеше делово съвещание със синовете си и останалите директори в компанията. От страх да не се случи нещо интересно по време на отсъствието му, Фон Шилер бе отказал да отиде до града за съвещанието. Мисълта да се отдалечи от съкровищата в подземие, го караше да настръхне. Научавайки, че Нахут е свършил с първия етап от работата, безцеремонно изгони директорите и децата си, насрочвайки следващата среща за идния понеделник. Дори не изчака гостите му да се качат на лимузините си, и забърза към залата с находките.

Нахут и Репер бяха сглобили метално скеле над ковчега. В двата му края висяха въжетата, с които щеше да бъде изтеглен нагоре масивният капак. Щом Фон Шилер се появи в помещението, Репер отпрати всички помощници. Само тримата щяха да присъстват на историческия момент — отварянето на царския ковчег.

Репер не забрави да донесе на господаря си дървения подиум, постлан, както винаги, с червен килим. Сложи го откъм главата на покойника, така че Фон Шилер да може да надзърне под капака в мига, в който двамата с Нахут успеяха да го надигнат. Старецът зае мястото си на наблюдател и даде знак на подчинените си да започват. Двете макари, през които бяха провесени въжетата, изскърцаха и Репер и Нахут внимателно започнаха да дърпат. В следващия миг се дочу някакво пропукване, от което на Фон Шилер щеше да му спре сърцето.

— Това са само последните останки от лепилото — увери го бързо Нахут.

— Продължавайте! — бе нетърпелив немецът.

Двамата вдигнаха капака с още двадесетина сантиметра, така че да увисне свободно във въздуха. Скелето беше на малки, гумени колелца, които безшумно се плъзгаха по плочките на пода. С тяхна

помощ Нахут и Репер плавно изтеглиха капака встрани и оставиха на Фон Шилер да погледне пръв в ковчега.

Той не се поколеба нито за миг. Надвеси глава над мумията, но изведнъж по лицето му се изписа недоумение. Беше се надявал да види нечия човешка фигура, положена в обичайната за покойниците поза. Но насреща му се показва само дебел вързоп от ленени превръзки, закриващи от погледа му целия труп.

— Какво, по дяволите... — изруга разочарованият Фон Шилер. Посегна да сграбчи с пръсти досадните парцали, но Нахут го спря овреме.

— Не ги докосвайте! — извика той развълнувано и веднага промени тон. — Простете, хер Фон Шилер, но гледката е наистина забележителна. Напълно потвърждава теорията ми, че телата са били подменени. Мисля, че най-напред трябва да огледаме превръзките, а след това да се заемем с тяхното премахване. Ако позволите, разбира се, хер Фон Шилер.

Работодателят му се поколеба за миг. Едновременно изгаряше от нетърпение да види какво се крие под превръзките и се страхуваше някоя погрешна стъпка да не провали всички положени досега усилия. Тъкмо в подобни мигове човек трябваше най-много да се опира на търпението и предпазливостта. Затова си наложи да чака и се отдръпна встрани от ковчега.

— Чудесно — изсумтя той. Бръкна в горния джоб на тъмносиньото си, двуредно сако и извади кърпа, с която да избърше потното си лице. Гласът му отново започна да трепери: — Дали наистина е възможно? Ще се окаже ли това самият Мамос?

Натъпка носната кърпа в джоба на панталона си и за своя приятна изненада установи, че е получил обилна ерекция. С пръсти намести члена си нагоре към стомаха.

— Започнете първо с излишните превръзки.

— С ваше позволение, хер Фон Шилер — намеси се тактично Репер, — нека първо направим снимки.

— А, да, разбира се — съгласи се веднага Фон Шилер. — Ние сме учени, археолози, не прости иманяри. Снимайте на воля.

Работата отново се оказа бавна и на немеца му бяха нужни стоически усилия да не сложи изведнъж край на всякакви протакания. Времето сякаш бе спряло да тече в подземията на замъка му. По едно

време, докато навиваше ръкавите на ризата си, Фон Шилер случайно забеляза циферблата на златния си часовник; вече бе девет вечерта. Нервно разкопча каишката и хвърли часовника на близката пейка до намачканото му от сутринта сако.

Постепенно изпод топовете ленени превръзки започна да се оформя човешка фигура, но трябваше да мине полунощ, преди Нахут да отдели и последното парче лепкав плат от гърдите на покойника. Тримата запремигаха от радост, когато под последния пласт превръзки, покрил плътно фигурата на умрелия, започна да прозира блясъкът на златните украшения.

— Разбира се, в оригиналния саркофаг е трябвало да има поне няколко ковчега, вмъкнати един в друг, но те липсват, също както и маските. Навярно и до ден-днешен стоят неоткрити в гробницата на фараона и покриват лицето на Танус. Това, което имаме пред себе си, е само погребалното облекло на самия труп, онова, което по принцип се оставя под превръзките.

Нахут взе дълъг скалпел и започна да разрязва плата. Фон Шилер отново беше кацнал на подиумчето си и нетърпеливо пристъпяше от крак на крак, докато следеше движенията му.

— Нагръдният медальон с династическите символи на Мамосите — посочи Нахут първия предмет, който щеше да се появи на бял свят.

Тежкият накит грееше като светлоотразител на светлината на прожекторите в помещението. Представляваше плочка от син лапис лазурит и червен халцедон, инкрустирани със злато, и покриваше целите гърди на мумията. Основният мотив, изобразен на плочката, беше летящ лешояд, разперил дългите си криле и грабнал в ноктите си царския картуш. Както композицията, така и изработката бяха изключителни.

— Вече не ще и съмнение — прошепна Фон Шилер.

Картушът доказва самоличността на фараона.

По-нататък се заеха с разсъбличането на ръцете, положени върху медальона. Пръстите бяха дълги и фини, всеки от тях обкичен с поне няколко златни пръстена. Фараонът здраво стискаше символите на властта си — камшика и жезъла — и Нахут за малко да се разкрещи от радост при вида им.

— Знаците на царската власт. Още едно доказателство, че имаме пред себе си тялото на Мамос VIII, владетел на Горен и Долен Египет

по време на Средното царство — и се премести откъм главата на царя.

Преди обаче да е посегнал към превръзките, Фон Шилер го спря и нареди властно:

— Оставете я за накрая! Още не съм готов да погледна очи в очи египетския фараон.

Нахут и Репер послушно пренасочиха вниманието си към царския корем. Трябваше да свалят един след друг няколко пласта лен, скриващи по някой амулет, сложен от мумификаторите, за да предпазва починалия по пътя му към отвъдното царство. Вещите бяха все от фина керамика, инкрустирана със злато и скъпоценни камъни. Пъстрите цветове се преливаха един в друг, в зависимост от това кой от животинските обитатели на Нил е трябвало да бъде изобразен. При откриването на всеки нов амулет, Репер и Нахут педантично го фотографираха, както стои на мястото си, изваждаха го и го поставяха срещу съответния пореден номер на разграфената специално за целта пейка.

Всеки пръст от тънките и деликатни като ръцете му крака на фараона се губеше под многобройни златни халки. Най-накрая единствено главата остана покрита. Двамата мъже изгледаха въпросително началника си.

— Вече е късно, хер Фон Шилер — обади се Репер. — Ако искате да си починете...

— Продължавайте! — сръза го Фон Шилер.

Репер и Нахут не казаха дума повече, застанаха от двете страни на ковчега и се заловиха отново за работа под любопитния поглед на собственика.

Постепенно електрическата светлина започна да огрява чертите на лицето. След четири хиляди години, прекарани на тъмно, фараонът отново щеше да прогледне. Косата му беше силно начервена от къната, която владетелят бе използвал приживе. Косъмът беше тънък и чуплив. Кожата на лицето му, натъркана с растителна смола, приличаше на гладък кехлибар. Носът беше тънък, издължен и малко закривен; устните — леко дръпнати встрани в замечтана усмивка, между тях зееше дупката на липсващия зъб.

Смолата бе протекла по миглите му и хем държеше клепачите полуотворени, хем създаваше впечатлението, че очите на фараона плачат с истински сълзи. В погледа на мъртвеца още тлееше искрица

живот и смаяният Фон Шилер трябваше да се надвеси на сантиметри над лицето на покойника, за да забележи, че в орбитите му стоят не истинските му очи, извадени от балсаматорите, а само бели порцеланови дискове.

На челото си фараонът гордо носеше златната диадема. Царската кобра се беше съхранила абсолютно непокътната. И най-малкият ѝ детайл бе запазен, така както бе излязъл изпод ръката на древния майстор. Никъде по гладката повърхност на метала не се забелязваше драскотина, мекият метал бе издържал на хилядолетията, без да се огъне под тежестта на плата. Толкова изкусно изображение на отровната змия, че ясно се очертаваха смъртоносните ѝ зъби и раздвоеният език, подаващ се едва-едва между тях! Очите ѝ бяха направени от лъскаво синьо стъкло. На самата златна диадема отново изпъкваше гравирани царският картуш на Мамос.

— Искам короната — Фон Шилер се задъхваше от възбуда. — Махнете я, искам да я поема в ръцете си.

— Не съм сигурен дали няма да увредим главата на мумията — опита се да го спре Нахут.

— Не спорете. Правете каквото ви казвам.

— Веднага, хер Фон Шилер — отстъпи Нахут. — Но ще ни е нужно време да я освободим от превръзките. Ако хер Фон Шилер желае да си почине, ние ще му съобщим веднага, щом успеем да измъкнем короната и можем да му я подадем.

С времето златната диадема се бе впила в лепнещата от смолата кожа на покойния фараон. За да я свалят, Нахут и Репер трябваше да извадят трупа от ковчега и да го сложат на стоманения плот, предварително донесен за целта. Главата трябваше да се разтрие със специално приготвени разтвори, които да премахнат плътния пласт смола. Целият процес отне точно толкова време, колкото Нахут се страхуваше, че ще е необходимо, но най-накрая задачата приключи успешно.

Положиха златния уреус на полагащата му се синя възглавничка, сякаш се готвеха да коронясват началника си с него. Приглушиха всички останали светлини в главната зала и насочиха един-единствен прожектор към диадемата. След това се качиха горе да уведомят Фон Шилер, че всичко е готово.

Той обаче дори не им позволи да го последват отново в подземиято. Когато застана пред бронираната врата и пхна кодираната си карта, единствено Уте Кемпер бе дошла да му прави компания.

Първото, което улови погледът на Фон Шилер, беше блясъкът на златната диадема в центъра на залата.

При вида ѝ гърдите му започнаха да се задъхват мъчително, все едно го бе обхванал пристъп на астма, а пръстите му толкова силно стиснаха китката на любовницата му, че кокалчетата ѝ изпука. Но болката само я възбуди допълнително. Фон Шилер бързо я разсъблече, положи златната корона на главата ѝ и я накара да легне гола в зейналия ковчег.

— Аз съм обещанието за вечен живот — прошепна тя от дъното. — По лицето ми блести сиянието на безсмъртието.

Той дори не я докосна. Беше застанал гол-голеничък над ковчегата, а възбуденият му член стърчеше напред, сякаш искаше да се откъсне от мършавото му тяло.

Уте прокара бавно ръце по корема си и миг преди да докосне венериния си хълм, с напевен глас го поздрави:

— Нека спечелиш вечен живот!

Чудодейните качества на царската диадема се проявиха още в същия миг. Никога досега Готхолд фон Шилер не беше изпадал в подобно състояние. При думите на любовницата му из тъмночервената главица на пениса му от само себе си бликна сребрист фонтан и изсипа дъжд от малки перли по белия ѝ корем.

Вътре в ковчегата Уте Кемпер изви гъвкавата си снага и се разтресе във величествен оргазъм.

На Роян ѝ се струваше, че е отсъствала от Египет не няколко седмици, а дълги години. Едва при завръщането си в Кайро си даде сметка колко много са ѝ липсвали изпълнените с народ улици, омайващите миризми на подправки и парфюми по пазара, печалният глас на мюезините от върховете на многобройните минарета.

В деня след пристигането си още по тъмно тя напусна апартамента си в Гиза и подпирайки се на бастунчето, заради контузения си крак, излезе да се поразходи по брега на Нил.

Наблюдаваше как изгряващото слънце прокарва по повърхността на водите пътека, застлана със злато и мед, и как триъгълните платна на фелуките сякаш се възпламеняват при допира с лъчите му.

Между тази Нил, която сега съзерцаваше, и онази, другата, оставила зад себе си в Етиопия, нямаше почти нищо общо. За разлика от буйната Абай, истинската Нил влачеше бавно могъщата си снага из пустинята и макар да се носеше мирис на тиня и застояло, я чувстваше много по-близка, много по-обичлива. Това беше нейната река и нейната земя. Роян усети как няколкото часа, прекарани край великата река, са я изпълнили с нови сили и още повече решителност да доведе докрай започнатото дело. Колебанията не я преследваха повече, съвестта ѝ бе чиста. Когато най-сетне обърна гръб на реката-бог и се насочи към светските си задължения, душата ѝ беше изпълнена с увереност в бъдещето.

Посети най-напред семейството на Дураид. Дълго трябваше да им се извинява за внезапното си заминаване, за дългото и необяснимо отсъствие. В началото деверът ѝ се държеше хладно и резервирано, но след като жена му се разплака от умиление и прегърна етърва си, а децата се накачиха по гърба на любимата си леля, неговата душа се стопли. Достатъчно, за да ѝ предложи да я откара до оазиса. А когато Роян му обясни, че би желала да остане сама на гроба на съпруга си, той така се умилостави, че ѝ остави любимия си ситроен.

Младата жена стигна гробищата и пустинният дъх изпълни ноздрите ѝ. Горещият вятър играеше с косите ѝ и ѝ напомняше за Дураид, който толкова беше обичал пустинята. Роян се радваше, че смъртта му му позволяваше да остане завинаги там, където бе мечтал да живее. Надгробният камък беше най-обикновен: само надпис с името на покойника, датата на раждане и смъртта. Тя коленичи до него и започна да разчиства. Хвърли старите, увехнали цветя и ги замени с големия букет, който носеше от Кайро.

Сетне поседна встрани от алеята и остана да му прави компания. Не си направи труда да рецитира заучени слова към покойника, а се опита да си припомни красивите мигове от техния спокоен и щастлив съвместен живот. Припомни си колко мил бе съпругът ѝ, с какво разбиране се бе отнасял с младата си жена, колко сигурност и уют ѝ бе предложил домът му. Укоряваше се, че сама не му беше отвръщала

винаги със същото, чувстваше се негова длъжница и разбираше, че той го е знаел, но никога не го е показвал.

Надяваше се също така покойникът да се сети защо е дошла на гроба му. Роян не бе изминала толкова път за нищо. Идваше да си вземе довиждане. Беше го жалила и оплаквала, но макар споменът за него да останеше завинаги част от самата нея, настъпваше моментът да се раздели с призрака му. Беше време и той да я пусне да си върви. Когато най-накрая излезе от гробищата, тя дори не се обърна назад.

Предпочете да заобиколи езерото от южната му страна, за да не подминава опожарената вила. Не искаше да си спомня за ужасната нощ, в която Дураид бе намерил смъртта си. Затова се забави повече от очакваното. Върна се в Кайро по тъмно и роднините ѝ въздъхнаха с облекчение, щом се появи. Деверът ѝ обиколи три пъти ситроена, за да се увери, че боята никъде не се е олющила, и тогава пусна снаха си вкъщи, където домакинята беше подготвила тържествена вечеря.

Аталан Абу Син, министърът, с когото Роян бе дошла специално да се срещне, отсъстваше от Кайро. Бил отишъл на официално посещение в Париж и щял да се върне след три дни. Все пак тя беше сигурна, че племенникът му Нахут Гудабн също отсъства, и не се страхуваше да се показва и да прекарва дълги часове в музея. Там имаше много приятели, които искрено се радваха да я видят и да я осведомят за промените, настъпили по време на дългото ѝ отсъствие.

Когато не бърбеше с познати, Роян се заравяше в музейната библиотека и прехвърляше микрофилма с папирусите на Таита, опитвайки се да открие в текста някое упътване, убегнало досега от погледа ѝ. Така например във втория свитък намери дълъг пасаж, от който си извади множество бележки. Откакто надеждите ѝ да открие забравената гробница на фараона се оказаха напълно реални, съвсем естествено се изостри и любопитството ѝ какво точно би заварила в нея.

Откъсът, привлякъл вниманието ѝ, представляваше описание, дадено от Таита, за дългото посещение на фараона в работилниците в некропола, изникнал край погребалния храм — града, където се изработвали всички вещи и предмети, които покойният владетел щял да отнесе в отвъдния свят. Според Таита царят обиколил целия

некропол. Почнал от оръжейницата, където го посрещнала цяла колекция от бойни и ловни оръжия, сетне влязъл в работилниците на мебелистите, а те се надпреварвали да глезят царския му вкус. Разказът стигаше до ателието на скулпторите и Таита с подробности описваше как били извайвани фигурите на боговете, какво представлявали изображенията на фараона във всеки отделен момент от живота му, как всяка статуя щяла да заеме своето място по дългата алея, водеща от некропола до гробницата в Долината на царете. В същата работилница ваятелите трябвало да изработят и масивния гранитен саркофаг, който да послужи за последен дом на царската мумия. Но както ставаше ясно от последвалите в ръкописа събития, фараон Мамос така и не могъл да се възползва от полагащото му се по право. Когато хиксосите нахлули в Египет и преодолели слабата съпротива на поданиците му, Мамос трябвало да бяга нагоре по течението на Нил и да се спасява в страната Куш. Ето защо всичко по-тежко, най-вече каменните статуи и големият саркофаг, били оставени в ръцете на нашествениците.

Роян изучаваше с удвоен интерес описанието на златарското ателие. Една фраза, отнасяща се до погребалната маска на фараона, ѝ направи силно впечатление: „Това беше върхът и зенитът. Неродените още векове ще се чудят на нейното великолепие“. Тя вдигна замечтания си поглед от микрофилма и се замисли дали словата на древния писар нямаше да се окажат пророчески. Дали на нея самата не ѝ бе писано да види с очите си творението, на което трябвало да се чудят бъдните поколения? А може би тъкмо тя щеше да е първата, хвърлила поглед върху изчезналото великолепие на Древен Египет? Може би тя първа щеше да се докосне до описваното чудо, щеше да го поеме в ръцете си и да направи с него това, което съвестта ѝ сметне за добре?

Докато четеше писаното от Таита обаче, Роян започна да изпитва болка и съчувствие към хората от онези времена. В крайна сметка дори хилядолетията, разделящи ги от съвременната епоха, не можеха да заличат органичната ѝ връзка с тях: принадлежността към един народ. Като коптка тя можеше да се смята за пряка наследница на древните жители на страната си. Може би тъкмо чувството за принадлежност към тях беше главната причина още като дете твърдо да си науми да изучава историята и бита на древните си предци.

През трите дни до завръщането на Аталан Абу Син обаче, Роян имаше много други неща, за които да мисли. Не на последно място стояха чувствата ѝ към Никълъс Куентън-Харпър. Откакто бе посетила гробището в оазиса и се беше сбогувала с покойния Дураид, Никълъс започваше да я преследва в мислите ѝ още по-усилено. Имаше много несигурни неща между двамата, пред нея се изправяше твърде труден избор. Беше поставила различни цели пред себе си и за да постигне някои от тях, трябваше да жертва други.

Когато най-после дойде часът за срещата ѝ с министъра, тя беше толкова обърквана, че ѝ трябваше време да се нагани да тръгне. Като изпаднала в транс, обикаляше пазарите в града и без да чува какво викат продавачите в ухото ѝ, мислеше единствено как да предпази болното си коляно от удар с минувачите. Заради цвета на кожата ѝ и европейските ѝ дрехи всички я мислеха за изгубила се туристка.

Толкова дълго време ѝ трябваше да се реши на сериозната стъпка, която се готвеше да направи, че закъсня с почти цял час за срещата. Но за щастие се намираше в Египет, а Аталан си оставаше обикновен арабин, за когото точността не е от същото значение, както за колегите му в западния свят.

Той я посрещна с привичния си дружелюбен, свойски тон. Чакаше я в личния си кабинет и понеже програмата му не включваше официални срещи, направил си бе удоволствието да облече бяла дишдаша и да омотае кърпа около главата си. При влизането на Роян стана и топло стисна ръката ѝ. Ако бяха в Лондон, сигурно щеше да я целуне, но в арабския свят беше недопустимо мъж да докосва с устни друга жена, освен законната си съпруга; дори с нея можеше да си позволи интимности единствено далеч от чуждите погледи.

Аталан въведе гостенката си в задното помещение. Секретарят му им поднесе по чашка гъсто като катран кафе и остана да свидетелства за почтеността на срещата. Отделиха известно време да хвалят един другия колко добре изглеждат и след като изчерпаха задължителните за арабския етикет теми за разговор, Роян със заобикалки подхвана преследваната цел.

— Прекарах последните няколко дни почти само в музея. Работих в библиотеката. Успях да говоря с много от старите си колеги и бях изненадана да науча, че Нахут е оттеглил молбата си за директорския пост.

Аталан тежко въздъхна:

— Племенникът ми понякога се оказва просто един твърдоглав хлапак. Мястото му беше в кърпа вързано, може да се каже, че му се полагаше по право, а ето в последния момент дойде и ми каза, че си бил намерил по-доходна работа в Германия. Опитах се да го разубедя. Казах му, че след като човек е израснал по бреговете на Нил, нордическият климат няма как да не му се отрази зле. Опитах се да му втълпя, че в живота има много неща, като родина и семейство, пред които парите не значат нищо. Но какво да се прави... — махна с ръце той в жест на безпомощност.

— Кого избрахте за директор? — попита невинно Роян, без да прикрива личния си интерес към темата.

— Още не сме назначили никого за постоянно. На никого не мога да спра избора си. След като Нахут ни напусна, май ще трябва да обявим международен конкурс. Аз обаче бих съжалявал дълбоко, ако мястото се заеме от чужденец, независимо колко е квалифициран.

— Ваше превъзходителство, дали не бихме могли да поговорим насаме? — погледна Роян многозначително към секретаря, който висеше на вратата.

Аталан почти не се поколеба.

— Разбира се — махна той с ръка на секретаря да излезе и да затвори вратата след себе си.

Министърът се приведе към нея и леко понижи глас:

— Какво искате да обсъдим, скъпа госпожо?

Роян си тръгна от кабинета му след цял час. От любезност той я изпрати до вратата на асансьора.

Докато си стискаха ръцете, той ѝ подшушна съучастнически:

— Ще се видим скоро пак, иншалах.

Самолетът на „Еджиптеър“ кацна на летище „Хийтроу“ и Роян напусна сградата, за да отиде на стоянката за такситата. Струваше й се, че разликата в температурите между Кайро и Лондон е поне петнадесет градуса. Влакът ѝ пристигна в Йорк в късния следобед, когато цялата област беше потънала в гъста мъгла. От гарата набра телефона, който Никълъс ѝ беше дал.

— Ти, глупаво момиче — смъмри я той. — Защо не ми се обади, че се връщаш? Щях да те взема от летището.

Роян дори се изненада колко се радва да го види отново. Оказа се, че няколко дни раздяла са били достатъчни, за да усети, че ѝ липсва.

Той слезе от рейндж роувъра и бързо се насочи към нея. Беше гологлав и по всичко личеше, че не е изпълнил намеренията си да се подстриже. Тъмните му коси се бяха навили и като сребърни крилца пръхаха над ушите му при всеки повей на вятъра.

— Как е коляното? — попита Никълъс вместо поздрав. — Изпитваш ли още нужда да те носят?

— Може да се каже, че е по-добре. Скоро ще захвърля бастуна.

На Роян ѝ се искаше да го прегърне, но в последния миг нещо я възпря да даде воля на чувствата си. Задоволи се да му поднесе хладната си, порозовяла от студа буза. Той ухаеше на хубаво — на кожа, остър парфюм и неподправена мъжественост.

Щом влязоха в колата, Никълъс изчака малко, преди да запали мотора, и изгледа лицето ѝ на светлината от уличната лампа.

— Имате вид на доволна жена, госпожо. Дали не сте прекарали една приятна почивка?

— Просто се видях с приятели — усмихна се Роян. — Но не мога да отрека, че Кайро ми действа доста тонизиращо.

— Не съм приготвил нищо за вечеря. Какво ще кажеш да се отбием в някоя кръчма. Ще хапнем пържолка или карантийка?

— Искам да видя най-напред майка си. Чувствам се толкова виновна. Дори не знам дали кракът ѝ е започнал да се оправя.

— Онзи ден я посетих. Много е добре. Влюби се от пръв поглед в новото си кученце. Знаеш ли как го кръсти? Таита.

— Ти наистина си мил човек... Искам да кажа, да си направиш труда да я навестиш ей така.

— Защо не? На мен тя ми харесва. Няма грешка. Жалко, че такива като нея напоследък рядко се срещат. Предлагам, първо да хапнем, а после ще взема някоя бутилка „Лафроайг“ и ѝ отиваме на гости.

Минаваше полунощ, когато най-после се наканиха да напуснат къщата на Джорджина. Тя беше отдала дължимото на уискито, с което Никълъс искаше да я впечатли, и трябваше здраво да се хване за рамката на вратата, за да не падне, докато им маха. Беше притиснала малкото кученце към едрата си гръд и лекичко се полюляваше на гипсирания си крак.

— Имаш много зловредно влияние върху майка ми? — укори Роян Никълъс.

— Аз ли върху нея или тя върху мен? — оправда се той. — От шегите ѝ и моряците биха се изчервили.

— Трябваше да ме оставиш при нея.

— Нали вече си има компанията на Таита? По-добре да си ми под ръка. Имаме толкова работа. Нямам търпение да ти покажа всичко свършено, докато отсъстваше.

Икономът от Куентън парк вече беше приготвил едната стая в градския апартамент за гостенката.

Никълъс качваше чантите по стълбите, а от стаята на горния етаж се дочу нечие мощно хъркане. Рони погледна въпросително към домакина си.

— Сапърът Уеб — обясни ѝ той. — Най-новото попълнение на отбора. Ще си имаме свой инженер. Утре ще те запозная, сигурен съм, че ще ти хареса. Голям рибар.

— Какво общо има риболовът с това, дали ще го харесам?

— Всички добри люде са рибари.

— Особено тук присъстващите — засмя се Роян. — Ти в Куентън парк ли ще спиш?

— Засега съм дал почивка на имението — поклати той глава. — Предпочитам да не се разчува за връщането ми в Англия. Има неколцина чичковци от Лойдс, с които не ми се приказва точно в този момент. Ще използвам стаичката на тавана. Ако имаш нужда от нещо, обади се.

Останала сама, младата жена се озърна из тясната стая, в която я бяха настанили. Голямата част от площта ѝ беше заета от широко

двойно легло, само в единия ъгъл беше сглобена малка баня, все едно за кукла Барби. Роян се сети за последната реплика на домакина и се замисли от какво ли би имала нужда. Вдигна поглед към тавана и в същия момент, като че ли усетил мислите ѝ, Никълъс шумно тропна с обувките си по пода.

— Не ме изкушавай — прошепна тя. Още се носеше силната миризма на мъж, която я беше съпровождала през цялата вечер. Спомняше си стройното му, здраво тяло, мокро от пот, което я беше носило нагоре по пътеката в долината на Абай. В продължение на години Роян беше забравила смисъла на думите „жажда“ и „нужда“. Сега ѝ се струваше, че заедно се появяват на хоризонта на бъдещето.

„Достатъчно си се занимавала с подобни мисли, момичето ми“, сепна се тя изведнъж и отиде да си вземе душ.

На другата сутрин, слизайки към първия етаж, Никълъс потропа силно на вратата ѝ.

— Хайде, идвай, Роян. Животът е действителен и изпълнен с работа, която чака да бъде свършена.

Навън все още беше пълен мрак и тя кисело изпъшка изпод завивките.

— Колко е часът?

Но домакинът си беше отишъл и единственото, което долетя в отговор, бе мелодията на стара народна песен, която той си подсвиркваше за сутрешно ободряване.

Роян погледна часовника си и отново изстена:

— Да си свирка в шест и половина, и то след всичко, което двамата с мама направиха на бедното уиски снощи. Не мога да повярвам. Този човек е същински звяр.

Двадесет минути по-късно го завари облечен в дънки, син рибарски пуловер и месарска престилка. Приготвяше закуската в кухнята.

— Препечени филийки за трима и ще получиш целувка — посочи небрежно Никълъс към хляба и тостера встрани. — Омлетите ще са готови след пет минути.

Но Роян обърна най-напред внимание на другия мъж в кухнята. Беше на средна възраст, имаше широки рамене и изпъкнали бицепси,

които явно не се побираха в навитите му до горе ръкави. Плешивата му глава наподобяваше артилерийско гюлле.

— Здравейте. Аз съм Роян Ал Сима.

— Извинявай, че забравих — размаха Никълъс телта за разбиване на яйца. — Това е Дани, Даниъл Уеб. Приятелите го знаем като Сапъора.

Дани стана от стола си, но продължи да държи чашата с кафе в красноречивия си юмрук.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Ал Сима. Дали бих могъл да ви налея чашка кафе?

На Роян й направиха впечатление луничките по голото му теме и наситеносините му очи.

— Доктор Ал Сима — поправи приятеля си Никълъс.

— Но най-добре ме наричай просто Роян — пресече го тя. — Да, и аз искам кафе.

По време на закуска никой не отвори дума за Етиопия, нито за започнатата игра с Таита. Роян беше принудена да яде мълчаливо омлета си, докато Сапъора изнасяше докторската си дисертация по въпроса как най-добре се лови риба с въдица в морето, а Никълъс безпощадно го прекъсваше на всяка реплика и му задаваше объркващи въпроси, все едно не вярваше на нищо чуто. По всичко личеше, че двамата добре се разбират, и тя се успокои, че рано или късно ще привикне на жаргона, който използваша помежду си.

Привършиха закуската и Никълъс стана, понасяйки каната с кафе със себе си.

— Вземете си чашите и елате да ви покажа нещо.

Отидоха в дневната.

— Имам изненада за теб — рече на Роян. — Хората в музея здравата се потрудиха да свършат, преди да си се върнала.

Отвори вратата пред нея и с уста наподобява звука на тържествени фанфари:

— Та-ра-та-та!

На масата в центъра на стаята стоеше напълно готовият препариран модел на ивичест дик-дик. Бяха използвани и кожата, и рогата, прехвърлени нелегално през две митници. Животното изглеждаше толкова истинско, че за миг Роян си помисли да не го подплаши, ако се приближи.

— О, Ники, много е красиво! — започна тя да обикаля около препарираната антилопа. — Успели са да му придадат и форма, и изражение.

При вида на дик-дика Роян отново си спомни за горещината и натрапчивите миризми в долината на Нил. Дълбоко в душата си изпита носталгия и съчувствие към нежното, красиво създание. Стъклените му очи можеха да заблудят, че са истински, а върхът на щръкналата му като хобот муцуна изглеждаше влажна и лъскава, сякаш ей сега щеше да се размърда и да подуши въздуха.

— Мисля, че е великолепна. Радвам се, че и ти си съгласна с мен — погали Никълъс меката, гладка кожа, а Роян си каза, че не сега е моментът да разваля детинската му радост. — Щом успеем да разгадаем задачата на Таита, смятам да напиша протестно писмо до музея по естествена история — същият, който така усилено обвиняваше прадядо ми в шарлатанство. Време е петното, хвърлено върху семейната чест, да бъде изтрито завинаги. — Той се засмя на последните си думи и сложи покривалото върху антилопата да не се праши. Внимателно я вдигна от масата и я занесе в ъгъла на стаята, където нямаше кой да я ритне по погрешка.

— Това беше първата изненада, която съм ти приготвил. Сега обаче идва по-голямата. — И Никълъс посочи канапето до стената. — Седни. Не искам да те заболи, като паднеш от изненада.

Тя се усмихна на глупостта, но послушно се разположи по турски в далечния край на канапето. Даниъл Уеб седна някак вдървено възможно най-далеч от нея. Личеше си, че се смущава от подобна близост с хубава жена.

— Сега да си поговорим как смятаме да се пъхнем в пролома на Дандера — подхвана темата Никълъс. — Откакто теб те няма, двамата със Сапъора само това обсъждаме.

— Като се изключи ловенето на риба — усмихна се Роян, а той я изгледа престорено гузен.

— Е, ако не друго, то поне и двете неща са свързани с водата. Звучи като добро оправдание, нали? — но време беше да мине към по-сериозен тон. — Спомняш си, че обсъждахме идеята да претърсим дъното на реката с тежководолазна екипировка, нали? Тогава казах, че това ще предизвика големи усложнения.

— Спомням си — съгласи се Роян. — Според теб водното налягане в шахтата било твърде голямо и трябвало друг метод, за да се влезе вътре.

— Именно — усмихна се тайнствено Никълъс. — Е, Сапъора успя в скоро време да си заслужи главозамайващия хонорар, който съм му обещал... Обещал, наблягам, още не съм го платил. Той просто ме запозна с единствения алтернативен метод.

Сега и Роян стана сериозна и извади краката изпод тялото си. Стъпи на пода и се наведе напред в очакване да чуе избраното решение. Облегна лакти на бедрата си и обгърна лицето си в шепи.

— Сигурно от толкова много мозък в главата му е опадала косата. Искам да кажа, че мисълта му тече гладко като плешивото му теме. Отговорът просто стоеше пред очите ни, но двамата с теб не го забелязвахме.

— Престани с тези словоизлияния, Ники — скара му се тя. — Пак започваш старите истории.

— Ще ти подсказа — не обърна ни най-малко внимание на предупреждението й той. Много обичаше да я дразни. — Подсещането е в следното изречение: „Понякога добре познатите средства са най-успешните“.

— Ако си толкова мъдър, защо досега не си станал известен? — започна да се заяжда Роян, но изведнъж се досети. — Добре познатите средства, казваш? Имаш предвид начина, по който Таита се е справил? Същият начин, по който е стигнал до дъното на реката, без да познава кислородните апарати?

— Кълна се в Свети Георги, тя се досеща! — хвана се за главата Никълъс, сякаш не можеше да повярва.

— Бент! — Роян плесна с ръце от вълнение. — Предлагаш да затворим реката на същото място, където и Таита е построил бента си преди четири хиляди години.

— Точно така! — засмя се Никълъс. — Бре, сети се. Никой не може да заблуди нашето момиче. Покажи й чертежите си, Сапъоре.

Уеб дори не се опитваше да прикрие огромното самодоволство, изписано по лицето му. Отиде към дъската, окачена на съседната стена. Дамата я беше забелязала, но така и не й беше обърнала внимание — и дръпна покривалото, за да покаже в целия им блясък схемите и картинките под него.

Роян веднага позна, че става дума за увеличения на снимките, направени на брега на Дандера при предполагаемото място на древния бент. Другите пък произхождаха от каменната кариера, където ги беше отвел Тамре. И едните, и другите бяха изпъстрени с изчисления и дебели черни очертания с маркер.

— Никълъс ми даде приблизителните мащаби на речния поток, беше изчислил и височината на бента, при която реката ще се отклони встрани и ще поеме по старото си корито. Дори ако допуснатата грешка е в рамките на тридесет процента, мисля, че проектът е напълно изпълним, дори с ограничените средства, на които можем да разчитаме.

— Ако древните египтяни са успели, то за теб, Сапъоре, това ще е като детска игра!

— Много мило от твоя страна, но аз лично не бих се изразил с думите „детска игра“.

Обърна се към чертежите, окачени встрани от снимките. Представляваха хоризонтални и вертикални планове на бъдещото съоръжение, съобразени с изчисленията на Никълъс.

— Има поне няколко различни начина да се построи бент, но напоследък инженерите по принцип разчитат на железобетонни конструкции и много техника. Явно е, че трябва да се лишим и от едното, и от другото.

— Спомни си за Таита — обади се приятелят му. — По негово време не са използвали булдозери.

— От друга страна обаче, е разполагал с неограничен брой роби.

— Виж, роби мога да ти обещаая или поне съвременните им еквиваленти, но неограничен брой... Едва ли.

— Колкото повече работна ръка намериш, толкова по-скоро ще успея да обърна течението на реката. Вече говорихме, че операцията трябва да приключи преди началото на дъждовния сезон.

— Имаме най-много два месеца. — На самия Никълъс му омръзна да се прави на клоун. — Надявам се да използвам за работна ръка монасите от манастира „Свети Фруменций“. Само ми трябва да измисля някой неопровержим довод от теологическо естество, който да ги убеди да построят бента на реката. Уви, едва ли ще се хванат, ако им кажа, че Божи гроб се намира в Етиопия, а не в Йерусалим.

— Ти ми намери първо работна сила, пък аз след това ще ти построя бента — изсумтя Даниъл. — Както казахме, добре познатите средства са най-успешни. Не ще и съмнение, че древните са използвали при строежа система от габиони и ковчези, с помощта на които да издигнат основите на големия бент.

— Извинявай — прекъсна го Роян, — но какво означава габион? Не съм завършила инженерни науки.

— Аз съм този, който трябва да се извинява — опита се да играе ролята на разсеян кавалер Сапъора. — Нека ти покажа по-подробно проектите — обърна се към дъската и започна да обяснява. — Техниката на този Таита се е състояла най-вероятно в това да изплете огромни бамбукови кошове, да ги сложи наред реката и да ги напълни с камъни и чакъл. Тях ние наричаме габиони — и посочи една от схемите пред себе си. — След това е използвал дървени трупи да построи кръгли стени между въпросните габиони. Тях наричаме ковчези. Те също биват запълнени с камък и чакъл.

— Започвам да придобивам известна представа — кимна Роян, но гласът ѝ издаваше съмнение. — Но пък и не е моя задача да вниквам в подробност от този род, нали?

— Напълно си права! — зарадва се Сапъора, че не му задават допълнителни въпроси. — Шефът ме уверява, че ще намерим достатъчно дървен материал, но аз смятам да използвам телени мрежи вместо бамбукови кошове и човешки труд за тяхното пълнене.

— Телени мрежи? — учуди се тя. — Къде се надяваш да намериш телени мрежи в долината на Абай?

Той понечи да ѝ отговори, но Никълъс го изпревари.

— Ще ти обясня по-късно. Нека Сапъора свърши с лекцията си. Да не му разваляме удоволствието. Кажи на Роян за камъка от кариерата. Това е интересно.

— Проектирал съм бента като временна конструкция, но все пак трябва да сме сигурни, че ще може да удържи напора на реката достатъчно дълго, за да влязат хората от експедицията в подводния тунел, който води началото си от...

— От вира на Таита — подсказа му Никълъс. — Така ще е най-лесно да го наричаме.

— Трябва да сме сигурни, че бентът няма да се пропука, докато хората са още в дупката. Представете си до какви последствия би

довел подобен инцидент.

Сапъора дори се умълча, сякаш допълнително искаше да им внуши ужас пред перспективата. Роян потрепна и обгърна тялото си с ръце.

— Няма да ни е особено приятно — кимна Никълъс. — Та затова смяташ да използваш каменните блокове...

— Точно така. Внимателно разучих снимките, направени в кариерата. Преброих сто и петдесет гранитни блока, съвсем или наполовина довършени. Правя си общата сметка, че ако ги съберем заедно със стоманените габиони и дървените ковчези, ще успеем да осигурим стабилни основи за големия бент.

— Но тези блокове ще тежат най-малко по един тон всеки — отбеляза Роян. — Как смяташ да ги пренесем?

Даниъл отново понечи да задоволи любопитството ѝ, но този път тя сама го спря:

— Не! Не ми обяснявай. Стига да ми кажеш, че е възможно, ще ти повярвам.

— Възможно е — увери я той.

— Щом Таита вече е успял — подкрепи го Никълъс, — значи и ние ще успеем по същия начин. Трябва да си горда с неговия строителен опит. В крайна сметка нали сте сънародници...

— Знаеш ли, че наистина си прав — усмихна се загадъчно Роян. — Прави ми голямо удоволствие да се чувствам на мястото му. Мисля, че това е добър знак. Кога се захващаме за работа?

— Вече сме се захванали — отговори ѝ Никълъс. — Със Сапъора сме поръчали цялата екипировка, която смятаме да вземем с нас. Дори телените мрежи за габионите вече са поръчани в една малка фирма наблизо. Благодарение на рецесията нямат кой знае колко клиенти, които да ни забавят.

— Всеки ден ходя да ги наглеждам в работилницата — похвали се Даниъл. — Половината материал вече е готов и е пратен по предназначение. Останалото очакваме следващата седмица.

— Сапъора заминава още този следобед, за да се заеме с пренасянето на екипировката. Ние с теб имаме да свършим някои последни приготовления и в края на седмицата тръгваме след него. Все пак трябва да знаеш, че не те очаквах да се върнеш толкова скоро —

рече Никълъс. — Ако ме беше предупредила навреме, щях да уредя всички да летим заедно до Ла Валета.

— Ла Валета ли? — погледна го в недоумение Роян. — Това не беше ли на остров Малта? Аз пък си мислех, че заминаваме за Етиопия.

— Малта е мястото, където се намира базата на Джени Бадънхорст.

— Джени кой?

— Джени Бадънхорст. От „Африкеър“.

— Кой е Джени Бадънхорст и какво е „Африкеър“?

— Транспортна авиокомпания, която разполага с един-единствен остарял „Херкулес“, пилотиран от самия Джени или от сина му Фред. Използват аерогарата на Малта. Страната е малка и е заселена с прагматично мислещи хора. Джени и Фред не се занимават с прости и корумпирани африкански политици, а е достатъчно близо, за да обслужват повечето посоки в Близкия изток и северната половина на Африка. Тъкмо с това си изкарват хляба. Основното им поприще е вносът на алкохол в ислямските страни, където той е забранена стока. Все едно си имаш работа с някой средиземноморски Ал Капоне. То и от какво друго можеш да печелиш в тази част на света, ако не от контрабанда? Но фирмата се занимава и с други неща. Навремето, когато с Дураид ходехме до Либия, именно Джени ни прекара до масива Тибести. Сега той ще ни води в Абай.

— Ники, не искам да ти досаждам, но в Етиопия ще ни обявят за незаконни имигранти. Или може би този малък факт е бил пропуснат в грандиозния ти план? Как смяташ да минем границата?

— През задната врата — усмихна се той, — а моят стар приятел Мек Нимур ще ни чака с ключа.

— Успял си да се свържеш с Мек?

— По-точно с Тесай. Изглежда, я използва за ятак. На Мек му е много удобно да разчита на жена като нея. Тесай има доста познати тук и там, а никой няма да задава въпроси, ако я види в Хартум или Адис Абеба, или където и да било другаде из региона. Там, където Мек би събудил подозрения или би пхнал главата си в торбата, тя ще мине съвсем незабелязано.

— Брей, брей! — Роян започваше да гледа на нещата от друг ъгъл. — Значи не си си губил времето.

— Е, нали знаеш, не всички можем да си позволим по никое време почивка в Кайро — натърти Никълъс.

— Имам още един въпрос — подмина тя забележката, но вътрешно се зарадва, че отсъствието ѝ не му се е харесало. — Какво знае Мек за играта ни с Таита?

— Само най-обща неща, никакви подробности. Но дори и да подозира какви са истинските ни цели, нямаме причини да не му се доверим — тук се поколеба за миг, дали да ѝ съобщи нещо друго, но най-накрая се реши: — По телефона Тесай говореше с доста недомлъвки, но доколкото разбрах, манастирът „Свети Фруменций“ бил нападат от въоръжени хора. Яли Хора и тридесет-четиридесет монаси били избити на място. Повечето от реликвите в църквата били задигнати от нападателите.

— О, Божичко, само това не! — хвана се за главата Роян. — Кой би сторил подобно нещо?

— Същият, който поръча убийството на Дураид и който направи пет опита да те премахне.

— „Пегас“.

— Фон Шилер — уточни Никълъс.

— Значи и ние сме пряко отговорни за случилото се — смотолеви тя. — Ние ги насочихме към манастира. Снимките, които откраднаха от лагера ни, са им показали стелата и гробницата на Танус. Не е нужно Фон Шилер да е дарен със способности на гадател, за да се сети къде са били направени. Ръцете ни са омърсени с още повече човешка кръв.

— По дяволите, Роян, как изобщо можеш да се чувстваш отговорна заради безумието на Фон Шилер? Няма да позволя да измъчваш бедната си главица с неговите грехове — още малко и Никълъс щеше да ѝ се скара.

— Но от нас започна всичко.

— Виж, с това не съм съгласен. Едно обаче е сигурно: Фон Шилер е човекът, обрал светилището на манастира. Можем да сме убедени, че в момента и стелата, и ковчегът на Танус се намират в ръцете му.

— О, Ники, чувствам се толкова виновна. Никога не съм си давала сметка каква опасност представляваме за тези отдадени на вярата люде.

— А може би искаш да сложим край на всичко? — попита я жестоко Никълъс.

Тя се замисли известно време над въпроса, но накрая поклати глава:

— Не. Навярно, ако се завърнем в долината, ще успеем да обезщетим манастира с това, което намерим на дъното на вира.

— И аз така се надявам — съгласи се той. — Искрено се надявам.

Въпросният „Локхийд Херкулес“ представляваше внушителен по размери турбовитлов товарен самолет, боядисан в приятен бежов цвят. Регистрационният му номер беше написан със ситни цифри по олющения корпус и човек трудно можеше да го разчете. Никъде по машината не пишеше „Африкеър“, а грохналият вид на самолета ясно подсказваше, че не е слизал от употреба в продължение на четиридесет години и че е навъртял поне половин милион летателни часове още преди да попадне в ръцете на Джени Бадънхорст.

— Това чудо дали изобщо може да лети? — запита разтревожена Роян, наблюдавайки самолета, спрян в най-отдалечения край на малтийското летище. Голямото товарно помещение беше провиснало като шкембе и му придаваше вид на застаряваща дама, забременяла случайно и неочаквано.

— Джени нарочно го поддържа в такъв жалък вид — обясни приятелят ѝ. — Там, където лети, е по-добре да не привлича завистливи погледи.

— Е, със сигурност е постигнал целта си.

— И все пак Джени и Фред са прекрасни авиотехници. Със съвместни усилия са успели да превърнат Голямата Доли в едно от чудесата на световната товарна авиация.

— Защо Голямата Доли?

— Джени е върл почитател на Доли Партън и е кръстил самолета си на нея.

Таксито спря и двамата се измъкнаха със скромния си багаж на пистата пред хангара. Никълъс се разплати с шофьора, а Роян бръкна дълбоко в джобовете на анорака си и потрепери от хладния вятър, идващ откъм морето.

— Ето го и Джени — посочи Никълъс едрата фигура на мъж, облечен в мазен кафяв комбинезон, който тъкмо слизаше от рампата за товарене.

Той ги забеляза и с неочаквана пъргавина скочи на земята.

— Здравсти, мой човек! Вече си мислех, че си ме пратил за зелен хайвер — посрещна стария си познайник Джени. Имаше вид на играч по ръгби, какъвто всъщност е бил на младини. Като наследство от някогашното си занимание леко накуцваше.

— Самолетът излетя късно от „Хийтроу“. Френският въздушен контрол вдигнал стачка. Това са те приятните изненади от международните полети — въздъхна Никълъс и представи приятелката си.

— Елате да се запознаете с новата ми секретарка — покани ги Джени. — Току-виж ви предложила кафе.

Влезе през малка вратичка в големия портал на хангара и ги заведе в тясната кабина, която служеше за офис. На едната стена на помещението висеше фирменият надпис „Африкеър“ заедно с емблемата — бойна брадва с криле. Мара, новата секретарка на Джени, беше малтийска дама почти на неговите години. Това, което възрастта ѝ бе отнела, а природата изобщо не ѝ беше дала, се компенсираше от огромната изпъкналост над корема.

— Джени обича зрели жени с голяма гръдна обиколка — пошушна Никълъс на Роян.

Мара ги почерпи с кафе, а Джени започна да обсъжда графика на предвижданияте полети с Никълъс.

— Нещата са малко сложни — започна да се извинява той от самото начало. — Както сам си даваш сметка, подобна задача изисква да не се показваме много-много. За съжаление в последно време Муамар Кадафи никак не е благоразположен към особата ми, затова предпочитам да не прелитам над либийска територия. Ще трябва да прелетим над Египет, без обаче да спираме никъде.

И посочи курса на полета, начертан върху картата на бюрото.

— Проблеми могат да изникнат и в Судан. Напоследък там се води гражданска война — смигна Джени. — Все пак правителството от севера не разполага със съвременни радиолокационни системи. Руснаците са успели да му пробутат вторичните си суровини. Територията на страната е огромна, а ние с Фред отдавна сме

налучкали местата, където радарите просто не съществуват. Най-важното е да не се доближим по погрешка до район от военностратегическо значение.

— Колко време ще отнеме целият полет? — прекъсна го нетърпеливо Никълъс.

Джени направи кисела гримаса.

— Богиня Доли не е бегачка на къси разстояния, а пък аз тъкмо ти обяснявам, че няма да минем по най-краткия път.

— И все пак? — искаше да знае клиентът.

— Фред и аз сме снабдили самолета и с кухня, и с койки, така че няма да се чувствате неудобно. — Най-накрая Джени вдигна шапката си и се почеса замислено по главата. — Петнадесет часа.

— Няма ли да й дойде много на Голямата Доли?

— О, не, монтирали сме й допълнителни резервоари. Седемдесет и един тона гориво. Дори с целия товар, който носите, мисля, няма да се наложи да презареждаме.

В един момент някой отвори голямата врата на хамбара и вътре се показва предницата на тежък камион.

— Трябва да са Фред и Сапъора — допи Джени кафето си и прегърна Мара. Тя се изкиска и гърдите й се поклатиха като снежна преспа, готова да се катурне по склона.

Камионът спря в отсрещния край на хангара, където вече чакаха готови за товарене купища екипировка. Фред слезе от кабината и Джени побърза да го запознае с Роян. Баща и син бяха lika-прилика, като младежът също започваше да се закръгля. Имаше открито като на селяк лице, прилягащо повече на овчар, отколкото на професионален пилот.

— Направихме и последния курс — заобиколи камиона Даниъл и стисна ръката на Никълъс. — Всичко е готово за товарене.

— Искам да излетим утре сутринта преди четири. Така ще можем да пристигнем по предназначение, преди да се е стъмнило — предупреди ги Джени. — Ако искаме да поспим преди заминаване, добре е да се поразкършим отсега — и махна към палетите, чакащи да бъдат качени на самолета. — Искях да наема някои от момчетата наоколо, но Сапъора не желаше и да чуе.

— И много правилно — съгласи се Никълъс. — Колкото по-малко хора знаят за нас, толкова по-добре. Да почваме да товарим.

Всичко беше предварително монтирано на стоманени палети, вързано със синтетични въжета и покрито с мрежи. Целият товар беше разпределен на тридесет и шест парчета, всяко от което разполагаше с отделен комплект спасителни парашути. Общото тегло беше прекалено голямо и Голямата Доли трябваше да измине разстоянието два пъти.

Роян взе напечатания със съвместни усилия списък на екипировката и започна да изрежда една след друга точките в него, а Никълъс проверяваше дали нещата са налице. Двамата със Сапъора специално ги бяха разпределили по такъв начин, че с първия полет да закарат всичко необходимо за началото на операцията. Едва след като се увереше, че не е пропуснато нищо, Никълъс даваше знак на Фред да вдига с електрокара. Фред пъхаше рамената на машината в отворите на палетите и я изнасяше пред хангара до самолета.

Вътре в огромния трюм стояха Джени и Сапъора, които направляваха Фред как да остави товара на полагащата му се количка и го връзваха здраво за корпуса на самолета. Последната част от партидата представляваше малкият трактор с товарна платформа пред кабината. Сапъора го беше намерил в някакъв гараж за автомобили втора употреба в Йорк и след като го огледа и изпробва достатъчно, реши, че го взимат без пари. За да докаже твърдението си, яхна сам машината и я подкара по рампата нагоре.

Тракторът заемаше почти една трета от общото тегло на товара, но Сапъора упорито твърдеше, че без него няма да успеят достатъчно бързо да свършат със засипването на бента. Беше изчислил, че за да достигне благополучно до земята тракторът, му трябват поне пет товарни парашута. Разбира се, снабдяването на машината с гориво, си оставаше проблем, затова при втория си курс самолетът щеше да докара дизелово гориво в специални пластмасови варели, които щяха да издържат при падането от въздуха.

Мина полунощ преди самолетът да бъде натоварен с първата половина от багажа. Останалите палети бяха прибрани до стената на хангара, където щяха да чакат завръщането на Голямата Доли. Беше време за прощалната вечеря от местни специалитети, които Мара им поднесе в офиса на фирмата.

— Да — отбеляза доволно Джени пред клиентите си. — Мара е и много добра готвачка.

Тя бе опряла пищна гръд до рамото му, за да му сипе поредната порция калмари, и той нежно я прегърна.

— За благополучното пристигане! — вдигна Никълъс чашата червено „Кианти“.

— От виното до кабината поне осем часа — повтори основния урок на пилотите Джени и отвърна на поздрава му с кока-кола.

Легнаха си облечени на койките, закачени зад пилотската кабина, и се възползваха от останалите им няколко часа за сън. На Роян ѝ се струваше, че откакто е затворила очи, са минали не повече от няколко минути, когато двамата пилоти тихичко започнаха да обсъждат готовността на машината за полет, а мощните перки на моторите надигнаха оглушителния си рев в нощта. Докато Джени разговаряше с диспечерите от кулата, а Фред насочваше самолета към пистата за излитане, тримата пътници се измъкнаха от леглата, седнаха на съгъваемите седалки и затегнаха коланите. Голямата Доли се издигна в небето и скоро светлинките на острова изчезнаха в далечината. Роян се обърна към Никълъс и му се усмихна на оскъдната светлина, идваща откъм кабината.

— Е, Таита, излизаме на корта за последния сет.

Гърлото ѝ се беше свило от вълнение.

— В цялата тази нелегална история има и нещо хубаво — отбеляза доволно Никълъс. — Този път от „Пегас“ няма да се усетят веднага, че сме се върнали в долината на Абай.

— Да се надяваме, че си прав — чукна на дърво тя. — Достатъчно трудности ни очакват само от страна на Таита, какво ли ще стане, ако и „Пегас“ се включи в състезанието?

— Тръгнали са обратно за Етиопия — рече напълно убеден Фон Шилер.

— Откъде можем да знаем, хер? — попита Нахут.

Фон Шилер му отправи изпепеляващ поглед. Египтянинът го дразнеше от ден на ден все повече. Започваше да съжалява, че изобщо го е наел на работа. Откакто се бяха сдобили със стелата от манастира, Нахут почти не беше напреднал с разшифроването на надписите.

Самият превод не представляваше голям проблем. Фон Шилер беше убеден, че и сам би се справил с текста без помощта на навлеци

като Нахут. Трябваше му само повече време и с помощта на богатата си справочна литература щеше да разчете завещанието на Таита. Надписът представляваше в голямата си част безсмислени рими и натруфени куплети, чийто контекст оставаше напълно неразгадаем. Едната страна на обелиска беше покрита с дълги колони от букви и цифри, които нямаха никаква връзка с текста по останалите три части.

Колкото и Нахут да не искаше да го признае, факт беше, че скритият смисъл на надписа напълно му убягва. Немецът усещаше, че търпението му е пред изчерпване.

Вече му бе омръзнало да слуша вечно повтарящите се оправдания на египтянина, да се хваща за обещанията му, които никога не се изпълняваха. Всичко у помощника му — като се почне от мазния му глас на ориенталец и се стигне до тъжния му поглед и дълбоките сенки под очите — го вбесяваше до полуда. Но най-непоносимата черта на господин Гудаби си оставаше инатът му да възразява на всяка дума на своя началник Готхолд фон Шилер.

— Генерал Обеид бе така добър да ме осведоми с кой полет са напуснали Адис Абеба и с кой ще пристигнат в Лондон. Не беше трудно да пратя хора от охраната си на летище „Хийтроу“, които да следят за движенията им в Англия. Нито Харпър, нито жената са хора, които могат да минат незабелязани в тълпата. Още същия ден след пристигането си жената отлетяла за Кайро. Хората ми са я последвали...

— Простете, хер Фон Шилер, но щом сте били запознати с действията ѝ, защо не сте се погрижили за нея?

— Dummkopf^[1] — на Фон Шилер вече му причерняваше пред очите. — Много ясно защо — има далеч по-голяма вероятност тя да ме отведе при гробницата, а не вие!

— Но, господине, аз... — опита се да възрази Нахут.

— Вие нищо не сте направили досега, освен да си намирате поредното оправдание за неуспехите си. Благодарение на „титаничните“ ви усилия стелата все още представлява пълна загадка за мен — не скри раздражението си немецът.

— Много е трудно...

— Разбира се, че е трудно. Нали затова ви плащам толкова пари. Ако беше лесно, щях да се оправя и сам. Ако наистина надписът

включва указания как да се стигне до гробницата на Мамос, то само глупак би го направил лесноразбираем. А Таита не е глупак.

— Ако ми оставите още малко време, мисля, че скоро ще успея да схвана ключа...

— Повече време няма да ви оставя. Не слушате ли какво ви говоря? Харпър е тръгнал обратно за долината на Абай. Миналата нощ са отлетели от Малта с чартърен самолет, претъпкан догоре с товар. Хората ми не знаят в какво точно се състои товарът, освен че между палетите имало и малък товарен трактор, от тези, дето се използват за пренасянето на пясък и така нататък. Аз тълкувам това по един-единствен начин. Те са установили местоположението на гробницата и вече се готвят да я разкопават.

— Щом стигнат манастира, лесно ще се разправите с тях — зарадва се Нахут при мисълта. — Полковник Ного ще...

— Колко пъти трябва да повтарям едно и също? — едва не изкрещя от яд немецът и шумно тропна по масата пред себе си. — Тези хора са нашият голям шанс да се доберем до гробницата на Мамос. Последното, което ми трябва, е нещо лошо да им се случи — ако очите му можеха да стрелят, Нахут щеше да е станал на решето. — Пращам ви веднага в Етиопия. Може би поне там ще ми бъдете от някаква полза. Тук не вършите нищо полезно.

Нахут изглеждаше доста умърлушен, но пък и вече му беше ясно колко вредно е да се спори с човек като Фон Шилер. Сведе глава и изчака работодателят му да даде нарежданията си.

— Отивате в базата и се поставяте в услуга на Хелм. Ще изпълнявате всичко, което той ви каже. Всяка негова заповед все едно е излязла от моята уста. Разбран ли съм?

— Напълно, хер Фон Шилер — смотолеви Нахут.

— Да не сте попречили с нищо на Харпър и жената. Дори не бива да знаят, че се намирате в базата на „Пегас“. Геолозите от компанията ще продължават рутинната си работа в областта. — Фон Шилер се спря при спомена за характера на „рутинната работа“ и зловещо се усмихна. — Имаме късмет, че Хелм наистина е открил големи залежи на галенит. За ваше сведение галенитът е руда, от която се извлича олово. Ще продължи проучвателните работи в тази област и ако надеждите му се оправдаят, току-виж от цялата операция сме извлекли и материална изгода.

— В какво точно ще се състоят задълженията ми? — попита Нахут.

— Ще играете на криеница и ще чакате. Искам да сте готов да се възползвате от всеки напредък от страна на Харпър. Но не избързвайте. Нека се чувства спокоен и си върши работата както трябва. Не бива да го тревожите с хеликоптера, изобщо не се доближавайте до лагера му. Повече нощни нападения не са ни нужни. Всеки ход, който смятате да предприемете, първо трябва да бъде обсъден лично с мен. Повтарям пак, да не сте предприели нищо без мое знание и позволение.

— Ако трябва да се съобразявам с подобни ограничения, как да се осведомявам за действията на Харпър и жената.

— Полковник Ного има на кого да разчита за това. Както знаете, в манастира има човек на негова служба. Той ще ни съобщава за всеки по-съществен напредък на Харпър.

— Ами аз какво да правя тогава?

— Вие ще оценявате на място сведенията, които полковникът ви донася. Вие разбирате от археология, от археологически разкопки. Ще разберете към какво точно се стреми Харпър, ще знаете до каква степен е успял в начинанието си.

— Разбирам — измърмори Нахут.

— Ако ми беше възможно, лично бих се върнал в долината на Абай. Но никой не ми го позволява. Разкопките могат да отнемат много време, цели месеци. Не мога да стоя толкова време в затънтената Етиопия и да чакам Харпър да стигне до нещо интересно.

— Хауърд Картър работи десет години край Тива, преди да открие гробницата на Тутанкамон — напомни му лукаво Нахут.

— Надявам се този път нещата да се развият по-бързо — отвърна хладно Фон Шилер. — Ако наистина нещата се проточат, има голяма вероятност друг да ви замести в изследванията. Колкото до мен самия, трябва да проведа изключително важни делови преговори тук, в Германия. Наближава и годишното събрание на борда на директорите на компанията. От подобни задължения не мога да избягам.

— Значи изобщо не възнамерявате да се върнете в Етиопия? — Пред Нахут се откриваше безметежно бъдеще без постоянния терор от страна на началника му.

— Ще дойда, когато има за какво. На вас разчитам да решите кога да ме повикате.

— Ами стелата? Аз трябва...

— Вие ще продължите да работите върху превода — изпревари го Фон Шилер. — Ще вземете със себе си пълен комплект снимки и ще продължите да се мъчите в Етиопия. Ще очаквам да ми докладвате поне веднъж седмично чрез спътника докъде сте стигнали.

— Кога искате да замина?

— Незабавно. Ако може, още днес. Говорете за това с госпожица Кемпер. Тя ще уреди пътуването ви.

За пръв път през целия разговор Нахут придоби щастлив вид.

[1] Глупак (нем.). — Б.р. ↑

Голямата Доли си бръмчеше монотонно и следваше курс югоизток, а пътниците на борда ѝ се отегчаваха. Зората пропукваше, когато самолетът се озова над африканския бряг. Минаваха над самотен плаж, който Джени беше избрал тъкмо защото нямаше кой да ги види. Щом се озоваха над сушата обаче, пейзажът не стана с нищо по-интересен от безкрайната синева допреди малко. Там, където повече не се виждаха вълните на морето, погледите им срещаха пясъчните дюни, а досадата си остана непроменена.

От време на време от кабината се донасяше гласът на Джени, който разговаряше с невидими въздушни диспечери, но понеже не чуваха отговорите на събеседниците му, никой не можеше да определи от коя националност са. С някои от тях Джени не разговаряше на английски, ами на чист арабски. Роян приятно се изненада от познанията на пилота върху родния ѝ език. Правилното му произношение беше направо забележително, но пък и на африканец като него му беше лесно да овладее гърлените звуци; всъщност той се бе родил с тях в устата си. Подслушвайки Джени, Роян установи, че той е способен по чудесен начин да имитира либийските и египетските диалекти и да заблуди всички в близката диспечерска кула.

Първите няколко часа от пътуването Сапъора прекара над проектите на бъдещия бент. Но понеже му трябваха точни мерки, за да сътвори нещо ново, а такива нямаше, най-накрая се излегна на леглото си и извади книжка да чете. Авторът се оказа твърде слаб, за да задържи дълго време вниманието му. Книгата шумно се залепи на лицето му и страниците се развяваха всеки път, когато спящият читател нададеше някое мощно похъркване.

Никълъс се беше настанил на кушетката на Роян и двамата заиграха безкрайна поредица от шахматни партии. Най-накрая гладът надви над grosмайсторската им страст и двамата се преместиха в походната кухня. Тя щеше да реже хляба и да вари кафето, а той — да строи пирамиди и други произведения на изкуството от готови сандвичи. Най-накрая отидоха да нахранят Джени и Фред в пилотската кабина.

— Още ли сме на египетска територия? — заинтересува се Роян.

Джени беше с пълна уста, но това не му попречи да ѝ даде подробен отговор:

— Оттук до Уади Халфия има петдесет морски мили — посочи той с пръст отвъд лявото крило на Голямата Доли. — Баща ми загинал там през четиридесет и трета. Бил в Шеста южноафриканска дивизия — нагълта още една огромна хапка и продължи: — Никога не съм познавал стареца. Двамата с Фред веднъж кацнахме там и се опитахме да намерим гроба му — той вдигна рамене, — мястото е обширно, гробове, колкото искаш. Много малко са с изписани имена.

Известно време никой не продума. Всеки отхапваше от сандвича си и мислеше за свои си работи. Бащата на Никълъс също беше воювал срещу Ромел в пустинята. Но бе имал повече късмет от бащата на Джени.

Никълъс погледна към Роян, която беше вперила поглед през прозореца в пустинята сякаш искаше да я погълне цялата. Такава страст и копнеж се четеше в очите ѝ, че той се стресна. Винаги се бе изкушавал да гледа на нея като на обикновена английска жена, подобно на майка ѝ. В моменти като този обаче се убеждаваше, че тя е човек на противоположностите, че нищо в душата ѝ не е ясно и на нея самата.

Тя сякаш не усещаше погледа му върху себе си. Беше изцяло отдадена на пейзажа. Никълъс се чудеше за какво ли разсъждава в този момент, какви ли тайнствени мисли я занимаваха. Спомни си как Роян се бе възползвала от първата възможност след завръщането им от Етиопия да замине за Египет и у него се загнезди неясна тревога. Чудеше се дали не е създала през живота си и други, по-трайни връзки, които щяха да му отнемат това, което започваше да смята за единствено свое. Даде си сметка с известна изненада, че са прекарвали заедно едва няколко седмици от живота си, но в крайна сметка не знае нищо съществено за нея.

В този миг Роян се сепна и на свой ред го изгледа. Колкото и близо да бяха застанали в тясната кабина, очите им се срещнаха и останаха така за няколко секунди. Това, което Никълъс успя да прочете в душата ѝ, беше или чувство за вина, или нещо по-страшно, скрито в дълбините на съзнанието ѝ. За каквото и да мислеше обаче Роян, той усети как сърцето му се свива от тревога и съмнение.

Тя се обърна отново към Джени и се наведе над ухото му да го попита:

— Кога ще пресечем Нил?

— След като преминем границата. Суданското правителство е съсредоточило цялото си внимание в южна посока и воюва с въстаниците. Някои отсечки на реката в северните части на страната са напълно пусати. Скоро ще намалим височината, за да избегнем обсега на суданските радары край столицата Хартум. Всеки от тях е насочен различно, но помежду им зее доста празни пространства. Тъкмо едно такова ще си изберем и ние.

Джени взе авиационната карта, която беше разтворил на скута си, и я вдигна пред командното табло пред себе си. С дебелия си пръст показва на дамата желания маршрут, отбелязан на хартията със син химически молив.

— Голямата Доли толкова често е минавала оттук, че и без да я направлявам, сама би се ориентирала. Нали така, моето момиче? — и нежно погали металното табло.

Два часа по-късно двамата приключенци продължаваха да воюват на шахматната дъска. Джени ги повика по микрофона:

— Всичко е наред, приятели, няма причини за притеснение. Ще трябва да намалим височината. Елате отпред да гледате шоуто.

Тримата с Уеб седнаха на съгъваемите седалки зад гърбовете на пилотите в кабината. Затегнаха коланите и се оставиха на Фред да ги понесе във вихрите на поредното велико преживяване. Спускането стана толкова рязко, че на Роян ѝ се струваше как в бързината е забравила стомаха си няколко хиляди метра по-високо в небето. Фред изравни Голямата Доли със земята буквално на метри от върховете на дюните и отстрани човек би помислил, че машината се движи на въздушни възглавници. При всяка неравност на терена пилотът надигаше машината съвсем леко, колкото да не се закачи за земята, и пътниците имаха усещането, че се намират в кораб, полюшван от големите морски вълни.

— Пресичаме Нил след седем минути и половина — включи Джени хронометъра, вграден в щурвала. — Или навигацията ми е отишла по дяволите, или точно под нас трябва да се покаже островът във форма на акула.

В мига, в който стрелката на хронометъра се спря на нулата, под кабината на самолета лъсна широката, губеща се в далечината река. За секунди Роян успя да види потънал в зеленина остров с няколко

сламени колиби в единия си край и десетина лодки еднодръвки, изтеглени на пясъчния бряг.

— Бре, старецът още го бива — изрази възхищението си Фред. — Може да навърти още няколко хиляди километра, преди да го продадем за жълти стотинки.

— Хич не смей и да ме наричаш старец, млади момко. Знам такива трикове, дето не си ги и сънувал.

— Да бе, да, питайте Мара, ако щете — усмихна се Фред на пътниците и се спогледа дружески с баща си.

Джени дръпна ръчката и насочи самолета в югозападна посока. При виража края на крилото едва не докосна земята и стадото камили, пасящи кротко в съседство, се разбягаха пощурели от уплаха. Като лъчове животните се втурнаха в различна посока и вдигнаха облаци прах подире си.

— Оттук до мястото на срещата остават три часа път — погледна Джени картата. — Да се отбележи отсега! Кацаме четиридесет минути преди залез-слънце. По-добре от това, здраве му кажи.

— Значи ми е време да се преоблека — подхвърли Роян и излезе от кабината. Бръкна под койката си, извади пътната си чанта и се скри в тоалетната. Показа се двадесет минути по-късно, облечена в къси панталонки цвят каки и памучна риза.

— И тези обувки ги купих, за да ходя с тях — тропна тя недоволено по пода на самолета.

— Те, обувките, добре — обади се Никълъс от леглото си. — Ами коляното ти как е?

— Достатъчно добре, за да ме отнесе, където трябва — бе уклончивият отговор.

— Искаш да кажеш, че ще ме лишиш от удоволствието да те нося на гърба си през целия път?

Етиопските предпланини се издигаха толкова плавно на изток от тях, че Роян дори не ги забеляза. Едва по едно време Никълъс посочи през люковете синкавите им контури, открояващи се едва-едва на фона на яркото африканско небе.

— Почти сме там — погледна той часовника си. — Да отидем при пилотите.

Колкото и да се взираха през предното стъкло, нищо не издаваше, че приближават целта. Напред се ширеше все същата

кафеникава савана, разнообразена от черните точици на акациевите дървета.

— Десет минути до финала — обяви Джени. — Някой да вижда нещо?

Никой не му отговори, но всички се загледаха още по-внимателно в пейзажа напред.

— Пет минути.

— Ей там! — посочи Никълъс през рамото на Джени. — Това е Сини Нил. — В далечината се забелязваше като втори хоризонт тъмната линия на крайречните гори. — А онова на брега е коминът на някогашната захарна фабрика. Според Мек Нимур пистата се намирала на пет километра зад фабриката.

— Е, ако е така, защо не са я отбелязали на картата? — измърмори Джени. — Една минута и пристигаме на уговорените координати.

Скоро стрелката на хронометъра се извъртя съвсем.

— И пак нищо... — щеше да каже Фред, но от земята бе изстреляна червена сигнална ракета. За малко да обърше носа на Голямата Доли.

Всички в кабината се усмихнаха и отдъхнаха с облекчение.

— Право в десетката — потупа Никълъс Джени по рамото. — На твоє място нямаше да се справя по-добре.

Фред издигна машината неколкостотин метра нагоре и направи завой от сто и осемдесет градуса. Пред тях се показаха изведнъж два сигнални огъня, запалени наред саваната. Единият — с гъст черен пушек, другият издигаше стройна колона от бял дим, която се изгубваше нагоре във вечерното небе. Трябваше да се приближат на километър до огньовете, за да различат неясните контури на пистата, потънала сред високите треви. Пистата при Розейрес беше построена двадесет години по-рано, когато някаква компания се беше впуснала да отглежда захарна тръстика в близост до водите на Сини Нил. Но в неравната схватка с Африка могъщият континент отново бе надделял и злощастната компания бе изчезнала в забрава, оставяйки като своеобразен надгробен камък тази тясна ивица наред саваната. Именно заради пълната пустош наоколо Мек Нимур бе свикнал да използва мястото за тайните си срещи.

— Никакви следи от посрещачи — недоволстваше Джени. — Какво искаш да направя?

— Продължавай нататък — подкани го Никълъс. — Трябва да видим още една ракета... А, ето я!

Откъм горичката в другия края на пистата се изстреля второто огнено кълбо и сега петимата успяха да забележат човешките силуети на фона на равнината. Бяха се крили до последния момент.

— Няма как, това трябва да е Мек! Приземявай.

Щом Голямата Доли уби скоростта си и се озова в другия край на недотам равната писта, пред кабината се показва нечия фигура, облечена в камуфлажна униформа. Човекът махаше с два слънчогледа и им даваше знак да спрат между двете най-високи дървета в малката горичка.

— Е, момчета и момичета, изтеглихме поредния жокер, а? — Джени изключи моторите и се усмихна победоносно през рамо.

Колкото и високо над земята да стоеше кабината на самолета, никой не можеше да сбърка Мек Нимур с неговата неподправена царствена походка. Едва сега хората в херкулеса установиха, че върху двете дървета са хвърлени камуфлажни мрежи. Затова не бяха успели да забележат човешко присъствие от въздуха. Щом Джени спусна товарната рампа, Мек Нимур се качи по нея и влезе в трюма.

— Никълъс! — прегърна той стария си приятел и шумно го разцелува. Сетне се отдръпна и продължително го изглежда, щастлив, че се срещат отново. — Познах значи! Хванал си се за някоя от своите игрички. Не било само за дик-дика, нали?

— Как бих могъл да излъжа стар приятел като теб? — вдигна рамене Никълъс.

— Знам ли, ти винаги си успявал — засмя се Мек. — И все пак, много се радвам, че ни предстои заедно да се позабавляваме. Напоследък животът започна да ми доскучава.

— Хайде бе! — бутна го с юмрук в рамото старият му другар.

Зад Мек обаче се виждаше и нечия друга, стройна и гъвкава фигура. Ако не беше проговорила, Никълъс едва ли щеше да познае в жената с маслинозелените работни дрехи Тесай. Носеше платнени обувки и войнишко кепе, с които приличаше на момче.

— Никълъс! Роян! Добре дошли отново! — зарадва се Тесай и двете жени се прегърнаха със същия ентусиазъм, с който го бяха сторили мъжете преди малко.

— Е, хайде, стига де! — опита се да сложи край на церемониите Джени. — Това тук да не е Уудсток. До утре трябва да съм се прибрал в Малта. Искам да отлеля, преди да се е стъмнило.

Мек се залови с разтоварването. Хората му се хвърлиха смело във вътрешността на самолета и започнаха да изнасят палетите с товарните колички. Сапъора отново се качи на любимия си трактор и гордо го прекара по рампата, паркирайки го в безопасност под камуфлажната мрежа в акациите. Благодарение на многото ръце, които помагаша, работата се свърши изключително бързо и когато слънцето уморено се сгуши до хоризонта, а здрачът започна да изтрива цветовете от околния пейзаж, Голямата Доли бе напълно освободена.

Джени и Никълъс обсъдиха за последен път планове за идните дни, а Фред провери дали всичко в самолета е наред. За последен път двете страни преговориха урока си и насрочиха следващата си среща.

— До след четири дни — рече Джени и двамата с Никълъс си стиснаха ръцете.

— Остави човека да си върви, Никълъс — подвикна Мек под самолета. — И ние трябва да прехвърлим границата преди зазоряване.

Изчакаха Голямата Доли да излезе на края на пистата и да се обърне в посоката, откъдето беше дошла. Двигателите ускориха оборотите, машината вдигна купища прах около себе си и след секунди се отлепи плавно от земята. Джени махна за последно на приятелите си и без да включва навигационните светлини, поведе самолета като някой огромен черен прилеп към сърцето на нощта. След няколко минути от локхийда не беше останала и следа в небето.

— Я ела насам — издърпа Никълъс Роян под акациите. — Не искам коляното ти пак да прави номера. — Вдигна крачола на панталоните ѝ до средата на бедрото и върза коляното с ластичен бинт. Опитваше се да прикрива удоволствието от задачата, която сам си беше поставил. За негова голяма радост оттокът бе спаднал съвсем, а от синините оставаха съвсем бледи следи.

Никълъс опипа нежно кадифената кожа на съдружницата си. Плътта ѝ беше твърда и топла при допир. Вдигна глава и по очите на Роян прочете, че и на нея ѝ е приятно да бъде докосвана. Щом

погледите им се срещнаха, тя леко се изчерви и бързо спусна крачолите си до колената. После скочи на крака.

— С Тесай имаме много неща да си разправяме за последните няколко седмици — рече тя и побърза да се събере с приятелката си.

— Ще оставя цял взвод да пази нещата ви тук — обясни Мек на Никълъс, докато жените се отдалечаваха в тъмното да си приказват. — До границата ще вървим в съвсем малка група. Не мисля, че ще срещнем затруднения при преминаването. В района не се забелязва почти никаква вража активност. На юг се стреля усилено, но тук е сравнително спокойно. Иначе нямаше да избира това място за срещата.

— Колко далеч е границата оттук? — искаше да знае Никълъс.

— Пет часа усилено ходене — отговори Мек. — Щом луната залезе, ще се вмъкнем през един от разработените канали. Останалите ми хора ще ни чакат откъм долината. Трябва да се срещнем с тях преди изгрев-слънце.

— А оттам до манастира?

— Два дни път. Ще стигнем тъкмо навреме, за да посрещнем дебелия ти приятел с дебелия му самолет.

Мек се обърна на другата страна и даде някакви заповеди на началник взвода, който щеше да остане при Розейрес, за да пази стоката. След това повика шестимата партизани, с които щяха да преминат границата, и разпредели по равно товара между тях. Най-важна беше радиостанцията, доста модерен модел, произведен за военни цели и доста лек за носене. Никълъс се нагърби сам с нея.

— Торбите ви са много неудобни за носене — направи забележка Мек на новопристигналите. — Ще трябва да преразпределите нещата в тях.

Те го послушаха и прехвърлиха целия си багаж в двете платнени мешки, които Мек им даде. Двама от войниците вдигнаха товара през рамо и изчезнаха в мрака.

— Този да не смята да вземе това чудо! — зяпна ужасен Мек, когато Сапъора извади от едното пале дебелокракия теодолит.

Даниъл не говореше арабски, затова Никълъс трябваше да превежда.

— Той казва, че инструментът бил много деликатен и не можел да позволи да го хвърлят от въздуха. Казва, че ако нещо се размести, няма как да свърши работата, за която сме го повикали.

— И кой смята да го носи? — попита Мек. — Хората ми ще вдигнат бунт, ако ги накарам.

— Кажи на свадливия педераст, че ще го нося сам — изпъчи гордо гърди Сапъора. — Хич да не помисля, че ще дам на някоя от тъпоумните му горили да се докосне до теодолита ми.

Грабна вързопа, метна го през рамо и с изправен гръб пое по пътеката.

Мек остави на авангарда пет минути да се изнесе напред, след което кимна на останалите да вървят.

Половин час, след като Голямата Доли бе отлетяла обратно за Малта, групичката напусна пистата и закрачи из тихата, обгърната в мрак савана. Мек подкара спътниците си в бърза крачка. Роян започваше да подозира мъжете, че са се родили с котешки очи, защото виждаха около себе си като посред бял ден и можеха да я предупредят за всяка дупка или камък по невидимата пътека. А всеки път, когато кракът ѝ пропаднеше сред тревите, Никълъс ѝ се явяваше на помощ и я хващаше, преди да е паднала.

Вървяха в пълно мълчание. На всеки час спираха за по пет минути и тогава Никълъс привикваше Мек настрана, за да обменят по някоя тиха приказка. От малкото думи, които Роян успяваше да долови, ѝ стана ясно, че той обяснява в подробности целта на експедицията на приятеля си. На няколко пъти го чу да споменава имената Мамос и Таита, а плътният глас на Мек го засипваше с въпроси. Щом свършеше времето за почивка, двамата скачаха едновременно и повеждаха колоната напред.

След известно време Роян изгуби всякаква представа за изминатото разстояние. Ако не бяха равните интервали между почивките, нямаше да знае и кой час от денонощието е. Умората я обхващаше все повече, накрая ѝ беше трудно дори да отлепя краката си от земята. Колкото и добре да го беше стегнал Никълъс, коляното ѝ започна да се обажда все по-често. Самият той често я хващаше за ръката, за да ѝ помогне при някой по-труден участък от пътеката. Понякога отпред се чуваше предупредителен шепот и цялата група се заковаваше на място. Замръзваха като статуи в нощта и се заслушваха напрегнато, докато същият тайнствен глас не ги подканеше да продължат във все същото изтощително темпо. На едно място из сухия, горещ въздух на саваната лъхна хладната миризма на речна

тиня и Роян си каза, че най-сетне са се приближили до бреговете на Нил. Макар никой нищо да не казваше, усещаше се напрежението, обхванало мъжете пред нея. По начина, по който всеки хващаше оръжието си, по озъртанията им ставаше ясно, че очакват всеки момент отнякъде изненада.

— Минаваме границата — прошепна Никълъс. Тревогата беше заразителна. Роян забрави всякаква умора и усети как сърцето пулсира в ушите ѝ.

Този път не си позволиха да спрат за почивка. Продължиха още цял час да вървят из мрака, но лека-полека настроението се промени. Някой дори тихичко се засмя сякаш се радваше на бледото сияние на изток, което издаваше приближаването на зората. В следващия миг луната забодде рога си в тъмния силует на далечните планински била.

— Всичко е наред. Пресякохме — рече Никълъс с най-невъзмутим тон. — Добре дошли отново в Етиопия. Как се чувстваш?

— Добре съм.

— Е, какво толкова, и аз се уморявам — усмихна се той на светлината на луната. — Скоро ще вдигнем лагер и ще починем. До мястото на срещата остава малко.

Разбира се, че лъжеше; никой от групата и не помисляше да спре, всички продължаваха да се надпреварват с изтъляващата нощ, а на Роян ѝ се плачеше от болка и изтощение. По едно време ушите ѝ отново дочуха плискането на вода. Излизаха повторно в близост до Нил. Зората пропукваше, а отпред се разнесе гласът на Мек, който разговаряше с чакащите го партизани. Бяха стигнали навреме за срещата. Никълъс веднага се възползва от това и отведе приятелката си встрани от пътеката. Клекна пред нея и развърза обувките ѝ.

— Много добре се представи — похвали я той. — Гордея се с теб.

Събу чорапите ѝ и огледа стъпалата ѝ за мазоли. След това свали превръзката от коляното ѝ. Пак се беше подуло леко, затова започна да го разтрива с чувствителните си пръсти.

Роян тихо въздъхна:

— Не спирай да разтриваш. Така се чувствам по-добре.

— Ще ти дам нещо против инфекции — бръкна Никълъс в чантата си и извади хапчетата. Нагъна якето си на руло и го положи вместо възглавница до нея. — Съжалявам, но спалните чували

останаха в другата половина от багажа. Ще трябва да спим на твърдата земя, докато Джени се върне.

Подаде ѝ манерката с вода и докато тя преглъщаше хапчето, отвори първата опаковка с кондензирана храна.

— Не е за лакомници като нас — подуши Никълъс съдържанието, — но пък и в армията им викахме храна за мишки.

Роян едва се докосна до безвкусната мръвка и гуменото сирене — очите ѝ се затвориха и заспа.

Когато Никълъс я събуди с чаша чай в ръка, с изненада откри, че вече е късен следобед. Той се разположи до нея, шумно духна по димящата повърхност и отпи от своята чаша.

— Ще ти хареса да узнаеш, че Мек е вече изцяло в комбината. Даде съгласието си да ни помогне с каквото може.

— Всичко ли му разказа?

— Толкова, колкото да му се стори интересно — усмихна се Никълъс. — Винаги съм следвал принципа на постепенното осведомяване. Никога не казвай всичко наведнъж. Запознавай другите малко по малко с това, което знаеш. Засега Мек знае, че търсим царска гробница и че смятаме да издигнем бент на Дандера.

— Ами откъде ще вземем хора, които да работят на строежа?

— Монасите от манастира ще сторят каквото им каже Мек. Той е голям герой в техните очи.

— Ти какво му обеща в замяна?

— Още не сме стигнали дотам. Казах му, че нямам ни най-малка представа какво точно ще открием, но той само се засмя и каза, че ми има доверие.

— Глупаво момче, така ли да разбирам?

— Никога не бих и помислил да се изкажа така за Мек Нимур — каза сякаш на себе си Никълъс. — Мисля, че когато му дойде времето, той ще знае за какво да поиска съдействието ни. А, ето, за вълка говорим, пък той — в кошарата.

Мек дойде при тях и приклепна.

— И какво си говорихте за мен?

— Роян казва, че си гадно копеле, дето цяла нощ не ѝ даваш почивка.

— Никълъс много те е разглезил. Цял ден се върти около теб — изкиска се Мек. — Винаги съм казвал: жените трябва да се третират

сурово. Така на тях самите им харесва повече. — Но скоро върна сериозното си изражение. — Съжалявам, Роян, но границата не е място, където можем да се глезим. Като навлезем навътре в страната, сама ще се увериш, че не съм чак такъв звяр.

— Ние сме ти много благодарни за всичко, което правиш за нас.

Мек кимна важно с глава:

— Никълъс е стар приятел, бих казал, че и ти си не по-малко приятел, макар да се познаваме отскоро.

— Бях дълбоко потресена, когато Тесай ми разправи за случилото се в манастира.

Той се намръщи и заскуба късата си брада. От гняв изтръгна кичурче косми от лицето си.

— Ного и неговите кръволоци. Ето това е най-красноречивият пример срещу какво още се борим. Успяхме да се спасим от тиранията на Менгисту само за да навлезем в епоха на още по-голям военен терор.

— Какво точно се е случило, Мек?

Мек Нимур започна да разказва с пестеливи, но достатъчно красноречиви думи клането в манастира и задигането на най-ценните му съкровища.

— Няма никакво съмнение, че е бил Ного. Монасите, които са се спасили след кървавата баня, добре го познават.

От ярост не го свърташе на едно място. Скочи на крака и нервно закрачи напред-назад.

— Манастирът означава изключително много за жителите на Гоям. Аз самият получих там свето кръщение от ръцете на самия Яли Хора. Убийството на игумена и оскверняването на църквата са жестоки престъпления! — След това се успокои и сложи шапката на главата си. — Време е да продължаваме нататък, пътят става стръмен и труден.

Вече се намираха далеч от границата и можеха спокойно да вървят по светло. На втория ден се бяха озовали дълбоко навътре в долината на Абай. По пътя дори не забелязаха подобие на предпланини, влязоха в пролома, сякаш минаваха между високите кули на огромна средновековна крепост. От двете страни на реката се издигаше голямото централно плато на височина повече от километър

над водите ѝ, а могъщият Нил се виеше като змия из дъното на величественото дефиле и на всеки един от многобройните прагове бялата пяна на бързеите проблясваше като лъскава змийска кожа на слънцето. По обяд Мек даде знак за почивка и групата се настани в малка горичка край реката. До самия бряг имаше тясна пясъчна ивица, засенчена от масивните каменни блокове, откъртили се с годините от скалите, надвиснали над главите им.

Петимата се бяха разположили сравнително далеч един от друг. Даниъл още преглъщаше обидата, която Мек бе нанесъл на теодолита му, и гордо виреше нос встрани от компанията. Беше сложил инструмента така, че всички да го виждат, и демонстративно не желаше да се отдели от него. В същото време Мек и Тесай мълчаха умислени, докато изведнъж тя не се пресегна към любимия си и не го дръпна рязко за ръката.

— Искам да им кажа — рече неспокойно.

Мек впери поглед във водите на реката и след секунда-две кимна.

— Защо не? — вдигна рамене.

— Искам да знаят — продължаваше сякаш себе си да увещава Тесай. Те познаваха Борис. Ще разберат.

— Искаш ли аз да им кажа вместо теб? — попита я тихо той, без да пуска ръката ѝ.

— Да. По-добре да го чуят от твоята уста.

Мек се умълча за известно време, защото се опитваше да обмисли думите си, сетне без дори да погледне към двамата англичани, започна да нарежда с дебелия си, ръмжащ глас:

— Още в първия миг, в който видях тази жена — той не сваляше очи от лицето на Тесай, — знаех, че тя е, която Господ ми праща.

И за да потвърди думите му, тя се придърпа по-близо до него.

— Дватама се заклехме във вечна любов през нощта на Тимкат, помолихме Господ за прошка и аз я взех за своя жена.

Младата жена облегна глава на силното му рамо.

— Руснакът ни проследи. Завари ни тук, на това същото място и се опита да ни убие и двамата.

Тесай погледна към плажа, където едва не бяха срещнали смъртта и потрепна при спомена.

— Двамата с него се сграбчихме в смъртна схватка — продължи да разказва Мек — и когато успях да го убия, оставих тялото му да се носи надолу по течението на реката.

— Знаем, че е умрял — отговори му Роян. — Чухме от хората в посолството, че полицията била намерила трупа му надолу по течението, близо до границата. Но не знаехме как точно се е случило.

Всички се умълчаха, докато Никълъс не наруши тишината:

— Ще ми се да съм бил тук и да гледам. Предполагам, че боят си е заслужавал — и поклати замислено глава.

— Руснакът си го биваше. Щастлив съм, че повече не ще си имам работа с него — призна Мек и стана от земята. — Ако тръгнем сега, ще можем да стигнем манастира по светло.

Маи Метема, новоизбраният игумен на манастира „Св. Фруменций“, ги посрещна на терасата над реката. Беше само няколко години по-млад от Яли Хора, имаше висока осанка, а косите му се бяха оцветили в благородния цвят на среброто. Днес, по повод идването на такъв почетен гост като Мек Нимур, си беше сложил синята корона.

След като гостите се изкъпаха и бяха оставени да починат за около час в отредените им килии, монасите дойдоха да ги поканят на тържествената вечеря, която се организираше в тяхна чест. Когато напълниха за трети път манерките с медовина и настроението на калугерите се беше пооправило, Мек се приближи до стария игумен и започна да му говори на ухото:

— Спомняш ли си историята за Свети Фруменций — как по време на морската буря Господ го хвърлил на спасителния бряг, за да може да ни донесе вярата си?

Очите на игумена се изпълниха със сълзи.

— Свещеното му тяло бе погребано в нашето светилище, в мақдаса. Но варварите дойдоха и ни лишиха от свещените реликви. Сега сме деца без баща. Това, заради което бяха издигнати църквата и манастира, вече не съществува — жалваше се свещеникът. — Никой поклонник етиопец няма повече да се моли пред олтара на светеца. Църквата дори ще ни забрави. Ние сме лишени от всичко, което някога сме притежавали. Манастирът ще загине, а монасите ни ще бъдат разпилени като листа от вятъра.

— Когато Свети Фруменций стъпи на етиопска земя, той не беше сам. Друг един християнин, дошъл чак от Константинопол, го придружаваше — напомни му с тътнещия си глас Мек.

— Свети Антоний — посегна към манерката си игуменът, за да удави скръбта си в сладостта на алкохола.

— Точно така, Свети Антоний. Той умря преди Свети Фруменций, но беше не по-малко свят баща за нас от своя брат.

— И Свети Антоний беше голям и свят човек, заслужаващ любовта и почитта ни — отпи от медовината Маи Метема.

— Неведоми са пътищата божии, нали? — поклати глава Мек, сякаш се чудеше на неуловимия ред, управляващ Вселената.

— Никой от нас не може да държи сметка на Господ, а дори да Го попита за делата Му, пак не би ги разбрал.

— И все пак Той е милостив и възнаграждава искрено вярващите.

— Да, Той е всемилостив — рече игуменът, но сълзите рукнаха с пълна сила.

— Ти и твоят манастир понесохте жестока загуба. Светите мощи на блажения Фруменций ви бяха отнети... и уви, никога няма да ви бъдат върнати. Но какво, ако Господ реши да ви прати нещо вместо тях? Какво, ако изведнъж получите от собствените Му ръце мощите на Свети Антоний?

Свещеникът го изгледа с насълзените си очи и по внезапната промяна в изражението му Мек си каза, че вече е започнал да прехвърля сметки през ума си.

— Това наистина би било чудо — рече най-накрая Маи Метема.

Тогава Мек Нимур положи ръка върху рамото му и започна тихичко да шепне в ухото му. Скоро игуменът забрави сълзите си и целият потъна в слух.

— Уредих ти работната ръка — похвали се Мек на Никълъс на другата сутрин, докато изкачваха долината. — Маи Метема ми обеща да осигури сто души работници до два дни и още петстотин до края на другата седмица. Започнал е да раздава индулгенции на всички, които пожелаят да работят за построяването на бента. Който вземе участие в

славното дело по откриването светите мощи на Свети Антоний, ще бъде спасен веднъж завинаги от пламъците на чистилицето.

И двете жени в компанията се спряха и го изгледаха подозрително.

— Какво си обещал на бедния старец? — попита Тесай.

— След като Ного лиши църквата от нейния покойник, защо да не го заместим с друг не по-малко достоен от първия? Ако наистина открием гробницата, манастирът ще получи за награда мумията на фараон Мамос.

— Това е подло — възмути се Роян. — За да си спечелиш сътрудничеството му, ти просто си го измамил.

— Защо да съм го измамил? — възрази той, обиден от подобно обвинение. — Тъй и тъй, реликвите, които досега са смятали, че принадлежат на покойния Свети Фруменций, са нямали нищо общо с него. Това не е пречело в продължение на векове монашеското братство да се събира около фалшивите мощи и да привлича в обителта си хиляди християни поклонници от страната. След като обаче мощите са били откраднати, самото съществуване на манастира е заложено на карта. Причината, заради която братството е продължавало толкова дълго своята дейност, вече не съществува.

— И затова хайде да ги мамим с фалшиви обещания... — продължаваше да се ядосва Роян.

— Тялото на Мамос е не по-малко автентично от това на изгубения светия. Какво толкова, че покойникът е някакъв древен египтянин, който не е и сънувал за Исус Христос. Стига местните вярващи да имат в какво да се упоават, а манастирът — как да оцелее, всичко е напълно в реда на нещата.

— Според мен е напълно прав — обади се Никълъс.

— Ти откога стана експерт по богословие? — тросна му се Роян. — Нали беше атеист?

Такива изпепеляващи искри се разхвърчаха от очите й, че той вдигна ръка да се предпази.

— Права си. Какво ми влиза в работата да споря по темата? Докато вие с Мек продължавате да обсъждате светиите, ние със сапър Уеб ще се прехвърлим на въпроса за строенето на бентове.

И забърза към челото на групата, където вървеше неуморимият инженер.

От време на време до ушите му достигаха разпалените реплики на спорещите. Познаваше добре Мек, но с времето се бе научил и какво представлява Роян. Беше му повече от интересно да разбере кой ще победи.

В късния следобед се озоваха в горния край на каменния пролом и докато Мек избираше място за лагер, Никълъс отведе веднага приятеля си на брега на реката, точно над водопада. Докато Сапъора нагласяваше теодолита си, той хвана разграфената мащабна летва и зачака Даниъл да му дава нарежданията си. Другарят му си служеше с властни жестове, с които го караше да припка като козичка нагоре-надолу по скалистия бряг, докато сам важно надничаше в лещите на инструмента си. Това, че Никълъс можеше да се подхлъзне и да си отиде, като че ли не беше от голямо значение.

— Достатъчно! — извика Сапъора, след като за двадесети път беше взел мярка. — Сега искам да отидеш от другия бряг на реката.

— Чудесно! — отвърна му Никълъс. — Как по-добре да премина — с плуване или с летене?

Той се насочи нагоре по течението и след пет минути намери брода, откъдето минаваше пътеката, и пресече Дандера. С доста усилия успя да си проправи път през шубраците и да излезе отново лице в лице с приятеля си, който блажено си пушеше цигарата.

— Да не вземеш да се преумориш? — подвикна му недоволно.

Всеки момент щеше да се стъмни, когато Сапъора най-сетне привърши с измерванията, а на Никълъс му предстоеше тепърва да се сблъска с дългото връщане по десеткилометровия път до брода и обратно. Последните един-два километра измина в пълен мрак, воден единствено от отблясъците на огньовете. Когато се добра до останалите, изтощено се отпусна на земята и захвърли летвата встрани.

— Сега по-добре ми кажи дали усилията си струваха — изръмжа той на сапъора, който дори не благоволи да вдигне поглед от сметачната си линейка. Използваше светлината на малката газова лампа, за да довърши промените в първоначалните си чертежи.

— Не си бил далеч от истината в изчисленията си — похвали той Никълъс. — Точно над водопада, където смятам да вдигна бента,

реката е широка тридесет и седем метра.

— Това, което ме интересува, е дали наистина ще можеш да построиш каквото и да било.

Даниъл се усмихна и се почеса по носа.

— Ти ми донеси тракторчето, пък ако трябва и Нил ще ти преградя.

След като приключиха с вечерята — все от „храната за плъхове“, Роян впери очакващо очи в лицето на Никълъс. Когато улови погледа му, кимна с глава в знак да я последва. Стана от мястото си и съвсем неспринудено се отдалечи в тъмното, хвърляйки само веднъж поглед назад, колкото да се увери, че той също я е последвал. Беше се сетил да вземе фенерчето си и двамата можаха да си изберат удобен, гладък камък до самия ръб на скалата, на който да седнат.

Никълъс изгаси фенерчето, но известно време никой не продума. Чакаха очите им да привикнат с оскъдната светлина на звездите и най-накрая Роян първа промълви:

— Понякога си мислех, че никога няма да успеем да се върнем пак на това място. Че всичко е било сън, че „вирът на Таита“ съществува само във въображението ни.

— Ако монасите не успеят да съберат необходимата ни помощ, току-виж се оказало точно така — подметна той, без да крие въпроса между думите си.

— Добре, добре, печелите с Мек Нимур — засмя се тихичко Роян. — Разбира се, че не можем да откажем помощта им. Доводите на Мек бяха много убедителни.

— Значи си съгласна монасите да получат за награда мумията на фараона?

— Съгласна съм, че могат да запазят каквато и мумия да открием. Ако изобщо мумия има — допълни тя. — От всичко, което знаем, не е изключено истинското тяло на Мамос вече да е попаднало в ръцете на Ного.

При тези й думи Никълъс я прегърна през рамене и тя се отпусна на гърдите му.

— О, Ники, хем се страхувам, хем се вълнувам. Страхувам се, че надеждите ни могат да се окажат напразни, но още повече се

вълнувам, че ни предстои да намерим ключа към играта ни с Таита.

Тя се обърна и той усети дъха ѝ върху устните си.

Целуна я нежно и предпазливо. Сетне се отдръпна леко назад сякаш искаше да се наслади на топлината, останала по устните му, и я изгледа изпитателно. Тя дори не понечи да се освободи от прегръдката му. Напротив, наведе се напред и сама го целуна. В началото се държеше много сестрински; устата ѝ като че ли не искаше да се отвори за неговата. Никълъс прехвърли дясната си ръка зад главата ѝ и вплете пръсти в косите ѝ, за да не ѝ позволи да избяга от целувката му. Разтвори широко устни, а тя измърмори тихичко и уж недоволно.

Бавно и с огромно удоволствие Никълъс успя да ѝ се наложи и след като бе принудена да откаже всякакъв протест, Роян най-сетне му позволи да прокара език дълбоко между зъбите ѝ. От гърлото ѝ продължаваха да се носят тихи звуци, но вече по-скоро на мъркащо от удоволствие коте. Ръцете ѝ обгърнаха широкия му гръб, силните ѝ, гъвкави пръсти зашариха по гърба му, а тънкият ѝ, хлъзгав език си играеше с неговия.

Никълъс пхна другата си ръка между телата на двамата и започна да разкопчава бавно ризата ѝ. За да не му пречи, Роян леко се отпусна назад в прегръдката му. За него беше приятна изненада да установи, че под тънката памучна риза гърдите ѝ са голи. Обгърна едната в шепата си — беше малка и твърда, точно колкото да изпълни дланта му. Пръстите му леко стиснаха зърното ѝ, което се изду като мъничка, узряла ягода.

Отлепи устни от нейните и наведе глава към скута ѝ. Тя леко изпъшка и с едната си ръка го насочи. Когато той захапа зърното ѝ с устните си, тя изгуби дъх и ноктите ѝ — досущ като котешка лапа — се впиха в гърба му. Цялото ѝ тяло потрепваше в прегръдките му, след малко обаче тя повдигна главата му. Никълъс реши, че иска да го отблъсне, но вместо това Роян намести другата си гърда под устните му. Още веднъж дълбоко въздъхна, а той нежно я засука.

Колкото повече Никълъс се възбуждаше, толкова по-отпуснати ставаха движенията на приятелката му. Повече не може да се въздържа, пхна ръка под панталонките ѝ и сложи пръсти върху меката издатина на венериния ѝ хълм. В следващия миг Роян се отскубна от прегръдката му и пъргаво скочи на крака. Отдалечи се на

крачка-две и бързо заоправя панталонките си, преди да се заеме с копчетата на разтворената риза.

— Толкова съжалявам, Ники. Искан ми се, ох, не можеш да си представиш колко много ми се иска, но... — поклати тя глава и се опита отчаяно да успокои дъха си. Но не още. Моля те, Ники, прости ми. Притисната съм между два свята. Едната ми половина желае да го сторя, другата още не ми позволява...

— Няма какъде да бързаме. На човек му е приятно да чака сладките неща от живота — рече той и едва-едва докосна устните ѝ със своите. — Хайде, ела! Да вървим.

Още по тъмно на другия ден нагоре по долината се заточи дълга процесия от духовници и монаси, които идваха по заръка на игумена Маи Метема. Песните им разбудиха лагера и шествието от работници беше посрещнато от неколцината неразсънили се приключенци, подали глави изпод сламените навеси.

— Бога ми — прозяваше се Никълъс, — имам чувството, че сме дали ход на поредния кръстоносен поход. За да дойдат тук по това време, значи са напуснали манастира посред нощ. — Отиде да намери Тесай и тържествено ѝ заяви: — Отсега нататък си назначена за официален преводач на групата. И понеже Сапъора не знае нито думичка арабски или амхарски, гледай да не се отделяш от него.

Стана достатъчно светло и Мек и Никълъс напуснаха лагера, за да обикалят местността. Търсеха къде ще е най-удобно Голямата Доли да хвърли багажа. По обяд вече се бяха съгласили, че има само една възможност — горският дол, откъдето минаваше пътеката. В сравнение с каменистите ридове, които обикаляха целия район, долината беше единственото място, където предметите можеха да паднат, без да се разбият или наранят сериозно. Беше изключително важно операцията да се извърши възможно най-близо до мястото на строежа. Колкото повече километри трябваше да бъдат пренасяни палетите на ръце, толкова повече време щеше да бъде изгубено напразно.

— Времето е фактор номер едно — говореше Никълъс на другата сутрин, докато двамата с Мек се любуваха на избрания за спускането

на палетите терен. — Оттук до началото на дъждовния сезон всеки ден е важен за нас.

Мек погледна към небето.

— Да даде Господ късни дъждове тази година.

Мястото, определено за операцията, се намираше на километър и половина от реката — там, където долът се разширяваше най-много и самолетът можеше сравнително безопасно да се спусне между скалите откъм ръба на долината. За да изхвърли целия товар, Джени трябваше да лети в продължение на поне осем километра под права линия, близо до земята.

— Теренът си е доста насечен — отбеляза Мек, оглеждайки стръмните склонове и каменните зъбери наоколо. — Дебелият ти приятел може ли да лети?

— Дали може да лети? Че на него само крила дето не са му изникнали — пошегува се Никълъс.

Слязоха в дола, за да се уверят, че светлините и упътващите знаци са по местата си. Знаците представляваха кръстове от кварцови камъни, наредени в самата среда на дола, за да могат да се виждат отдалеч от пилотите. Сапъора бе заел позиция в горния край на долчинката. Фигурата му се открояваше на хоризонта — той усърдно подготвяше огньовете, обозначаващи мястото за изхвърляне на товара.

Никълъс се обърна на другата страна и видя как двете жени са седнали една до друга на голям камък и си приказват. Даниъл вече им беше помогнал да накладат огньовете, с които се отбелязваше краят на зоната за разтоварване и изобщо за насочване Джени обратно към откритото небе.

Хората на Мек скоро щяха да свършат с подреждането на сигналните кръстове. Щом всичко застана на мястото си, Мек даде сигнал на партизаните да се оттеглят в гората. Двамата с Никълъс грабнаха радиостанцията си и се изкачиха до горния край на дола, където Сапъора вече бе заел позиция. Мек помогна на приятеля си да разпъне антената, сетне Никълъс включи апарата и внимателно настрои честотата, преди да грабне микрофона.

— Доли, хайде, Доли, отговори! — подкани той невидимия си събеседник, но радиоефирът донесе единствено безсмислено прашене. — Сигурно са закъснели — опита се да прикрие притеснението си. — Джени трябва да дойде направо от Малта. След първото спускане ще

се върне в базата ти при Розейрес и ще поеме втората партида от товара. Ако имаме късмет, всичко трябва да е налице до утре на обяд.

— Ако дебелакът изобщо пристигне — отбеляза скептично Мек.

— Джени е професионалист — изсумтя Никълъс. — Ще дойде — и отново постави микрофона пред устата си. — Доли, чуваш ли ме? Стоп.

На всеки десет минути той отправяше зов в празното пространство, но никой не му отвърщаше. Всеки път, когато отсреща не му отговореха, пред очите му се разкриваше гледката на суданските изстребители, които са наобиколили стария „Локхийд Херкулес“ и с няколко точни удара го пращат обвит в пламъци към земята.

— Хайде, Доли! — молеше се за кой ли път той по телефона.

Най-после в слушалките се дочу нечий стържещ глас:

— Фараоне, тук е Доли. Кацаме приблизително след четиридесет и пет минути. Държим връзка.

Джени беше пестелив с думите си. Старата лисица не искаше да позволи някой неприятелски радист да засече координатите му по излъчването на радиостанцията му.

— Доли, разбрах, четиридесет и пет. Фараон държи връзка. — Никълъс се усмихнала Мек. — Изглежда, все пак си разбираме от работата.

Пръв чу самолета Мек. Ухото му отдавна беше привикнало да различава всички подозрителни звуци отдалеч. В страна като неговата, ако искаш да оцелееш, трябва да се научиш да разпознаваш шума на самолетните мотори много преди пилотите да са те забелязали на открито. Никълъс не бе водил партизански живот и му трябваха цели пет минути, за да различи характерното бръмчение на турбовитловите двигатели, идващо като ехо откъм склоновете на планината. Затова и не можеше да се определи точната посока, откъдето идваше херкулесът, но двамата с Мек насочиха погледите си на запад.

— Ето го — Никълъс с гордост посочи мъничката черна точка в небето, която едва-едва се подаваше над тъмния хоризонт на планинския ръб. Доволен, че този път е изпреварил Мек Нимур, той кимна на Сапъора.

Даниъл хукна към огньовете и се зае с разпалването им. Когато се върна, към небето се издигаха гъсти облаци жълтеникав дим, които тромаво се носеха от лекия ветреца. Освен всичко друго пушекът

служеше и да упъти Джени каква е посоката и скоростта на вятъра, както и в кое направление е подготвена зоната за спускане на товара.

Никълъс надигна бинокъла и впери поглед в отсрещния край на тесния дол. Роян и Тесай също се бяха заели да разпалват огньовете. Най-накрая моравите пламъци се издигнаха към небето и двете се прибраха на първоначалната си позиция, вперили поглед нагоре към приближаващия самолет.

Никълъс тихичко се обади в микрофона:

— Доли, огньовете са запалени, забелязваш ли ги?

— Забелязвам ги. Дано сте благодарни за нещата, които ви нося.

Дори и при недобрата връзка се долавяше южноафриканският акцент на Джени.

Всички чакаха самолетът да се приближи и в един миг крилата му сякаш бяха обгърнали половината хоризонт. Скоро силуетът на машината рязко се промени: стабилизаторите на крилата бяха спуснати, а товарната рампа провисна надолу. Голямата Доли толкова внезапно намали скоростта си, че на наблюдателите от земята им се стори как застива неподвижно напред небето, готова да се стовари върху главите им. Бавно самолетът се приближи до набеязаната цел. Джени предпазливо я насочи според дима на огньовете и като продължи да смъква височината, се обърна лице в лице с чакащите.

Моторите изреваха над главите на тримата мъже, които инстинктивно се снишиха към земята, сякаш се страхуваха да не би провисналата рампа да ги погълне като разтворената паст на метален кашалот. Никълъс все пак забеляза лицето на Джени, залепено на прозореца на кабината. Приятелят му мазно се хилеше и им махаше леко подигравателно, преди Голямата Доли да отмине и да им покаже опашката си.

Никълъс се изправи и изгледа как самолетът величествено се спуска над дерето. Първото пале вече бе изхвърлено от трюма и буквално секунди преди да се удари о земята, парашутите му се разтвориха и сякаш нечия могъща ръка спря изведнъж падането на тежкия контейнер. Правоъгълният му силует заигра из въздуха и най-накрая долната му повърхност се тресна в земята, потъвайки сред облаци жълт прах. Трясъкът от падането бе последван от още два подобни, малко по-надолу във все същата посока.

Голямата Доли се разбръмча до крайност, носът ѝ се издигна към небето, тя прелетя високо над червените огньове и започна да се издига в пространството, спасявайки се от коварните скали насреща. Самолетът направи широк кръг в небето, сетне се приготви за повторение на зрелището. Щом мина над кварцовите кръстове, още три палети полетяха към земята, машината се озова повторно над червените огньове и набра височина в последния момент, преди да се е закачила за остриите канари.

Джени повтори шест пъти опасната маневра, като всеки път изхвърляше на земята по три от вързаните с парашути контейнери. Всеки от тях застиваше неподвижен някъде из долината и коприненият плат на парашута го закриваше от погледите на наблюдателите.

Щом Джени се издигна за шести път в небето, в слушалките на Никълъс прокънтя гласът му:

— Не си отивай, Фараоне, скоро ще се върна!

Голямата Доли прибра провисналата си рампа като някоя стара дама, която набира полите си, за да не ги намокри в локвата, и се понесе обратно към суданската граница.

Никълъс и Мек хукнаха надолу, за да изпреварят монасите, наредили се около пуснатите палети. Всички бяха обзети от детинска радост при вида на извършеното чудо. Двамата организатори обаче бързо влязоха в ролите си и подредиха работниците така, че най-ефективно да се заемат с разопаковането и пренасянето на товарите.

Бяха изготвили цял план в какъв ред да бъдат изхвърлени палетите — според това, в кой момент от извършваната операция съдържанието им трябва да влезе в действие. В най-горния край чакаше контейнерът с консервите и сушената храна, с личните принадлежности и лагерната екипировка, както и с малкото лукс, позволен от Никълъс — мрежи против комарите и кашон уиски. За негово облекчение кашонът изглеждаше сух — нито едно от шишетата не се беше строшило при удара о земята.

Сапъора пое грижата за строителните материали и тежкото оборудване. Тесай стоеше плътно до него, за да превежда нарежданията му на носачите, които изнасяха всичко по посока на каменната кариера — до мига, в който техниката щеше да влезе в действие, мястото щеше да се ползва като склад и скривалище едновременно. Падна мрак, а повече от половината багажа стоеше по

полянците, както го беше изхвърлила Голямата Доли от търбуха си. За всеки случай Мек нареди нощна стража из целия дол, останалите членове на експедицията уморено се отправиха към лагера.

Вечерта всички получиха по една-две глътки уиски и благодарение на добрата храна, която успяха да си приготвят, се почувстваха поосвежени. Никълъс спусна мрежата над гумения си дюшек и си легна с усмивка на уста. Операцията започваше да се развива по план.

На другия ден го събудиха песните на монасите, които извършваха утринната си служба.

— Явно няма да ни е нужно да навиваме будилници — измърмори недоволно той и тръгна към брега на реката, за да се измие и избърсне.

Слънцето огря със златистите си лъчи насрещните склонове. Двамата с Мек вече бяха заели места в наблюдателницата в горния край на дола и оглеждаха синьото небе. По план Джени трябваше да пренощува в Розейрес и да чака хората на Мек да натоварят обратно на самолета контейнерите, донесени при първото му идване от Малта. Това се оказа една от най-опасните части в цялата операция. Колкото и да уверяваше Мек, че в района военното присъствие е кажи-речи символично, достатъчно беше само някой случаен судански патрул да се натъкне на Голямата Доли, за да се превърне цялото предприятие в пълна катастрофа. Затова, когато из въздуха се разнесе познатото бръмчене на самолетните перки, и двамата усетиха как сърцата им подскочат от радост в гърдите.

Голямата Доли се приготви за първото си преминаване над дола и малко след като задмина кръстовете от кварц, от корема ѝ изхвърча големият жълт трактор.

Никълъс замръзна на място и успя да си поеме дъх едва когато петте парашута се разпънаха и машината сякаш се закова на едно място в пространството. Тракторът се замята като махало из въздуха, люлеейки се на дългите изкуствени въжета и монасите хорово възкликнаха, когато колелата му се удариха в пръстта и вдигнаха гъст облак прах наоколо.

Сапъора бе застанал до Никълъс и бе закрил очите си, страхувайки се какво ще се покаже, щом прахът се разсее.

— Майната му! — изруга той тихо, но доста зловещо.

— Това заповед ли беше или само пожелание? — попита Никълъс в не особено весело разположение на духа.

Щом и последното пале бе изпратено по предназначение и самолетът отново забърза към небосвода, той се свърза с Джени по радиото.

— Сърдечни благодарности, Доли. Благополучно завръщане у дома.

— Ако е рекъл Господ! — отвърна му Джени.

— Ще ти се обадя, когато дойде време за прибиране.

— Ще чакам с нетърпение — обърна му гръб Голямата Доли. — Успех!

— Е, а сега да видим какво е останало от любимия ти трактор — потупа утешително Сапъора по рамото Никълъс и заслиза към ниското.

Жълтата машина се бе обърнала на една страна и от мотора ѝ обилно течеше масло. Напомняше на метален динозавър, пронизан право в сърцето.

— Можеш да ме оставиш. Ще взема десетина от черните ти приятели да ми помагат и ще видя какво може да се направи — Даниъл едва говореше. Беше застанал пред преобърнатия трактор, все едно присъстваше на погребението на любимата си.

Не се върна в лагера дори за вечеря. Тесай напълни една паница с неквасен хляб и животинска мазнина и отиде да му я занесе. Никълъс се замисли дали да не отиде да помогне на приятеля си, но от горчив опит знаеше, че понякога Сапъора държи да бъде оставен сам. Моментът беше точно такъв.

Едва в края на нощта лагерът изведнъж беше огрян като с прожектори. Цялата долина проехтя от мощния рев на дизелов двигател. Плешивото теме на Сапъора се бе покрило с дебел слой прах и мръсотия, но това не му пречеше да хвърля във всички посоки заканителни искрици с погледа си. Жълтият трактор се настани в самия център на лагера и шофьорът му гордо извика от високата си седалка:

— Добро утро, мерзавци и красавци! Пижамите събличайте, чорапите навличайте! Да строим бент.

Бяха им нужни цели два дни да съберат всички палети, изсипани по дължината на дерето и да ги отнесат в древната кариера. Там те бяха грижливо подредени според великия план, който Никълъс и Сапъора бяха изготвили преди заминаването им от Англия. Беше от жизнена важност двамата да знаят кое къде точно се намира, за да могат при нужда веднага да го използват. Междувременно самият Сапъор работеше на строителната площадка: пресмяташе как да бъдат наредени основите, забиваше разграфени дървени летви в бреговете на реката и изчисляваше за последен път разстоянията с дългата си метална рулетка.

По време на предварителните работи Никълъс стоеше като наблюдател и се опитваше да опознае нрава и трудовите навици на монасите строители. Започна да научава имената им и скоро знаеше кои от по-интелигентните сред братството са се наложили като лидери, и кои са най-нетърпеливи да бъдат от полза за предприятието. Друга задача, която си беше поставил и която се оказа лесна за изпълнение, бе набелязването на онези, които говорят арабски или поне малко английски. Най-обещаващ от всички беше някой си Хансит Шериф, когото назначи за свой личен помощник и преводач.

Щом всичко в лагера беше уредено и началниците влязоха в добри отношения с монасите, Мек Нимур издебна удобен момент и издърпа Никълъс настрана от двете жени.

— Отсега нататък моята работа ще е да бдя над сигурността на обекта. Трябва да сме готови за още някой рейд като онзи върху лагера ви или клането в манастира. Ного и горилите му са все още наоколо. Няма да мине много време, преди да научат, че сте се върнали в Долината. Когато полковникът дойде, ще има кой да го посрещне.

— И аз винаги съм си мислел, че повече ти отива автомат, отколкото кирка — съгласи се Никълъс. — Само ми остави Тесай, ако обичаш, имам нужда от нея.

— Не че аз нямам... — усмихна се Мек и поклати глава замечтано. — Едва напоследък си давам сметка колко много държа на нея. Ти ще се грижиш вместо мен. Всяка вечер ще минавам да я проверявам.

Той изведе хората си в гората и ги разположи в защитни позиции около пътеката и в близост до лагера. Когато Никълъс вдигнеше глава от работата си, често забелязваше тайнствените движения на някой

въоръжен негър, заел наблюдателния пункт в горния край на дола. Чувстваше се по-спокоен да знае, че някой се грижи за безопасността му.

Както беше обещал, Мек се появяваше почти всяка вечер в лагера и често Никълъс слушаше в тъмното как от навеса, който двамата споделяха с Тесай, се носи гърмящият смях на другаря му, съпроводен от звънливия глас на любимата му. В подобни нощи трудно го спохождаше сънят, преследваше го мисълта за Роян — толкова близо до него и все пак толкова далеч...

На петия ден дойдоха още триста души работници — същите, които Май Метема им беше обещал като подкрепления за по-късно. Никълъс бе смаян от развитието на нещата. В Африка подобни събития се случваха или изключително рядко, или по-скоро — никога. Никой в този край на света не притежаваше навика да върши работата си по-рано от предвиденото. Започваше да се чуди какво точно е обещал Мек на игумена, но най-накрая си рече, че ще е по-добре да не знае. Важното беше строежът да започне.

Новодошлите не бяха монаси като другите по простата причина, че манастирът вече бе впрегнал всички свои сили в благородното начинание. Работниците бяха все хора от селата по склоновете на долината. Май Метема лесно бе успял да спечели ентузиазма им с раздаването на индулгенции и споменаването на адските мъки, очакващи мързеливците.

Двамата англичани разпределиха работната сила в групи от по тридесет души, начело на които заставаха монаси. При изпълнението на тази си задача двамата се водеха най-вече от физическото състояние на работниците — беше желателно най-яките да се съберат на едно място, за да могат да вършат по-лесно трудоемката част от операцията. По-ниските и по-слабите щяха да бъдат използвани там, където грубата сила не бе необходима.

Никълъс успя да намери за всяка от групите подходящо име — Биволите, Львовете, Топорите и така нататък. Казваше си, че подобни названия неизменно издават богатото му въображение, защото бедните етиопци трудно се вписваха в определенията, но пък и хората научаваха що е това гордост и желание за изява. Така всеки щеше да се

захване още по-здраво за работа, а нали това беше целта... Най-накрая главнокомандващият си направи удоволствието да организира скромен парад в кариерата, където подреди подчинените си в отделни взводове под командването на избраните монаси. Сам се качи на един от готовите каменни блокове и като от трибуна поздрави всички присъстващи с топла и сърдечна реч. Преводач му бе Тесай, а основен философски момент в изложението бе размерът на възнаграждението — три пъти повече от средната надница в региона, при това изплащано в сребърни долари от времето на Мария-Тереза.

Досега голямата част от работниците го бяха слушали с израз на дълбоко примирение и известна досада, но щом се спомена вълшебната цифра, в строените редици се забеляза коренна промяна. Никой от дошлите не бе очаквал да получи каквото и да е в замяна на труда си, повечето само се чудеха кога ще могат да се измъкнат незабелязано, за да си вървят по домовете. Никълъс не само им обещавахе пари, но споменавахе притежаващите магически свойства сребърни долари. През последните двеста години доларите, сечени при царуването на Мария-Тереза, се бяха считали за единствената истинска парична единица в страната. По тази причина и до ден-дневен държавата ги сечеше с все същото изображение на императрицата с нейната двойна гуша и дълбоко деколте, разкриващо наполовина могъщия ѝ бюст, и с все същата паметна година — 1780. Една-единствена подобна монета струваше много повече от цяла торба хартиени бири — парите, печатани от управляващите в Адис Абеба. За да заплати разноските по строежа, той предвидливо се бе сдобил с цяло ковчеже от сребърни монети, поставено в първото пале, пуснато от самолета.

Докато местните го слушаха, по устните им се изписваха блажени усмивки, а белите зъби започваха да блестят на фона на тъмните им лица. Някой дори поде песен, при което всички заиграха по местата си и се хвърлиха в радостни танци. Когато работниците се наредиха в колона, за да получат инструментите си, на няколко пъти поздравиха възторжено Никълъс. Всеки си подбираще кирка или лопата и с песен на уста се насочваше към горния край на дола, където го чакаше строителната площадка.

— Свети Никола — нарече Тесай ръководителя. — Или по-добре Дядо Коледа. Никой няма да те забрави до края на живота си.

— Нищо чудно дори да ти издигнат параклис, а защо не — цял манастир — подхвърли шеговито Роян.

— Това, което бедните не знаят обаче, е, че ще ги накарам скъпо да заплатят с труда си всеки припечелен долар.

Оттам нататък същинската работа можеше да започва. Редиците поемаха към площадката по тъмно и се връщаха пак по тъмно. Хората се прибираха във временните си жилища толкова изтощени, че не им оставаше сила да пеят. Никълъс обаче се беше погрижил да уреди от съседните села да им колят по някое животно всеки ден. Сутринта жените идваха да утешат душите на мъжете си с въпросното добиче и с големите делви медовина на главите си.

През последвалите дни на тежък труд никой и не помисли да дезертира от строителната армия на Свети Никола.

Сапъора отново се качи на високата седалка на своя трактор-мотокар и повдигна на платформата първия габион. Големият куп камъни, обвити в мрежата, тежеше поне няколко тона и затова си заслужаваше вниманието. Всички работещи по строежа се спряха и надигнаха глави. Сапъора изведе машината на самия ръб на Дандера и без да се смуцава, подкара жълтата красавица надолу по стръмния бряг, нагазвайки дълбоко във водата. Тълпата посрещна подвига на машиниста с нескрит възторг и удивление. Течението, на което мотокарът така внезапно се беше изпречил, се опитваше с всички сили да го изтика надолу по реката, но огромните задни колела твърдо устояха на напора на водните струи.

Колкото по-навътре в реката навлизаше Даниъл с трактора, толкова по-горещо го окуражаваха работниците от брега. Машината бе затънала до средата във водите, при допира си с повърхността ѝ нажежените от слънцето калници вдигнаха облаци пара, а възхитеното множество поде победоносна песен. Сапъора дръпна ръчната спирачка, смъкна носещата платформа, така че габионът да потъне под водата, сетне обърна машината назад и излезе отново на брега. Хората се втурнаха да го поздравяват, макар че от огромния куп камъни нищо не се показваше над повърхността — само мъничък водовъртеж издаваше местоположението му. Втората мрежа обаче вече чакаше готова. Мотокарът се доближи до нея, хидравличната платформа се долепи

към земята и като галъовна майка, прегърнала детето си в скута, я прибра.

Никълъс извика на отговорниците да върнат хората на работа. Дългите редици работници се заизкачваха по брега. С изключение на белите препаски около кръста всички бяха голи и потните им тела лъщяха на слънцето като антрацитни въглища. Всеки носеше на главата си кошница с откъртени камъни, които изсипваше в разтворената паст на поредния габион. Освобождавайки се от товара си, работникът бързо слизаше обратно до кариерата и се залавяше да ломи камъните отново. Щом една мрежа се напълнеше догоре, някой от отборите, които не се славеха с физическата си сила, се захващаше с поставянето на металния капак и здравето му омотаване със стоманена тел.

— Двадесет долара премия за отбора, който напълни най-много мрежи за целия ден! — подвикна на работниците Никълъс.

Те му отвърнаха с радостни възгласи и удвоиха усилията си. Но колкото и да се стараеха, не можеха да устоят на убийственото темпо, което им налагаше Сапъора със своя дизелов звяр. Той си разбираше от работата: всеки път, когато нагазеше в плиткото, предварително знаеше къде точно да изсипе товара си, за да нагласи габиона до предишния. Така лека-полека основите на бъдещия бент заемаха място наскоро течението и купищата камъни се подпираха едни други в борбата с водната стихия.

В началото отстрани не изглеждаше да се постига особен напредък. И все пак под повърхността се беше издигнал могъщ каменен риф, който караше реката да се задавя в гняв и омраза. Колкото повече неприятности ѝ сервираше Сапъора, толкова по-възмутено надигаше и тя глас и накрая цялата долина започна да тътне от мощния ѝ рев.

Но скоро каменната барикада подаде глава над повърхността и речното корито бе стеснено наполовина. Дандера обаче скоро измисли по-хитър начин да се съпротивлява: бързеите и водовъртежите изчезваха, цялото течение се съсредоточаваше в единия край на коритото, където плътните зелени води почти незабележимо надигаха нивото си и пълзяха нагоре по скалистия бряг. В същото време реката постоянно опипваше строящия се бент и търсеше слабите му места,

където да приложи цялата си сила. Колкото повече се надигаше нивото ѝ, толкова повече се забавяше и работата на строителите.

Даниъл се бореше с течението, а няколко отбора се бяха захванали да секат дърветата в крайбрежните гори. Никълъс потрепваше всеки път, когато отсеченото дърво се накланяше към земята и дървесината жално изскърцваше като плачещо човешко същество. В крайна сметка на много от дърветата им бяха нужни стотина години, за да придобият сегашния си вид, и като защитник на природата той дълбоко скърбеше за тяхното унищожение.

— Ти какво предпочиташ: проклетия бент или хубавите дръвчета? — беше му се троснал приятелят му, когато той го укори за извършените поражения. Тогава си беше замълчал и се бе обърнал на другата страна.

Безспирната работа изсмукваше и последните им сили. Нервите им също се опъваха до крайност и в разговорите често прехвърчаха войнствени искрици. Между работниците на няколко пъти се бяха разигравали жестоки побоища и с риск за собствения си живот Никълъс трябваше да се навира между развъртелите се кирки, за да предотврати някое кръвопролитие.

Постепенно бентът се издължаваше навътре в реката и скоро коритото ѝ беше стеснено наполовина. Идваше времето, когато строителите трябваше да съсредоточат усилията си към другия бряг. Всички трябваше да се впрегнат, за да се построи нов, по-широк път от мястото на бента до брода пет километра нагоре по течението на Дандера. Бяха вързали подобно на ферибот трактора за здрави въжета, опъвани от повече от сто души, и с цялата мощ на двигателя му Сапъора успя да го изведе през водата при отсрещните скали.

Предстоеше по-трудното — да разчистят път покрай гъстия храсталак, за да излязат отново срещу наполовина издигнатите основи. За целта трябваше да се секат дървета, да се изкореняват пъновете им и да се преместват десетки и стотици по-големи и по-малки камъни, които запречваха пътя на машината. Щом най-после Сапъора изведе своята жълта чудесия при водопада, бригадите отново се запретнаха да къртят камъни и да пълнят мрежи.

Всеки ден двата края на яза се доближаваха с по няколко метра, но това беше свързано с все по-високото покачване нивото на реката. Водите ставаха все по-буйни и коварни и допълнително затрудняваха работата.

Междувременно на двеста метра нагоре по течението от бента отборите на Соколите и Скорпионите се бяха захванали с друга дейност. На тях беше възложена задачата да сглобят дървената ограда, заради която бяха изсекли половината гора край реката. Дървените трупи навързаха перпендикулярно един на друг и образуваха хоризонтална решетка, върху която слагаха лист изкуствена материя, която да задържа водата. Върху листа се поставяше втора дървена решетка, сякаш целта бе да се приготви огромен сандвич. Целият сандвич опасваха с дебели и здрави въжета, които да пречат на двете плоскости да се разместват. Най-сетне за единия край на двойната дървена решетка навързаха тежки камъни, служещи за баласт.

Даниъл Уеб така разположи баласта, че големият дървен сал да се наклони на една страна. Почти вертикална, дървената ограда щеше да плува по водата, стържейки дъното с долния си край. Размерите на сала бяха точно колкото разстоянието между двете подпори, издигнати в краищата на каменните бентове. Докато работниците сглобяваха дървената ограда, Сапъора натрупа голямо количество габиони по двата бряга на реката.

Други три отбора — на Слоновете, Биволите и Носорозите, в които бяха събрани най-силните мъже в строителната бригада, работеха усилено в горния край на дола. Задачата им беше да изкопаят широк и дълбок канал, който да отведе реката надолу към гората.

— Твоят голям инженер Таита не се е сетил за тази малка хитринка — дразнеше Сапъора Роян. — Сега ни трябва да повдигнем нивото на реката само на някакви си два метра, за да я пренасочим към дола, докато без канала щяха да са ни нужни цели шест.

— Може би просто нивото на реката е било различно преди четири хиляди години — опита се да защити древния египтянин тя. Щеше да се чувства гузна, ако позволеше на някого да накърни честта му на голям строител. — А кой ти казва, че и той не е построил канал? След толкова много години, напълно е възможно всякакви следи да са се изтрили.

— Хич не ми ги разправяй тия — държеше на своето той. — Човек като него просто не би се сетил и това е. — И с голямо задоволство добави: — Изобщо, резултатът между мен и господин Таита е едно на нула.

Роян вътрешно се усмихна. Стори ѝ се забавно как дори прагматично мислещият Даниъл, който със сигурност нехаеше за древноегипетската цивилизация, възприемаше постигнатото от Таита като лично предизвикателство. Личеше си, че и той се е хванал на играта.

Колкото да увещаваеше, да заплашваше или да обещаваеше възнаграждения в Отвъдното, Никълъс така и не успя да убеди монасите, че и в неделя може да се работи. Щом дойдеше събота вечер, всички приключваха работа един час по-рано и се понасяха надолу по пътеката по посока на манастира си, за да стигнат навреме за светото причастие на другия ден. Той ги изпращаше с недоволно мърморене и кисели гримаси, но вътрешно сам благодареше за откритата му се възможност да починат. Всички бяха съсипани от работата, а със заминаването на монасите нямаше кой да буди лагера с песни и молитви в четири сутринта.

Всяка събота вечер оставащите при бента твърдо се заричаха на другия ден да спят до късно, но по навик Никълъс се събуждаше в непривични за нормалния европейец часове. И този път не го сдържаше в леглото, затова скочи да се изкъпе в реката. Щом се върна в лагера, завари Роян напълно облечена, свежа и бодра в очакване на утрото.

— Искаш ли кафе? — надигна канчето от огъня и му наля пълна чаша. — Спах ужасно лошо тази нощ — оплака се тя. — Присънвах ми се най-невероятни неща. По едно време се озовах в гробницата на Мамос, която се оказа същински лабиринт, и скоро се изгубих. Търсех погребалната камера, отворях всякакви врати, но където и да влезех, вече някой ме беше изпреварил. В едно от помещенията работеше Дураид, който надигна глава и ми рече: „Запомни протокола за четирите бика. Започни от начало.“ Беше толкова реален, че ми се искаше да отида при него. Вратата обаче се затвори под носа ми и си рекох, че повече никога няма да се срещнем — очите ѝ се изпълниха със сълзи, които заблестяха на светлината на лагерния огън.

Никълъс се опита да я разсее и да насочи мислите ѝ към други неща.

— Кой бяха в останалите помещения?

— В съседното стоеше Нахут Гудаби. Изсмия ми се презрително и каза: „Чакалът преследва слънцето.“ След което се превърна в изображение на Анубис — божеството-чакал, покровител на гробищата. Започна да скимти и лае срещу мен. Изплаших се и побягнах.

Роян отпи от кафето.

— Всичко беше безсмислено и глупаво, още повече че в съседната стая ме чакаше Фон Шилер. Когато влязох, той литна из въздуха и размаха криле. Каза ми: „Лешоядът излита, а камъкът пада.“ Толкова го мразя, че ми идеше да го ударя, но той изчезна.

— И тогава се събуди? — предположи Никълъс.

— Не. Попаднах в следващото помещение.

— И кой беше там?

Тя сведе поглед и тихичко му отговори:

— Ти.

— Аз? И какво ти казах аз? — усмихна се той.

— Не ми каза нищо — прошепна младата жена толкова бързо се изчерви до яката, че само изостри любопитството на приятеля си.

— Значи съм направил нещо?

— Под „нищо“ имам предвид нещо, което не бива да споделям.

В съзнанието ѝ се завърна сънят в цялата му действителност. Спомни си голото му тяло, спомни си дори как мирише и как усеща плътта му под пръстите си. Опита се всячески да се отърси от мисълта. Чувстваше се не по-малко уязвима, отколкото се бе оказала в съня си.

— Кажи ми — настоя Никълъс.

— Не! — скочи Роян и все тъй зачервена от неудобство се опита да се сети за друго.

През тази нощ за пръв път в живота ѝ се случваше да сънува мъж по този начин. За пръв път я спохождаше оргазъм насън. Когато се бе събудила на сутринта, бе открила, че цялата ѝ пижама се е подмокрила.

— Имаме цял ден пред себе си, в който ще се чудим какво да правим — измънка тя, понеже не се сещаше какво друго да каже.

— Напротив — възрази й Никълъс и също се изправи. — Трябва да се погрижим как да уредим бягството си оттук. Когато ни дойде време да тръгваме, най-вероятно ще бързае.

— Имаш ли нещо против да ти правя компания? — попита Роян.

Два отбора, макар и без отговорниците си, вече ги чакаха в кариерата — това бяха Биволите и Слоновете. Двете бригади общо включваха шестдесет от най-силните мъже в строителната армия на Никълъс. Предводителят им отвори едно пале и извади оттам няколко надуваеми лодки „Ейвън“. Всяка от тях беше нагъната на няколко ката, за да не заема място, а греблата стояха закачени за краищата ѝ. Лодките бяха предвидени специално за бързи планински реки и всяка побираше до шестнадесет души и един тон допълнителен товар.

Никълъс даде указания на хората как да вържат тежкия багаж за прътите, които предварително им бе наредил да вземат със себе си. На краищата на всеки от дългите пръти застанаха по пет души, за които вече не представляваше трудност да отнесат голямата лодка до местоназначението ѝ. Групите потеглиха с бърза крачка надолу по пътеката и щом носачите се уморяваха, веднага се намираха други, които да ги заместят. Прехвърляха товара в движение, без да спират нито за секунда. Оказа се много просто: десетте бодри носачи се изравняваха със смяната пред себе си и с едно прехвърляне на дългия прът багажът се пренасяше от раменете на едните върху тези на другите.

Никълъс носеше радиостанцията, сложена в кутия от фиброво стъкло, което я предпазваше едновременно от вода и от удар. Не можеше да повери толкова скъпоценна вещ на някого от неуките си помощници. Двамата с Роян вървяха най-отзад на дългата редица, но с пълно гърло пееха заедно с носачите, които отдалеч поздравяваха манастира.

Маи Метема чакаше да посрещне гостите на терасата пред църквата „Св. Фруменций“. Щом всички дойдоха, той лично ги поведе по скалната стълба, водеща към брега на Нил, двеста крачки по-надолу. Точно над водите на реката се бе образувал тесен каменен корниз, на който човек спокойно можеше да се изкъпе с мощните пръски, които хвърляше близкият водопад. В сравнение с нажежената

джунгла и ярката слънчева светлина над манастира, мястото беше приятно хладно и дори мрачно. Влажните скали по брега бяха почернели от водата, а човек лесно можеше да се подхлъзне по мокрия корниз.

Роян потрепери от страх, като видя с каква скорост се движат водите на Нил, какъв огромен водовъртеж се е образувал из големия каменен циркус, преди течението да достигне тесния изход от пролома и да продължи с шеметна скорост на запад и на север към земите на Египет.

— Ако само си бях представяла, че смяташ да се измъкнем точно оттук... — рече тя и огледа подозрително реката.

— Ако ти предпочиташ да вървиш пеш, аз нямам нищо против — рече ѝ Никълъс. — Ако от цялото начинание излезе нещо, багажът ни на връщане ще е още повече, отколкото на идване. Единственият начин, по който бихме могли да се измъкнем с всичко ценно, е да хванем реката.

— Предполагам, че си прав, но все пак перспективата не ми се струва никак привлекателна.

Роян отчупи пръчка от заплетения храст, който беше поникнал над самия корниз, и я хвърли в реката. Водите веднага я подхванаха и някакво тайнствено подводно препятствие я изхвърли високо над вълните.

— Каква е скоростта на течението? — попита тя, още поразтревожена от бързото изчезване на пръчката малко по-надолу край брега.

— О, не повече от осем-девет възела — отговори ѝ Никълъс, без да се замисли. — Но това не е нищо. В момента равнището на реката е ниско. Ти чакай да видиш какво ще бъде със започването на дъждовете в планините. Голяма забава. Толкова хора по света биха се бръкнали дълбоко в джоба, за да могат да карат лодка при подобни условия. Сигурен съм, че ще ти хареса.

— Благодаря за предложението. Горя от нетърпение.

Петнадесет метра нагоре — там, където и при най-високото си ниво Нил не достигаше с водите си — стоеше издълбана малка пещера. Представляваше богоявленският олтар. В далечни времена монасите бяха издълбали в скалата пътека, която завършваше в просторна ниша, осветена с вечно запалени свещи, където се

намираше статуя на Богородица в човешки ръст, облечена в дрехи от овехтяло кадифе и прегърнала Младенеца в скута си. Май Метема стигна дотам в благоразположението си към гостите, че им позволи да приберат надуваемите лодки в параклиса. Щом носачите си отидоха, Никълъс показа на Роян къде се дърпа, за да се отворят калъфите, както и как се борава с въгледородните компресори, които надуват лодките за броени минути. Сложи радиостанцията в малката си чанта за извънредни ситуации и я опакова в найлон. Прибра я в калъфа на една от лодките, за да я намери лесно, щом се наложи.

— Да не си решил да си спестиш посещението в лунапарка? — попита с неприкрита тревога Роян. — Предполагам, нямаш намерение да ме оставиш сама на водната стихия?

— По-добре да знаеш как се работи с тия неща. Когато дойде време за тръгване, могат да възникнат доста непредвидени обстоятелства. Не бих се учудил, ако тъкмо ти трябва да пуснеш лодките на вода.

Когато се изкатериха обратно до манастира и слънчевите лъчи отново им се усмихнаха, тя предложи:

— Още няма обед, целия ден няма какво да правим. Нека отидем отново при вира на Таита.

Никълъс вдигна рамене в знак, че му е все едно.

Биволите и Слоновете им правиха компания до началото на пътеката към пролома. Двата отбора продължиха нагоре към бента, изпращайки шумно двамата си благодетели.

Макар от последното им идване да бяха минали няколко седмици, буйната растителност вече бе успяла да прегради до голяма степен пътя. Никълъс трябваше здравата да развърти мачете, за да отстрани най-опасните бодли. Няколко часа след пладне успяха да прехвърлят стръмното било и да застанат на скалите над вира.

— По всичко изглежда, че сме били последните посетители на мястото — рече с облекчение той. — Не виждам следи и друг да е минавал.

— Да не би да си очаквал конкуренти?

— Човек никога не знае. Фон Шилер е голяма работа, а и екипът му си го бива. От всички най-много ме тревожи Хелм. Имах лошото предчувствие, че може да се е навъртал тъдява. Смятам да погледна наоколо за всеки случай.

Никълъс обиколи набързо целия терен над скалата, като се опитваше да намери и най-беглата следа, оставена от нечие човешко присъствие. Най-накрая се върна и седна на тревата на ръба над пропастта.

— Нищо — заключи той. — Все още водим в играта.

— Щом Даниъл завърши бента, пренасяме операцията тук, нали? — попита за всеки случай Роян.

— Да, но аз лично смятам да вдигна лагер още преди той да си е свършил работата. Ще започнем да пренасяме от кариерата цялата екипировка, нужна за проучването на вира.

— Как смяташ да слезем до дъното на реката? Когато я пресушим, скалата ще бъде още по-висока.

— Предполагам, че ще можем да използваме коритото на Дандера вместо път. Бихме могли да тръгнем и откъм бента, и откъм розовите скали по пътя към манастира.

— Но не това е начинът, за който ти мислиш, нали? — подхвърли тя.

— Дори и след като пресушим реката, разстоянията са твърде големи, за да минаваме всеки път от единия до другия край на пролома. От бента до розовите скали са шест-седем километра, при това пътят ще е труден и ще ни отнема допълнително време. — Никълъс се усмихна печално. — Не питай старо, ами патило. Вече имах веднъж случай да преплувам дистанцията, не ми се ще да повтарям удоволствието. Доколкото си спомням, реката е пресечена от по-големи прагове.

— Тогава каква идея имаш? — заинтересува се Роян.

— Идеята всъщност не е моя — уточни той. — Авторът ѝ е по-скоро Таита.

Тя се наведе над бездната.

— Искаш да построим скеле до подножието на скалите, така ли? Както е сторил той навремето.

— Щом Таита е решил, че така е най-добре, значи и ние можем да последваме примера му. Старият мошеник сигурно също е пресметнал, че не си струва да губи време по цялата дължина на пролома. Вместо това е построил стълба.

— Кога смяташ да построим нашата?

— Една от групите вече се е заела с отсичането и дялането на бамбукови колци. Още утре започваме да ги носим тук и да ги складираме на място. Нямаме нито ден за губене. Щом бентът бъде окончателно затворен, трябва да се спуснем възможно най-бързо до дъното на вира.

Сякаш за да потвърди думите му, в далечината се разнесе гръмотевица. Двамата едновременно обърнаха глави на север и тревожно огледаха небето над платото. На сто и петдесет-двеста километра от мястото, където се намираха, над синкавия хоризонт на планините се бяха скупчили тъмни облаци. Никой не продума, но и двамата си дадоха сметка колко опасно може да се окаже струпването на облаци горе в планините.

Никълъс погледна часовника си и стана.

— Трябва да тръгваме, ако искаме да сме в лагера по светло.

Подаде ѝ ръка и я вдигна на крака. Тя отупа праха от дрехите си и стъпи на самия ръб на скалата.

— Събуди се, Таита. Още малко и ще те застигнем — извика тя на невидимия си събеседник в дъното на мрачния каньон.

— Не го предизвиквай излишно — дръпна я за ръката Никълъс. — Старият хитрец ни създаде вече достатъчно неприятности.

Близо до брега на Дандера и малко над строящия се бент дърварите бяха оставили няколко високи пъна. Тях Сапъора щеше да използва за опорни точки в сложната си система от въжета, стъкмена над реката. Минавайки през няколко макари, чрез които да се направлява операцията, дебело въже стигаше от единия бряг на другия и после обратно, вързано с единия си край за мотокара. Други две въжета чакаха на двата бряга на реката, но грижата за тях щяха да поемат Биволите и Слоновете. Начело на едните бе застанал Никълъс, на другите — Мек Нимур, напуснал скривалището си, за да помогне в сложната манипулация.

Голямата дървена решетка стоеше на самия край на брега и наполовина се потапяше под водата. Благодарение на тежките камъни, вързани за единия ѝ край, тя стоеше изправена към небето, но това правеше предстоящото ѝ преместване още по-трудно. Сапъора присви очи и огледа за последен път терена. Особено внимателно изучи

наполовина издигнатия бент. Двата вала, издигнати от купищата габиони, се бяха показали високо над нивото на водата, но между тях оставаше пролука от шест-седем метра, която пропускаше речното течение.

— Това, което в никакъв случай не искаме да се случи — обясняваше великият инженер, — е проклетата щуротия да ни избяга от ръцете и да се удари о стената. Голяма част от труда ни досега ще отиде чисто и просто по дяволите. Искам оградата да се вмъкне в дупката и да не се удря никъде по пътя. Има ли въпроси? Сега му е времето да питате. Вече научихте сигналите.

Уеб всмукна за последен път от цигарата си и захвърли фасата в реката. После даде знак да започват:

— Хайде, господа. Който влезе последен във водата, е глупак.

В сравнение с останалите Никълъс и Мек бяха направо навлечени с късите си панталони. Другите просто бяха чисто голи. Щом заповедта бе дадена, двата отбора нагазиха до кръста в реката и всеки зае отреденото му място покрай въжетата.

Преди да ги последва, англичанинът за последен път се огледа. Сутринта на закуска Роян невинно го беше помолила за бинокъла. Сега разбираше защо. Двете с Тесай се бяха качили на върха на канарата, надвиснала над водопада. Пред очите на Никълъс Роян подаде бинокъла на приятелката си, която също като нея държеше да не изпусне нещо от най-важната операция в цялото начинание.

Никълъс огледа редиците голи мъже, стъпили във водата. Лицето му се разкриви в гримаса и неволно измърмори:

— Господ ми е свидетел, тук има няколко забележителни екземпляра. Надявам се Роян да не прави сравнения.

Сапъора се качи на жълтия си трактор и с мощен рев машината се съживи сред облаци изгорели газове. Той вдигна юмрук над главата си и приятелят му предаде заповедта на отбора си:

— Хващайте и опъвайте.

Отговорникът на бригадата преведе заповедта на амхарски и мъжете се облегнаха с цялата си тежест върху въжетата. Даниъл подаде едва-едва газ и машината потегли напред. Мъжете стегнаха коремите, макарите заскърцаха, а долният край на дървената ограда започна да дращи по грапавото дъно на реката. Отсрещният ѝ ръб се

издигна високо над повърхността и като платно на кораб бавно и плавно се насочи към средата на течението.

Скоро реката подхвана огромния товар и започна да го тласка право към каменния вал. Скоростта започна тревожно да се увеличава. Тракторът избълва облаци черен дим и Сапъора включи на заден ход, за да блокира въжетата. Голите мъже подеха дружна песен и напънаха мишци — неколцина бяха издърпани навътре в реката и едва подаваха глави над повърхността.

Дървената конструкция успокои донякъде движението си и с по-спокойни темпове пое към отвора в бента. В момента, в който капризите ѝ я насочиха повече към единия бряг, Сапъора вдигна дясната си ръка и я размаха като вятърна мелница. Отборът на Мек послушно отпусна въже и хората на Никълъс дръпнаха към себе си. Оградата отново застана право срещу отвора.

— Едно, две, три, дупката затвори! — изрева Даниъл, но сандвичът беше попаднал насред най-силното течение и хората едва го удържаха. И двата отбора бяха издърпани още по-навътре в реката и най-предните от хората край въжетата изгубиха дъното. Нямаше как, трябваше да пуснат кабела и с плуване да се върнат на плиткото. Останалите, които все още не се бяха отскубнали от спасителната тиня, с последни усилия успяха да спрат конструкцията, преди да се е ударила о камъните, и отново да я наместят точно срещу отвора. Като някаква огромна тапа за канал на още по-огромна баня дървената ограда се вмъкна между каменните пилони и реката беше спряна.

Мъжете бързаха да се спасят на брега, а голите им гърбове лъщяха на слънцето. Сапъора откачи въжетата от куката на трактора и наду газта докрай, за да излезе при бента. Щом машината мина покрай него, Никълъс скочи на стъпалото до седалката на шофъора.

— Качвайте се бързо нагоре, преди стената да е поддала — извика му приятелят му.

За няколко секунди, които престоя на трактора, Никълъс успя да се увери с очите си какво е положението. Засега бентът държеше, но нямаше да е за дълго. През пролуките между дървената ограда и каменните валове водата усилено шуртеше, а многобройни струи минаваха през самите габиони. Колкото и тежки да бяха камъните в тях, течението беше достатъчно силно, за да си проправи път. Още по-силно беше налягането върху дървените трупи и синтетичния пласт

между тях. В действителност реката бе съсредоточила цялата си мощ в тази точка и оградата скоро започна да се огъва под напора ѝ. Тя приличаше на крепостна порта, която неприятелят се опитва да разбие с таран.

Сапъора грабна един от габионите насреща си и навлезе в коритото на реката откъм запречената страна. Нивото на реката беше спаднало до две-три педи. Но трябваше да се бърза.

Щом тракторът се озова под равнището на бента, двамата мъже бяха като поръсени със студен душ от струйките, минаващи между камъните в габионите. Сапъора приближи машината до дървената стена и затисна мрежата с камъните плътно зад нея. Даде заден ход и се изкачи на брега, колкото да подхване следващия товар. По този начин лека-полека изгради втори вал зад дървения сандвич, издигна цял насип от камъни и успя да укрепи бента в средата поне толкова, колкото в двата края.

Никълъс скочи на земята и го остави сам да продължава укрепителните работи. Хукна с все сили нагоре по течението и скоро се озова в началото на изкуствено прокопания канал. Повечето от работниците вече го чакаха на място, дори Роян и Тесай се бяха присъединили към тях и се вълнуваха не по-малко от останалите.

Никълъс успя да си проправи път до Роян и тя радостно го грабна за ръката.

— Стана, Ники. Бентът удържа.

Пред очите им нивото на реката се издигаше и водата застрашаваше да прелее над яза. Под бурните възгласи на мъжете, които подканваха реката да бърза, струите ѝ внезапно заляха началото на канала.

Петдесет души скочиха като един и започнаха да копаят земята с кирките си. Облаци от прах ги покриха до главите, докато те бързаха да проправят път за Нейно Височество Дандера. Останалите нито за миг не преставаха с окуражителните си подмятания и веселите песни, които сякаш изригнаха, щом първият тънък ръкав се отдели от течението на реката и пое към дерето. Подобно на змия водата се заизвива между буците изровена пръст, а мъжете с кирките се затичаха да се наредят в шпалир от двете страни на канала. Всеки път, щом на пътя ѝ застанеше препятствие, се намираше кой да го премахне с един-два маха на кирката си и да я пропусне нататък.

Най-накрая тънкият ръкав достигна края на изкопа и свободно пое надолу към гората. Скоро струята се превърна в бара. Барата в ручей, ручейт — в пенлив поток. Но с нови сили водата разшири отвора на канала и се втурна към новото легло на реката.

Мъжете, които чакаха в дъното на канала, извикаха от уплаха при това внезапно прииждане на неспокойната Дандера и панически се заизкачваха по склоновете. Неколцина обаче не успяха да се измъкнат навреме и с викове се оставиха на течението да ги понесе надолу по баира. Трябваше другарите им да ги настигнат и да им хвърлят въжета, с които да ги издърпат на твърда земя.

Скоро реката се хвърли с рев в изкопания канал и с носталгия пое по старото си корито в дола. Сякаш времето се беше върнало с няколко хиляди години назад. В продължение на цял час хората стояха по новите брегове на Дандера и мълчаливо наблюдаваха чудото, което се извършваше пред очите им. Човек винаги е бил привличан от гледката на вълните и никой от присъстващите не правеше изключение от правилото. Лека-полека зяпачите се отдръпваха назад, за да освободят повече място за надигащата се река, която поглъщаше земята под краката им.

Най-накрая Никълъс се отърси от мечтите си и отиде при Сапъора, който продължаваше да укрепява бента. От долната страна на яза вече бе построил същински редут, широк четири габиона в основата си и един — в горния си край. Ако не друго, то поне за известно време бентът щеше да устои на течението, а гъсто наредените камъни в мрежите запушваха пролуките около дървената стена. Щом реката бе поела по канала към дола, напрежението върху яза осезаемо бе намаляло.

— Мислиш ли, че ще издържи? — изгледа с известно подозрения конструкцията Роян.

— Поне докато започнат дъждовете, мисля, че няма за какво да се тревожим — изтегли я надалеч Никълъс. — Няма какво повече да си губим времето тук. Трябва да слизаме към вира на Таита и да се залавяме за работа.

Следваха бреговете на реката, която сами бяха създали, и не след дълго се оказаха в средата на големия дол. Някъде трябваше да се

катерят нагоре между храстите, защото реката бе погълнала части от пътеката. Най-накрая се озоваха в точката, където трябваше да се влива тайнственият поток, извиращ от дупката в скалите — над вира с пеперудите, над който бяха стояли с Тамре. И Никълъс, и Роян се заковаха на място. Размениха само погледи, за да си кажат очевидното — потокът беше пресъхнал.

Свърнаха встрани и изследваха празното корито на потока, докато не изкачиха и последния баир и не се оказаха на ръба, под който се бе намирал вирът с пеперудите. Дупката в скалата все така се криеше зад гъстата папрат, но от нея не излизаше нищо — все едно каменният великан бе изгубил окоето си и сега кухнята му зееше празна.

— Потокът е пресъхнал! — най-сетне прошепна Роян. — Бентът е спрял притока на вода. Най-после имаме доказателство, че водата е идвала откъм реката и е минавала през шахтата при дъното. Щом отклонихме реката и потокът пресъхна. — Очите ѝ искряха от възмущение. — Да тръгваме. Няма какво повече да стоим тук. Време е да погледнем вира на Таита.

Никълъс бе първият, слязъл до дъното на почти пресушения вир. Този път си беше донесъл удобна седалка, а въжето му се държеше на няколко макари, с които слизането му не представляваше никакъв проблем. Щом седалката му увисна зад каменната козирка над пролома, се залюля неочаквано и при удара в скалата палецът му остана прищипан между дървената рамка на седалката и камъка. Той извика от болка, но успя да освободи контузията си пръст. Откри, че кожата над кокалчето се е смъкнала и че едри капки кръв падат върху краката му. Колкото и да го болеше обаче, каза си, че раната не е сериозна, и я засмука, колкото да я изчисти от мръсотията. Кръвта престана да тече, но пък и той нямаше време повече да се занимава с раната си.

Озова се под козирката и пред очите му се разтвори тъмната и донякъде зловеща паст на скалистия пролом. Погледът му веднага бе привлечен от надписа на скалата между двете вертикални линии от ниши. Понеже вече знаеше какво да очаква, не му беше трудно да разпознае поизтрития силует на ранения ястреб. Това му даде

допълнителна увереност. Откакто преди месец двамата с Роян бяха избягали от долината, често го бе спохождало чувството, че кръгът върху скалата само му се е привидял, че картушът на Таита е бил просто плод на въображението му и че когато се върнат на същото място, повърхността на скалата ще се окаже гладка и недокосната от човешка ръка. Но ето че ястребът си беше там и му обещавахе още по-интересни разкрития.

Никълъс се наведе да погледне под краката си и забеляза, че големият водопад над вира е заприличал на най-обикновен градски улук. По лъскавата, черна скала продължаваше да тече вода — вероятно промъкнала се през пролуките в бента или пък останала във вировете и тинестите брегове нагоре по течението.

Нивото на самия вир бе спаднало драстично. Никълъс лесно се ориентираше по тъмните линии докъде е стигала водата предния път. Оказваше се, че поне петнадесет метра от височината на скалата, които преди са се намирали под равнището на водата, сега стоят на открито. Още осем двойки ниши се бяха показали и нямаше нужда отново да ги брои с плуване.

И все пак вода имаше. Понеже дъното на пресъхналата река не беше равно и водопадът бе издълбал с времето нещо като басейн в камъка, в самия център на вира бе останало известно количество мътна речна вода, наобиколена от тънка ивица суша. Никълъс стъпи на скалата и се освободи от седалката. Усещането, че стъпва свободно там, където предния път едва не се беше удавил, му се стори доста странно.

Вдигна глава нагоре да види докъде стигат слънчевите лъчи. Струваше му се, че се намира на дъното на минна шахта — ръцете му неволно настръхнаха, а стомахът му се сви в тревожно очакване. Той дръпна въжето, за да даде знак на помощниците му да издърпат обратно седалката, и пристъпи по хлъзгавия скален ръб по посока на нишите. Големите черни дупки отдалеч изпъкваха на сравнително светлата сивкава повърхност.

Можеше да различи мрачната сянка на дупката, която предния път едва не го бе погълнала безвъзвратно в лигавата си паст. Само горният ѝ край се подаваше малко над водата, останалото се губеше под тъмната ѝ повърхност. Отстрани се виждаше само неправилната дъга на свода, издълбан малко под нивото на последните две ниши.

Каменната ивица, по която Никълъс се движеше, все повече се стесняваше и най-накрая той се принуди да долепи гръб до скалата и да продължи нататък с рамо напред. Скоро щеше да му се наложи да нагази във водата целият. Вирът беше практически непроницаем и се затрудняваше да познае на каква дълбочина е дъното, затова предпочиташе да стои по възможност на сухото.

Клекна на тесния корниз и се наведе, колкото му позволяваше чувството за равновесие. С едната ръка се беше подпрял на скалата, а с другата посегна към наполовина потопения във водата отвор на шахтата.

Вътрешната страна на ръба му се стори съвсем гладка — както си я спомняше от предния път — а и самият ръб беше твърде очертан, за да бъде дело на природната стихия. Несъмнено шахтата е била издълбана от човешка ръка. Докато навиваше ръкавите си, Никълъс забеляза, че палецът му продължава да кърви. Без да обръща обаче внимание на раната си, смело бръкна във водата. Заопипва скалата надолу с надеждата да стигне до долния край на отвора. Пръстите му скоро се натъкнаха на тънка вдлъбнатина, която може би представляваше границата между два каменни блока, сложени един върху друг от неизвестен зидар. Любопитството го караше да продължава нататък и скоро потопа половината си ръка във водата.

Изведнъж из тъмния вир, току пред лицето му се размърда някаква жива твар, едра, но въпреки това гъвкава и бърза. Никълъс инстинктивно извади ръката си от водата и с ужас усети как в кожата му са се впили остриите като игли зъби на непознатия воден обитател. За миг на повърхността се показва грозната, зловеща глава на рибата, силно напomniaща на хищна баракуда, след което тя отпусна хватката си и изчезна в дълбините на вира. Хрумна му, че животното е било привлечено от миризмата на кръв, течаща от ранения му палец.

Той бързо се изправи и все тъй долепен за скалата, започна да се оттегля. Със здравата си ръка държеше ранената. За щастие само един от големите зъби на рибата бе успял да се впие в плътта му, но и той беше достатъчен да го пореже като с бръснач. Дългата драскотина вървеше по външната страна на ръката му и от раната обилно се лееше кръв. Червени петънца се появиха по тъмната повърхност на вира.

В следващия миг водата закипя от живот. Един връз друг заиграха десетки издължени силуети, заплитащи се като кълба прежда.

Никълъс застина и с погнуса зачака злоещите създания да се успокоят. От време на време успяваше да различи нечия гъвкава като на змия форма, дебела, колкото прасеца му, черна и лъщяща.

Една от рибите дори подаде глава над водата и изтрака със зъби. Очите ѝ бяха огромни и блестящи, носят ѝ — издължен напред, а дългите ѝ челюсти покрити с ред закривени шипове, които излизаха пред тънките ѝ устни. От края на главата до опашката имаше поне шест стъпки дължина. Рибата изплющя като камшик върху повърхността и скочи във въздуха, опитвайки се да докопа със зъбите си голите крака на Никълъс. Той извика от страх и скочи встрани, опитвайки се да се задържи на скалата и да застане на по-безопасно място. Продължавайки да държи ранената си ръка, погледна към мястото, откъдето го бе нападнало гнусното създание. Главата му беше изчезнала, но повърхността на водата продължаваше да се вълнува при всяко движение на продълговатите ѝ обитатели.

„Змиорки! — даде си сметка Никълъс. — Огромни тропически змиорки.“

Разбира се, че кръвта му ги беше възбудила до крайност. Със спадането на речното равнище те се бяха оказали като хванати в капан в плиткия вир. Заради големия си брой сигурно отдавна бяха изiali подребните риби и вече нямаше с какво да се хранят. Навярно във всеки от вировете, останали тук и там по дължината на пресъхналото корито, се срещаха същите злокобни твари. Никълъс благодареше на Бога, че при славното си преплуване на пролома не се бе наранил.

Свали памучната кърпа от врата си и набързо превърза кървящата рана. Змиорките представляваха смъртоносна опасност за всеки, който понечи да влезе в шахтата, но той вече пресмяташе как да се отърве от злокобното им присъствие. Все пак трябваше по някакъв начин да се пхне невредим в тайнствената дупка.

След малко водата се успокои и повърхността стана гладка както в началото. Никълъс погледна нагоре и видя смъкващо се въже с двете тънки и добре оформени крачета, подали се под дървената седалка.

— Какво намери? — извика Роян развълнувано. — Има ли тунел... — но при вида на окървавените му дрехи и превръзката около ръката му замлъкна. — О, Господи, какво си правил?! — възкликна съчувствено. — Лошо ли си се ранил?

Най-сетне пръстите ѝ стъпиха на дъното на пролома и тя се измъкна от седалката, за да поеме ранената му ръка в своите.

— Какво си направил?

— Не е толкова зле, колкото изглежда — успокои я Никълъс. — Много кръв тече, но раната не е дълбока.

— Какво се случи? — питаше тя.

Вместо отговор Никълъс откъсна парче от окървавената си кърпа, сви го на топка и го хвърли във вира.

— Гледай!

Шахтата отново се покри с огромни вълни и при вида на дългите, хлъзгави форми Роян изпищя от ужас. Една от змиорките се плъосна наполовина върху сушата, преди да се оттегли обратно във водата. По черната скала останаха блестящите ѝ, лигави дири.

— Таита се е сетил да ни остави и кучета пазачи — отбеляза Никълъс. — Ще трябва най-напред да се погрижим за красавиците, после да мислим за влизане в шахтата.

Бамбуковата стълба, която Даниъл и Никълъс построиха върху скалата, се държеше, както можеше да се предположи, за нишите, оставени в камъка отпреди почти четири хиляди години. Навярно при сглобяването на скелето Таита бе разчитал на ликово въже, но представителят на двадесетия век — Сапъора — се възползва от услугите на прогреса и навърза бамбуковите колове с тежка галванизирана жица, достатъчно здрава да поеме тежестта на няколко души едновременно. Биволите отново бяха впрегнати на работа и като направиха верига, бързо доставиха до коритото на реката цялата необходима за операцията екипировка.

Първото, което работниците смъкнаха долу, беше портативният електрогенератор „Хонда“. Сапъора скоро свърза с машината прожекторите, които беше нагласил по цялото дъно на пресъхналия вир. Работещият с бензин генератор леко забръмча и човек можеше да се учуди как с толкова малко усилия осигурява толкова мощност. Прожекторите осветиха целия пролом и повече нямаше кътче, което да остава в сянка. Плиткият вир със змиорките бе огрян като театрална сцена, на която тепърва ще се разиграват важни събития.

Настроението веднага се промени. Личеше си, че и духът на носачите се повдига и те започнаха да редят шеги от всички страни. Докато Роян слизаше по стълбата, за да се присъедини към двамата англичани, мъжката бригада се отдаде на бурно веселие.

— Е, видяхме, че лампите светят, можем да ги изгасим — нареди Никълъс.

— Но без тях е толкова мрачно и потискащо — възрази тя.

— Трябва да пестим горивото. Или може би знаеш близка бензиностанция. Разполагаме само с двеста литра резерв и колкото и малко да харчи хондата, не можем да си позволим излишни разходи. А не се знае колко време ще трябва да прекараме в тунела.

Тя вдигна рамене в знак на примирение и когато Сапъора изключи мотора, целият пролом потъна отново в полумрак. Роян погледна към тъмните води на вира и се намръщи.

— Ами какво ще правиш с любимите си животинки? — попита и погледна превързаната дясна ръка на Никълъс.

— Двамата със Сапъора имаме план. Първо си помислихме да пресушим целия вир с кофи. Но от водопада все още тече вода, затова решението ни изглежда неразумно.

— Дори да впрегнем хората денонощно да изхвърлят вода с кофи, пак трудно бихме се съревновавали с това, което идва отгоре — изсумтя приятелят му. — Ако поне шефът се беше сетил да вземе водна помпа...

— И аз не мога да се сещам за всичко, Сапъоре. Затова решихме да построим малък бент пред шахтата и да изтеглим само водата от нея.

Жената се отдръпна встрани и безучастно наблюдаваше действията на сътрудниците си. Половин дузина от останалите празни мрежи бяха смъкнати по бамбуковата стълба и поставени до водата. Донякъде ги напълниха с камъните, които работниците намираха пръснати по дъното на пресъхналата река. Но дори и наполовина напълнени, габионите бяха доста достатъчно тежки, за да измъчат носачите. Нямаше как да докарат трактора, затова трябваше да влязат в ролята на древни египтяни и да разчитат единствено на живата сила. Иначе имаше останала достатъчно синтетична материя, използвана за големия бент, колкото да обвият купищата камъни и да направят малкия яз водонепропусклив.

— Ами змиорките? — още примираше от страх при мисълта Роян и упорито отказваше да приближи коварния вир. — Едва ли ще пратиш някого от хората си при тези зверове!

— Ти гледай и се учи — усмихна се Никълъс. — Знам как да се оправям с рибки като тези.

Щом всичко беше готово за издигането на малкия бент, той изпрати останалите, включително Сапъора и Роян, на бамбуковата стълба и остана сам на дъното на пролома. Изправи се заплашително пред вира и бръкна в чантата с бойни гранати, с които Мек Нимур му беше услужил.

Хвана по една граната във всяка ръка и се замисли.

„Седем секунди преди взрива — напомни си. — Не е в принципите на фамилията, но пък и е доста по-ефективно от ловна карабина!“

Издърпа предпазителите на двете гранати и ги подхвърли в средата на вира. Обърна се на другата страна и хукна към близката издатина. Прилепи лице до скалата и скри главата си с ръце. Сви до болка клепачи и се приготви за изпитанието.

В следващия миг земята се разтнесе под краката му и гърбът му бе като изблъскан от двете последователни ударни вълни. Експлозиите се оказаха доста силни и от напрежение дъхът му спря в гърдите. В тесния пролом детонациите бяха оглушителни. За щастие се беше сетил да притисне ушите си с пръсти, а и водата във вира бе погълнала до голяма степен звука. Два фонтана бликнаха към небето и струите им се разплискаха по околните скали. Високата вълна окъпа Никълъс от главата до петите.

Щом ехото от взрива утихна, той се изправи. Тъпанчетата му не бяха пострадали повече от очакваното, а освен студения душ нищо друго не му се беше случило. Върна се при вира, където водата отново бе закипяла. Десетки огромни змиорки се гърчеха и белите им коремни блещукаха на оскъдната светлина. Много от тях бяха мъртви, разпорени от край до край, но повечето бяха само зашеметени от експлозията. Никълъс знаеше от опит колко упорито се борят със смъртта животни като тези и подозираше, че след известно време ще се свестят и ще си възвърнат старите навици. Засега обаче не представляваха опасност.

Обърна се нагоре към стълбата и извика:

— Теренът е разчистен, Сапъоре, можеш да пращаш хората долу.

Негрите наскачаха нетърпеливо от бамбуковото скеле и наобиколиха вира. Бяха смаяни от клането, което гранатите бяха извършили във водата. Наредиха се по брега и започнаха да издърпват труповете на убитите змиорки.

— Да не ги ядете случайно? — попита Никълъс близкия монах.

— Много добри! — отвърна му човекът и доволно потърка корем в очакване на вечерята.

— Достатъчно, лакомници — върна ги на работа Даниъл. — Мисля да занесем габионите на мястото им, преди змиорките да са почнали да ядат вас.

Никълъс застана над шахтата и с помощта на бамбукова пръчка измери дълбочината на водата. Оказа се, че надвишава човешки ръст! Трябваше да нахвърлят габионите, както им падне и едва впоследствие да доизсипват камъни в мрежите на място. Работата беше трудна и изискваше доста усилия, та отне почти два дни. Най-накрая успяха да оградят нещо като полукръг около подводната шахта и да отцепят мястото от останалия вир.

С помощта на кожени кофи и на глинените делви, в каквито местните наливаха медовина, Биволите започнаха да изпомпват водата от оградения полумесец във вира от другата страна на бента. Колкото повече напредваха, толкова по-нетърпеливи ставаха Никълъс и Роян, които мълчаливо чакаха заветния миг да влязат в дупката.

Скоро се установи, че отворът е почти правоъгълен, три метра широк и два — висок. Огромните количества вода, преминали през шахтата, бяха до голяма степен разяли стените и тавана, но още личаха останките от четвъртити каменни блокове, които някога е трябвало да държат шахтата запечатана. Останалите не бяха издържани на хилядолетния напор на реката и се бяха отскубнали от зидарията, преграждайки частично достъпа до вътрешността.

Пръв се навря в дупката Никълъс. Помагачите му още не бяха успели да изхвърлят докрай водата, но пък и него вече не го съдържаше на едно място от нетърпение. Нагази до колене и застана срещу шахтата, опитвайки се с ръце да отмести някои от каменните отломъци, които му пречеха.

— Със сигурност това е шахта — извика на Роян, която също скочи зад бента. След като здравата оплиска приятеля си, застана до него и впери поглед в тъмния тунел.

— Пътят е преграден — възкликна тя разочаровано. — Дали Таита го е направил нарочно?

— Може би. Не е лесно да се каже. Голяма част от боклуците са дошли от реката, но не е изключено и той сам да е задръстил тунела с камъни, преди да се изнесе.

— Толкова усилия трябва да хвърлим за разчистване, а дори не знаем точно къде води тунелът — въздъхна Роян, целият ѝ ентусиазъм се беше изпарил за секунди.

— Страхувам се, че си права — съгласи се Никълъс. — Ще трябва да изнесем всичко на ръце. При това не ни остава време за систематични археологически разкопки — просто ровим и вадим. — Той се изкатери обратно по камъните и ѝ подаде ръка да я измъкне от дупката. — Е, поне разполагаме с прожектори. Можем да наредим хората на смени и работата ще върви денонощно, докато си пробием път.

— Отбили са течението на река Дандера — рече Нахут Гудаб, а Готхолд фон Шилер го изгледа с нескрито удивление.

— Отбили са реката? Сигурен ли сте? — попита той.

— Да, хер Фон Шилер. Получихме сведенията от шпионина в лагера на Харпър. Триста души са се хванали да работят за него в пролома на Дандера. И това не е всичко. Със самолет са му хвърлили от въздуха огромни количества техническа екипировка. Все едно се води бойна операция. Нашият човек дори донася, че разполагали с тежкотоварна машина, нещо като трактор, докаран също от самолета.

Фон Шилер погледна Хелм, седнал на отсрещния край на масата. Тексасецът кимна, че всичко е истина.

— Да, хер Фон Шилер, всичко е, както го чувате. Личи си, че Харпър е похарчил луди пари за операцията. Само чартърният полет му е струвал поне петдесет хиляди долара.

Откакто спешното съобщение по сателита го беше извикало от Франкфурт, Фон Шилер за пръв път усещаше със сърцето си, че наистина предстои нещо вълнуващо. Щом разбра, че го викат в базата, той веднага отлетя с частния си самолет за Адис Абеба, където го чакаше хеликоптерът на „Пегас“. Бързо се озова на платото над долината.

Ако всичко отговаряше на истината, а на Хелм можеше да има доверие, явно Харпър се надяваше да открие нещо изключително важно и ценно. Фон Шилер погледна през прозореца на бунгалото. В далечината се виждаха водите на Дандера, които минаваха покрай базата, преди да се хвърлят надолу по склона към Нил. Дандера не беше малка река. За да построиш бент, достатъчно голям, за да спре толкова много вода, представляваше труден за изпълнение и изключително скъп проект, особено в този затънт край на планетата. Едва ли човек би се захванал с такава рискована операция, ако не преследва цел, която да си заслужава.

Колкото и да не му се искаше, усети, че се възхищава на постигнатото от англичанина.

— Покажете ми къде точно е построил бента! — нареди той.

Джейк Хелм заобиколи масата, за да застане до него. Както винаги Фон Шилер стоеше прав на дъсчения си подиум, та сега двамата с по-високия му помощник гледаха от еднаква височина.

Хелм се наведе над спътниковата снимка и грижливо отбеляза местоположението на построения бент. Дватама се загледаха известно време във фотографията, без да казват нищо, и най-накрая Фон Шилер попита:

— Какво мислите по въпроса, Хелм?

Тексасецът поклати глава и вдигна едрите си рамене.

— Мога само да гадая.

— Гадайте на глас тогава — подкани го немецът, но Хелм продължаваше да се колебае. — Хайде, смело!

— Има две възможни обяснения. Едното е, че иска да използва течението на Дандера за някакви определени цели — като например да измие земната покривка над предполагаемото място на гробницата или подобно на златотърсач да прегледа даден район за предмети от злато или други скъпоценни метали...

— Струва ми се доста невероятно! — прекъсна го Фон Шилер. — Методът ми се струва твърде скъп и несигурен, за да бъде използван от способни археолози.

— И аз мисля, че никой не би се наел с толкова мащабен план — обади се на свой ред Нахут, който държеше Фон Шилер да знае, че във всичко мисли като него. Никой обаче не го удостои с поглед.

— Другата причина да отбият реката — поне, доколкото мога да се сетя — е да се осигури достъп до някое място, по принцип залято от водите ѝ. Навярно търсят нещо, скрито на дъното на речното корито.

— Да, струва ми се по-логично — замисли се Фон Шилер и отново насочи вниманието си към спътниковата снимка. — Какво е това, което почва от бента надолу?

— Реката навлиза в дълбок и тесен пролом — посочи с пръст Хелм. — Започва веднага след бента и продължава тринадесет километра надолу. Свършва ето тук, в близост до манастира. Летял съм с хеликоптера над него и винаги съм смятал местността за непроходима, но... — и тук той се спря.

— Продължавайте! Какво „но“?

— При един от полетите забелязахме Харпър и жената на скалите над реката. Намираха се ето тук — посочи друга точка от снимката и Фон Шилер се наведе, за да види по-отблизо.

— Какво правеха те там? — попита той, без да вдига поглед от масата.

— Нищо. Просто си седяха на скалите и гледаха реката.

— И все пак са разбрали, че минавате?

— Да, нали бяхме с хеликоптера. Бяха ни чули отдалеч, а Харпър дори ни махна.

— Следователно можем да заключим, че щом са усетили приближаването на хеликоптера, двамата са спрели да вършат това, заради което са се намирали там?

Фон Шилер толкова продължително мълча, че останалите започнаха да се въртят неспокойно и да си хвърлят въпросителни погледи. Когато заговори отново, беше толкова неочаквано, че Нахут се стресна.

— Изглежда, Харпър има твърде основателна причина да мисли, че гробницата се намира на дъното на пролома, някъде след построения бент. Кога и по какъв начин ще се свържете с шпионина в лагера му?

— Харпър храни работниците си с месо, което получава от селата по склоновете на долината. Всяка сутрин жените го носят до лагера, заедно с делви медовина. Нашият човек съобщава каквото е научил на жените и те го донасят в селото.

— Добре, добре! — махна с ръка Фон Шилер. — Не ме интересуват с какво се хранят. Това, което искам да научите, е дали Харпър е почнал да рови из пролома. Кога ще успеете да раз узнаете?

— Най-късно вдругиден — обеща Хелм.

Фон Шилер се обърна към полковник Ного, който седеше в далечния край на дългата заседателна маса. Досега не беше проронил дума, но внимателно бе изслушал всички присъстващи.

— Колко души сте разположили в района? — попита немецът.

— Три пълни роти, над триста души. Всички са добре обучени, много от тях са ветерани от гражданските войни.

— Къде са дислоцирани? Покажете на картата.

Полковникът стана на свой ред от стола си и дойде при Фон Шилер.

— Едната рота се намира тук, втората е настанена в селото Дебра Мариям, а третата се намира в подножието на големия склон и е готова всеки момент да нападне лагера на Харпър.

— Мисля, че сега му е времето да ударите — намеси се отново Нахут. — Очистете ги, преди да са открили гробницата...

— Затваряйте си устата — сръза го Фон Шилер, без дори да благоволи да го погледне. — Ще искам мнението ви, когато му дойде времето.

Огледа картата продължително и попита Ного:

— С колко души разполага партизанският главатар, как му беше името... Онзи, дето се е съюзил с Харпър?

— Мек Нимур не е партизанин. Той е обикновен разбойник, кръвожаден шуфта, терорист — започна да изрежда разгорещено Ного.

— За едни терорист, за други — борец за свобода — отбеляза сухо немецът. — Колко души има под свое командване?

— Не са много. Със сигурност са по-малко от сто, най-вероятно няма и петдесет. Взел ги е със себе си да охраняват лагера на Харпър, както и бента.

Фон Шилер кимна и бръкна с пръст в ухото си.

— Как са успели Харпър и бандата му да се върнат обратно в Етиопия? — чудеше се той на глас. — Знам, че е отлетял от Малта, но е невъзможно самолетът да е кацнал направо в долината.

Скочи от подиумчето и се запъти към прозореца, откъдето се разкриваше живописна панорама. Взря се в широката долина на Нил, но между безбройните възвишения, заострени чукари и гъсти гори не се забелязваше подходящо място за кацане.

— Как са успели да дойдат, без да привлекат вниманието на властите? Дали не са скочили с парашут, по същия начин, по който са стоварили багажа им?

— Не — отвърна Ного. — Според осведомителя ми в манастира били дошли пеша заедно с Мек Нимур няколко дни преди стоварването на екипировката.

— И откъде са минали тогава? Къде се намира най-близката самолетна писта, на която да кацне тежкотоварен самолет?

— Ако Харпър е дошъл заедно с Мек Нимур, то тогава е почти сигурно, че идват от Судан. Нимур открай време е установил там базата си. Покрай границата има поне няколко изоставени писти. Нали разбирате, война — вдигна рамене Ного в красноречив жест. — Войските вечно се движат по време на война, а в Судан се стреля повече от двадесет години.

— Судан? — посочи Фон Шилер границата на картата. — Значи са следвали долината от самото ѝ начало.

— Почти е сигурно — съгласи се полковникът.

— И не по-малко сигурно е, че Харпър ще се опита да се измъкне по същия път. Искам да извадите ротата от селото и да я дислоцирате тук и тук. По двата бряга на реката, надолу от манастира. Нека заемат позиции, така че да попречат на евентуалното отстъпление на Харпър към границата.

— Добре, разбрано! Много правилна тактика — похвали работодателя си Ного и доволно кимна. Зад металните рамки на очилата му очите му заканително блеснаха.

— Освен това искам останалите войници също да слязат в долината. Нека се държат далеч от всякакъв досег с партизаните на Мек Нимур, но да бъдат готови при заповед веднага да се насочат към бента и да го овладеят. Щом пожелае, искам хората ви веднага да блокират целия пролом към манастира.

— Кога да стане това?

— Засега ще продължим да следим действията на Харпър. Ако успее да намери нещо, ще започне да вади вещи и предмети. Някои от тях ще бъдат достатъчно големи, за да не може да ги скрие. Щом разберем, че се е натъкнал на находки, ще го нападнем.

— По-добре ще е да действаме веднага, хер Фон Шилер — посъветва го Нахут. — Няма защо да го пускаме да открие гробницата преди нас.

— Не бъдете глупак — тросна му се за пореден път Фон Шилер. — Ако ударим по-рано, отколкото трябва, може и да не открием това, към което той толкова се стреми. Имам сериозни основания да вярвам, че Харпър е разбрал къде се намира гробницата.

— Бихме могли да го принудим със сила да признае...

— Ако има нещо, което да съм научил през дългия си живот, то е, че хора като него не могат да бъдат сломени със сила. Има един определен тип англичани... Спомням си ги от времето на последната война, която водихме срещу тях... — Фон Шилер млъкна и се намръщи. — Не, тези хора са корави. По-добре да не бързаме. Когато Харпър открие нещо в пролома, тогава и ние ще се покажем на сцената — свъсените му вежди се отпуснаха и на лицето му се изписа смразяваща усмивчица. — Дотогава ще си играем на криеница.

Пръстта и камъните заемаха голяма част от отвора на шахтата, но така и не бяха успели да я задръстят напълно. Иначе Никълъс никога не би попаднал в толкова силно водно течение, както преди месец и половина, когато едва не се удави в дупката. Между по-големите камъни или под някой изтръгнат от земята дънер все още се намираха широки пролуки, които водата бе използвала, за да си пробие път към отсрещния край на дългия тунел.

Така или иначе всевъзможните боклуци в шахтата се бяха трупали в продължение на хилядолетия, затова бяха нужни огромни усилия за тяхното разчистване. Операцията беше допълнително усложнявана от липсата на достатъчно място. Бивоите трябваше да се разделят на смени от по трима-четирима души, колкото да се поберат едновременно в дупката. Останалите или почиваха, или стояха пред входа и изхвърляха подадените им от вътрешността на скалата камъни и парчета дърво.

Никълъс държеше никой да не работи повече от един час в шахтата. За щастие разполагаха с повече работници, отколкото им бяха нужни, така че онези, които вършеха най-черната работа, бяха още бодри и отпочинали, изгарящи от желание да спечелят обещаните допълнителни долари според напредъка, който успееша да постигнат. При всяка нова смяна Никълъс и Сапъора се пъхаха в тунела, за да могат да измерят спечеленото разстояние с металната рулетка.

— Тридесет и шест метра! Браво, Биволи — похвали Никълъс Хансит Шериф, монаха отговорник на бригадата. Шахтата вървеше надолу, следвайки определен ъгъл. Никълъс погледна към изхода. На фона на запалените прожектори не щеше и съмнение, че ъглите на тунела са съвсем прави. Повече от ясно бе, че шахтата е била проектирана и прокопана от опитен инженер.

Англичанинът обаче насочи вниманието си обратно към водата по пода на тунела, опитвайки се да пресметне приблизителната разлика между сегашното си местоположение и обичайното равнище на Дандера.

„Двадесет и пет-двадесет и шест метра — изчисли той наум. — Нищо чудно, че водното налягане едва не ме премаза...“

В следващия миг обаче забеляза предмет с необичайна форма, заклещил се между камъните и пръстта в тунела. Застана над него и го вдигна от земята. Сетне приближи един от електрическите прожектори

и внимателно разучи находката си. Потърка повърхността му и се усмихна.

Бързо тръгна към изхода и още от средата на шахтата извика Роян. Тя се показва насреща му и той победоносно вдигна тайнствения предмет и попита:

— Какво ще кажеш за това, а?

Роян беше седнала на малкия яз пред шахтата и се наведе напред, за да вземе находката измежду пръстите му.

— О, Света Богородице! Къде го намери, Ники?

— Стоеше в калта. Ей там, насред тунела, където ще да е прекарало последните четири хиляди години. Навярно някой от работниците на Таита го е изпуснал, докато се е опитвал да обърне делвата с вино зад гърба на надзирателя.

Роян вдигна парчето строшена керамика към светлината на прожектора и го огледа.

— Имаш право — зарадва се тя. — Това е част от делва за вино. Добре си личат гънката на гърлото и заобленият ръб. Но дори да се съмнявахме към коя епоха принадлежи, изпеченият в черно ръб я датира със сигурност в периода, който ни интересува. Делвата е не по-стара от 2000-та година преди Христа.

Без да изпуска парчето строшена глина, тя скочи в калта и обвини ръце около врата на Никълъс.

— Поредното доказателство, Ники. Надушили сме следите на Таита. Не можеш ли да ги накараш да работят по-бързо? Сигурна съм, че старият хитрец вече усеща дъха ни във врата си.

На средата на следващата смяна откъм дъното на тунела се разнесоха радостни викове и Никълъс хукна да види какво се е случило.

— Какво става, Хансит? — попита помощника си на арабски. — Защо сте се развикали?

— Успяхме да пробием, ефенди — усмихна му се широко насреща Хансит Шериф. Белите му зъби заблестяха на фона на тъмното му, изцапано с кал лице.

Никълъс бързо си запроправя път нататък и се изравни с работниците. Бяха успели да издърпат някакъв особено голям кръгъл камък, зад който се показва широк отвор. Той пхна фенерчето си в

дупката, но друго, освен свободното, потънало в мрак пространство не видя.

Отстъпи няколко крачки назад и потупа монаха по гърба.

— Чудесно, Хансит. Всички от отбора ще получат по един допълнителен долар. Но продължавайте да работите! Искам да разчистите боклуците от шахтата.

Това последното не се оказа толкова лесно, колкото работодателят им си представяше. Трябваше на още два пъти да се сменят работниците, за да освободят докрай пътя от натрошените камъни и купищата влажна пръст. Едва тогава двамата с Роян можаха да застанат един до друг на прага на показалата се в дъното на тунела пещера.

— Какво се е случило тук? Как е станало? — чудеше се тя, а той осветяваше с фенера си вътрешността.

— Мисля, че на това място от самото начало е съществувала кухня в скалата. Скалистият пласт е бил разцепен от голяма пукнатина, минаваща оттук и оттам — и той посочи с лъча черните линии по тавана на пещерата.

— И водата в шахтата допълнително е разяла скалата, за да се получи това чудо?

— Бих казал, да — кимна Никълъс и насочи светлината в краката си. — Подът на шахтата също се е продънил.

И наистина, скалата буквално изчезваше под краката им, оставяйки дълбока дупка. Беше се образувал подводен кладенец с вертикални стени, а водата стигаше до три метра под нивото на тунела. Над главите им таванът също се беше продънил и пещерата сякаш се бе сдобила с купол на църква, макар и с не много правилни пропорции. От отсрещната страна на кладенеца цареше непрогледен мрак, което означаваше, че на разстояние поне тридесет метра стена няма.

Не се виждаше как могат да прескочат кладенеца, без да нагазят във водата. Никълъс извика на Хансит да донесе един от дългите бамбукови пръти, с които бяха сглобили стълбата по скалите. Той беше десет метра дълъг и бяха нужни известни маневри, за да го промушат през тесния тунел. Щом му го донесоха, Никълъс бръкна с него в кладенеца и продължи да го тика, докдето можа да стигне.

— Дъно изобщо не се усеща — поклати той глава. — Знаеш ли какво ми идва наум? — рече, след като издърпа бамбука и го подаде

обратно на Хансит.

— Какво? — попита Роян.

— Мисля, че оттук минава водата, която излиза от другата страна на хълма, над вира с пеперудите. Излиза, че реката сама е успяла да си проправи път през скалата и да се покаже отново под открито небе.

— Тогава защо кладенецът не е пресъхнал? — изгледа с недоверие непрогледните води в краката си тя.

— Навярно по пътя се е образувала гърбица. Щом налягането е спаднало, обратният наклон е попречил на водата да се оттече към дола.

Никълъс отново насочи лъча на фенера си към водната повърхност и Роян изпищя от ужас и отвращение, когато, примамена от светлината, в кладенеца се показва главата на огромна змиорка.

— Мръсни създания! — отстъпи неволно назад. — Сигурно цялата река гъмжи от тях.

Дългата сянка на рибата направи бърза обиколка по повърхността на кладенеца, след което изчезна в дълбините му също тъй изненадващо, както се бе появила.

— Ако си прав и подът на тунела наистина е пропаднал случайно, то трябва да търсим продължението на тунела някъде нататък — посочи Роян през кладенеца в тъмното, а той послушно насочи фенера си натам.

— Погледни, Ники! Ето го.

Този път очите им успяха да различат четвъртития силует на шахтата, която продължаваше оттатък просторната пещера.

— И как ще се доберем дотам? — продължи да говори Роян, отчаяна от новопоявилите се трудности.

— За да бъда съвсем искрен, няма да е никак лесно. Мамка му! — изпсува Никълъс. — Тая гадория ще ни отнеме още поне два дни, а тях едва ли можем да си ги позволим. За да минем, ще трябва да построим мост.

— Какъв мост?

— Нека Сапъора дойде да види. Той е специалистът по тази част.

Дани Уеб застана на ръба на черния кладенец и впери поглед в отсрещния бряг.

— Понтонен мост — измърмори той. — Ти колко от надуваемите лодки успя да вземеш?

— Изобщо не си го помисляй, Сапъоре! — поклати глава Никълъс. — За нищо на света няма да позволя да се доближиш до скъпоценните ми лодки.

— Както искаш — махна примиренчески той. — Така щеше да е най-лесно и да отнеме най-малко време. Само пускаме една лодка на вода и прехвърляме дъски през нея до отсрещния бряг. За целта ми трябва материал, който да плува високо над повърхността.

— Баобаб — щракна с пръсти Никълъс. — Ще свърши прекрасна работа. Когато се изсуши добре, баобабот става лек като корк. Ще замести чудесно надуваемите ми лодки.

— По хълмовете забелязах доста баобаби — съгласи се приятелят му. — Даже ми се струва, че всяко второ дърво в областта е баобаб.

На триста метра от върха на скалата с бамбуковата стълба растеше едър представител на рода *Adansonia digitata*. Гладката му кора силно напомняше на кожата на някое голямо влечуго от ерата на динозаврите. Обиколката на баобаба беше внушителна — двадесет души, хванали се за ръце, едва ли биха го опасали. Най-високите клони на дървото стърчаха съвсем голи и изкривени на всички посоки сякаш от десетилетия бяха изсъхнали. Само тежките, обвити с мъх шушулки, издаваха живот. Висяха на едри гроздове по краищата на клоните, готови всеки момент да се разтворят и да изсипят черните си семена, омесени с нещо като бяла паста.

— Зулусите разправят, че Нкулу Кулу, Великият дух, засадил баобаба с короната надолу и корените високо в небето, за да го накаже — обясни Никълъс на Роян, докато наблюдаваха разгърнатите, прострели се с десетки метри встрани клони на дървото.

— Защо го е направил? Какво е направил горкият баобаб, че така жестоко да го накажат.

— Хвалел се, че е най-високото и най-дебелото дърво в гората. Затова Нкулу Кулу решил да му даде малък урок по скромност.

Един от гигантските клони на баобаба се беше пречупил под собствената си тежест и лежеше на каменистата земя. Дървесината му беше почти бяла, цялата на влакна и ако човек си откъреше парченце, щеше да се увери, че е лека като корк. Под ръководството на Никълъс

дърварите насякоха строшения клон на няколко отделни трупи, лесни за пренасяне. Хората закараха трупите в пролома, а оттам — в подземната пещера, и Сапъора за съвсем кратко време ги навърза на сал и ги пусна във водите на кладенеца. Завърза единия край на дървения понтон за скалата, укрепи го достатъчно в двата ъгъла и прехвърли няколко бамбукови пръти до отсрещния бряг. Баобабовото мостче плуваше високо над водата и макар да се въртеше и клатушкаше наляво-надясно, можеше спокойно да издържи тежестта на десетина души едновременно.

Никълъс отново беше най-отпред и пръв стъпи на отсрещния бряг на подземния кладенец. Беше понесъл грубо скована дървена стълба, която опря о вертикалната стена на кладенеца, и се изкатери над ръба. Изчезна в продължението на тунела, но нетърпеливата Роян скоро го настигна.

Двамата се спряха на входа на тъмната шахта и още щом включиха фенерчето, установиха, че подземната конструкция рязко е сменила формата си. Тук вече речните води не бяха сторили такива големи поразии и ерозията почти не бе докоснала стените на тунела. Изглежда, подземният ръкав наистина си бе проправил път из дълбините на скалата, оставяйки непокътнат далечния край на шахтата. Както при входа откъм пролома, така и тук размерите на тунела бяха три на два метра, но правите ъгли изглеждаха много по-отчетливи и макар стените и таванът да бяха доста неравни — напомняйки за минна галерия — ясно личаха следите от инструментите на древните строители. Нещо повече, подът на тунела бе застлан с големи, ръбести каменни плочи, които майсторът явно не се беше старал да дооформи.

По принцип и в тази си част шахтата бе прекарала последните няколко хилядолетия под вода, пък и нямаше как иначе, след като се намираше много под нивото на реката. Затова и подът под краката им беше мокър и хлъзгав. Навярно трябваше да чакат със седмици, за да изсъхне и стане безопасен за преминаващите. Таванът и стените бяха покрити с капчици влага, вътре беше хладно и усойно, из цялата шахта се разнасяше миризма на мокра пръст и изгнило дърво.

Трябваше да изчакат Сапъора да докара кабелите за електрическите прожектори. Най-сетне и той дойде, закачи лампите по стените на тунела и огря тъмното пространство пред тях. Първото

нещо, което забелязаха, бе, че шахтата изведнъж започва да се изкачва нагоре под ъгъл от около двадесет градуса.

— Сега разбирате какви ги е скроил хитрият Таита. Досега тунелът вървеше все надолу, за да бъде вечно потопен под водата и нито един плувец да не може да се добере жив до самата гробница. Оттук нататък започва изкачването — посочи Никълъс на Роян.

Двамата продължиха нататък, но силният наклон на рампата ги караше да намалят темпото. За ориентир брояха на глас всяка своя крачка:

— Сто и осем, сто и девет, сто и десет...

Изведнъж се оказаха на нивото на реката отпреди няколко дни. Можеха да са сигурни в това, защото по стените на тунела ясно се различаваха тъмната влажна и светлата суха половина. Нататък и подът внезапно изсъхна и повече нямаше защо да гледат постоянно в краката си да не се подхлъзнат. Петдесет крачки по-нататък прехвърлиха и най-високото годишно равнище на Дандера, отвъд което скалата просто не се бе докосвала до вода. Стените и таванът на тунела се намираха в абсолютно същото състояние, в което ги бяха оставили древноегипетските строители четири хиляди години по-рано. По камъните отчетливо личаха белезите от бронзовите сечива, оставени сякаш преди броени дни.

Само три метра над линията, до която Дандера някога бе стигала при годишния си разлив, изкачването спря и двамата се озоваха на хоризонтална площадка. Нататък тунелът изведнъж се обръщаше на другата страна и се насочваше към реката.

— Нека се поспрем за минутка и отдадем дължимото на подвига, извършен от древния инженер — Никълъс хвана за ръката Роян и посочи натам, откъдето бяха дошли. — Таита е разположил площадката, на която се намираме в момента, точно над най-високото равнище на Дандера. Как е могъл да го изчисли толкова точно? Не е имал телескопен нивелир, а и разстоянията по онова време са се измервали с най-примитивни методи. И все пак изчисленията му са смайващо точни. Дори и в днешно време всеки инженер би се гордясал с подобна прецизност.

— Е, толкова често се хвали в ръкописите си, че бил гений, предполагам, че е крайно време да му повярваме — заключи Роян и

издърпа ръката си. — Да тръгваме. Изгарям от любопитство какво ще намерим зад този ъгъл.

Двамата се завъртяха в сто и осемдесет градусовия ъгъл и Никълъс вдигна високо лампата, която Сапъора му бе дал да носи. Дългият ѝ кабел се влачеше неколкостотин метра назад из шахтата и я свързваше директно с електрогенератора. Щом светлината озари тунела, Роян извика от изненада и сграбчи ръката на съдружника си. И двамата не смееха да помръднат, да не би да развалят магията.

Таита неслучайно бе проектирал този остър ъгъл. Целта му е била да постигне желания театрален ефект. Надолу шахтата беше издълбана най-грубо, без излишни усилия. Таванът беше насечен и напукан, стените — груби и неравни. Но това бе, защото архитектът правилно е изчислил нивата във внушителното си творение. Тъй и тъй е знаел, че водата ще изпълни шахтата догоре, явно бе, че усилията на майсторите биха отишли напразно, ако решат да разкрасяват безкрайния подземен коридор. Силите е трябвало да се пестят за по-нататък.

Сега пред двамата се издигаше широко стълбище. Ъгълът на наклона беше такъв, че от площадката не можеше да се види какво има в горния ѝ край. Стъпалата покриваха цялата ширина на тунела и височината им беше около една човешка педя. Бяха облицовани с полирани плочи от многоцветен гнайс, толкова изкусно подредени, че от пръв поглед човек дори не забелязваше тесните пролуки помежду им. Таванът на тунела се вдигаше три пъти по-нависоко, отколкото беше досега, и представляваше правилен свод с приятни пропорции. И стените, и сводестият покрив бяха иззидани от синкав гранит, нареден с математическа прецизност. Дори само това можеше да се смята за шедьовър на зидарското изкуство, внушителен и величествен. Ако можеше да се нарече преддверие към неизвестното, то едновременно обещавахе и плашеше. Простотата на стила и липсата на всякакви орнаменти само подсилваха впечатлението за колосалност.

Роян дръпна леко Никълъс за ръката и двамата заедно стъпиха на най-долното стъпало. Плочките бяха покрити с тънък пласт прах, бял като натрошен талк. Заради рязкото им движение прахът се вдигна на малки облачета около глезените им, сетне се изсипа отново на земята, а двамата продължиха нагоре. Ако го нямаше бялото покритие върху

плочките, навярно стълбището би заблестяло в очите им на светлината на мощния прожектор.

С всяко изкачено стъпало, пред очите им се откриваше горният край на стълбището. При вида на това, което ги чакаше, от вълнение Роян впи ноктите си в дланта на Никълъс. Пред тях се разстиляше втора площадка, в отсрещния край на която се изправяше правоъгълна порта. Двамата излязоха на площадката и застанаха неподвижни пред величествената врата. Не можаха да намерят думи, с които да опишат чувствата си в подобен паметен момент, вместо това потънаха в продължително мълчание, без дори да помислят да си пуснат ръцете.

Най-накрая той намери сили да откъсне поглед от портата и да се обърне към Роян. Върху лицето ѝ прочете изписани своите собствени чувства, в очите ѝ забеляза блясъка на незадоволима страст. Нямаше друг човек на света, с когото той би желал да сподели подобен миг. Единственото, което му се искаше, бе мигът да се превърне във вечност.

Тя също извърна глава към него. Погледите им се срещнаха и може би в продължение на минути се опитваха да разгадаят какво се крие в душата на другия. Даваха си сметка, че преживяват може би най-щастливия миг в живота си, че никога повече усещането няма да се повтори. Най-накрая Роян стисна с още по-голяма жар ръката му и погледна отново към портата пред тях. Беше измазана с дебел пласт бяла речна глина, която с времето бе заприличала на слонова кост. По мазилката не се забелязваше и най-малка пукнатина или петно, сякаш искаше да напомни на пришълеца, че има пред себе си красива и недокосната от никого девственица.

Погледите им жадно се впиха в двата релефни печата, застанали в самия център на бялата повърхност. Горният представляваше царски картуш, над чиято продълговата форма стоеше скарабейт — рогатият бръмбар, символизиращ великия кръг на вечността.

Роян зачете йероглифите и устата ѝ започна да следва всяка дума, без обаче да я произнася на глас.

„Всемогъщият. Божественият. Господар на Горното и Долното египетско царство. Закрилян от бог Хор. Любимец на Озирис и Изиди. Мамос, нека живее вечно!“

Под величествения царски печат стоеше друг, по-малък, с най-елементарно изображение на ястреб. Птицата беше със строшено крило, което безпомощно висеше пред разноцветните ивици на гърдите ѝ. Отдолу надписът гласеше:

„Аз, робът Таита, се подчиних на твоята повеля, божествени фараоне.“

Под ранения ястреб стоеше един-единствен вертикален ред йероглифи, предупреждаващи с няколко думи неканените гости:

„Страннико! Боговете те наблюдават. Не смей да нарушиш вечния покой на господаря си!“

Счупването на печатите на царската гробница беше миг, който никой археолог не се надява да преживее втори път в живота си. Въпреки че началото на дъждовния сезон наближаваше и всяка загубена минутка можеше да лиши търсачите от ценна находка, нито Никълъс, нито Роян смееха да започнат проучването с лека ръка. Трябваше поне да се опитат да водят подробни записки за всичко, което попадне в ръцете им, и да внимават да не нанесат повреди на предметите, които не могат да отнесат със себе си.

И така, цял ден търсачите на съкровища прекараха в предварителна подготовка за влизането си в гробницата. Естествено първото, за което Никълъс помисли, бе безопасността на самата гробница. Той помоли Мек Нимур да постави пазачи на моста над подземния кладенец в шахтата и да не пуска никого във вътрешността. Само Никълъс, Роян, Сапъора, Мек, Тесай и четирима от монасите, които лично бе подбрал за делото, можеха да минават зад постовете.

По време на разчистването на подземния тунел един от хората, които най-много се бяха отличили, беше Хансит Шериф. Физически здрав, интелигентен и не на последно място — изгарящ от желание да помага — той се беше превърнал в дясна ръка на Никълъс. Именно Хансит се натовари с триножника и резервните фотографски

материали, докато Никълъс правеше снимки на шахтата и на запечатаната врата. Изщрака три ленти, за да е сигурен, че ще разполагат с пълна картина на печатите и преддверието на гробницата. Едва след като свърши със снимките, той позволи на Хансит и останалите трима монаси помощници да донесат инструментите, нужни за проникването в гробницата.

Сапъора успя да докара генератора до самия кладенец. Така щеше да се ограничи спадането на напрежението, което неизбежно се получаваше заради голямото разстояние между двата края на кабелите. Следващата му задача бе да монтира наново прожекторите, този път на площадката пред запечатания вход на гробницата. Целта беше да се насочи възможно най-много светлина към бялата повърхност на глината.

Когато екипът отново се събра на прага на гробницата, всички съзнаваха тържествеността на предстоящия акт. Макар че покойникът бе заминал по пътя си към Отвъдното преди хилядолетия, нахълтването в последното му жилище представляваше все пак светотатство. Роян неслучайно бе превела надписите под печатите. Нека Сапъора, Мек и Тесай знаят какво може да ги чака вътре. Никой от тримата не погледна на предупреждението като на празни закани.

Най-напред Никълъс начерта върху бялата мазилка квадратния отвор, който смяташе да изреже в глината. Беше достатъчно голям, за да може човек да мине през него, но по-важното — включваше и двата печата, които по възможност щяха да бъдат отнесени заедно с другите богатства от гробницата. Той вече си представяше как излага парчето мазилка в някоя от централните витрини на музея си в Куентън парк.

Работата започна в горния десен ъгъл на отвора. Най-напред Никълъс взе дълго, остро шило, с което продупчи мазилката. Натисна шилото, колкото се може по-навътре, и го развъртя във всички посоки. Целта му беше да разбере какво се крие от другата страна на глината. Установи, че мазилката е положена върху дебела плетеница от тръстикови стъбълца.

— Това до голяма степен ни улеснява — рече той на Роян. — Тръстиковата мрежа ще попречи на мазилката да се натроши.

Продължи да натиска и най-накрая върхът на инструмента потъна в празното.

— Петнадесет сантиметра — пресметна Никълъс, като сложи пръст на шилото и го извади да види докъде е потънало в тръстиката. — Таита пак ни създава работа, а?

Още веднъж с помощта на шилото проби по една точка в четирите ъгъла на избрания квадрат. Сетне отстъпи назад и даде знак на Хансит да донесе тежкия, десетсантиметров свредел, с който да разшири отворите. Подобно нещо рибарите използват, за да пробиват леда на замръзналите реки през зимата.

Щом свределът проби докрай, англичанинът нетърпеливо измести Хансит встрани и надникна в дупката. От другата страна на мазилката цареше непрогледен мрак. Единственото, което усети в първия миг, бе миризмата на застоял с хилядолетия въздух. Гробницата го посрещаше със своята старческа прегръдка.

— Какво виждаш? — попита Роян, застанала до рамото му.

— Светлина! Дайте светлина! — нареди той и когато Сапъора му подаде една от лампите, я вдигна пред отвора.

— Кажи ми — нервничеше до него Роян. — Какво се вижда оттатък?

— Цветове! — прошепна той като замаян. — Най-красивите, неописуеми цветове, които можеш да си представиш.

Отстъпи назад и хвана Роян за кръста, за да я повдигне пред отвора.

— Боже Господи! — възкликна тя. — Толкова е красиво.

Този път Сапъора носеше мощен електрически вентилатор, който да раздвижва въздуха в шахтата. В същото време Никълъс монтира механичния трион. Щом реши, че е готов, подаде на Роян защитни очила, маска против праха и ѝ помогна да си ги сложи. Най-накрая ѝ предложи и восъчни тампони за уши.

Преди да включи триона, отпрати останалите членове на екипа до кладенеца в дъното на стръмната рампа. Официалната причина, изтъкната за тяхното изгонване, бе сравнително тясното помещение, в което щеше да действа с машината — димът от изгорелите газове, шумът на мотора, както и огромните количества прах, които щяха да се вдигнат, бяха трудно поносими за всеки. В действителност обаче държеше да са само двамата с Роян в момента на проникването в гробницата.

Останалите си отидоха, а Никълъс включи вентилатора на най-силна степен, сложи си маската с очилата и запуши уши с тампоните. Дръпна връвта на триона и машината избухна в облак от синкав, задушлив дим.

Той се концентрира и насочи върха на триона към мазилката. Въртящата се верига скоро се вмъкна в дупката, направена преди малко със свредела. Машината се впи в глината и започна да я разрязва подобно на нож, с който домакинята реже желето на празничната торта. Трионът бавно се спускаше по мазилката, а Никълъс внимаваше да не излезе встрани от начертания контур.

Въздухът се изпълни с мъгла от бели прашинки. Само след няколко секунди видимостта се ограничи до няколко стъпки. И все пак той продължи упорито да върши започнатото: изрязва най-напред дясната страна на квадрата, сетне долната и лявата. Оставаше му само да направи последния разрез и всичко беше готово. Щом белият квадрат започна да се поклаща, готов всеки момент да се откърти под собствената си тежест, изключи триона и го остави настрана.

Роян скочи от мястото си и се завтече да му помогне. Двамата се пъхнаха в най-гъстия прахоляк и хванаха парчето мазилка малко преди да се откъсне и да се натроши на хиляди парченца по твърдите плочки на пода. Изключително внимателно успяха да го издърпат и без да докосват печатите, го опряха на една от страничните стени на преддверието.

В средата на бялата мазилка беше зейнал черен квадрат. Никълъс насочи прожектора, за да погледне във вътрешността, но облаците прах бяха все още толкова гъсти, че практически не се виждаше нищо. Събра смелост и провря крак през отвора. Потъна в такава мъгла и пушилка, че дори мощният прожектор не можеше да му помогне.

Вместо да продължи нататък в неизвестното, Никълъс се обърна и помогна на Роян да се промуши през прозореца в запечатаната врата. Не можеше да ѝ отнеме правото да бъде заедно с него в минутите на великото откритие. Щом се оказаха зад тръстиковата преграда, двамата застанаха на едно място и търпеливо зачакаха вентилаторът да разсее облаците прах. Постепенно мъглата започна да се вдига и първото, което забелязаха, бе подовата настилка в краката им.

Вместо с каменни плочи подът беше облицован с тухли от жълт ахат, толкова добре лакирани и толкова плътно наредени една до друга, че създаваха впечатление за монолитност. Все едно бяха стъпили върху огромно, цветно и непрозрачно стъкло. Само тънкият бял прах, посипал се с годините по земята, отнемаше от блясъка на огромната пързалка. Там, където стъпките от обувките им бяха изтрили праха, лъчите на прожектора се отразяваха по лъскавата повърхност на ахата.

Най-накрая двамата успяха да прогледнат през пушилката и из мъглата започнаха да се показват призрачни видения. Роян хвана маската си за долния край и с рязък жест я свали от главата си. Никълъс я последва веднага и видиша дълбоко застоялия с хилядолетия въздух на помещението. Откакто Таита бе запечатал царската гробница, из нея нито веднъж не бе появил свеж вятър, нито веднъж по пода не се бе образувало течение; носът му усещаше истинския аромат на старината — дъха на ленените превръзки и на балсамираното тяло на покойника.

Прахът изчезна съвсем и пред очите им се разкри дългият, прав коридор, чийто отсрещен край се губеше в тъмното. Никълъс се обърна назад, наведе се през отвора и успя да провре прожектора със стойката му. Сложи го пред вратата и насочи светлината към дъното на коридора.

Пристъпвайки нататък, имаха чувството, че всички египетски богове са се насъбрали около тях да ги смуцават с присъствието си. Двамата натрапници бяха като обкръжени от многобройните изображения по стените, които ги гледаха със суровите си погледи от

високото. Нито Никълъс, нито Роян смееха да ускорят крачка. Дебелият слой прах по пода приглушаваше стъпките им, затова пък белезникавите облаци из пространството отразяваха светлината по хиляди различни начини и допълнително подсилваха усещането им, че това е само сън.

Стените бяха изписани от край до край с древноегипетски текстове, също както и високият таван. Четяха се дълги цитати от свещените книги на епохата — от Книгата на теченията, Книгата на стълбовете, Книгата на мъдростта. Другаде пък се разправяше надълго и нашироко историята на живота на фараон Мамос на земята, изброявайки всичко онова, заради което боговете го бяха превърнали в свой любимец.

По-нататък се натъкнаха на първия от осемте олтара, вградени в стените на дългата погребална галерия — олтара на Озирис. Мястото представляваше голям полукръг със стени, изписани със слова във възхвала на божеството, а в дъното му се намираше малка ниша. Там стоеше изправена статуетка на Озирис с неговата висока шапка с птичи пера. Очите му бяха от оникс и планински кристал и в погледа му се четеше толкова жестокост и неумолимост, че Роян неволно потрепери. Никълъс протегна ръка и докосна краката на божеството.

— Чисто злато! — отбеляза той.

Сетне насочи вниманието си към високия стенопис, който покриваше стената около нишата и половината от сводестия таван над олтара. Отново беше изобразен Озирис, владетел на Отвъдното, само че в огромен ръст, със зелено лице и изкуствена брада. Ръцете му бяха скръстени пред гърдите; в едната държеше жезъл, с другата — камшик. На главата си носеше все същата висока шапка, опасана с диадемата с царската кобра. Никълъс и Роян не можеха да откъснат очи от величественото изображение. Заради многото прах светлината на лампата трепереше и създаваше впечатлението, че Озирис се е размърдал на мястото си, готов всеки момент да се върне към живот.

Решиха да не губят повече време тук, защото тепърва ги чакаше цялата дълга галерия. Продължиха нататък. Вторият олтар бе вдигнат в чест на богинята Изида. Златната ѝ фигура седеше в дъното на нишата върху владетелския трон — неин символ. Очите ѝ бяха изваяни от слонова кост и син лапис лазурит. Младенецът Хор сучеше от гърдата ѝ.

Около нишата отново бяха изрисувани пленителни стенописи. Величествената богиня-майка плашеше с огромните си, черни като въглен очи и със златния диск и рогата на свещената крава, сложени над челото ѝ. Около портрета ѝ стояха йероглифни надписи — толкова ярки, че напомняха на ято светулки. Изида се славеше с това, че я наричаха по стотина различни начина. Между най-използваните имена бяха Аст, Нет или Баст. Но също така Птах, Секер, Мерсекерт или Реннут. Всяко от тях беше ключ към безмерната ѝ сила, затова и богинята бе запазила своя ореол на святост и могъщество там, където повечето древни богове бяха изгубили и последните си поклонници, а имената им не значеха нищо повече за хората.

Във Византия, а по-късно и в християнски Египет, добродетелите на Изида бяха прехвърлени на Богородица, също както и някои от символите ѝ. Изображението на богинята с младенеца Хор в скута получи нов смисъл в християнската иконопис. Затова и Роян смяташе Изида за своя покровителка и като наследница на древните египтяни, и като принадлежаща към огромното християнско паство. Това, което предците ѝ бяха завещали вместо вяра, беше смес от строг догматизъм и еретическо идолопоклонничество, ето защо тя се чувстваше едновременно гузна и горда от изпълнения синовен дълг пред великата богиня.

Трети поред в дългата галерия на божествата стоеше Хор, сокологлавият, последният от древноегипетската Света Троица. В дясната си ръка държеше боен лък, в лявата — анх, защото на него беше дадена власт върху живота и смъртта. Очите му бяха от червен халцедон.

Статуята беше заобиколена от няколко стенописни изображения на Хор, показващи го в другите му роли: Хор — младенеца, сучещ от гърдата на майка си Изида; Хор — Харпократ, гордия, строен и красив младеж с пръст пред устата, както го изисква ритуалът, със сандали на краката и къса, корава престилка над бедрата; и най-накрая Хор — сокологлавия, понякога с тяло на лъв, понякога с тяло на млад воин, но винаги с двойната корона на Горен и Долен Египет на главата. Под стенописа стоеше надписът:

„Велик Бог и Господар на Небесата, извор на властта и силата, най-могъщ сред боговете. Неговата сила повали враговете на божествения му баща Озирис.“

В четвъртата ниша чакаше Сет, начало на злото, бог на насилието и раздора. Цялото му тяло беше от злато, но главата му — на черна хиена.

След Сет идеше ред на покровителя на мъртвите, пазителя на гробищата — Анубис — чакалоглавия. От всички божества той е, който наглежда балсамирането и чийто дълг е да претегли сърцето на умрелия. Ако везните се изравнят с малкото езиче насреща, покойният се обявява за праведен, но ако сърцето му натежи дори и с един нокът, неумолимият Анубис го захвърля право в устата на чудовището — крокодил в краката си.

В шестата ниша се намираше статуята на Тот, покровителя на писмеността. Божеството имаше глава на ибис, а в ръката си държеше дълъг писец. В съседство с него беше свещената крава Хатор, застанала неподвижна на четирите си копита. Гладката ѝ, сякаш плешива кожа на бели и черни петна, а благодушният израз на лицето ѝ напомняше човешки, с тази разлика, че огромните ѝ уши стърчаха високо над главата. Осмият олтар беше най-голям и най-пищен от всички. Той принадлежеше на Амон Ра — творец на всичко съществуващо. Изобразен бе във формата на слънце — огромен златен диск, от който водеха началото си дълги, златни лъчи.

Никълъс се спря пред бога-слънце и погледна обратно към началото на галерията, откъдето бяха тръгнали. Осемте статуетки представляваха съкровище, сравнимо единствено с откритото от Хауърд Картър и лорд Карнарвън в гробницата на Тутанкамон. Дълбоко в душата си той си повтаряше, че да се мисли за пари в подобен сублимен момент, е направо грехота, но пък и не можеше да остане сляп пред очевидното: продажбата на един-единствен от тези шедьоври на египетското изкуство щеше да покрие многократно всички дългове, които бе натрупал в последно време. И все пак не му беше сега времето да мисли за прозаичното бъдеще; вместо това насочи цялото си внимание към голямата зала в дъното на галерията.

— Погребалната камера — промълви едва-едва Роян, сякаш я обземаше суеверен страх. — Самата гробница.

Колкото повече приближаваха края на галерията, толкова повече сенките се отдръпваха пред тях; струваше им се, че витаещият из гробницата дух на покойния фараон бърза да се прибере в последния си дом, за да се скрие от погледа на натрапниците. Никълъс и Роян застанаха на входа на камерата. Стените ѝ бяха изписани с още по-великолепни фрески. Макар че двамата вече бяха видели предостатъчно из дългата галерия, очите им не можеха да се наситят на красотата и жадно проследяваха всеки детайл, оставен от древните майстори по стените.

На отсрещната стена се извисяваше нечия висока фигура, която излизаше извън пределите на стената и продължаваше по тавана. По гъвкавото ѝ, стройно тяло Роян разпозна богинята Нут, готвеща се да роди из утробата си слънцето. Между разтворените ѝ крака вече пробиваха първите златни лъчи, които стопляха каменния саркофаг на фараона и се опитваха да му вдъхнат нов живот.

Самият саркофаг се намираше в центъра на помещението. Представляваше масивен ковчег, издялан в монолитен гранитен блок. Никълъс започна да пресмята трудът на колко роби е трябвало да бъде използван, за да може огромната маса на саркофага да бъде избутана през дългата подземна шахта. Представяше си как потните тела на работниците лъщят на светлината на факлите, ушите му сякаш дочуваха скърцането на дървените подпори под тежестта на покойния владетел.

В следващия миг той се наведе над саркофага и усети как стомахът му се преобръща — каменният ковчег зееше празен. Масивният капак беше вдигнат от мястото му и стоеше захвърлен на една страна. С такава злост го бяха запокитили на земята, че се бе разцепил на две по средата.

Двамата пристъпваха едва-едва напред и прахът в устата им подчертаваше горчивия вкус на разочарованието. Надвесиха се над самия саркофаг и погледнаха вътре. Единственото, което видяха, бяха натрошените късове на четири погребални урни. Съдовете бяха изваяни от алабастр и трябваше да съхраняват червата, черния дроб и останалите вътрешности на фараона. По начупените капаци още

личаха изображенията на божества и фантастични създания, населяващи отвъдния свят.

— Празен?! — Не можеше да повярва Роян. — Тялото на фараона е изчезнало?!

През следващите няколко дни, докато фотографираха стенописите и събираха статуите на осемте богове и богини от галерията, Роян и Никълъс често спореха по въпроса за изчезналата царска мумия.

— Печатите на входа бяха непокътнати — напомняше постоянно тя.

— Може би има само едно логично обяснение на проблема — повтаряше той. — Таита лично е отмъкнал съкровищата и тялото на фараона. На много места в седмия свитък той пита защо съкровищата на Египет трябва да бъдат погубвани по подобен безсмислен начин. Неведнъж посочва, че би било много по-добре богатствата на фараона да бъдат използвани за доброто на поданиците му.

— Не, това ми се струва напълно безсмислено — не се съгласяваше Роян. — Да стигнеш дотам, че да преграждаш пътя на една голяма река, да дълбаеш стометров тунел в скалата и да издигнеш подобен шедьовър на архитектурата, само и само в последния момент да задигнеш мумията на господаря си и да я унищожиш. Таита винаги е гледал да постъпва логично. По един или друг начин и той е почитал египетските богове. Поне така личи от всичките му писания. Никога не би посмял да оскверни култовите традиции на народа си, в които сам горещо е вярвал. В цялата тази гробница има нещо, което ми се струва лъжливо. Не само тайнственото и необяснимо изчезване на царската мумия, но дори фреските и текстовете по стените.

— Съгласен съм, че изчезването на мумията е странен факт, но какво толкова нелогично намиращ в стенописите? — искаше да знае Никълъс.

— Да започнем най-напред с фреските — посочи тя към изображението на Изида. — Хубави са, това никой не може да отрече, със сигурност са излезли изпод ръката на опитен художник, но не можеш да отречеш, че формите са твърде стилизирани, цветовете следват задължително правилата на епохата. Фигурите са някак

застинали, като вдървени. В картините няма капчица живот, изобщо лишени са от онази искрица гениалност, която Таита внася в украсата на царската гробница на Лострис, където открихме и папирусите му.

— Разбирам. — Никълъс гледаше умислен. — Или си внушавам, или това тук се различава дори от видяното в гробницата на Танус в манастира.

— Точно така! Онези са били рисувани от самия Таита. Докато тези тук — не. Цялата галерия е била изписана от учениците му.

— Добре. А какво искаше да кажеш с това, че текстовете са нелогични?

— Чувал ли си в някоя египетска гробница да не е цитиран нито един откъс от Книгата на мъртвите? Или да не е изобразен целият път на покойника до отвъдния свят, преминаването му покрай всеки от седемте стълба?

Никълъс я изгледа смаяно. Фактът така и не му беше направил досега впечатление. Без да ѝ отговори, той обиколи отново цялата галерия, уж за да наглежда прибирането на златните статуетки, но в действителност да обмисли по-подробно току-що чутото.

Преди да тръгнат от Англия, се беше погрижил всичко по-крехко и чупливо в екипировката на експедицията му да бъде подредено в здрави метални кутии за амуниции, които да опазят съдържанието си при хвърлянето от самолета. Всяка от кутиите бе изолирана с гума, за да не пропуска вода, а той лично бе проверявал доколко издържат на удар затварящите механизми. Вещите, събрани в кутиите, бяха допълнително обвити в дунапенени калъфи, за да не се удрят помежду си. Когато дойдеше време за тръгване, екипировката щеше да бъде оставена в Етиопия, но кутиите щяха да бъдат използвани за пренасянето на съкровищата, събрани при евентуалното проникване в гробницата.

Докато шест от статуетките се побираха без проблем в кутиите, изображенията на кравата Хатор и на злокобния Сет се оказаха твърде големи. За своя радост Никълъс откри, че точно тези две статуетки са били изваяни на отделни части и главите им се откачат. Нещо повече — краката на Хатор бяха приковани към тялото с дървени гвоздеи, които отдавна бяха изгнили. Разглобени, дори двете най-големи статуетки можеха да се приберат в съответните кутии.

Той застана зад Хансит, който тъкмо прибираше демоничната глава на Сет, изваяна от абаносово дърво и покрита с пласт черна смола. След като реши, че монахът си върши работата както трябва, се върна при Роян. Тя се беше захванала с разчитането на надписите над празния саркофаг.

— Добре, съгласен съм с теб. Права си, че наистина никъде не се откриват текстове от Книгата на мъртвите. И че това изглежда странно. Но какво ни остава, освен да се примирим с факта, че не всички мистерии могат да бъдат разгадани от ограничените умове?

— Ники, тук има още нещо. Не сме открили всичко. Вътрешният ми глас постоянно ми го повтаря. Нещо сме пропуснали.

— И кой съм аз, трезвомислещият мъж, да се съмнявам в правдоподобността на женските ти инстинкти?

— Не се прави на важен — сопна му се тя. — Колко време ми оставяш да прегледам надписите от стелата?

— Най-много една-две седмици. Вече е време да си уредя среща с Джени. Когато дойде да ни вземе, трябва да го чакаме на пистата при Розейрес. Не можем да си позволим да закъснеем.

— Божичко, мислех, че въпросът между двама ви е отдавна уреден. Как смяташ да се свържеш с Джени оттук?

— Ами много просто. В Дебра Мариям има поща с обществен телефон. Тесай може да се движи свободно из цял Гоям. Ще я пратим до платото с няколко монаси за компания и тя ще позвъни на Джефри Тенънт в посолството в Адис Абеба. Той ще препрати съобщението ми на Джени.

— А Тесай дали ще е съгласна?

Никълъс кимна.

— Вече се разбрахме да тръгне за Дебра Мариям утре сутринта. По-добре Джени да е предупреден от по-рано, за да се подготви за полета. Срещата ни на пистата трябва да бъде в удобен и за двете страни час. Би било доста глупаво и опасно да се чакаме едни други на полето в Судан.

— На първи април при изгрев-слънце — предаде посланието на Тесай Никълъс. — Кажи на Джени да е на уреченото място в деня на шегата! Така по-лесно ще запомни.

Тя пое нагоре по пътеката, придружена от неколцина монаси, и Роян тихичко попита Мек Нимур:

— Не се ли боиш, че може нещо да ѝ се случи? Все пак сама жена на път.

— Тя е много оправна, а пък и в цял Гоям я познават и харесват. В размирна страна като тази, Тесай може да се смята в по-голяма безопасност от всеки друг — говореше Мек, но нито за миг не откъсваше поглед от изгубващата се в далечината фигура на Тесай. Както винаги любимата му бе облечена в широка шама и вълнени потури. — Бих искал да съм с нея, но... — нямаше смисъл да обяснява.

Изведнъж младата жена възкликна:

— Забравих да ѝ кажа нещо.

Хукна нагоре по пътеката, викайки приятелката си по име. Никълъс я наблюдаваше и я слушаше как крещи.

Тесай се обърна и изчака Роян да я настигне. Двете жени седнаха да си говорят нещо и той изгуби интерес към тях. Започна да оглежда далечните склонове на долината. Сърцето му се сви при вида на буреносните облаци, които се скупчваха все по-гъсти и по-гъсти около върховете на планините. За броени дни небето коренно се беше променило. Дъждовете можеха да се очакват всеки момент. Чудеше се дали си е направил правилно сметката и дали бентът нямаше да бъде отнесен по-рано от предвиденото. В мига, в който водите на Дандера започнеха да прииждат, всички трябваше светкавично да се изнасят от пролома.

Погледна отново към пътеката, колкото да види как Роян подава някакъв малък предмет на Тесай. Негърката кимна и го пхна в джоба на потурите си. Най-накрая двете се прегърнаха и Тесай продължи нагоре. Роян остана за известно време на пътеката, изчаквайки близкият завой да я скрие от погледа ѝ. След това бавно се върна при Никълъс.

— И какво толкова важно имаше да ѝ кажеш? — любопитства Никълъс, но тя тайнствено му се усмихна.

— Момичешки истории, не ти влиза в работата. Има неща, за които вие, мъжете, не сте длъжни да знаете. — Но понеже той продължаваше да я гледа в очакване, тя отстъпи. — Тесай ще помоли

Джефри Тенънт да се обади на мама, колкото да ѝ каже, че съм добре. Предполагам, че вече се тревожи.

Върнаха се при пролома и слязоха по бамбуковата стълба до лагера си. Докато вървяха, англичанинът си мислеше какъв късмет, че Роян е имала номера на майка си предварително записан на листче и как изобщо ѝ бе хрумнало толкова внезапно, че майка ѝ ще се тревожи за нея.

„Чудя се какво ли точно е намислила — размишляваше той. — Ще се опитам да изкопча нещо от Тесай, когато се върне.“

Роян би предпочела да остане в гробницата, та да може да проверява надписите всеки път, щом ѝ дойдеше някоя идея, но Никълъс изрично бе настоял да спят на открито. В крайна сметка се бяха настанили на дъното на пролома, почти до входа на шахтата.

— Застоялият въздух в гробницата вреди на здравето. В подобни затворени помещения лесно можеш да хванеш пещерна болест. Казват, че тъкмо тя е убила мнозина от сътрудниците на Хауърд Картър при изследването на гробницата на Тутанкамон.

— Бацилите на пещерната болест се крият в изпражненията на прилепите — възрази му Роян. — А в гробницата на Мамос прилепи няма. Таита се е постарал да я запечата, както трябва.

— Ще ми доставиш голямо удоволствие, ако не се погребеш за цели седмици под земята. Искам да прекарваш поне няколко часа в денонощието на чист въздух — не отстъпи той.

Тя вдигна рамене.

— Щом така желаш, но го правя единствено заради теб.

Слязоха от стълбата. Тя удостои с безразличен поглед новото си жилище и побърза да се вмъкне в дупката зад малкия яз.

Площадката в горния край на стълбището, точно пред мазилката на входа, бе превърната в работно помещение. Хансит бе сковал голяма дъсчена маса и Роян я използваше за бюро. За по-удобно бе разхвърляла по нея снимките, чертежите и справочниците, които ползваше в разгадаването на надписите. Сапъора се бе погрижил да изправи една от лампите точно над писалището, а до една от стените на площадката бяха подпрели осемте метални кутии, съдържащи статуетките. Никълъс държеше всички находки да се съхраняват близо до работната им площадка. За целта и хората на Мек продължаваха да пазят пред кладенеца в шахтата.

Докато Никълъс се занимаваше със снимките на надписите и стенописите в дългата галерия и празната погребална камера, тя прекарваше работното си време над масата в преддверието, където с часове преглеждаше записките си, изписваше лист след лист с нови бележки и пренасяше изчисленията си в съответните тетрадки. От време на време скачаше от бюрото и се прехвърляше отвъд тръстикова преграда, за да провери на място този или онзи текст.

Всеки път, когато любимата му се появи, Никълъс изоставяше работата си и с нескрита нежност следеше всяко нейно движение. Тя беше до такава степен погълната от мислите си, че не обръщаше внимание на нищо и никого в просторната гробница. Досега той никога не я бе виждал в подобно състояние и дълбоко в душата си ѝ завиждаше за способността да се концентрира.

Изчакваше я да прекара последните петнадесет часа в трескава работа, излизаше в преддверието, грабваше я от мястото ѝ и без да обръща внимание на шумните ѝ протести, я изкарваше почти насила от тунела, където ги чакаше топлата вечеря. Щом се нахранеха, я завеждаше до колибата с леглото ѝ и я караше да почива.

— Време е за сън — нареждаше всяка вечер, все едно тя беше малко дете.

Последния път се събуди от тихите ѝ стъпки, докато Роян се опитваше незабелязано да се измъкне от лагера и отново да потъне в дупката зад вира със змиорките. Никълъс погледна часовника си и изсумтя недоволно. Оказа се, че са спали не повече от три часа и половина. Обръсна се на бърза ръка, изяде препечена филийка нектасен хляб и изпи чаша чай, преди да се впусне по следите на Роян.

Завари я в галерията, застанала пред празната ниша, където преди няколко дни беше бог Озирис. Толкова бе умислена, че дори не го усети да приближава. Когато я докосна по рамото, се стресна и подскочи.

— Изплаши ме — скара му се тя.

— Какво толкова гледаш? — заинтересува се той. — Да не си открила нещо?

— Не — отрече тя веднага, но след малко добави: — Не съм сигурна, просто ми хрумна една идея.

— Нека чуя. Какво си измислила?

— По-лесно ще ми е да ти покажа — рече Роян и го заведе обратно на площадката при работната си маса. Първо подреди грижливо тетрадките си и едва след това започна да обяснява: — През последните няколко дни прехвърлих отново целия материал, който снемех от стелата в гробницата на Танус. Събрах всички цитати, които произхождат от класическите египетски произведения — Книга на теченията, Книга на стълбовете, Книга на Тот. Тях подредих на едно място — и показва петнадесетте страници, изписани със ситния й, но четлив почерк. — Всички те са дело на древни, анонимни автори, Таита само ги е преписвал. Затова и оставих текстовете настрана.

Остави първата тетрадка на бюрото си и взе втората.

— Това пък е снето от четвъртата страна на стелата. Не ми звучи познато, всъщност представлява само дълго изброяване на цифри и букви. Може би играят ролята на специален код. Не съм много сигурна, но вече имам известна представа за тях. Ще ти кажа по-късно. Сега погледни тук — извади тя следващата тетрадка. — Ето нов материал, който не си спомням да съм срещала някъде из египетските книги. Предполагам, че ако не всичко, то по-голямата част е лично творчество на Таита. Ако той е решил да ни остави повече указания, според мен трябва да ги търсим именно в тези откъси.

Никълъс се усмихна.

— Може би има още описания от рода на онова за розовината на божествените срамни части. Това ли имаш предвид?

— Сигурна бях, че човек като теб няма лесно да забрави подобен „шедьовър“ — изчерви се леко Роян и не вдигна глава от записките си. — Погледни сега следния параграф, намиращ се в началото на страната, озаглавена *Есен*. Именно той привлече най-напред вниманието ми.

Младият мъж се наведе над текста и разчете на висок глас йероглифите:

— *Великият бог Озирис прави първия ход. Той почита протокола на четирите бика. При първия стълб полага клетва пред законите на дъската, които никой не може да измени.* — Вдигна глава. — Да, това си го спомням. Таита има предвид играта бао. Отдавна знаем, че тя е любимото занимание на стария мошеник.

— Точно така — Роян изглеждаше леко смутена. — Но дали си спомняш съня, който ти разказах преди няколко дни. Как се срещам с

Дураид в едно от помещенията в гробницата?

— Спомням си — засмя се тихичко Никълъс. Странно му беше, че още й става неудобно заради случая. — Бил ти казал нещо за протокола на четирите бика. Да не би да започваме да тълкуваме сънища?

Тя още повече се намуси.

— Нека приемем, че подсъзнанието ми е запомнило въпросните фрази и че докато съм спяла, съм се сетила за тях. Дураид просто ми е служил за уста, която да ми ги повтори. Би ли се държал сериозно поне за минута?

— Съжалявам — рече тържествено Никълъс. — Би ли ми напомнила точно какво ти каза Дураид?

— В съня ми той каза следното: „Спомни си протокола на четирите бика; започни от самото начало“.

— Е, аз не си падам експерт по играта бао. Какво е имал предвид?

— Още в дълбока древност правилата и тънкостите на играта са се изгубили за поколенията. Но както знаеш, при разкопки на гробници, датиращи между единадесетата и седемнадесетата династия, сред погребалните дарове са били открити няколко дъски за играта. Именно те ни навяват мисълта, че става дума за прародител на шаха.

За да му стане по-ясно, Роян започна да драска нещо върху един от белите листове в тетрадката си.

— Дървената дъска е разграфена като дъска за шахмат. Осем на осем реда чашки. Ето така — и тя надраска набързо линиите с химикалката си. — Играло се е с цветни камъчета, които са се движили по определен начин. Няма да се впускам в подробности, но протоколът на четирите бика представлява един вид шахматен гамбит, тачен особено от майсторите, сред които най-видно място е заемал Таита. С цената на известни жертви играчът съсредоточава най-силните си камъни в първата чашка, откъдето може впоследствие да контролира централните редове на дъската.

— Не съм много сигурен точно накъде вървим, но продължавай нататък. Слушам те — все пак не му се щеше да изглежда пълен профан в тематиката.

— Първата чашка върху дъската — посочи тя надрасканата схема, сякаш обясняваше на малко дете. — Началото. Дураид ми каза: „Започни от самото начало“. А Таита съобщава: *Великият бог Озирис прави първия ход.*

— Пак не те разбирам.

— Ела с мен. — Роян грабна тетрадките си под мишница и отново се промуши през квадратния прозорец. Щом влязоха в галерията, веднага застана пред олтара на Озирис. — Първият ход. Началото.

Сетне се обърна към дъното на галерията.

— Това е първият олтар. Колко са общо олтарите?

— Три за великата Троица, нататък: Сет, Тот, Анубис, Хатор и Ра — изброи на пръсти Никълъс. — Общо осем.

— Браво! — засмя се Роян. — Момчето можело да брои! Колко чашки има на дъската за бао?

— Осем хоризонтални и осем отвесни... — отговори й послушно Никълъс и едва сега започна да се досеща. — Мислиш, че...

Не му отговори, вместо това отново разгърна тетрадката си.

— Всички тези цифри и неясни символи... Както и да ги нареждаме, смислени думи не се получават. Единственото общо между тях е, че нито едно число не надвишава осем.

— Мислех, че започвам да те следвам, но май пак те изгубих.

— Ако след четири хиляди години някой седне да разчита партиите на Гари Каспаров, мислиш ли, че ще проумее за какво става дума? — попита Роян. — Да не би разните там буквички и цифрички да му говорят нещо? Започваш да ми се струваш наистина бавно загреващ. Трябва да ти дърпам мислите с ченгел от главата.

— О, небеса, започвам да разбирам! — плесна се по главата Никълъс. — Бре, умницата ми! Искаш да кажеш, че Таита играе на бао с нас?

— А тук е първият пилон, от който започва — посочи му олтара. — От това място великият бог Озирис прави своя първи ход. Оттук и ние трябва да започнем разгадаването на записаната партия. Тук трябва да отвърнем на хода на Таита.

И двамата се вгледаха внимателно в голямата ниша, опитвайки се да прочетат скритото зад облите стени и високия свод на тавана. Най-накрая той наруши мълчанието:

— С риск да бъда сметнат за още по-бавно загаряващ, мога ли да задам следния въпрос: как, по дяволите, ще играем игра, на която дори не знаем правилата?

Преди да нахълта в залата за събрания, където го беше повикал Фон Шилер, полковник Ного умишлено си придаде напълно спокоен и донякъде дори високомерен вид. Нахут Гудаби бързаше след него, твърдо решен да не остави шефа да вземе решение, без да се е допитал до него. И той също се преструваше на спокоен и самоуверен, но истината беше, че от ден на ден положението му все повече се разклащаше, а началникът му все по-малко се вслушваше във вечните му оправдания.

Фон Шилер диктуваше кореспонденцията си на Уте Кемпер, но щом двамата се появиха на вратата, стана от стола си и зае традиционното си място върху подиума.

— Обещахте ми още вчера да ми донесете сведения по въпроса, който ви поставих — обърна се той недоволно към негъра, без дори да обърне внимание на Нахут. — Още ли не сте се свързали с информатора си в долината?

— Извинявайте, че ви карам да чакате, хер Фон Шилер — за секунда цялата надменност на полковника се изпари яко дим. Немецът можеше да му каже две думи и да го накара да се поти от притеснение. С две думи: плашеше го. — Жените са се върнали ден по-късно от предвиденото в селото. За нищо не може да се разчита на местните. Времето не значи нищо за тях.

— Да, да, разбирам — прекъсна го нетърпеливо Фон Шилер. — Много добре познавам недостатъците на черните ви събратя, но доколкото забелязвам, Ного, и вие не сте успели да се отърсите съвсем от тях. Все пак бъдете така добър да ми съобщите какво знаете.

— Харпър е завършил бента преди седем дни. Веднага е преместил лагера си надолу по течението, някъде над пролома. После построил бамбукова стълба, с която да слиза до дъното на пресъхналата река. Според моя човек започнали да разчистват някаква дупка в дъното на пресъхнал вир...

— Дупка ли? Каква дупка? — Фон Шилер беше пребледнял от възмущение. Както и при предишните срещи, по челото му изведнъж

избиха едри капки пот.

— Добре ли се чувствате, хер Фон Шилер? — уплаши се Ного. Само това му липсваше, пустият му немец да получи точно сега удар.

— Никога не съм бил в по-добро здраве — направо му се развика той. — За каква дупка става въпрос? Опишете ми я.

— Жената, която ми донася съобщенията, е глупава селянка. — Ного се чувстваше все по-неловко. — Единственото, което можа да ми каже, е, че щом нивото на реката спаднало, на дъното ѝ се показала някаква дупка, която била пълна с камъни и пръст и трябвало да я разчистват.

— Тунел! — Нахут повече не можеше да се сдържа. — Сигурно това е входът към гробницата.

— Мълчете! — скара му се Фон Шилер. — Не му е сега времето да подхвърляте празни предположения. Нека Ного свърши. — Обърна се отново към полковника: — Продължавайте, нека чуя и останалото.

— Жената разправя, че на края на дупката имало пещера. Приличала на скална църква и била изписана с картини по стените...

— Картини? Какви картини?

— Жената казва, че имало изображения на светци — отвърна пренебрежително Ного. — Много необразована жена. Направо глупачка...

— За християнски светци ли говори?

Нахут пак се намеси в разговора:

— Не е възможно, хер Фон Шилер. Сигурен съм, че Харпър е открил гробницата на Мамос. Трябва да реагирате, докато е време.

— Няма повече да ви предупреждавам, нещастно човече — заплаши го Фон Шилер, — мълчете.

И отново насочи вниманието си към Ного.

— Друго нещо открили ли са в пещерата? Кажете ми всичко, което знаете от жената.

— Имало картини и статуи на светци — вдигна ръце полковникът. — Съжалявам, хер Фон Шилер, това е, което чух от устата ѝ. Знам, че изглежда пълна глупост, но това чух, това ви повтарям.

— Аз съм този, който решава дали нещо е глупост или не — напомни му Фон Шилер. — Какво е станало според нея със статуите?

— Харпър ги бил сложил в кутии.

— Извадил ли ги е от църквата?

— Нямам представа, хер Фон Шилер. Жената не каза нищо по въпроса.

Най-сетне немецът слезе от подиума. Започна да крачи напред-назад и да си говори сам под носа.

— Хер Фон Шилер... — понечи да каже нещо Нахут, но той пак му махна да мълчи. Най-накрая се спря пред Ного и го изгледа продължително.

— В църквата... Дали са намерили мумия, човешки труп?

— Не знам. Жената не е споменавала.

— Къде е тя сега? — Фон Шилер беше толкова развълнуван, че без да се усеща, сграбчи полковника за униформата и се изправи на пръсти, за да доближи лицето си в неговото. — Къде е тази жена? Да не сте я пуснали да си върви?

От старческата му уста се разхвърчаха капчици слюнка, затова Ного примигна и се опита да отстъпи назад. Фон Шилер обаче така го беше хванал, че не можеше да се измъкне.

— Не, господине. Тук е още. Просто не исках да ви я водя...

— Глупак такъв! Не искам да ми предавате сведенията от втора ръка. Доведете я тук веднага! Искam лично да я поразпитам! — И с властен жест показва вратата. — Идете и ми я доведете.

Няколко минути по-късно Ного се появи повторно. Беше хванал жената за ръка и буквално я влачеше след себе си. Беше млада и въпреки сините татуировки по бузите и брадичката си можеше да мине за хубава. Беше облечена в дълга черна роба, а кърпата около главата ѝ издаваше, че е омъжена. Носеше малко дете.

Щом полковникът я пусна, жената се свлече на пода и започна да скимти от страх. Детенцето само това и чакаше да се разреве с пълно гърло. Нослето му беше побеляло от изсърнали сопoли. Жената разтвори пазвата си и с трепереща ръка пое натежалата си с мляко гърда, за да я предложи на бебето. И тя, и то не сваляха ужасените си погледи от лицето на Фон Шилер.

— Попитайте я дали в църквата е имало ковчег. Дали не са открили тялото на светеца — нареди той и изгледа негърката с погнуса.

Ного я разпитва в продължение на цяла минута, но накрая поклати глава.

— Не знаела нищо за тялото на светеца. Много е глупава. Дори не може да разбере въпросите ми както трябва.

— Питайте я за статуите на светиите. Какво е сторил Харпър с тях? Къде се намират в момента? Изнесъл ли ги е от църквата?

Ного разговаря с жената, но отново поклати глава.

— Не. Казва, че статуите се намирали още в църквата. Белият човек ги бил прибрал в кутии и ги бил оставил на войниците да ги пазят.

— Войници ли? Какви войници?

— Хората на Мек Нимур, разбойническият главатар, за когото ви говорих. Той е все още при Харпър.

— Колко кутии има общо? — В нетърпението си Фон Шилер се приближи до жената и я подритна с обувката си. — Колко са статуите?

Жената изпищя от страх и инстинктивно се отдръпна. Немецът направи абсолютно същото и по лицето му се изписа дълбоко отвращение.

— Gott im Himmel!^[1] — изруга той и извади носната кърпа от джоба си. Твърде недискретно я вдигна пред носа и устата си. — Смърди като животно. Питайте я колко кутии.

— Не са много — преведе Ного. — Може би пет, но със сигурност по-малко от десет. Не била сигурна.

— С какви размери? Колко са големи?

Когато Ного преведе въпроса му, жената показва, че статуите са колкото ръката ѝ. Само по изражението му човек можеше да разбере разочарованието на Фон Шилер.

— Толкова малко парчета и толкова незначителни.

Обърна гръб на жената и застана пред южния прозорец на бунгалото. Погледът му зашари надолу по склона, из дивата природа на долината.

— Ако това, което нещастницата ни разправя, е истина, излиза, че Харпър още не се е натъкнал на истинското съкровище на Мамос. Трябва да има още, много повече.

Полковникът се захвана да обяснява набързо нещо на жената. След като се разбраха, се обърна отново към началника си:

— Тя казва, че една жена от групата на Харпър била напуснала лагера и отишла до Дебра Мариям.

Фон Шилер се извъртя и се взря в очите му.

— Жена? Коя?

— Една етиопка. Конкубинката на Мек Нимур. Нарича се войзеро Тесай. Познавам я добре. Беше омъжена за един руски ловец, преди да се просне в краката на Мек Нимур.

Немецът прекоси стаята и сграбчи жената за дрехата. Толкова рязко я дръпна да се изправи, че детето се изплъзна от ръката ѝ и падна с рев на пода.

— Питайте я къде се намира жената в момента — нареди той на Ного.

Майката се измъкна от хватката му и запълзя на четири крака по пода, за да прибере и успокои пищящото си дете. Ного на свой ред се нахвърли и я зашлеви през лицето, за да привлече отново вниманието ѝ. Тя притисна рожбата си до гърдите и тихо смотолеви някакъв отговор.

— Не знае — рече полковникът. — Мисли, че още се намирала в селото.

— Разкарайте тая мръсна кучка! — кимна Фон Шилер по посока на жената с детето.

Полковникът се подчини и ги изтика във от бунгалото.

— Какво друго знаете за въпросната любовница на Мек Нимур? — попита немецът с далеч по-благ тон, щом той се върна при него.

— Наследница е на една от аристократичните фамилии в Адис Абеба. Пада се кръвна роднина на Рас Тафари Маконен, стария император Хайле Селасие.

— Ако наистина е любовница на Мек Нимур и ако идва от лагера на Харпър, то би трябвало да знае отговорите на въпросите, които ни интересуват.

— Така е, хер Фон Шилер. Би трябвало всичко да знае, но едва ли би ни го съобщила.

— Искам да ми я доведете — нареди Фон Шилер. — Хелм ще говори с нея. Сигурен съм, че ще успее да ѝ влее малко ум в главата.

— Тя е видна личност. Семейството ѝ е много влиятелно — опита се да го предупреди Ного, но сетне се замисли. — От друга страна обаче, движи с известен разбойник. Това е достатъчна причина да я привикам на разпит. Ще изпратя отряд да я залови. Ще възложи това на един от най-преданите си офицери. Жената ще бъде арестувана незабавно. — Тук той се поколеба: — И все пак, ако се стигне до

изтезания, най-добре тя изобщо да не се връща при приятелите си в столицата. Иначе можем да си навлечем големи неприятности. Семейството ѝ може да провали плановете дори на човек като вас, хер Фон Шилер.

— Какво предлагате тогава? — попита го немецът.

— Най-добре ще е, когато отговори на въпросите ви, да ѝ се случи малък инцидент.

— Направете, както сметнете за добре. Подробности оставям изцяло на вас, но ви предупреждавам, че ако смятате наистина да се отървете от жената, гледайте да го сторите както трябва. Омръзнало ми е от аматьори.

Последното се отнасяше за Нахут Гудаби, който сведе глава пред погледа му и се изчерви от яд.

[1] Велики Боже! (нем.). — Б.р. ↑

Прекараха почти два дни пред олтара на Озирис в дългата галерия. Едва ли някога през историята на Египет друг богомолец бе разучавал тъй ревностно надписите по стените на светилищата, както това правеха Никълъс и Роян. В нишата на малкия параклис не остана нито един неразчетен и необсъден йероглиф.

Започнаха да се редуват да рецитират на глас откъсите от стелата в гробницата на Танус. За целта Роян ги беше преписала дословно в тетрадката си и ги повтаряше толкова често, че накрая и двамата ги научиха наизуст. Докато единият повтаряше думите, другият се опитваше да съсредоточи цялото си внимание върху надписите по стените в търсене на някаква връзка.

— *Любовта ми е като съд със студена вода наред пустинята. Любовта ми е като знаме, развяло се на вятъра. Любовта ми е като първия рев на новороденото...* — четеше Никълъс.

Роян беше клекнала пред олтара и сега вдигна глава, за да му се усмихне.

— От време на време Таита си позволява и лирически отклонения, а? Голям романтик, няма що.

— Концентрирай се, ако обичаш. — На самия Никълъс никак не му беше до лирически отклонения. — Не му е сега времето да обсъждаме древноегипетската поезия. Захванали сме се със сериозни дела.

— Варварин! — нарече го Роян и му обърна гръб. Погледът ѝ отново зашари по стените на нишата.

— Опитай пак това тук — накара я Никълъс и прочете на глас: — *Лежим наред долината на хилядите връзки: дете към майка, мъж към жена, приятел към приятел, учител към ученик, гениталии към гениталии.*

— Вече трети път тази сутрин се насочваш все към този откъс. Интересно с какво толкова те привлича. — Този път дори не го погледна, но по врата ѝ плъзна червенина.

— Съжалявам. Рекох си, че ще ти се стори също тъй романтичен, както предишния. Да опитаме тогава със следния: *Страдах и обичах. Устоях на вятъра и на бурята. Стрелата прониза плътта ми, но не ме нарани. Отбягнах лъжливата пътека пред мен. Поех по скритата стълба, водеща към света на боговете.*

Роян се отмести назад и погледът ѝ зашари из дългата галерия.

— Може би в това има известен смисъл: *Лъжливата пътека, която стоеше пред мен*. Скрытата стълба?

— Имам чувството, че се хващаме за случайни сламки. Като гладни пъстърви, които чакат какво ще им хвърлят за храна.

Тя се изправи и отмести кичур от челото си.

— О, Ники, започвам да се отчайвам. Та ние дори не знаем откъде да започнем.

— Кураж, момиче — направи се на весел той, макар че беше по-скоро обратното. — Както твойт приятел ни посъветва, започваме отново отначало. Нека опитам с това тук. — Притисна ръка до сърцето си като актьор от викторианската епоха и започна да рецитира: — *Лешоядът се издига на мощните си криле и поздравява слънцето...*

Роян се засмя тихичко на клоунските му номера, но скоро погледът ѝ се отмести от лицето му и попадна върху едно от изображенията на стената. Изведнъж нещо ѝ хрумна.

— Лешоядът! — промълви тя едва-едва и посочи с пръст зад гърба на Никълъс.

Той се извъртя и проследи показалеца ѝ.

На стената наистина стоеше лешояд. Птицата бе нарисувана великолепно. Кръвожадните ѝ очи сякаш хвърляха искри, жълтият клон още малко и злокобно щеше да изтрака. Крилете му бяха широко разперени, всяко едно от пъстрите му като скъпоценни камъни пера изпъкваше на фона на останалите. Птицата беше на височина колкото средно висок мъж, но крилете ѝ покриваха половината стена. Двамата се възряха в стенописа, но погледът на Роян се плъзна нагоре по стената. Докосна Никълъс по рамото и му показа новото си откритие.

— Слънцето! — прошепна тя.

Златният слънчев диск на Ра беше изрисуван в най-високата точка от таванския свод. Сякаш наистина излъчваше топлина и искаше да сгрее мрачните кътчета на галерията. Лъчите му се простираха във всички посоки, един от тях дори прескачаше ъгъла със стената и се докосваше до нарисувания лешояд, все едно искаше по-ярко да го освети.

— Лешоядът се издига да поздрави слънцето — повтори Роян. — Да не би Таита да го е казал буквално?

Никълъс се приближи до фреската и я огледа внимателно. Дори прокара пръсти по крилете, корема и заострените му, изкривени нокти.

Под боята мазилката беше съвсем гладка. Никъде не се усещаше издатина или вдлъбнатина.

— Главата, Ники. Погледни главата на лешояда!

Роян даже скочи да пипне сама главата на птицата, но пръстите ѝ така не успяха да я стигнат. Засегната от ниския си ръст, тя се сопна на сътрудника си:

— Ти опитай, виж се колко по-висок си от мен.

Едва сега той забеляза тънката сянка от едната страна на птичата глава, срещуположната на тази, откъдето идваше светлината. Вдигна ръка и установи, че наистина изображението става релефно и че черепът на лешояда леко изпъква над повърхността. Прокара пръсти по главата и установи, че и клюнът леко стърчи.

— Можеш ли да напипаш цепнатина в мазилката? — попита тя.

Никълъс поклати глава.

— Не, всичко е гладко. Изглежда е част от стената.

— *Лешоядът се издига да поздрави слънцето* — настояваше младата жена. — Нищо ли не усещаш да поддава? Опитай се да натиснеш главата нагоре, към слънцето.

Никълъс подложи длан под изпъкналата глава и се опита да я помръдне, но напразно.

— Нищо не става! — измърмори недоволно.

— Все пак гробницата е строена преди четири хиляди години — нервничеше Роян. Ако и сега не успееш, разочарованието щеше да е пълно. — По дяволите, Ники, ако има някакъв механизъм, нормално е някъде да поддаде. Опитай по-силно! По-силно!

Никълъс се долепи плътно до стената, за да застане точно под главата, и напъна повторно, този път с две ръце. Но колкото и да натискаше, не постигна нищо съществено, освен че започна да се уморява. Жилите на врата му се бяха изопнали като струни, лицето му потъмня от придошлата кръв и отдалеч изглеждаше, все едно някой смъртно го е разгневил.

— По-силно! — продължаваше да го умолява Роян, но след малко той се отказа и прибра ръцете си да почиват.

— Не — от усилието гласът му бе станал дрезгав и груб. — Това си е солиден камък, не може да помръдне.

— Повдигни ме. Искam да видя.

— С най-голямо удоволствие. Само ще прощаваш, че трябва да те хвана със сладните си ръце.

Пристъпи зад нея, обхвана с две ръце кръста ѝ и я вдигна достатъчно високо, за да може и тя да пипне птичата глава.

Роян прокара бързо пръсти по издатината и победоносно извика:

— Ники! Успял си да раздвижиш нещо. Мазилката около главата се е пропукала. Усещам го. Вдигни ме още малко!

Той изпъхтя от голямото напрежение, но успя да я вдигне с още две педи.

— Да, съвсем определено! — зарадва се тя. — Нещо се е размърдало. От горната страна на черепа също се е образувала пролука. Погледни сам!

Никълъс излезе в преддверието да вземе една от празните кутии за амуниции и я постави пред стенописа. Стъпил на нея, се оказа очи в очи с гигантската птица.

Изражението му мигом се промени. Бръкна в джоба на панталоните си и извади сгъваемото си ножче. Отвори го и започна да рови с острието около контурите на главата. Веднага от стената се посипаха натрошена мазилка и люспи изсъхнала боя.

— Изглежда, че наистина главата стои отделно от останалата част — призна най-накрая той.

— Погледни над нея. Стената, около слънчевия лъч. Не забелязваш ли вертикалната линия в мазилката?

— Знаеш ли, че имаш право? — сега и Никълъс я видя. — Но ако се опитам да я разширя, може да повредя целия стенопис. Нямах ли нещо против?

Тя се замисли, но само за секунда.

— Така и така пътят към гробницата ще бъде отново наводнен след няколко дни, човечеството няма да изгуби кой знае какво. Хайде, Ники, давай!

Той пхна върха на ножчето си в едва забележимата цепнатина и леко го завъртя. В същия миг от мазилката се откърти парче колкото човешка длан, което се разби на прах върху ахатовите плочки на пода.

Никълъс любопитно надникна в получената се дупка.

— Имам чувството, че се натъкнахме на жлеб или нещо подобно. Ще се опитам да го разчистя.

Лека-полека ръката му започна да следва контурите на откритата се вдлъбнатина и по земята се поръсиха нови парчета от мазилката.

От многото прах Роян се разкиха, но продължи да следи всяко движение на приятеля си. Някои по-малки парченца се закачиха за косата ѝ като хартиени конфети.

— Да — заключи най-сетне той. — Това тук си е цял вертикален жлеб.

— Махни мазилката около главата на лешояда — подсказа му тя, а той избърса зацапаното ножче в крачола си и се хвърли в нова атака срещу мазилката.

— Готово, освободихме я — въздъхна с облекчение след минута-две. — Доколкото разбирам, главата би трябвало да тръгне нагоре по жлеба. Ще се опитам да я подкарам. Ти се дръпни назад да не те блъсна.

Отново подхвана главата на лешояда с две ръце отдолу и натисна с цялата си тежест. От напрежение Роян сви ръцете си на юмруци и започна шумно да го окуражава при всеки напън.

Откъм стената се чу тихо стържение, главата започна ми се клати напред-назад и в същото време започна да се издига по вертикалния жлеб. Щом стигна горния му край, Никълъс скочи от кутията и двамата с Роян впериха погледи, пълни с очакване. Все някога откъснатата глава на лешояда, станала още по-страшна от парчетата боя, изпадаха от черепа ѝ, трябваше да направи нещо.

След като стояха така известно време, без да смеят дори да дишат, Роян процеди гневно през зъби:

— Нищо! Абсолютно нищо.

— Да продължим с цитата от стелата — напомни ѝ той. — Може би има нещо повече от лешояда и слънцето.

— Прав си. — Тя грабна тетрадката си и огледа изпитателно цялата галерия. — *Чакалът вие и се обръща назад.*

Вдигна треперещата си от вълнение ръка и посочи дребната, почти незабележима фигура на Анупис. Божеството с глава на чакал, което закриляше гробовете, стоеше точно срещу осакатения лешояд. Над него се извисяваше величественото изображение на Озирис и дребният Анупис можеше да се сравнява само с пръстите на краката на бащата на Хор.

Роян изтича до стената и в мига, в който докосна нарисувания Анубис, откри, че цялото му тяло е леко издадено. Натисна с цялата си тежест върху дребното на ръст божество, но колкото и да се опитваше да го извърти на една или друга страна, не можа го помръдне.

— *Чакалът се обръща назад* — повтаряше задъхано и продължаваше неравната борба. — Все някак трябва да се завърти!

— Чакай, остави на мен — издърпа я нежно Никълъс и клекна пред изображението на божеството с глава на чакал. Още веднъж използва ножчето си, за да очертае повторно контурите му и да махне пречещата мазилка. — Доколкото усещам, бил е издялан от някакво много твърдо дърво, след което са го оцветили с дебел пласт боя — отсъди той и заби острието в тялото на Анубис.

Когато най-сетне изчисти мазилката от всички страни, пъхна пръсти в получените се вдлъбнатини и се опита да завърти цялата фигура по посока на часовниковата стрелка. Задъха се от голямото усилие.

— Няма да стане! — поклати той глава.

— В древен Египет не са познавали циферблата — напомни му Роян, която едва се сдържаше на едно място. — Опитай в другата посока.

Никълъс напъна според указанията ѝ, отново се разнесе тихо стържене и дребната фигура се завъртя в ръцете му. Постепенно главата на чакала застана право над жълтия под.

Двамата се отдръпнаха на почтително разстояние от стената, но колкото и да чакаха, пак останаха излъгани. Този път Никълъс даде воля на отчаянието си:

— Така и не знам какво точно трябва да очакваме, но поне засега то не се случва — процеди той през зъби, все едно се заканваше.

— Има още няколко изречения до края на откъса — отбеляза тихичко Роян. — *Реката тече към земята. Нека онези, които нарушават покоя на мъртвите, знаят, че гневът на боговете ще ги споходи рано или късно!*

— Реката ли? — недоумяваше той. — Както би казал Сапъора в такъв момент, не виждам никаква шибана река.

Роян дори не се усмихна на пресиления му лондонски акцент. Вместо това продължи да оглежда йероглифите и фреските по стените наоколо. Най-накрая видя това, което търсеше.

— Хапи! — едва не изкрещя от радост. — Богинята на Нил! Тя ще да е реката!

Високо на стената пред тях, на едно равнище с главата на великия бог Озирис, стоеше речната богиня и ги наблюдаваше. Всъщност Хапи представляваше по-скоро хермафродит. Притежаваше едновременно бюст на дейка и внушителен мъжки член, който се подаваше изпод огромния ѝ корем. Притежаваше глава на хипопотам, от чиято разтворена огромна паст се подаваха страховити бивни.

Никълъс нареди няколко от кутиите за амуниции една върху друга, покатери се най-отгоре и успя с високо протегнати ръце да стигне изображението на Хапи. Щом я докосна, победоносно възкликна:

— И това тук стърчи!

— *Реката тече към земята* — извика му Роян. — Трябва да я задвижиш надолу, Ники. Хайде, опитай.

— Нека първо разчистя около ръбовете.

Отново повтори операцията с ножчето и когато свали цялата мазилка около богинята, опипа стената под нея и намери очаквания вертикален жлеб.

— Готов съм, ей сега ще я дръпна — закани се Никълъс и прибра съгваемото ножче в джоба си. — Ти само гледай и се моли за мен.

Положи две ръце върху изображението на богинята и започна с все сила да натиска надолу. Прехвърли цялата си тежест върху издатината и накрая увисна за нея, но така и нищо не помръдна.

— Не ще и това е — измърмори Никълъс.

— Чакай! — подвикна му Роян. — Идвам и аз. — Изкатери се пъргаво по металната пирамида и се хвана с две ръце за врата му. — Дръж се здраво.

— Точно така, все едно сме в приказката за дядовата ряпа — съгласи се той, а приятелката му вдигна крака и се отпусна с цялата си тежест върху раменете му.

— Мърда! — извика радостно Никълъс и в следващия миг богинята се задвижи под потните му пръсти и с остър писък се понесе надолу по стената. Спря едва в края на вертикалния жлеб.

Англичанинът не можа повече да се задържи за гладката повърхност, леко загуби равновесие и след като камарата от кутии поднесе, двамата литнаха в пространството. Понеже тя така и не се

беше пуснала от врата му, съвсем наруши равновесието му и в мига, в който краката им се докоснаха о пода, двамата се претърколиха вплетени един в друг. С известни усилия Никълъс успя да се изправи на крака и да ѝ подаде ръка да стане.

— Какво стана? — попита Роян. Погледна първо към осакатеното изображение на Хапи, сетне и към останалите краища на галерията.

— Нищо. Всичко си е както преди.

— Може би има още... — понечи тя да каже, но някакъв внезапен шум откъм тавана я накара да млъкне. И двамата вдигнаха изненадано глави нагоре, а сърцата им забързаха своя ход. Някъде над измазания и изписан таван на залата нещо тежко се беше размърдало.

— Какво е това? — прошепна Роян. — Горе има нещо. Струва ми се някакво голямо животно.

Дали беше животно, не можеше да се каже, но че някой наистина се движеше над главите им, нямаше и съмнение. Може би огромен великан се прозяваше след няколко хиляди години дълбок сън и се опитваше да отвори очи.

— Да не е... — искаше да попита тя, но така и не посмя. Вече си представяше как самият велик бог е почивал в просторното си жилище над гробницата и как сега е отворил наполовина подпухналите си очи и се надига на лакът да види кой нарушава вечния му покой.

Скоро странните звуци бяха последвани от други, по-отчетливи. Нещо стържеше по тавана, сякаш огромно кълбо се търкаляше по пода или пък гигантско махало на часовник се задвижваше. Постепенно невидимият предмет набираше темпо, ритъмът на движенията му се ускоряваше, а тревожният шум, който идваше от високото, напомняше за снежна лавина в планините. Най-накрая всичко избухна в мощен тътен, все едно някой беше стрелял с оръдие.

Огромна цепнатина зейна на тавана и от единия край на галерията се насочи към противоположния. От отвора се посипа обилно прах, двете половини на мазилката се откъснаха една от друга като зинала челюст на чудовище и всеки момент таванът щеше да се разтвори над главите им. И двамата бяха застинали от страх, ужасът не им позволяваше да откъснат очи от разкрилото се зрелище. Едва когато откъртилият се от мазилката остър блок перна Никълъс по лицето и

разрани едната му буза, той се олюля назад и успя да си върне способността да разсъждава.

— Предупреждението! — извика. — Предупреждението на Таита. Гневът на боговете. — Скочи до нея и я грабна за ръката: — Бягай! — След което хукна към изхода. — Таита ни е приготвил капан!

Хукнаха, колкото ги държаха краката, към квадратния отвор в запечатаната врата. Из залата започна да се сипе дъжд от камъни и мазилка, цялото пространство се изпълни с облаци прах, които едва не ги заслепиха. Глухият тътен на невидимото махало бе прераснало в невъобразим грохот, таванът провисваше заплашително и навярно щеше да се срути, преди бегълците ни са стигнали спасителния изход.

Заострен камък, голям колкото главата ѝ, удари Роян в рамото и я повали на колене. Сигурно щеше да се просне по очи, ако в последния момент Никълъс не я беше подхванал под мишниците и не я беше вдигнал отново на крака. Толкова прахоляк се бе вдигнал из галерията, че квадратният прозорец в мазилката — единствената им надежда за измъкване — сякаш се изгубваше в далечината.

— Не спирай! — изкрещя той. — Почти стигнахме.

В този момент огромно парче от тавана се стовари с трясък върху триножника на прожектора и галерията потъна в непрогледен мрак.

Понеже не виждаше дори къде върви, на Никълъс му идеше да спре на едно място и да се опита да се ориентира в тъмното. Но отломъците от тавана падаха все по-често и все по-близо до тях. Знаеше, че всеки момент покривът на гробницата можеше да се срути и да ги погребее завинаги. Без да гледа къде стъпва из тъмното, продължи да влачи спътницата си след себе си. Така се беше засилил, че се блъсна в стената. От удара въздухът излезе от дробовете му. Сред тъмнината и мъглата от прах очите му най-сетне различаха квадратния отвор към преддверието, осветен от другата страна от прожекторите на площадката.

Отстъпи крачка назад, грабна Роян през кръста и я вдигна от пода. Помогна ѝ да се провере през дупката и от другата страна на тръстиките се разнесе вик, когато главата ѝ се удари в плочите. В следващия миг върху гърба на Никълъс се стовари поредното голямо парче мазилка и той се свлече безпомощно на колене. Още малко и щеше да изгуби съзнание, но с последни сили успя да се протегне напред и да се хване за ръба на прозореца. Пръстите му се хванаха

здроаво за перваза и с усилие успя да се прехвърли от другата страна точно в мига, когато таванът се продъни и каменните блокове затрупаха сред смазващ грохот цялата галерия.

Роян се беше свила на площадката. Никълъс излезе от пъкъла от другата страна на тръстиките, а тя бавно допълзя до него.

— Добре ли си? — попита, опитвайки се да успокои тежкото си дишане. Над слепоочието ѝ имаше рана и кръвта се спускаше на струйки по страната ѝ. Напомняше на малка рекичка, която си пробива път през твърдата кора на струпалия се по кожата ѝ прах.

Никълъс не отговори, изправи се и ѝ подаде ръка.

— Не можем да останем повече тук — изграчи той и като потвърждение на думите му от квадратния отвор избълва мощна струя бяла мазилка. И двамата почнаха да кашлят, а ярките прожектори сякаш се превърнаха в мъждиви газови лампи.

— Не сме в безопасност — издърпа Никълъс приятелката си далеч от отвора. — Не е изключено цялата гробница да пропадне. — Гласът му бе станал дрезгав.

Двамата с усилие се придвижиха до стълбата и започнаха бавно да смъкват едно по едно стъпалата. За да не паднат, трябваше да се подпират взаимно, а щом стигнаха наклонената рампа, обувките им се хлъзгаха във всички посоки по влажния под. Скоро сред сумрака на шахтата се очерта набитата фигура на Сапъора.

— Какво, по дяволите, става горе? — едва не изрева той от облекчение, че ги вижда здрави и читави.

— Помогни ми — нареди му вместо отговор Никълъс и Даниъл пое Роян в силните си ръце. Тримата хукнаха надолу по тунела и спряха да поемат въздух едва когато излязоха на дървения мост над кладенеца.

Село Дебра Мариям имаше поща и тя представляваше малка къщичка на прашната улица зад църквата. Кирпичените ѝ стени нито бяха боядисани, нито дори измазани, а ламариненият ѝ покрив блестеше като огледало на яркото планинско слънце. По принцип общественият телефон трябваше да се намира в отделна кабина пред входа на пощата, но както можеше и да се предположи, чудото на комуникационната техника отдавна бе преминало в нечий други ръце.

Или крадец си го беше харесал, или някой злосторник му бе видял сметката, или, най-вероятно, армията сама го беше махнала, за да не може той да се ползва от бунтовници, разбойници и политически противници на режима.

Тесай очакваше нещо подобно, затова едва удостои с поглед празната кабина, продължаваща да стои на караул пред сградата. Влезе в тясното помещение, което играеше ролята на главен пощенски клон в региона. Вътре беше пълно с хора от околните села, пъстра смес от човешки характери, някои от които идваха не толкова по работа, колкото да си поговорят с престарелия началник поща — единствения чиновник зад гишето. Някои от клиентите си бяха прострели дрехите на пода и търпеливо седяха по турски, без да се плашат от голямата опашка. Повечето блажено пушеха цигари и си бърбеха, докато децата им подтичваха из тясното помещение.

Още с показването си на вратата Тесай привлече вниманието на почти всички. Повечето местни жители добре я познаваха и дори тези, които бяха чакали от сутринта, учтиво я поздравиха и се отдръпнаха почтително встрани, за да я пуснат най-отпред. Въпреки двете десетилетия, прекарани при социализма от африкански тип, етиопците още не се бяха отърсили от старите си нрави, свързани с хилядолетната епоха на феодализма. За жителите по селата Тесай си оставаше аристократка и никой не можеше да ѝ оспори предимството.

— Благодаря, приятели — усмихна се тя и поклати глава. — Много сте мили, но предпочитам да изчакам.

Отказът ѝ смути хората и когато старият пощаджия се наведе над гишето и лично я покани при себе си, трябваше някаква възрастна жена да хване Тесай за ръката и насила да я избута напред.

— Да ви благославя Господ, войзеро Тесай, а и вси светии покрай него — плесна ръце в знак на любезен поздрав пощаджията. — Добре дошла в Дебра Мариям. Какво желае, ваша милост?

Множеството в пощата се насъбра около почетната клиентка, да не би да изпусне някоя нейна дума.

— Искам да ме свържете по телефона с Адис Абеба — рече тя на пощаджията и това вече предизвика шумни обсъждания сред съседите ѝ. Да се обаждат човек в столицата по телефона беше нещо рядко и нямаше как да не е свързано с важни дела.

— Ще ви заведе до телефона — предложи ѝ важно-важно услугите си пощаджията, нахлупи официалната си синя фуражка и излезе пред гишето.

Развика се на най-нахалните си клиенти и ги разбута, за да пропуснат уважаваната госпожа Слънце. Така двамата успяха да минат в задното помещение, където кабината за междуградски разговори силно напомняше на селски нужник, само че по-малък.

В скромната стаичка с телефона трябваше да се наблъскат и Тесай, и началник пощата, и неколцина от любопитните селяни — колкото можаха да се поберат в теснотията. Телефонистът не можеше да си намери място от радост, че красивата Тесай го е удостоила с присъствието си, и започна да крещи в микрофона като старшина на войници.

— След малко! — усмихна се той широко на високопоставената си гостенка. — Ще почакате минутка, сетне ще говорите направо с британското посолство.

Тесай, която добре знаеше колко продължават подобни „минутки“, предвидливо излезе на малката веранда отпред и прати хора да донесат от единствения магазин за храна пиене и мезе. Няколкото монаси, които я бяха придружили до селото, също както и половината жители на Дебра Мариям бяха поканени на весел уличен пикник, докато черпещата търпеливо чакаше няколкото пощи по посока на столицата да успеят да сглобят телефонната ѝ връзка с посолството. Благодарение на приличните количества медовина, погълнати от сътрапезниците ѝ, настроението на хората силно се беше повдигнало, когато най-после, след около час напрегнато чакане, пощаджията изхвърча от кирпичената къщичка, за да обяви тържествено, че връзката е станала и госпожата я чакат на телефона.

Тесай, монасите и поне петдесет души от селото последваха началника на пощата и без да прекъсват глъчката, нахълтаха повторно в тясната задна стая. Онези, които не успяха да си пробият път дотам, трябваше да чакат новини от чакалнята.

— На телефона е Джефри Тенънт — чу се в слушалката изрядният британски акцент на военното аташе, което не криеше пренебрежението си към многобройните си събеседници.

— Господин Тенънт, тук е войзеро Тесай.

— Очаквах да ми се обадите — стана изведнъж любезен Джефри, когато разбра, че разговаря с красивата жена. — Как сте, скъпа моя?

Тя обаче побърза да му предаде посланието на Никълъс, без да се отклонява от темата.

— Кажете на Ники, че всичко ще бъде наред — прие молбата на приятеля си той и затвори.

— А сега — обърна се Тесай към пощаджията — искам пак да ме свържете с Адис Абеба, този път с египетското посолство.

Цялата поща се огласи с радостни смехове. Хората бяха щастливи, че събитието на седмицата още не е приключило. Голямата група дружно се насочи към верандата, където сладкото вино в шишенцата още не беше доизпито.

Вторият разговор се оказа още по-труден за реализиране и вече минаваше пет, когато най-после успяха да я свържат с египетското културно аташе. Навярно ако по една щастлива случайност Тесай не се бе запознала лично с човека — на един от знаменателните коктейли, които се даваха за дипломатическия корпус — и не му бе направила толкова силно впечатление, той дори не би благоволил да разговаря с нея.

— Имате късмет, че ме хващате толкова късно през деня — рече й египтянинът. — Обикновено затваряме в четири и половина, но сега се готвим за срещата на Организацията за африканско единство и работя до късно. Както и да е. С какво мога да ви бъда полезен, войзеро Тесай?

Щом обаче тя спомена името и общественото положение на човека, до когото бе адресирано посланието на Роян, мъжът отсреща веднага забрави надменния си тон и започна угоднически да сипе ласкателства и обещания. Записа си в подробности всичко, което Тесай имаше да му каже, молеше я да повтаря по няколко пъти имената на хора и градове, да не би да ги сбърка, и накрая прочете на свой ред всичко записано, за да я увери, че не е пропуснал нищо.

Щом дългият им разговор беше към края си, аташето започна да говори съвсем свойски с етиопката и дори мина на лични теми.

— Много бях натъжен да науча за голямата загуба, която ви сполетя наскоро, госпожо Слънце. Полковник Брусилов беше човек, спечелил си отдавна дълбокото ми уважение. Навярно, когато се

върнете в Адис Абеба, ще ме удостоите с честта да вечеряме някой път заедно.

— Колко мило от ваша страна да ми го предложите — отвърна му любезно Тесай. — Би ми било изключително приятно да се срещна отново с чаровната ви съпруга. — И без да обръща внимание на несвързаните му оправдания, затвори.

Докато свърши и с този разговор, слънцето вече се беше скрило зад гъстите купести облаци по небето. Във въздуха се усещаше първият за годината дъжд. Ставаше късно тепърва да потеглят обратно за долината — трябваше да слизат по пътеката през нощта, а това бе опасно. За голямо облекчение на Тесай обаче лично селският вожд прати една от дъщерите си да я покани на гости за през нощта.

Той живееше в най-хубавата къща на селото. За разлика от съселяните си, които се тъпчеха в традиционните кръгли тукули, се бе сдобил с тухлен дом от европейски тип и с ламаринен покрив. Жена му и дъщерите им бяха приготвили богата трапеза за знатната гостенка. В нейна чест бяха поканени всички по-видни жители на селото, както и свещениците от църквата. Трябваше да мине полунощ, за да може най-сетне Тесай да се оттегли в голямата спалня, която ѝ бяха отредили любезните домакини.

Малко преди да заспи, тя чу как дъждовните капки започват да тракат по ламаринения покрив над главата ѝ. Монотонният им ритъм ѝ действаше успокоително, но в следващия миг се сети за бента, построен на Дандера. Пожела си това да се окаже само предвестник на приближаващия дъждовен сезон, а истинските порои да започнат по-късно.

Когато няколко часа по-късно се събуди, дъждът отдавна беше спрял. През прозореца без завеса проникваше тъмната, безлунна нощ и цялото село мълчеше, с изключение на някакъв уличен пес, разляял се през няколко къщи надолу. Тесай се зачуди какво тогава я е събудило. Изведнъж я обзе предчувствие, че я дебне голямо зло. Подобни мигове добре помнеше от времето на президента Менгисту, когато всеки случаен звук в нощта можеше да означава, че се задават органите за сигурност. Толкова силно се оказа предчувствието ѝ, че не можа повече да мигне. Най-накрая се измъкна безшумно от леглото си и започна да се облича в мрака. Вече беше решила да извика монасите и

да тръгнат към долината още по тъмно. Не можеше да бъде никъде в безопасност, освен при любимия си Мек Нимур.

Тъкмо си бе навлякла потурите и ровеше под леглото в търсене на сандалите си, когато в далечината се чу мотор на камион. Тесай застана на прозореца и се заслуша в мрака. Заради дъжда навън беше станало хладно и голите ѝ ръце и гърди настръхнаха от студ.

По шума можеше да се разбере, че камионът приближава селото. Идваше от юг, по пътя, следващ брега на реката. Личеше си, че се движи с висока скорост, а това още повече я разтревожи. През целия ден монасите бяха говорили свободно с жителите на селото, едва ли имаше човек, който да не знае за връзката ѝ с Мек Нимур. Той беше търсен от властите човек. Изведнъж тя се почувства самотна и беззащитна.

Бързо нахлузи вълнената шама през глава и напъха крака в сандалите. Щом се измъкна от стаята си, му мощното хъркане на селския вожд, който заедно с жена си се беше пренесъл в предната стая за тази нощ. Тесай сви в тесния коридор към кухнята. Огънят в камината беше угаснал, но и на бледото сияние откъм прозореца успя да различи силуетите на налягалите по пода монаси. Всички се бяха завили презглава с дебелите си раса и напомняха на мъртъвци, подредени в градската морга. Младата жена се надвеси над човека до вратата и го разтърси, но явно той добре си беше пийнал на вечеря и нямаше намерение да се събужда.

Шумът от приближаващия камион се усилваше с всяка минута. Тесай усещаше как смътните ѝ предчувствия прерастват в дълбока паника. Даде си сметка, че в случай на нощен инцидент монасите нямаше да ѝ бъдат от полза, затова реши, че ще е по-добре да ги остави да спят, и с безшумни стъпки се насочи към задния вход.

Камионът тъкмо минаваше по улицата пред къщата. Фаровете му осветиха за миг прозорците и дори проникнаха във вътрешния коридор. Изведнъж шофьорът намали скоростта и моторът почти веднага изгасна. Чу се скърцането на спирачките и стърженето на гумите по макадамовата настилка. Из нощта се разнесоха гласове и ако се съдеше по стъпките, поне няколко души скочиха един след друг от камиона.

Тесай замръзна наскреда малката кухня и напрегнато се послуша. В следващия миг по паянтовата входна врата се чу тежко тропане и из

нощта се разнесоха познатите до болка смразяващи кръвта слова:

— Отворете вратата! Тук е централното разузнаване! Отворете вратата! Никой да не напуска къщата!

Тя хукна към задния вход, но в тъмнината се спъна в ниската масичка, отрупана с мръсните чинии от вечерята. При падането силно се удари, а купите и шишетата се натрошиха по пода и вдигнаха врява до небесата. Щом чуха подозрителните шумове от вътрешността на къщата, войниците веднага напъгнаха вратата и я откъртиха от пантите. Нахлуха в дома на нищо неподозиращия селски вожд, започнаха да викат и да трошат мебелировката. Войниците с фенери търсеха из предните стаи и събудените от врявата домакини се опитаха да спрат по някакъв начин нашествието, но само опитаха палките и прикладите на непознатите мъже. Цялото село се огласи от писъците и виковете на битите.

Най-сетне етиопката се добра до задната врата и се опита да я отвори. Насилието, което се извършваше в съседната стая, я беше паникьосало и пръстите ѝ не я слушаха. Докато се мъчеше с упоритата брава, откъм двора се чуваха стъпките на тичащи войници, които бързаха да обкръжат къщата от всички страни. В крайна сметка дяволската врата поддаде и бегълката се озова в нощта. Нищо не се виждаше, а и теренът ѝ беше напълно непознат, затова дори не знаеше в каква посока да бяга. Единственото, което донякъде я ориентираше, бе шумът на реката, минаваща някъде наблизо.

„Да се добера до брега, пък тогава“ — рече си Тесай и се затича през двора.

В следващия миг някой щракна с електрически си фенер и светлината я заслепи право в лицето. Нечий груб глас извика:

— Ето я!

Ако досега можеше да се съмнява дали точно нея търсят, то вече беше сигурна в отговора. Като подплашен заек Тесай опита да се скрие в тъмнината, но лъчът на фенера я следваше навсякъде. Приличащи на глутница кучета, войниците тръгнаха подире ѝ, но тя все пак успя да притича до реката. Изравни се с нея и пое надясно — към долината. Зад гърба ѝ изтрака затвор на пистолет и жената успя да сведе глава, колкото куршумът да изсвисти покрай ушите ѝ.

— Не стреляйте бе, маймуни прости! — извика по всяка вероятност началникът, който ръководеше операцията. — Трябва ни за

разпит.

На светлината на фенерите бялата шама на Тесай пърхаше като крила на огромна нощна пеперуда около пламъчето на свещта.

— Спрете я! — нареди офицерът. — Не ѝ позволявайте да се измъкне.

И все пак, тя беше пъргава като газела, леките ѝ сандали летяха по неравната земя, докато тежковъоръжените войници се задъхваха по следите ѝ. Щом усети, че може да им се измъкне, я обзе нов прилив на надежда, давайки ѝ повече сили.

Постепенно шумът от стъпките на преследвачите ѝ се изгуби в далечината, а и фенерите вече не достигаха със светлината си до нея. Тъкмо тогава обаче налетя на някаква ръждясала телена ограда. На три места — в диафрагмата, в хълбоците и в коленете — металните жици се впиха болезнено в тялото ѝ. От удара в слънчевия сплит Тесай остана без дъх, а металните бодли пробиха дебелия плат на дрехата ѝ и се впиха в плътта ѝ. Бегълката се чувстваше като риба, оплетена в мрежата на рибаря и безсилна да се освободи. След няколко секунди нечий силни ръце я хванаха изотзад и я издърпаха грубо от оградата. При рязкото движение мрежата раздра кожата ѝ на няколко места и Тесай заплака — не толкова от болка, колкото от отчаяние. Един от войниците я грабна за китката и изви ръката ѝ до гърба, смеейки се доволно на жалните ѝ викове.

Най-накрая се показа и запъхтиянят от умора офицер. Беше доста пълен и дори в подобна хладна нощ обилно се потеше. Потта бе покрила дебелите му бузи и те лъצяха на светлината на фенерите.

— Не я измъчвай, тъпоумнико! — тросна се началникът на подчинения си. — Това да не ти е улична престъпница. Имаш пред себе си високопоставена дама. Закарайте я в камиона, но да не сте си позволили своеволия.

Двама души я хванаха за ръцете и я поведоха към камиона. Така я бяха сграбчили, че краката ѝ едва докосваха земята. Стигнаха машината, отвориха вратата на кабината и я поставиха до униформения шофьор. Възпълничкият офицер се отпусна тежко на седалката до пленницата и тя бе като затисната под килограмите му. Войниците се качиха отново отзад и шофьорът включи на скорост и потегли.

Тесай продължаваше тихичко да плаче, докато офицерът не я изгледа с крайчеца на окото си. Доколкото можеше да се съди по отразената светлина на фаровете, на нея ѝ се стори, че изражението му е по-скоро мило и състрадателно, във всеки случай противоречащо на действията му.

— Къде ме водите? — попита пленницата, опитвайки се да спре сълзите си. — Какво лошо съм направила?

— Имам заповед да ви отведа при полковник Ного, главнокомандващ на военния окръг. Желаете да ви разпита какво знаете за дейността на бунтовниците шуфти в района на Гоям — обясни ѝ накратко офицерът, докато камионът се друсаше по неравния път.

Двамата се умълчаха за известно време, сетне офицерът заговори тихо на английски:

— Шофьорът говори само амхарски. Искам да ви кажа, че навремето познавах баща ви, алто Земен. Добър човек беше. Съжалявам за това, което ви се случи тази вечер, но аз съм просто лейтенант и трябва да изпълнявам заповедите на началниците си.

— Разбирам, че нямате избор, лейтенанте. Не ви обвинявам в нищо.

— Името ми е Хамед. Ако мога, ще ви помогна с нещо. В памет на алто Земен.

— Благодаря ви, лейтенант Хамед. В момента от всичко на света най-много са ми нужни приятели.

Докато чакаха хаосът в гробницата да премине, въздухът да се изчисти от задушливия прах, а каменните блокове да се наместят и да престанат да падат, Никълъс се зае с лекарските си задължения и превърза раните, които Роян бе получила при бягането. Разрезът по слепоочието ѝ не беше дълбок, общо взето, драскотина. Нямаше нужда да се шие. Затова той дезинфекцира раната и я залепи с цитопласт. Повече беше пострадало рамото, поело удара на падналия отломък. За да намали големия отток, го намаза с крем против синини.

Неговите контузии не бяха удостоени с такова внимание. Само час след голямото срутване той бе готов отново да влезе в гробницата. Остави Роян и Сапъора да го чакат при кладенеца и се върна на площадката в края на стълбището. Носеше дълга бамбукова пръчка и ръчна лампа, свързана с електрогенератора.

През цялото време Никълъс отваряше очите си на четири и предпазливо опипваше с бамбука тавана на шахтата. Излизайки най-сетне на площадката, първото, което забеляза, бе, че тръстиковата врата към галерията е съборена и буквално смачкана от голям каменен блок. Кутиите за амуниции, включително осемте, в които бяха прибрали статуетките от олтарите, бяха разхвърляни на всички страни, някои се подаваха само наполовина от купищата прах и натрошени камъни. Първата му работа бе да издърпа на една страна пълните. Една по една ги отваряше и всеки път сърцето му радостно подскачаше, щом статуетката се окажеше невредима в дунапреновия си калъф. Беше истинско щастие, че нито една от скъпоценните находки не беше пострадала при срутването. След това се зае с изнасянето им, но пак предпочете да върши всичко сам и осем пъти измина разстоянието до моста и обратно. Оттам грижата за статуетките поемаше Сапъора.

Тръгна отново към гробницата и Роян настоя да го придружи. Той се опитваше надълго и нашироко да ѝ изброи опасностите и неприятностите, които можеха да ѝ се случат, но така и не успя да я разубеди. Когато обаче застана на площадката пред гробницата, тя сама трябваше да признае, че гледката надминаваше въображението ѝ.

— Всичко е унищожено — гледаше тя пред себе си и не искаше да повярва. — Такива прекрасни произведения на изкуството. Не мога да повярвам, че Таита го е сторил нарочно.

— Ами, получи се съвсем случайно, нали разбираш... — изглежда я с насмешка Никълъс. — Лично мен ако ме питаш, целта му е била да

ни прати възможно най-скоро по пътя със седемте пилоната във вечните ловни полета. И да му отдадем заслуженото: почти успя.

— Трудно ще разчистим цялата тази бъркотия.

— За какво, по дяволите, говориш? — погледна я той разтревожен. — Опазихме статуите невредими, трябва и на това да се радваме. Мисля, че е крайно време да приключим с експедицията и да бягаме, докато можем.

— Да бягаме? Точно сега? Луд ли си? — нахвърли се гневно върху него Роян. — Да не би да си изгубил ума след преживяния шок?

— Статуетките най-малкото ще покрият разходите ни — убеждаваше я той. — Не само това, но искрено се надявам да остане и по нещичко за нас самите. Дори няма нужда да се караме кой да вземе повече.

— Наистина ли си си наумил да си тръгваме точно когато сме на прага на голямото откритие? — от възмущение започна да вика.

— Но галерията е напълно разрушена... — опита се да представи по-убедителни доводи Никълъс, но тя тропна нервно с крак и повиши още повече тон.

— Галерията — да, но истинската гробница си стои още на мястото. По дяволите, Ники, Таита не би прибягвал до подобни крайни мерки, ако не доближавахме заветната цел. Тъкмо защото се плаши да не го настигнем, той посяга вече и към смъртоносните си стрели. Не можеш ли да разбереш какво точно се случи? Щом старият мошеник толкова се е уплашил, значи вече приближаваме голямата награда на състезанието.

— Роян, моля те, опитай се да разсъждаваш.

— Напротив, ти се опитай! — не щеше и да чуе тя. — Ще трябва да почнеш веднага с разчистването на галерията. Едно е сигурно: входът вече е отворен. Това, което трябва да сторим, е да разчистим камъните. Сигурна съм, че зад тази бъркотия, която Таита ни сервира, лесно ще открием входа към истинската гробница.

— Аз пък мисля, че от удара по главата ти няколко болтчета са паднали — вдигна отчаяно ръце той. — Но какво ще спечеля, ако продължа да споря с една смахната жена? Нека бъде както искаш: ще разчистим малко, колкото да се увериш, че говориш втели-некипели.

— Най-големият проблем си остава прахът — отбеляза Сапъора, когато му съобщиха крайното решение. — Само да се докоснем до купчините боклук и цялото подземие отново ще потъне в непрогледна мъгла. Вентилаторът ни е много слаб, за да се справи с подобна непосилна задача.

— Точно така — съгласи се веднага Никълъс. — Единственото решение е да наводним цялата галерия. Ще построим две вериги от работници. Едната ще пренася вода от кладенеца до гробницата, а другата ще изхвърля боклуците в обратна посока.

— И пак ще е нужен огромен труд — прехапа устна Сапъора и се замисли.

— Вече подписахме договора. Казахме, че работата е трудна. Не му е времето сега да увърташ.

Монасите, които продължаваха да се смятат участници в едно богоугодно дело, не се възпротивиха на новото желание на белия си благодетел. Докато си подхвърляха каменните отломъци или глинените делви с вода, пееха празнични песни и нито за миг не помисляха за почивка. Самият Никълъс ръководеше нещата в срутената галерия, а там му помагаха преданите Бикове и непоколебимият Хансит. Работата беше изморителна, досадна и опасна. Преди да бъде вдигнато някое парче мазилка от земята, непременно трябваше да го поръсят с вода, за да не се вдигне поредният облак прах. Скоро по цялото стълбище потекоха потоците кална вода, идващи откъм гробницата, и хората рискуваха да се подхлъзнат по гладките плочи на стълбите. Каменните блокове пък плашеха с нестабилността си и не беше изключено някой от тях да се стовари върху главите на намиращите се в галерията смелчаци.

Заради големия брой на работещите и относително малкия обем на галерията, свежият въздух изобщо не достигаше, а електрическият вентилатор не можеше да се пребори с огромните разстояния на подземната шахта. Хората работеха полуголи и потта се стичаше по гърбовете и вратовете им. Изкарваните от гробницата боклуци бяха хвърляни в подземния кладенец. Общото им количество изглеждаше астрономическо, но нивото на водата така и не се повдигна. Всичко, което попаднеше в бездънната паст на кладенеца, беше поглъщано незнайно къде.

Клаустрофобията почти веднага обзе Никълъс, а освен това многото потни мъже до такава степен повишиха влажността на въздуха в гробницата, че съвсем не можеше да се диша. Още с излизането на първата смяна и той се насочи към изхода на шахтата с надеждата да прекара поне няколко минути на открито. Дори и на дъното на мрачния и усвоен пролом се чувстваше като в рая след часовете, прекарани под земята. Пред дупката го чакаше Мек Нимур, който му помогна да се изкатери през яза и да стъпи на твърда земя встрани от вира.

— Никълъс! — черното му лице беше необичайно сериозно. — Тесай още ли не се е върнала от Дебра Мариям? Трябваше да е още вчера в лагера.

— Не съм я виждал, Мек. Мислех, че е с теб.

Мек поклати глава.

— Дойдох, колкото да се уверя за всеки случай да не е минала покрай съгледвачите ми, без да са я забелязали. Веднага ще пратя хора нагоре по пътеката да я търсят.

— Съжалявам, Мек. Не предполагах, че мога да я изложа на опасности, като я пратя на платото. — Започваше да се чувства виновен за създалото се положение.

— Ако аз бях сметнал, че поръчката ти може да се окаже рискована, просто нямаше да я пусна да върви — успокои го приятелят му. — Няма страшно, пратил съм няколко души да я търсят.

Така или иначе изчезването на Тесай се превърна в допълнителна грижа за англичанина. През няколкото дни, които последваха, мисълта за нея не го напускаше, още повече, че разчистването на голямата галерия продължаваше много повече, отколкото би му се искало.

Роян прекарваше не по-малко време от него в гробницата и в края на всеки ден двамата излизаха потни и кални като Биволите, които продължаваха да вършат черната работа. При всеки намерен фрагмент от разрушените стенописи, сърцето ѝ се свиваше от мъка и тя съжаляваше за унищоженото. Преди кладенецът да погълне поредното количество мазилка, Роян задължително преглеждаше отломъците. По-големите, най-вече онези, които бяха запазили непокътнато нечие изображение или характерен детайл, тя заделяше настрани с мисълта в краен случай да ги вземе със себе си. Така постъпи например с красивата глава на Изида, останала като по чудо

цяла-целеничка, а също и с цялото тяло на Тот, бога на писмеността, който бе останал невредим. Уви, по-голямата част от фреските бяха погубени веднъж завинаги и нямаше надежда някой ден да бъдат възстановени. Изживявайки го като лична трагедия, Роян отпращаше парчетата по дългия им път към недрата на земята.

В галерията човек постепенно губеше представа за времето и трудно можеше да се познае дали е ден или нощ. Всяка вечер работници и началници се изненадваха, когато при поредното си излизане от шахтата потънеха в мрак, а отвъд строгите контури на скалите им се усмихнеха звездите. Същото се получаваше и на сутринта — изгрялото слънце се нахвърляше отгоре им и ги заслепяваше с лъчите си. Всеки спеше и се хранеше според собствения си биологичен часовник, никой повече не се съобразяваше с часовете от денонощието.

Роян и Никълъс тъкмо бяха станали след кратък сън в сламените колиби и бързаха да стигнат другия край на шахтата, когато в далечината се разнесе радостен вик. В следващия миг от всички страни започнаха да ваят въпроси и догадки, а работниците в горния край на рампата подеха победоносните възгласи и ги предадоха назад по веригата.

— Хансит е намерил нещо — възкликна младата жена. — По дяволите, Ники, знаех, че трябва да продължим... — Тя хукна напред, а Никълъс я последва.

Излязоха на площадката пред гробницата и завариха цялата смяна скупчена на едно място. Полуголите, потни и изморени мъже бяха забравили за всички несгоди от последните дни и весело обсъждаха случилото се. Оказа се, че Хансит е успял да разчисти галерията чак до първия олтар, където бе стояла статуята на Озирис. Таванът се бе продънил на много места, над главите им зееха големи, четвъртити дупки, а каменните блокове стояха натрошени на парчета по ахатовия под. Някъде сред цялата камара смет Никълъс различи и останките от сложния механизъм, който Таита бе монтирал над залата, за да я разруши, щом бъде включен от нищо неподозиращия крадец. Основната част на механизма представляваше огромен каменен кръг, напомнящ на воденично колело и тежащ навярно няколко тона. Никълъс се спря пред него и внимателно го огледа.

— Като четеш „Речният бог“, оставаш с впечатлението, че Таита е изпитвал особено отношения към колелото — отбеляза той. — Все за колела говори — колела на колесници, колела за носене на вода, а сега се сблъскваме и с махалото, което е предизвикало голямото срутване. Дърпайки един по един лостовите по стените, просто сме освободили поддържащите го на едно място клинове. При движението си махалото е натиснало определени ключови камъни в тавана, които просто са се изхлузили от местата си и са паднали на земята.

И за да потвърди думите си, посочи към заприличалия на шахматна дъска таван.

— Хайде не сега, Ники! — прекъсна го нетърпеливата Роян. — После ще имаме време за лекциите ти. Хансит едва ли се е въодушевил толкова от каменното махало. Сигурна съм, че е намерил нещо друго. Хайде, идвай!

Запробиваха си път сред тълпата работници и след известно време се добраха до високата фигура на Хансит.

— Какво има? — опита се да надвика разшумялото се множество Никълъс. — Какво си открил, Хансит?

— Ето тук, ефенди — крещеше монахът. — Ела бързо да видиш!

Излязоха най-отпред и се спряха в самия край на разчистената площ.

— Там! — посочи гордо Хансит.

Никълъс се завря в опустялата ниша на светилището и приклекна, за да види по-добре. По напуканата каменна стена все още бяха останали няколко едри парчета мазилка. Хансит успя да улови един от каменните блокове в стената и да го издърпа. Сетне показва отворилата се дупка. Никълъс надникна в нея и пулсът му изведнъж се ускори. Зад галерията се отваряше свободно пространство. Дори от пръв поглед можеше да се увери, че зад олтара започва втори тунел, перпендикулярен на самата галерия. Входът му се криеше зад изрисуваното изображение на великия бог.

Той не откъсваше очи от дупката. Усети как Роян се хваща за него и се надвесва над рамото му.

— Ето, Ники, това е, което търсим. Входът към същинската гробница на Мамос. Галерията се оказва чисто и просто блъф. Искаше му се на Таита да ни прати за зелен хайвер, но ние все пак го разкрихме.

— Хансит! — Никълъс повече не можеше да сдържа чувствата си. — Доведи хора да разбият стената.

Биволите се бяха наредили да вадят камъните, а Никълъс и Роян не се отдалечаваха от тях. С очите си гледаха как скритата врата се оформя на фона на разнебитената ниша. Оказа се висок правоъгълник, със същите размери, с които беше рампата, тръгваща от кладенеца нагоре към първата площадка: три метра ширина, два — височина. И горният праг, и страничните краища бяха иззидани от правилни каменни блокове.

Когато Никълъс светна с лампата си в отвора, насреща му се показва началото на каменна стълба.

Отново вкараха прожектори в галерията и ги поставиха пред входа на новия тунел. Той сложи крака си на първото стъпало и незабавно до него застана и Роян.

— Идвам с теб — заяви тя.

— Нищо чудно да срещнем и други капани — предупреди я той. — Сигурно още зад първия завой Таита ни дебне с поредната си кървава шегичка.

— Не се опитвай да хитруваш, господинчо. Номерът ти няма да мине. Щеш не щеш, идвам с теб.

Започнаха да изкачват стръмната стълба, като на всяко стъпало се спираха да огледат стените и пътя пред тях. Двадесет стъпала нагоре и се озоваха на нова площадка. Вляво и вдясно имаше врати, но стълбата продължаваше право напред, сякаш не се интересувахе от тях.

— Сега накъде? — попита Никълъс.

— Продължавай напред — показва Роян стъпалата нагоре. — Със страничните галерии ще се занимаваме по-късно.

Все тъй предпазливо продължиха изкачването. След още двадесет стъпала се оказаха на площадка, абсолютно същата като предишната. Пак от двете страни се отваряха врати, а стълбата следваше напред.

— Напред — рече Роян, преди да ѝ е задал същия въпрос.

След поредните двадесет стъпала ги чакаше и поредната площадка с поредните две врати.

— Струва ми се напълно безсмислено да продължаваме — понечи да протестира Никълъс, но тя го потупа по рамото и посочи с

глава стълбата насреща.

— Напротив, трябва да се качим до самия край.

И така, без повече дори да продумат, изкачваха стъпало по стъпало и на равни промеждутъци се сблъскваха с все същите равни площадки и все същите две врати вляво и вдясно.

— Най-сетне! — възкликна облекчено Никълъс, когато застанаха в края на дългото стълбище. Вляво и вдясно ги чакаха познатите две врати, но отпред се виждаше гола стена. — Дотук сме.

— Колко площадки изминахме? Колко бяха с първата?

— Осем — отговори той. Беше ги броил.

— Точно така, осем — съгласи се Роян. — Числото да ти говори нещо?

Той се обърна към нея и изпитателно я изгледа на светлината на лампата.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че олтарите в галерията бяха осем, че площадките на стълбището са осем и че дъската за бао се разделя на шестдесет и четири чашки.

Двамата млъкнаха и колебливо се заозъртаха.

— Добре — призна се за победен Никълъс. — Като си толкова умна, кажи накъде да вървим сега?

— А-ла-ба-ла-ни-ца, тур-ска па-ни-ца — преброи на глас приятелката му. — Да опитаме вдясно.

Минаха няколко метра и се оказаха на поредния Т-образен кръстопът. Вляво и вдясно стояха отворени врати, насреща — гола стена.

— Да опитаме отново вдясно — предложи Роян и продължиха нататък. Когато обаче излязоха на поредното кръстовище, Никълъс решително се спря.

— Започваш ли да разбираш в какво сме попаднали? — попита той и се опита да изглежда страшен. — В поредната клопка на Таита. Намираме се в лабиринт. Ако не беше кабелът на лампата, отдавна да сме се изгубили.

Тя изгледа с мрачно изражение тунела, от който идваха, и хвърли по един поглед на двете врати встрани.

— Когато Таита е строил това чудо, не е подозирал, че някой ден ще настъпи ерата на електричеството. Очаквал е крадецът, проникнал

в гробницата, да разполага със същите подръчни средства като него. Представи си да се бяхме озовали на това или на което и да е друго място в лабиринта без електрическият кабел, който да ни упътва — говореше тихо Никълъс. — Представи си да носехме само маслена лампа, как в нея маслото свършва и се оказваме всред непрогледна тъмнина?

Роян потрепери от страх и инстинктивно се хвана за ръката му.

— Не ме плаши! — прошепна тя, сякаш някой ги подслушваше.

— Играта започна да загрубява — отсъди Никълъс. — Бях започнал да изпитвам топли чувства към стария мошеник, но напоследък си променям мнението за него.

Тя отново потрепери и го подкани:

— Да се връщаме. Не трябваше да се втурваме така неподготвени. Трябва да се върнем и да обмислим нещата. Освен това имам усещането, че ни дебне опасност... Опасност реална, не просто да се изгубим в лабиринта. Нещо като това, което ни се случи в галерията.

Хванаха края на електрическия кабел, провлачил се по пода на коридорите, и започнаха да се връщат по следите си. По колкото повече стъпала слизаха, толкова повече им идеше да хукнат към спасителния изход от лабиринта. Нито за миг не пускаха ръцете си. И на двамата им се струваше как нечие злокобно присъствие изпълва мрака зад тях, как ги следва при всяка крачка и дебне мига, в който да ги смаже под силата на свършения си разум.

Военният камион, в който бяха качили арестуваната Тесай, излезе от селото и пое по пътя, следващ течението на река Дандера. Пътят водеше до началото на стръмната планинска пътека към бреговете на Абай.

— Щабът на главнокомандващия не се намира в тази посока — отбеляза Тесай и лейтенант Хамед се размърда неспокойно на седалката до нея.

— Полковник Ного не се намира в постоянната си квартира. Имам заповед да ви отведе на друго място.

— Там, накъдето сме тръгнали, има само едно възможно място. Базовият лагер на чуждестранната проучвателна компания „Пегас“.

— Полковник Ного е свикнал да използва лагера на „Пегас“ при действията си срещу шуфтите в долината — сякаш започваше да се оправдава офицерът. — Имам заповед да ви отведа именно там.

Нататък, през цялото мъчително пътуване по изровения път, никой не проговори. Беше почти пладне, когато излязоха на края на платото и завиха в отклонението, водещо към лагера на „Пегас“. Щом видяха Хамед на предната седалка, пазачите в маскировъчни униформи вдигнаха ръце за поздрав и пуснаха камиона в базата. Шофьорът зави и паркира пред едно от продълговатите бунгала близо до входа.

— Изчакайте тук, ако обичате — обърна се учтиво към арестантката Хамед и слезе от камиона. Изгуби се във вътрешността на бунгалото, но се забави само няколко минути. — Ако обичате, последвайте ме, войзеро Тесай.

По всичко личеше, че се чувства неловко и докато ѝ помагаше да слезе от камиона, нито веднъж не я погледна. Заведе я до входа на бунгалото и се отдръпна встрани, за да ѝ направи път.

Тесай огледа просторната стая, която бе почти празна. Реши, че се намира в централната администрация на компанията. В средата на помещението имаше дълга маса за събрания, край стените — две бюра и шкафове за документация. Самите стени бяха почти голи: единствено карта на областта и няколко технически схеми разнообразяваха интериора. До масата стояха двама мъже, които тя веднага разпозна.

Пръв я удостои с вниманието си полковник Ного. Зад тънките, метални рамки на очилата му очите му изглеждаха изключително студени. Както винаги униформата му стоеше безупречно на тънкото му тяло; за разлика от друг път обаче беше гологлав. Кафявата му барета лежеше на масата пред него. До полковника на стола си се беше облегал Джейк Хелм с ръце, скръстени пред гърдите. От пръв поглед, и най-вече заради късо подстриганата му коса, човек можеше да го вземе за младо момче, но когато се взря по-отблизо в тексасеца, Тесай забеляза колко бледа е кожата на лицето му и как в ъгълчетата на очите му са се образували първите старчески бръчки. Хелм беше облечен в риза без яка и в дънки, които от честото пране бяха станали почти бели. Сребърната катарам на колана му беше украсена с изображение на глава на мустанг. Ръкавите на памучната му риза бяха навити над

лактите и изпъкналите му бицепси се открояваха. Американецът дъвчеше изгасналия фас от евтина холандска пура в устата си и от миризмата на силен тютюн дъхът му ставаше още по-неприятен и предизвикателен.

— Много добре, лейтенант — похвали Ного подчинения си на амхарски. — Почакайте отзад. Ще ви повикам, когато имам нужда от вас.

Хамед излезе пред бунгалото, а Тесай попита:

— По какви причини съм арестувана, полковник Ного?

Двамата мъже насреща ѝ не благоволиха да ѝ отговорят. И единият, и другият я пронизваха с безизразните си погледи, сякаш беше станала прозрачна.

— Искам да знам причината за това с нищо незаслужено отношение към личността ми — продължаваше арестантката.

— Взела си участие в действията на банда известни терористи — отвърна ѝ невъзмутимо полковникът. — Според собствения ти дял в техните акции ти самата си се превърнала в шуфта.

— Това не е истина.

— Освен това сте нарушили правата на компанията ни, разполагаща с пълна концесия върху природните богатства на долината — намеси се Хелм. — Заедно със своите съучастници си организира проучвателни действия в район, принадлежащ по закон единствено на компанията „Пегас“.

— Никакви проучвателни действия не сме вършили и никакви полезни изкопаеми не сме търсили — възрази смаяната Тесай.

— Напротив, напротив, до ушите ни стига съвсем различна информация. Имаме доказателства, че сте издигнали бент на река Дандера...

— Това няма нищо общо с мен.

— Но иначе не отричаш, че бент съществува?

— Това няма нищо общо с мен — повтори тя. — Аз не членувам в никаква терористична група и не съм взимала участие в никакви „проучвателни“ операции.

Не казаха нищо. Ного си записваше нещо в тефтера пред себе си, а Хелм стана от стола си и отиде до прозореца вдясно от Тесай. Настана тягостно мълчание, което се проточи, докато Тесай не реши, че повече не издържа. Добре разбираше, че искат да я сломят с

желязното си търпение, но гробната тишина в помещението я влудяваше.

— Прекарах по-голямата част от нощта в движение, в друсач се армейски камион — рече най-накрая. — Чувствам се силно изморена и трябва да отида до тоалетната.

— Ако нуждите ти са толкова належащи, можеш да ги задоволиш на място. Нито господин Хелм, нито аз имаме нещо против — предложи ѝ Ного с престорено лигав глас, но дори не вдигна поглед от тефтера си.

Тесай погледна през рамо към вратата, но Хелм бързо отиде до нея, завъртя ключа и го пхна в джоба си. Каза си, че в никакъв случай не бива да проявява слабост пред двамата. Беше капнала от умора, пикочният ѝ мехур рискуваше да се пръсне, а сърцето ѝ се свиваше от страх, но все пак успя да си придаде самоуверен вид и съвсем непринудено да застане до близкия стол. Издърпа го и седна. Ного я изгледа и се навъси в недоумение. Не бе очаквал думите му да бъдат изтълкувани по този начин.

— Ти познаваш разбойника Мек Нимур — обвини я изведнъж той.

— Не — отвърна му хладно Тесай. — Познавам патриота и бореца за демокрация Мек Нимур. Той не е никакъв разбойник.

— Ти си негова наложница, неговата курвичка, естествено, че така ще говориш.

Тя отмести поглед встрани, сякаш се гнусеше от събеседника ѝ, но полковникът се разкреця:

— Къде се крие Мек Нимур? Колко души води със себе си?

Предизвикателното ѝ поведение го вбесяваше.

Тесай се престори, че не е чула въпроса и той я заплаши:

— Ако не пожелаеш доброволно да ни сътрудничиш в разпита, ще трябва да предприема по-решителни мерки. Така или иначе, ще те накарам да ми отговориш.

Вместо отговор Тесай се обърна със стола си на другата страна и погледна през прозореца. Отново настъпи мълчание. Джейк Хелм прекоси помещението и зад гърба на полковника се изгуби в съседната стая на бунгалото. Стените бяха съвсем тънки и Тесай чу как оттатък тихо се обсъжда нещо. Езикът, който използваша, ѝ бе непознат. Във всеки случай не беше нито английски, нито амхарски. Тесай си каза, че

Хелм е отишъл да получи инструкции от някакъв свой началник, който държи тя изобщо да не разпознае самоличността му.

След няколко минути Хелм се появи отново на вратата и я затвори след себе си, без да я заключва. Кимна на Ного, който веднага скочи от стола си. Двамата заобиколиха масата и застанаха пред арестантката.

— Мисля, че ще е по-добре и за двете страни, ако свършим побързо с работата — предложи едва ли не любезно Хелм. — Тогава ти ще отидеш да се изкъпеш, а аз ще си изям закуската.

Тесай предизвикателно го стрелна с поглед. Така и не му отговори нищо.

— Полковник Ного се опита да подходи разумно и почтено с теб. Положението му на държавен служител все пак го ограничава с известни рамки на поведение. За щастие обаче такива не съществуват за мен. И аз смятам да ти задам същите въпроси, които чу преди малко, но този път съм сигурен, че ще ми отговориш.

Извади изгасналия фас от устата си и го изгледа подозрително. Накрая недоволно го захвърли в ъгъла на стаята и бръкна за табакерата в джоба си. Отвори я и си избра втора пура, дълга и тъмнокафява. Грижливо я запали, без да маха кибритената клечка, преди огънят да е обхванал от всички страни равномерно края ѝ. Едва след като с няколко дърпания я разпали, както беше свикнал, и избълва от устата си гъст облак дим, Хелм благоволит да изгаси клечката и да попита:

— Къде се намира Мек Нимур?

Тесай вдигна рамене и се обърна на другата страна. Погледът ѝ се зарея из пейзажа вън от лагера.

Изведнъж, без дори Ного да предусети намеренията му, Хелм с все сила я зашлеви през лицето. Ударът беше особено силен и главата на Тесай се килна на една страна. Преди дори да се е свестила от шока, Хелм замахна отново, този път в другата посока, и я удари с кокалчетата си в зъбите. Тя се залюля в обратната посока и полетя от стола си на земята.

Ного се надвеси над нея и изви ръцете ѝ зад гърба, след което я вдигна обратно на стола. Толкова здраво я държеше, че Тесай имаше чувството как само от хватката му кожата на китката ѝ ще посинее.

— Повече време за губене нямам — съобщи ѝ все тъй невъзмутимо Хелм и извади пурата от устата си да провери добре ли

гори краят ѝ. — Да започнем отначало. Къде е Мек Нимур?

От двата жестоки шамара Тесай имаше чувството, че лявото ѝ тъпанче се е спукало. Главата ѝ кънтеше като камбана и мислите ѝ се разбягваха на всички страни. Зъбите ѝ се бяха впили дълбоко в едната ѝ буза и сега устата ѝ се пълнеше бавно с кръв.

— Къде е Мек Нимур? — попита я за сетен път и доближи лице до нейното. — Защо сте построили с приятелите ти бента на Дандера?

Тесай събра колкото слюнка и кръв имаше в устата си и шумно му се изплю върху лицето му.

Тексасецът се дръпна рязко назад и с длан избърса гнусотията от лицето си.

— Дръж я здраво! — нареди на Ного и я дръпна за дрехата. С едно-единствено движение я раздра чак до пояса и полковникът се изкикоти, когато се наведе над рамото ѝ, за да погледне хубави ли са ѝ гърдите. Още веднъж се изхили, когато Хелм хвана едната и силно стисна моравочервеното ѝ, напомнящо на черница зърно между пръстите си. Продължи да я стиска така, докато ноктите му не пробиха нежната кожа и по палеца му не потече червена капчица кръв. След това с другата си ръка пхна пурата в устата си и дръпна няколко пъти, за да се нагорещи запаленият ѝ край.

— Къде е Мек Нимур? — попита Хелм, и насочи горящия фас към гърдата ѝ. — Какво търсят в леглото на Дандера?

Тесай подскочи от ужас, когато мъчителят ѝ доближи пурата до нея, и отчаяно се опита да се отмести назад, но Ного я държеше все тъй здраво и не ѝ позволи. Горещият въглен се долепи до върха на зърното ѝ и тя нададе остър писък. Скоро нежната ѝ кожа започна да пуши.

— *Зима.* — Прочете Роян началото на последната част от надписа. Беше разгънала увеличената снимка на стелата в гробницата на Танус и сега я изучаваше на светлината на прожектора. — В тази част се намират онези наглед безсмислени изброявания, които според мен съответстват на чашките в дъската за бао. Не мога да ги разбера всички, но на принципа на елиминирането стигам до извода, че най-предният знак сочи една от четирите страни на дъската — или както самият Таита ги нарича, четирите крепости.

За да покаже какво има предвид, тя прокара пръст по записките си в тетрадката.

— Погледни тук. Седналият бабуин обозначава северния замък, пчелата е южният, птицата — западният, а скорпионът — източният. — Всички изброени символи се повтаряха многократно на снимката, свалена от стелата. — Вторият и третият знак са числа и най-вероятно се отнасят до реда и определената чашка. С тях можем да следваме ходовете с въобразяемите червени камъни на Таита. Червените са най-силни в играта.

— Ами какво ще кажеш за стиховете между различните поредици числа? — попита Никълъс. — Ето например за този тук, споменаващ северния вятър и бурята?

— По този въпрос не съм съвсем сигурна. Доколкото познавам Таита, може да ги е използвал само за заблуда и отвличане на вниманието. Вече се убедихме, че не е той човекът, дето ще остави противниците си лесно да го задминат. Не е изключено и да притежават някакъв смисъл, но ще го проумеем едва когато започнем да придвижваме камъните по дъската.

Никълъс огледа изписаните от ръката ѝ цифри и се усмихна печално.

— Помисли само колко минимални шансове е оставил Таита на въобразяемите си съперници. Вероятността човек да проумее всички упътвания, които древният строител му е оставил, практически е незначителна. Най-малкото търсачът трябва от самото начало да разполага едновременно с текста на седмия свитък и с надписа от гробницата. Само с едното или с другото просто няма шанс да проникне в гробницата.

Роян се засмя с пълно гърло, особено доволна от току-що казаното.

— Така е, мислил си е, че тайната му ще остане завинаги неразгадана. Но скоро ще се убедим дали наистина е така, майстор Таита! Ще се разбере дали си наистина толкова умен, за колкото се мислиш.

Но изражението ѝ отново стана сериозно и тя вдигна глава по посока на каменното стълбище за лабиринта.

— От самото начало — напомни ѝ Никълъс. — Великият бог прави първия ход. Това е, което знаем от Таита. Ако тръгнем от олтара

на Озирис, ако застанем в самото начало на стълбата, може би ще успеем да се ориентираме във въображаемата дъска на играта.

— И на мен ми хрумна същото — съгласи се Роян. — Нека приемем, че това е северният замък. Започваме да разиграваме протокола на четирите бика оттук.

Работата вървеше бавно и изтощително. Да се открие пътят в лабиринта от стълби и коридори, които някогашният роб бе изградил в скалата, означаваше всъщност да се проникне в самото му съзнание и да се опитат да разсъждават, както той би разсъждавал. При второто си влизане в лабиринта и двамата се бяха приготвили както трябва. Никълъс бе напълнил джобовете си с парчета изсъхнала речна глина, с които драскаше като ученик по черната дъска и отбелязваше на всяко разклонение откъде е дошъл, накъде продължава и на кой знак от изброените върху стелата би трябвало да съответства мястото. Най-накрая Роян се опитваше да нанесе всяка нова клетка от триизмерния лабиринт в схемата, която усърдно чертаеше в тетрадката си.

С облекчение установиха, че хипотезата им за олтара на Озирис, който трябваше да се намира в северния замък, изглежда правилна. Това поне им спестяваше усилията да почват всичко отначало. Двата щастливо въздъхнаха и си рекоха, че нататък им трябва просто да следват написаните от Таита ходове и да чакат ендшпила на започнатата партия. Скоро обаче надеждите им изтляха напълно, когато установиха, че за разлика от тях, той не разсъждава в две измерения като на обикновено бао, а в три. При всяко изчисление трябваше да се взема предвид и височината.

Голямото стълбище, започващо от олтара на Озирис, не беше единствената връзка между различните нива. Всеки един от страничните коридори следваше определен ъгъл нагоре или надолу и още при първата си обиколка, след като старателно проследяваха предварително набелязания маршрут и сменяха посока след посока, търсачите изведнъж се озоваха отново на централното стълбище, само че една площадка по-нагоре.

Двата застинаха като статуи на площадката и се гледаха в недоумение.

Роян първа проговори:

— Нито за миг не съм усетила да се изкачваме нагоре — прошепна, сякаш все още не вярваше на откритието си. — Излиза, че

цялата система е много по-сложна, отколкото си представях в началото.

— Навярно лабиринтът е построен по модел, подобен на този на въглеродородните атоми — отбеляза Никълъс, не по-малко смаян от нея. — Осемте нива са свързани по хиляди възможни начини. Да си призная, самата идея ми се струва ужасяваща.

— Сега започвам да проумявам за какво служат допълнителните символи — всеки от тях посочва вертикалното ниво на полето. Излиза, че трябва да преработим отново цялата си схема.

— Триизмерно бао, чиито правила никой не знае. Имаме ли изобщо шанс да спечелим? — поклати тъжно глава той. — Трябва ни компютър. Таита неслучайно толкова често изтъква способностите си. Старият мръсник трябва да се е родил феноменален математик. — Вдигна лампата високо и освети тунела, откъдето бяха дошли. — Дори като знаем, че има наклон, пак не можем да го видим. И като си помисля, че архитектът на това чудо не е познавал барометъра и сметачната линейка... Само лабиринтът заслужава да бъде сочен за модел на гениално архитектурно постижение.

— Когато му дойде времето, позволявам ти да организираш и клуб на почитателите на Таита — прекъсна го Роян, — но сега трябва да бързаме. Трябва да повторим всичките си изчисления отново.

— Ще отида да донеса масата тук, заедно с осветление — предложи изведнъж Никълъс. — Намираме се на една от двете централни площадки в целия лабиринт. Ще ни е по-лесно оттук да си представяме общото пространство. И без това вече нищо не разбирам.

Единственият шум, който се носеше в стаята, бе тихото хълцане на жената, свила се на топка в локвата на собствената си кръв и урина.

Тума Ного беше седнал пред дългата маса и палеше цигара. Пръстите му леко трепереха, а по потното му лице човек би помислил, че му е зле. Той беше стар воин, бе преживял дългогодишния терор на президента Менгисту. Мислеше се за корав човек и със сигурност беше свикнал да гледа насилия и жестокости. И все пак това, на което току-що бе станал свидетел, бе покъртило душата му. Сега разбираше защо Фон Шилер има такова сляпо доверие на Джейк Хелм. Тексасецът трудно можеше да се нарече човешко същество.

Самият Джейк Хелм стоеше в другия край на помещението и миеше ръцете си в малкия леген. Най-накрая се избърса и използва кърпата да заличи донякъде петната мръсотия по дрехите си. Щом свърши, се обърна към Тесай и се надвеси изпитателно над нея.

— Не мисля, че можем да научим нещо повече — рече спокойно. — Смятам, че каквото знаеше, ни го каза.

Ного погледна към жената и очите му за сетен се спряха върху моравосинкавите петна — белези, които пурата бе оставила по гърдите и бузите ѝ. Все едно я бе нападнала смъртоносна болест и кожата ѝ бе започнала да се разпада в болезнени рани. Очите на негърката бяха затворени, но нещо пак им липсваше — миглите. По време на разпита тя се бе държала твърдо и достойно. Едва когато Хелм бе докоснал и клепачите ѝ с горящата си пура, не издържа и капитулира. Без повече дори да ѝ повтарят въпросите, Тесай бе казала всичко, което знае за другарите си.

На Ного и така му идеше да повърне, но благодареше на Бога, че жената бе проговорила, преди тексасецът да е изпълнил докрай заканата си. Иначе трябваше да държи очите ѝ насилва разтворени, а изродът насреща му щеше да гаси гнусния си фас в сълзите ѝ.

— Не я изпускай от поглед! — заръча му за всеки случай Хелм. — Тя е жилаво животно, човек не бива да я подценява току-тъй.

Заобиколи полковника и отново се запъти към съседното помещение. Като че ли без да иска, остави вратата отворена, но двамата с началника си говореха на немски, Ного не можеше да разбере какво си казват. Единственото, което му беше ясно, бе, че дори жестокият Фон Шилер бе предпочел да не присъства лично на разпита. Изглежда познаваше методите на тексасеца.

След малко Хелм се показва отново и кимна на Ного.

— Чудесно, приключихме. Знаеш как да постъпиш.

Ного скочи от стола си и с нервен жест постави ръка върху кобура си.

— Тук ли? — попита той. — Веднага?

— Не бъди глупак — тросна му се Хелм. — Изведи я някъде надалеч. Колкото по-далеч, толкова по-добре. Изпрати и човек да изчисти тая свинщина тук.

Обърна се и се скри отново в задното помещение.

Ного успя да се успокои и се отправи с решителни крачки към вратата на бунгалото. Заобиколи отдалеч легналата на пода Тесай, сякаш се страхуваше да не изцапа платнените си ботуши.

— Лейтенант Хамед! — извика подчинения си от двора.

Двамата помогнаха на Тесай да се изправи на крака и без да продумат, сякаш обзети от някакво страхопочитание, навлякоха раздраната шама върху голите ѝ рамене. Хамед се стараяше да не гледа към осакатените прелести на жената и да не докосва разранената ѝ кожа. Загърна я колкото можа с вълнената дреха, и я поведе към вратата. В един момент Тесай се олюля безпомощно и щеше да падне, ако офицерът не я бе подхванал навреме за лакътя. Насочиха се към чакащия камион и я подкрепяха по стъпалата на кабината. Тя приличаше много повече на старица, отколкото на млада жена в разцвета на силите си. Отпусна се без дъх на седалката и скри в шепи обезобразеното си лице.

Ного даде знак на лейтенанта и го дръпна настрана. Говореше му тихо, за да не го подслушват, но нескритият ужас, който се изписа по лицето на Хамед, ясно издаваше смисъла на получената заповед. Понечи дори да възрази, но полковникът гневно го стрелна с поглед и той прехапа устна, без повече да каже нищо.

— И помни! — повтаряше Ного. — Далеч, от което и да е село. Да няма никакви свидетели. Щом свършиш, веднага да се явиш и да доложиш.

Хамед застана мирно и отдаде чест, обърна се кръгом и забърза към камиона. Щом влезе в кабината до Тесай, даде кратки нареждания на шофьора и машината напусна сред облаци прах лагера.

Тесай беше съсипана от умора, а болките по цялото ѝ тяло до такава степен ѝ пречеха да мисли, че дори нямаше представа кое време

на деня е. Клатушката се полузаспала на седалката си и всеки момент можеше да изпадне в пълно безсъзнание. Когато камионът се удари в някакво особено високо препятствие по пътя, главата ѝ подскочи като топка и безпомощно увисна над едното ѝ рамо. Лицето ѝ беше толкова подутото, че ѝ трябваша усилия да разтвори обгорелите си клепачи. В първия миг, когато все пак се осмели да го стори, сърцето ѝ застина от ужас. Уплаши се да не е ослепяла. Едва след малко си даде сметка, че слънцето е залязло и камионът кара в пълен мрак. Излизаше, че двамата с Хелм са прекарвали целия ден в „приятни“ разговори.

В колкото и окаяно състояние да се намираше, все пак благодареше на Бога, че обгорелите ѝ клепачи бяха запазили очите ѝ непокътнати. Достатъчно щастие ѝ се струваше, дето може да вижда. И за да се увери, че наистина не е изгубила зрението си, впери поглед пред себе си и с интерес започна да следи всеки детайл от нощния пейзаж, който фаровете осветяваха.

— Къде ме водите? — попита тя едва-едва. — Това не е пътят за селото.

Лейтенант Хамед се беше свил на седалката и не отговори. Тесай се примири с мълчанието му и се отдаде на обърканите си мисли. Болката и изтощението скоро я пренесоха в дълбока дрямка.

По едно време камионът рязко се закова на място, пътниците залитнаха напред, а шофьорът изгаси двигателя. Тесай усети само как нечии тежки ръце я грабват за раменете и я влачат навън. Смъкнаха я в полусъзнание на земята и я извадиха на светлината на фаровете. Някой изви ръцете ѝ зад гърба и ги върза с дебел кожен каиш.

— Боли — проплака тя. — Ще ми останат рани.

Колкото смелост и твърдост беше притежавала, разпитът в базата ѝ ги бе отнел. Чувстваше се като бито куче, което дори няма сили да оближе раните си.

Един от войниците я грабна за вързаните китки и грубо я поведе в тъмното. Двама други го последваха, хванали лопати. На светлината на луната, която огряваше слабо евкалиптовата горичка, Тесай успя що-годе да се ориентира. Пресметна бегло, че са я отвели на стотина метра встрани от пътя. Блъснаха я до едно от дърветата и тя се облегна на ствола му. Мъжът, който ѝ беше вързал ръцете, сега се надвеси и насочи дулото на автомата си към нея, а в свободната си ръка държеше запалена цигара. Останалите оставиха оръжията си на една страна и се

захванаха да копаят. Изглежда, че арестантката не ги интересувахе, защото докато прехвърляха пръстта зад гърбовете си, тихо обсъждаха резултатите от квалификациите за африканското първенство по футбол. Първенството щеше да се играе в Замбия и етиопският отбор все още имаше шансове да се класира.

Трябваше да мине доста време, за да се сети омаломощената от изтезанията Тесай, че двамата футболни запалнянковци копаят гроба ѝ. Разбитата ѝ уста изведнъж пресъхна и тя отчаяно се огледа за лейтенант Хамед. Но той бе предпочел да остане в камиона.

— Моля ви — прошепна тя на пазача си, но преди да е продължила, той я ритна с все сила в корема.

— Долу! — извика ѝ войникът, сякаш имаше пред себе си лаещо куче. Подобно обръщение етиопците използваша само по адрес на голтаците от предградията. Тесай се сви на земята и си каза, че с хора като тези молбите няма да помогнат. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири със своята безпомощност и да чака в мрака неизбежния си край.

Когато след известно време отново отвори подутите си клепачи, лунната светлина ѝ стигаше да разбере, че гробът е почти готов. Толкова дълбоко бяха влезли двамата войници, че главите им се криеха зад купчината изровена пръст. От дъното на дупката се показваха само двете лопати, които неуморно изнасяха влажната земя навън. Пазачът ѝ направи няколко крачки и застана над гроба. Огледа го и тихо измърмори:

— Добре, мисля, че е напълно достатъчно. Извикайте лейтенанта.

Двамата войници изпълзяха послушно от дупката, прибраха автоматите си и с лопати на рамо гордо се изгубиха в мрака отвъд горичката. Така и не спряха да си приказват за футбол до момента, в който стигнаха камиона. Тесай остана сама с пазача си.

Жената трепереше колкото от страх, толкова и от студ, а войникът клекна върху купчината изровена пръст и невъзмутимо продължи да пуши. Тесай си помисли, че ако успее да се вдигне бързо на крака, би могла с един ритник да го прати на дъното на гроба и да избяга между дърветата. Но когато се опита да стане, усети, че силите са я напуснали. Ръцете ѝ бяха отекли от каишите, а краката ѝ едва я държаха. Направи все пак усилие да се изправи, но тъкмо в този

момент се разнесоха тежките стъпки на дебелия лейтенант, който бързаше към нея. Тя примирено се отпусна по гръб и зачака.

Хамед носеше електрическо фенерче. Застана на ръба на гроба и освети дъното му.

— Добре — рече той на висок глас. — Достатъчно е дълбок. — Изключи фенера и нареди на пазача: — Казаха да няма свидетели. Бягай в камиона и чакай да ви повикам отново. Щом чуете изстрелите, ще дойдеш с останалите да заровите дупката.

Без да каже нищо, пазачът метна пушката си на рамо и изчезна сред дърветата. Хамед изчака стъпките му да заглъхнат, надвеси се над Тесай и я изправи на крака. Избути я до самия ръб на гроба и започна да я разсъблича. Тя се опита да избяга, но ръцете ѝ бяха вързани и не можа дори да помръдне.

— Трябва ми шамата ви — обясни ѝ тихо Хамед в ухото.

Свали вълнения шал от раменете ѝ и се наведе над гроба. В следващия миг скочи в дупката и започна трескаво да рови земята.

От дъното на гроба се дочу отново благият му глас:

— Трябва все пак да видят нещо, приличащо на човешки труп...

Изкатери се на повърхността и тежко си пое дъх. След това застана зад гръба ѝ и Тесай усети хладното острие на ножа му да гали китките ѝ. С един замах Хамед разреза кожения каиш. Той се свлече тихо на земята, а самата Тесай едва не извика от болка, когато по отмалелите ѝ ръце потече кръвта ѝ.

— Какво правите? — сякаш не проумяваше тя. Погледна в гроба и видя, че той е напълнил бялата ѝ шама с пръст, за да прилича на човешко тяло. — Да не би...

— Моля ви, не говорете — прекъсна я лейтенантът, говорейки все тъй тихо и наглед спокойно. Прегърна я през рамо и я отведе между дърветата. — Легнете тук — накара я да се просне на земята с глава полузаровена в пръстта и я покри с шума и счупени клонки. — Стойте тук! Не се опитвайте да бягате. Да не сте мръднали или гъкнали, преди камионът да е потеглил.

Освети с фенера си купчината пръст и сухи листа, за да се увери, че Тесай се е скрила добре, и забърза към гроба. Още в движение разкопча кобура си и гръмна. Из нощта се разнесоха два последователни изстрела — толкова силни и изненадващи, че жената подскочи от уплаха и зъбите ѝ затракаха.

Веднага след това Хамед извика в тъмното:

— Хайде, идвайте по-бързо. Няма какво повече да си губим времето.

Войниците дотичаха и започнаха да прехвърлят отново пръстта в зейналата дупка. От мястото си Тесай добре ги чуваше как работят с лопатите.

— Не виждам добре, лейтенант — оплака се един от войниците.
— Къде е фенерът ви?

— Не ти трябва светлина, за да запълниш една дупка — сгълча го Хамед. — Продължавайте да работите! Като свършите, отпчете добре мястото. Не искам някой случаен селянин да се спъне точно тук.

През цялото време Тесай се опитваше да не диша и ако може да успокои треперещото си като листо тяло. Най-накрая лопатите замлъкнаха и Хамед отново огласи горичката:

— Достатъчно. Огледайте се да не забравите нещо. Бързо в камиона!

Лека-полека стъпките им се отдалечиха по посока на пътя. Някъде в тъмното шофьорът включи двигателя и даде газ. Камионът избръмча, фаровете му осветиха горичката, с няколко маневри обърна и пое в посоката, откъдето бяха дошли.

Минаха минути, откакто шумът на мотора бе заглъхнал в далечината, но Тесай продължаваше да лежи по очи в мрака. Стоеше скрита в шумата, трепереше от студ, а сълзите на болка и облекчение едновременно се стичаха по лицето ѝ. Най-сетне посегна да разчисти листата над себе си и с усилия допълзя до близкото дърво. Хвана се с две ръце за стъблото му, за да се изправи, и застана на едно място, олюлявайки се от крак на крак.

Едва сега ѝ мина през ума, че е виновна.

„Предадох Мек — сети се тя и само от тази мисъл отново ѝ прилоша. — Казах всичко на враговете му. Трябва да го предупредя. Трябва да се върна възможно най-скоро в лагера и да го предупредя.“

С усилие се отдели от дървото и се заклатушка през гората по посока на пустия път.

Единственият начин да проверят дали са разбрали правилно кодовете на Таита, бе да разиграят споменатите ходове. Проследиха

внимателно очертания от движението на камъните маршрут, прехвърляха се от „поле“ на „поле“ и старателно отбелязваха всяко свое движение по стените.

На четвъртата стена от стелата бяха изброени общо осемнадесет хода. Според първоначалното тълкувание на Роян обаче успяха да напреднат само до дванадесетото поле, където се оказаха в задънена улица. Трябваше безславно да се върнат отначало.

— Да му се не види! — ритна Никълъс стената пред себе си. След като това не й подейства ни най-малко, я замери с парчето бяла глина, което държеше в ръката си. — Иде ми да го пипна аз тоя дявол за гушата. Ще има да се радва, дето са го кастрирали предварително.

— Съжалявам. — Роян отмести косата от очите си. — Мислех, че съм познала. Сигурно съм объркала числата във втората колона. Може би трябва да ги обърнем наопаки.

— Което означава, че почваме отначало — изръмжа той.

— Точно така, от самото начало.

— Как ли ще разберем, ако най-накрая познаем правилния отговор?

— Ако, следвайки изброените ходове, успеем да постигнем печелившата комбинация — не знам как се нарича еквивалентът на мата в играта на бао. Трябва да го сторим точно на осемнадесетия ход. Мястото, където се озовем на въпросния ход, трябва да е такова, че деветнадесети да е практически невъзможен.

— И тогава какво мислиш, че ще открием?

— Ще ти кажа чак когато стигнем — усмихна му се мило младата жена. — Горے главата, Ники. Проблемите ни тепърва започват.

Като основа за следващата комбинация Роян обърна стойностите във втората и третата колонки. Отсега нататък втората цифра щеше да обозначава номера на чашката, а третата — на реда. При тези условия обаче се оказаха заклещени още на петия ход.

— Може би грешката е в последния символ, за който решихме, че означава нивото? — подхвърли Никълъс.

— Нека приемем, че нивото се определя от втория знак, и почнем отначало.

— Ники, ти даваш ли си сметка колко възможни комбинации могат да се изградят между три променливи? — Най-сетне и тя започваше да се разколебава. — Таита е познавал всички тънкости на

играта, докато ние имаме само най-бегли представи за какво става дума в нея. Все едно някой grosмайстор да предложи на начинаещ староиндийска защита и да очаква онзи да му отговаря според писаното в книгите.

— Особено ако са писани на руски! — прие сравнението й като напълно достоверно Никълъс. — Ако поддържа се сегашното темпо, едва ли ще успеем скоро да свършим. Нека за разнообразие погледнем епиграмите, записани от Таита между различните ходове.

— Добре, аз ще чета, ти ще слушаш — рече Роян и обърна няколко страници назад. — Работата е там, че някоя наглед незначителна промяна в превода може да доведе до голямо разминаване. Таита обича игрословиците, а при тях важното е да изречеш точната дума. Една грешка и всичко отива по дяволите.

— И все пак можем да опитаме — не се отказваше Никълъс. — Спомни си, че и самият Таита никога преди това не е играл триизмерно бао. Ако е оставил някакво упътване, то би следвало да се намира в самото начало на надписа. Нека се концентрираме на първите ходове и на епиграмите, които ги разделят.

— Добре, да опитаме, както ти казваш. Първият ход е описан с пчеличка, цифрата пет, цифрата седем и накрая кречетало.

Той широко се усмихна.

— Толкова често си ми го повтаряла, че вече го знам наизуст. Какво следва след него?

— Следва първият цитат — прокара пръст по йероглифите Роян. — *Можем да познаваме само онези неща, за които съществуват думи. Онова, което е без име, може да бъде единствено усетено. Аз плавам с прилива, а вятърът бие в лицето ми. О, любима моя, сладкият ти вкус още стои върху устните ми.*

— Това ли е всичко?

— Да, следва вторият ход. Скорпион, две, три и пак кречетало.

— По-бавно, по-бавно. Всяко нещо, като му дойде времето. Какво обяснение можем да дадем за „плаването“ и „любимата“?

И така, двамата се заеха с неразбираемия текст от стелата, докато очите им не се зачервиха от многото виждане и представата им за времето не се изгуби съвсем. Бяха върнати към действителността едва когато из стълбището проехтя гласът на Сапъора. Никълъс се вдигна от масата и се разкърши, поглеждайки часовника на ръката си.

— Осем часа, но не съм много сигурен дали е сутрин или вечер.

В следващия миг подскочи от изненада, когато по стъпалата се показва плешивото теме на приятеля му. Беше лъснало от вода, а ризата му беше мокра.

— Какво ти се е случило? Да не си паднал в кладенеца?

Сапъора избърса с ръка водата от лицето си.

— Никой ли още не ви е казал? Навън е същински порой.

И двамата го изгледаха ужасени.

— Толкова рано? — прошепна невярващо Роян. — Но дъждовете трябваше да започнат след няколко седмици.

Даниъл вдигна рамене.

— Изглежда си забравила да го напомним на метеорологичната служба.

— Отдавна ли вали? — попита Никълъс. — Как е нивото на реката? Започнало ли е да се покачва?

— Тъкмо затова ви се обаждам. Качвам се нагоре по пролома и взимам Биволите със себе си. Искам да наблюдавам бента. Щом реша, че положението става критично, ще пратя някого от момците да ви предупреди. Когато получите вест от мен, напускате веднага шахтата. Не бива да се бавите нито минутка. За да ви извикам, значи бентът всеки момент ще се пропука.

— Само Хансит не взимай — нареди Никълъс. — Той ми трябва тук.

Щом Сапъора изчезна надолу по стълбите и събра повечето от работниците след себе си, Никълъс и Роян сериозно се спогледаха.

— Времето почти изтича, а Таита ни насади на пачи яйца с тия гатанки. Искам отсега да те предупредя — вдигна пръст той. — Когато реката започне да приижда...

Но тя не го остави да довърши.

— Реката! — възкликна победоносно. — Не морето! Ето че съм сбъркала при превода. Прочетох „прилив“ и реших, че Таита има предвид морето. Вместо това е било „течение“. Египтяните не правят разлика между двете думи.

И отново сведоха глави над тетрадките.

— *Плавам по течението и вятърът ме бие в лицето* — промени смисъла на изречението Никълъс.

— В долината на Нил — обясни Роян — преобладават северните ветрове, а течението естествено идва от юг. Таита е обърнат с лице към северната крепост.

— Нали вече приехме, че символът, обозначаващ севера, е бабуинът? — напомни й Никълъс.

— Напротив, сбъркала съм. — Тя не можеше да си намери място от щастие. — „О, любима моя, сладкият ти вкус още стои по устните ми.“ Кажи ми най-сладкото нещо! Мед! Пчелата! Оказва се, че съм объркала символите за север и юг.

— Ами за изток-запад? Няма ли нещо, за което да се хванем? — по трескавата бързина, с която прелистваше тетрадките, си личеше, че и той е видял светлина в тунела. — „Греховете ми са червени като халцедон. Вързали са ме като с вериги от бронз. Бодат сърцето ми с огън, а аз обръщам поглед към вечерницата.“

— Не виждам...

— Грешката е в думата *бодат* — щракна той с пръсти. — Трябваше да го преведем *жилят*. Скорпионът гледа по посока на вечерницата. Вечерницата гледа винаги на запад. Скорпионът обозначава западната крепост, не източната, както смятахме.

— Излиза, че сме били обърнали цялата дъска — подскочи от възмущение Роян. — Нека започнем отначало!

— И все пак още не сме определили знаците за нивата. Дали наистина кречеталото значи горе? Не са ли по-скоро трите меча?

— След като осъществихме първия пробив, остава ни да уточним само едната променлива. Или познаваме, или не познаваме. Първо ще приемем, че кречеталото значи „горе“. Ако пак не стигнем доникъде, ще обърнем нивата наопаки.

Сега задачата им изглеждаше много по-лесна. Сложната плетеница на лабиринта не им се виждаше толкова чужда и заплашителна. На всеки ъгъл, на всяко разклонение или троен кръстопът Никълъс оставяше своите знаци с бяла глина и с Роян можеха да се движат по-бързо из безкрайните тунели и завои. Колкото повече ходове се оказваха успешни, толкова повече нарастваше възмущението на двамата.

— Ход осемнадесети. — Гласът й трепереше. — Стискай палци, ако излезем на някой от отворените редове, които заплашват противниковата южна крепост, значи сме му дали шах. — Тя пое

дълбоко въздух и прочете на глас. — Птица, три, пет и накрая — трите меча, знака за надолу.

Започнаха да броят крачките си и минаха петте полета, стигайки до най-долния ред на лабиринта.

След като проследиха внимателно бележките, оставени от самите тях по стените, се оказаха на посоченото поле.

— Тук е! — заяви уверено Никълъс.

— Че какво му е интересното точно на това място? — попита разочарована Роян. — Поне петдесет пъти сме минавали оттук. Можехме спокойно да се спрем, където и да било другаде из лабиринта.

— Нали точно това е целял на Таита? По дяволите, да не си си представяла, че ще отбележи мястото с кръстче?

— И какво да правим тогава? — погледна го тя напълно объркана.

— Ще прочетем последната епиграма от стелата.

Както винаги държеше тетрадката си готова под ръка.

— *Черната, свещена земя на нашия Египет дава богата реколта. Аз удрям с камшика гърба на своето магаре и дървеният край на плуга ми изорава нова бразда. Посявам семето, бера гроздето и жъна житните класове. Когато дойде време, пия от виното и ям от хляба. Следвам ритъма на сезоните и се грижа за земята.*

Роян вдигна глава от текста.

— Ритъмът на сезоните? Дали не намеква за четирите стени на стелата? Земята? — Тя погледна плочите в краката си. — Обещание, че земята ще ни възнагради? Може би трябва да разбирам, че целта е в краката ни?

Никълъс удари с крак по пода, но така и не се чу да кънти на кухо.

— Има само един начин да разберем — рече и извика през лабиринта: — Хансит! Ела тук!

Сапъора беше на високата седалка на любимия си жълт трактор и се криеше от дъжда. Понеже му беше скучно, прекарваше времето си да сипе ругатни по адрес на Биволите, спокоен, че не могат да разберат и дума от казаното. Иначе дъждът си се лееше методично и ако се

съдеше по гъстите облаци, нямаше намерение скоро да спира. В сравнение с пороищата, които тепърва предстоеше да се излеят върху страната, този не представляваше нищо, затова пък бавно и постепенно реката се надигаше от леглото си и мътните ѝ синьо-сивкави води печелеха ценни сантиметри в борбата си срещу изкуствения бент.

Доколкото познаваше географията, Даниъл знаеше, че пролетният потоп в планините едва започва. По върховете в далечината проблясваха страховити светкавици, а гърмът ставаше все по-отчетлив; незнайно защо напомняше рева на множество изгладнели лъвовете, може би предвещаваха стихията, която щеше да се разрази върху главите на местните. Засега бентът спокойно се справяше с положението и Дандера послушно се оттичаше през новото си корито, но строителят му не откъсваше нито за миг поглед от него.

Независимо от дъжда Биволите бяха пратени да събират още камъни, та да може и последните стоманени мрежи от склада в кариерата да влязат в употреба. Щом поредният габион беше готов, Сапъора го хващаше с рамената на машината си и за пореден път навлизаше в пресъхналото легло на Дандера, за да укрепи допълнително бента. Набитото му око лесно напипваше слабите места в конструкцията и изсипваше камъните, където беше най-нужно. Той добре съзнаваше какъв ефект би имал един-единствен пробив в стената. Цялата сила на течението щеше да се съсредоточи натам и всичко отиваше по дяволите. За река като Дандера щяха да са нужни може би минути, за да разкъса напълно такъв бент. Тежките габиони щяха да се понесат по развълнуваната ѝ повърхност, все едно ги бяха пълнили с дървета вместо с камъни. Даниъл Уеб не се чувстваше ни най-малко песимист, когато предричаше светкавичното унищожение на творението си.

Знаеше, че да чака в бента да се появи процеп, за да прати вест до Никълъс и Роян в пролома, би било пагубно. И най-бързият бегач на света да хукнеше надолу по пътеката, реката винаги щеше да го изпревари. Затова само от неговия опит и правилен поглед върху нещата зависеше дали ще уцели правилния момент да извика приятелите си във от коварната шахта. Сапъора присвиваше очи и следеше всяко изменение в нивото на реката, без да се плаши от водните талази, които вятърът пращаше в лицето му. Инстинктът му

подказваше, че вече е време да повика Никълъс във от капана, в който се беше заврял. Между повърхността на реката и ръба на бента оставаха около двадесет и пет-тридесет сантиметра.

И все пак, той добре разбираше, че ако даде фалшива тревога и накара приятелите си да се евакуират без нужда точно когато можеха да открият преследваната цел, цялото начинание щеше да се окаже безплодно. Никълъс беше предприел огромни рискове при организирането на експедицията, а разходите също заслужаваха внимание. Преди да заминат от Англия, той му беше намекнал, че финансовото му състояние не е блестящо и че бъдещето му е под въпрос. Сапъора можеше и да не е познавач по стопанско право и това, че Никълъс бил „име“ в управителния съвет на Лойдс и носел определени отговорности, не му говореше практически нищо. Знаеше само, че в британската преса се беше писало много за затрудненията на застрахователната компания, и се сещаше, че при един злощастен завършек на експедицията Куентън-Харпър отиваше директно в съда за обявяване на несъстоятелност... А двамата все пак бяха приятели.

Най-накрая дъждът престана и топлите слънчеви лъчи пробиха през ниските облаци. Нивото на реката не започна да се понижава, но пък поне на първо време бентът не беше заплашен.

— Я да го подсигурирам за още един час! — рече си Сапъора и натисна газта на трактора, за да пренесе поредния габион отзад язовирната стена.

Никълъс сам взе дейно участие в работата и рамо до рамо с Хансит и останалите помощници от групата се захвана с вдигането на каменните плочи от пода на лабиринта. Те бяха наредени толкова плътно, че дори с помощта на лостове им беше трудно да ги отделят една от друга. За да спести време, той направи тежкия избор за методите на проучване и премина на изключително разрушителни. Нареди четиримата най-здрави мъже от бригадата, въоръжи ги с ръчно изработени чукове — буци желяза, закачени за дървени пръчки — и им нареди да блъскат с все сила по плочите, докато някоя не се строши и не позволи разместването на останалите. Чувстваше се гузен, че се отнася по подобен варварски начин със забележителния лабиринт, но така или иначе работата потръгна много по-лесно.

Най-сетне и наглед безграничният ентузиазъм на хората започна да изтлява. Твърде дълго бяха работили в потискащата атмосфера на злокобния лабиринт, а и всеки добре знаеше, че с дъждовете ще се покачи и нивото на реката. Ако горе бентът не издържеше напора на Дандера, всички се оказваха в смъртна опасност. Затова и останалите неколцина работници бяха навъсени, шегички се пускаха съвсем рядко, но и на тях никой не се смееше. По-тревожен се оказа фактът, че когато Никълъс нареди на Хансит да доведе новата смяна, помощникът му съобщи за първите бягства. Шестнадесет души не се явили на сбора пред шахтата. Още през нощта тихичко си бяха навили одеялата, харесали си бяха разни вещи от лагера вместо възнаграждение и бяха изчезнали в тъмнината.

Никълъс знаеше, че би било безполезно да праща да ги гонят. Дезертъорите бяха тръгнали отдавна и навярно скоро щяха да стигнат на половината път до платото. Лошото бе, че се намираха в Африка и че примерът на бегълците щеше да се предаде светкавично на всички.

За да успокои останалите, англичанинът не се щадеше на смешки и шегички, опитвайки се да разсее облаците над душите им. Нещо повече, продължи да се труди рамо до рамо с помощниците си и в крайна сметка хвърли не по-малко усилия от тях за разбиването на каменния под. И все пак знаеше, че ако трудът им се окаже безполезен, ако под каменните плочи не се натъкнат на ново откритие, хората щяха да изгубят и интерес, и надежда. Нищо чудно на другия ден да се окаже, че преданият Хансит и монасите са си заминали.

Бяха успели да захванат една от плочите в края на площадката и с дружни усилия продължиха по двете ѝ страни. При всяка вдигната плочка сърцето на Никълъс се свиваше в очакване, но в следващия миг се отпускате разочаровано. Всеки път неуморните търсачи се натъкваха на едно и също — черната скала, в която целият лабиринт бе издълбан. Нямаше и помен от проход.

— Цялата работа ми изглежда доста съмнителна — сподели нещастно той пред Роян, докато си почиваше и пиеше вода от едно от шишенцата.

Тя самата изглеждаше не по-малко обезсърчена от него, когато му поливаше вода в шепите да изплакне потта и мръсотията от лицето си.

— Може пък да съм сбъркала със знаците за нивата — подхвърли Роян. — Човек като Таита е способен на такива шегички: да подреди така комбинацията си, че да има две възможни решения. — Замисли се и го помоли за съвет: — Мислиш ли, че ще е зле, ако опитам с другата комбинация...

Но въпросът ѝ остана недовършен, защото викът на Хансит ги прекъсна:

— В името на Света Богородица, ефенди, ела бързо!

Двамата се обърнаха едновременно по посока на монаха и в бързината тя изпусна глинения съд в краката си. Дори не забеляза, че делвата се разбива на пода и я изпръсква чак до бедрата. Бързо се затича към Хансит, който бе вдигнал чука си да нанесе поредния удар.

— Какво има... — запита нервно Роян, но замълча, защото погледите на двамата с Никълъс се спряха в дупката, отворила се пред Хансит. Под разбитите плочи се разкриваше още един, втори ред, подобен на този.

Този път дълги, монолитни блокове вървяха от едната до другата стена на тунела като греди. Краищата им бяха пъхнати дълбоко навътре в скалата, а в тесните пролуки между тях човек едва-едва можеше да провери острието на ножа си. Блоковете бяха гладки и едноцветни, по тях не личаха надписи или знаци.

— Какво е това, Ники? — попита Роян.

— Или е просто втори пласт настилка, или служи за преграда към някакъв подземен отвор. Ще разберем, когато вдигнем някоя от плочите.

Оказа се, че новооткритите блокове са твърде дебели и тежки, за да бъдат строшени с примитивните сечива, които използваха работниците. Колкото и да се стараеше Хансит, всичко беше напразно. В крайна сметка се заловиха да ровят скалата около първата плоча и с помощта на лостове — да я вдигнат цялата. Бяха нужни усилията на пет души едновременно, за да се помръдне огромната ѝ маса и да се види какво има под нея.

— Отдолу е празно — каза Роян, застанала на колене, за да види какво се крие в черната дупка. — Някаква нова шахта!

След като успяха да се справят с първия блок, нататък стана полесно. Един по един издърпваха останалите към освободилото се пространство и с общи усилия ги вдигаха на повърхността. Когато

целият правоъгълен отвор беше разчистен, Никълъс насочи светлината на лампата в краката си и, общо взето, очертанията на шахтата се оформиха пред очите им. Беше широка колкото горния тунел, достатъчно висока, за да може дори висок мъж да застане прав. Нататък започваше стръмна стълба, слизаща под ъгъл четиридесет и пет градуса в неизвестното.

— Още една стълба — извика победоносно Никълъс. — Това трябва да е, няма как. Дори човек като Таита не може вечно да си играе да строи лъжливи проходи.

Хората се скупчиха зад гърба му и любопитно погледнаха в дупката. Мрачното им настроение поне за известно време бе изчезнало, защото ако не друго, то поне новото им разкритие гарантираше допълнителни награди в сребро.

— Ще слезем ли, Ники? — попита Роян. — Знам, че трябва да сме предпазливи и да внимаваме за всякакви капани, но вече нямаме никакво време за губене.

— Както винаги си права. Принудени сме да бързаем, пък каквото ще да ни чака оттатък.

— Да върви предпазливостта по дяволите — улови се тя за ръката му. — Слизаем заедно.

Двамата започнаха бавно да спускат стъпало след стъпало, държейки лампата високо, за да гони сенките от ъглите.

— На дъното има някакво помещение — възкликна радостно Роян.

— Прилича повече на склад. Какви са всички тези предмети покрай стените? Като ги гледам, са поне неколкостотин. Да не би да са ковчези, каменни саркофази?

В тъмнината бяха наредени наистина множество неясни силуети, които напомняха за легнали хора, наредили се рамо до рамо чак до невидимото дъно в края.

— Не. Мисля, че това от лявата страна са кошници за зърно — рече Роян, след като ги огледа по-внимателно от стъпалата. — От другата страна са струпани амфори за вино. Вероятно и едното, и другото е било поднесено като дар за покойния.

— Ако това е наистина някое от хранилищата в гробницата — заключи Никълъс, — то значи приближаваме целта.

— Да! — извика тя с възторг. — Погледни — в отсрещния край на помещението има врата. Я подай светлината да видя по-добре.

Мощният прожектор освети черния квадрат, който ги чакаше от другата страна на хранилището. Тъмната врата сякаш ги канеше при себе си, усмихваше им се примамливо и ги чакаше да я последват към неизвестното. Двамата почти се затичаха и бързо се озоваха между тръстиковите кошници и глинените делви. Щом обаче краката им се докоснаха до пода на помещението, като че ли невидима преграда изведнъж се изпречи на пътя им и ги изблъска в обратна посока.

— Божичко! — хвана се Никълъс за гърлото и едва не се задави. — Да се връщаме, трябва веднага да се връщаме.

Тя се бе свлякла на колене до него и също отчаяно се бореше за въздух.

— Ники! — опита се да извика, но въздухът така и не успя да излезе от дробовете ѝ. Стори ѝ се как нечия невидима ръка я е стегнала в метален клуп и иска да смаже гърдите ѝ. От силата на налягането дробовете ѝ се изпразниха, а тя дори не можеше да вдиша повторно.

— Ники! Помощ! — Роян се задушаваше и се мятеше като риба на сухо по пода. Крайниците ѝ отмаляваха с всяка секунда, пред погледа ѝ се появиха цветни петна и почти закриха зрението ѝ. Вече нямаше сила дори да стои на крака.

Никълъс се надвеси над нея и се опита да я вдигне, но и той беше омаломощен. И неговите крака едва го държаха, а трябваше да поеме и тежестта на Роян.

„Четири минути — работеше трескаво мисълта му. — Разполагаме с четири минути, преди да настъпи мозъчната смърт. Дотогава трябва да сме се добрали до кислород.“

Както стоеше зад гърба на Роян, пхна ръце под мишниците ѝ и склучи пръсти пред гърдите ѝ. Отново се опита да я вдигне, но силите му сякаш го бяха напуснали завинаги. С мъка започна да върви гърбом към стъпалата, които бяха прескочили тъй лекомислено на слизане, и при всяко движение се спираше да почине. Младата жена вече беше изгубила съзнание и тежеше като труп в ръцете му. Краката ѝ се влачеха по каменния под и вече не усещаха нищо.

Най-сетне петата на Никълъс удари най-долното стъпало и той едва не се прекатури назад. С последни усилия успя да запази равновесие и да почне да се катери по стръмната стълба. Краката на

Роян безжизнено се влачеха, удряйки се по ръбестите стъпала. Никълъс искаше да повика Хансит на помощ, но беше останал без глас.

„Ако сега я изпуснеш, тя е загубена“ — повтаряше си непрекъснато и успя да се пребори с още пет стъпала. През цялото време дробовите му жадно търсеха спасителния въздух, но така и не го намираха. Силите го напускаха капка по капка през изопнатите му жили, а образите пред очите му ставаха все по-замъглени и разкривени.

„Въздух — молеше се той. — Моля те, Господи, дай ми да дишам.“

Като по чудо, все едно Бог наистина се беше вслушал в молитвата му, в последния момент гърлото му бе погалено от първите глътки кислород. Дробовите му най-сетне успяха да се изпълнят със спасителния газ и силата се възвърна в мускулите му. Никълъс стегна прегръдката си около гърдите на Роян и с удвоени усилия я вдигна нагоре. Без да я изпуска нито за миг, успя да изкатери и последните няколко стъпала и да се измъкне от хищната паст на шахтата. Спря се чак в горния край на отвора, където на плочите го чакаше Хансит.

— Какво стана, ефенди? Какво ви се случи на двамата с госпожата?

Никълъс дори нямаше сили да му отговори. Вместо това просна безжизненото тяло на Роян до себе си и я зашляпа през лицето.

— Хайде! — молеше се. — Говори! Кажи ми нещо!

Но тя не отговаряше. Никълъс се надвеси над лицето ѝ, долепи уста до разтворените ѝ устни и с все сила духна в безжизненото ѝ гърло. Продължи операцията, докато не долови първите слаби движения на гръдния ѝ кош.

Изправи се отново и започна да брой до три.

— Хайде, любима, хайде, скъпа, дишай!

Но мъртвешкото ѝ, жълтеникаво лице си остана същото.

Никълъс отново се надвеси над нея и когато повторно изпълни устата и гърлото ѝ с въздуха от собствените си дробове, тя помръдна.

— Точно така, любима — окуражи я той. — Дишай! Дишай, заради мен.

Опита още веднъж, но тогава тя самата го избута настрани и уморено се надигна. Блуждаещият ѝ поглед обиколи напрегнатите

лица на хората около нея, които не смееха да откъснат очи от нея. Сред всички тъмнокожи имаше само един бял човек, нормално бе да предположи, че това е Никълъс.

— Ники! Какво стана с мен?

— Не съм много сигурен... Но какво и да е било, едва не ни видях сметката и на двамата. Как си?

— Имах чувството, че нечия невидима ръка ме е сграбчила за гърлото и иска да ме удуши. Не можех да дишам и накрая припаднах.

— Предполагам, че в помещението има някакъв газ, който гони кислорода над определена височина — обясни й набързо. — Оставах ти по-малко от две минути, преди да си отидеш завинаги. На човек са му нужни четири минути без кислород, за да убие мозъка си.

— Главата ме боли ужасно — оплака се Роян и притисна с пръсти слепоочията си. — Чух те как ме викаш. Нарече ме „любима“ — очите й свенливо се сведоха към земята.

— Сигурно съм се изпуснал — вдигна я той на крака, а тя олюлявайки се, се отпусна върху него. Допирът до меките й, топли гърди сякаш му вдъхна допълнително живот.

— Още веднъж трябва да ти благодаря, Ники. И без това съм ти толкова задължена. Никога не бих могла да ти се отплатя за всичко, което стори за мен.

— Сигурен съм, че все ще измислим някакъв начин да го сториш.

Едва сега Роян усети, че ги наблюдават, и се отдръпна.

— За какъв газ говореше? И как е проникнал там, долу? Да не би Таита да е приготвил нов капан, а, Ники?

— По-вероятно е газовете да са резултат от разпадането на веществата — реши той. — Щом са се задържали в дъното на хранилището, значи са по-тежки от кислорода. Предполагам, че става дума за въглероден двуокис, но не е изключено да става дума за метан. Мисля, че метанът беше по-тежък от въздуха.

— Дали Таита го е сторил нарочно? — започна да разсъждава тя, а в това време руменината се връщаше по бузите й. Личеше си, че се оправя.

— Не знам, но тези кошници и делви ми се струват подозрителни. Ще мога да ти отговоря едва когато успеем да

надникнем в съдържанието им — Никълъс нежно я погали по бузата. — Как се чувстваш? Главата още ли ти боли?

— Да, но по-малко. Какво ще правим сега?

— Ще проветрим хранилището — рече той, — при това възможно най-бързо.

За да провери докъде стига нивото на газа убиец, Никълъс бръкна в чантичката си за извънредни ситуации и извади една от свещите вътре. Запали я и заслиза отново по стълбата. Стъпваше стъпало по стъпало и държеше свещта възможно най-ниско в краката си. Пламъчето ѝ весело играеше из тунела, подскачайки при всеки полъх на течението. Щом обаче стигна шестото стъпало отдолу нагоре, пламъкът пожълтя и скоро изгасна.

Той отбеляза височината с белия си тебешир на стената и извика на Роян, която следеше движенията му от горния край на шахтата.

— Е, поне можем да сме сигурни, че не е метан. Още съм здрав и читав, значи имаме работа с въглероден двуокис.

— Много практичен тест — засмя се тя. — Ако всичко се вдигне във въздуха, значи е било метан.

— Хансит, донеси вентилатора — извика Никълъс на едрия монах.

Сдържайки дъха си, все едно плуваше под вода, Никълъс слезе набързо до подножието на стълбата и постави вентилатора на пода. Завъртя бутона на най-бързата позиция и веднага се измъкна от шахтата, поемайки дълбоко въздух, щом главата му се показва над бялата чертичка върху стената.

— Колко време ще чакаме въглеродния двуокис да се разсее? — попита тревожно Роян, като погледна часовника си.

— Ще проверявам със свещта на всеки петнадесет минути.

В крайна сметка трябваше да мине час, за да могат двамата да слязат в безопасност до дъното на шахтата. Никълъс нареди на Хансит да донесе дърва за горене и да ги запали върху каменния под. Така въздухът щеше да се нагрее и да циркулира по-бързо из целия тунел.

Докато монахът изпълняваше нарежданията им, Никълъс и Роян се надвесиха над една от кошниците край стената и провериха съдържанието ѝ.

— Да му се не знае и хитрият мошеник! — възкликна той и от яд, и от възхищение. — Изглежда ми като смес от трева, горска шума и

животински тор, същото, с което са наторявали земята по онова време.

Прекошиха помещението и надигнаха една от делвите да погледнат какво се крие в нея. От гърлото ѝ се посипа някакъв прашец. Никълъс взе една щипка, потърка я между пръстите си и накрая предпазливо я помириса.

— Натрошен варовик! — процеди той през зъби. — Отдавна е изсъхнал и не мога да усетя мирис, но предполагам, че Таита го е накуснал в някаква киселина. Оцет или дори може би урина, все тая. При разтварянето на скалата се образува въглероден двуокис.

— Значи и това е било капан, оставен нарочно — заключи Роян.

— Дори и преди толкова хиляди години Таита е разбирал процесите на разлагане и е знаел какви газове ще се получат от смесването на веществата. Между многобройните постижения, с които се хвали, той споменава и че е научил тайните на минералите.

— Нещо повече, знаел е, че ако тунелът не се проветрява и въздухът в шахтата остане неподвижен, тежкият въглероден двуокис ще остане за вечни времена в дъното на помещението — допълни тя. — Предполагам, че цялото това „хранилище“ е било издълбано умишлено под нивото на самата гробница. Нататък тунелът би трябвало да се изкачи... — посочи към тайнствената врата в дъното на помещението. — Дори може да се каже, че първите стъпала се виждат оттук.

— Скоро ще разберем дали си права — отговори Никълъс. — За нас друга посока, освен тази няма.

На самия бряг на реката Сапъора бе издигнал пирамиди от камъни, по които да наблюдава нивото на водата. Стоеше си на наблюдателния пост и не откъсваше очи от измервателния си инструмент, подобно на брокерите в борсата, които по цял ден следят цифрите, сменящи се по светлинното табло над главите им.

От последния дъжд бяха минали шест часа. Облаците над долината се бяха разпръснали, оставяйки яркото и горещо слънце да напече отново скалите на пролома. На север обаче сивите им калпаци така и не искаха да слязат от планинските върхове. Напротив, дъждовните облаци се скупчваха все по-заплашително на хоризонта и се готвеха с последна атака да завземат цялата планина. Всеки момент платото можеше да бъде залято от мощни порои. Щом това се случеше, Сапъора дори не знаеше колко време ще е нужно, за да придойдат водите на Дандера в ниското и да видят сметката на бента му.

По едно време пъргаво скочи от седалката на трактора си и изтича до каменните пирамиди, за да провери отблизо няма ли промяна. За последния един час нивото на реката беше спаднало с почти тридесет сантиметра. Трябваша му известни усилия да преодолее естествения си оптимизъм, пък и в крайна сметка при нов дъжд на реката щяха да са й нужни някакви си петнадесетина минути, за да навакса изгубеното. Крайният резултат от неравната борба със стихията беше ясен: дъждовете щяха да започнат, реката щеше да прелее, бентът щеше да бъде отнесен и... Даниъл погледна надолу към пресъхналия пролом и горчиво поклати глава.

Беше направил всичко по силите си да отложи злощастния миг. Бе издигнал допълнително бента с повече от метър, беше натрупал цял нов ред от подпори зад него, но повече нямаше какво да стори. Трябваше само да чака неизбежното.

Изкачи се нагоре по брега и уморено се облегна на жълтата машина. Огледа редиците на Биволите, които бяха заели позиции наоколо, все едно се готвеха да водят сражение. В продължение на два дни бяха работили безспирно по укрепяването на бента и сега се опитваха поне малко да си починат. Той знаеше, че и да иска, повече не може да ги накара да работят. При следващия напор на реката съпротивата им щеше да бъде смазана за броени минути.

По едно време хората се размърдаха и се надигнаха да седнат. Лицата на всички бяха насочени в някаква точка нагоре по течението. Изглежда, нещо интересно ставаше, защото той чуваше възбудените им гласове, донесени от вятъра. Качи се в кабината на трактора и заслони очи с ръка, за да види по-добре. По пътеката откъм платото приближаваше Мек Нимур, чиято едра фигура и неуморима походка никой не можеше да сбърка, пък дори и от такова голямо разстояние. Придружаваха го двама от началник взводовете.

Мек поздрави още отдалеч Сапъора.

— Бива ли го бента ти? — попита той на арабски и естествено англичанинът не го разбра. — Скоро ще започне да вали и в планините. Няма да успеете дълго да издържите — продължи да обяснява Мек, но този път улови смисъла на думите му по жестовете му.

Даниъл Уеб скочи от мястото си, за да го посрещне, и двамата дружески си стиснаха ръцете. Един у друг харесваха силата си на духа и желанието да докарат започнатото до успешен край, затова и без да се разбират, се уважаваха.

Мек придърпа за ръката един от двамата си подчинени и човекът, който познаваше английски, започна да превежда.

— Уви, не само времето ме тревожи — сподели тихо Нимур, за да не го чуят работниците наоколо. Преводачът предаде смисъла на думите му на англичанина. — Имам сведения, че правителствени части са започнали да се движат из областта, явно с намерение да ни нападнат. Според съгледвачите ми срещу нас щял да се изправи цял батальон откъм пътеката за Дебра Мариям плюс отделен отряд от другата страна на манастира „Свети Фруменций“.

— Искат да ни обкръжат, така ли?

Мек изчака да му преведат и кимна замислено.

— Врагът ме превъзхожда многократно по численост, затова не знам колко време ще удържа на атаките му. Хората ми са все партизани, шумкари. Никога не сме водили генерални сражения, целите ни винаги са били скромни. Ние сме като бълхите — хапем, после скачаме и изчезваме. Дойдох да те предупредя, че в случай на опасност трябва светкавично да се оттеглиш.

— Ти за мен не се тревожи — успокой го Даниъл. — Аз си падам по бързото бягане. На сто метра никой не може да ме бие. Трябва да

мислиш повече за Никълъс и Роян. Да видим те как ще се измъкнат от заешката дупка в скалите.

— Тъкмо при тях отивах, но реших да ти се обадя и на теб. Готви се за отстъпление. Ако случайно по време на стрелбата се изгубим, да знаеш, че Никълъс е складирал лодките си при манастира. Там ни е сборният пункт.

— Разбрано, Мек... — кимна той, но в следващия миг работниците по брега на реката отново се размърдаха и тримата се обърнаха по посока на пътеката. — Какво ли става?

— Някой от патрулите ми се връща — присви очи да види по-добре Мек. — Сигурно са забелязали ново движение на противника.

Спря се да обяснява едва когато се сети, че Сапъора не го разбира. Веднага след това обаче цялото му изражение се промени. Войниците носеха носилка, в която лежеше нечия позната тънка и дребничка фигура.

Тесай забеляза, че Мек се е затичал насреща ѝ, и с усилия се надигна в носилката. Мъжете внимателно я положиха на земята и той коленичи до любимата си, за да я прегърне. Двамата стояха известно време притиснати един до друг, без да продумват. Най-накрая Мек нежно обви нараненото ѝ лице в шепите си и огледа белезите от обгаряния и подутините. Някои от раните ѝ вече бяха почнали да се инфектират, а очите ѝ едва се показваха под отеклите ѝ клепачи.

— Кой ти стори това? — попита я тихо.

Тя отвърна нещо неразбираемо между почернелите си от съсирената кръв устни:

— Накараха ме...

— Не! Недей се мъчи да говориш — прекъсна я той насред изречението.

Коричката по долната ѝ устна се разцепи и капчица прясна кръв заблестя като рубин по брадичката ѝ.

— Трябва да ти кажа — настоя Тесай, без да обръща внимание на раните си. — Накараха ме да им кажа всичко. Колко души имаш със себе си, с какво сте се захванали двамата с Никълъс, всичко... Прости ми, Мек, всичко им издадох.

— Кой те накара? Кой ти е направил всичко това?

— Ного и американецът, Хелм.

Но макар че той се опита да я успокои с бащинската си прегръдка, погледът му можеше да убие човек.

Най-сетне успяха да разнесат застоялия въздух вън от тунела. Огънят, който Хансит беше стъкмил между кошниците и делвите, се разпалваше все повече, нагорещеният въздух се издигаше високо, пръсваше се по безкрайните коридори на лабиринта и се смесваше с кислорода, преставайки да бъде опасност за хората. Роян като че ли се беше възстановила напълно физически, ала самонадеяността ѝ отпреди няколко часа беше изчезнала и ентусиазмът ѝ до голяма степен се топеше. Когато дойде време да проверят пътя нататък, тя дори и не помисли да се пречка на Никълъс, застанал твърдо най-отпред.

— Така е, целта на помещението е била единствено натрапниците да бъдат задушени — отсъди той и посочи високата стълба, която ги чакаше. — Вече не ще и съмнение, че Таита е знаел какво прави, когато е издълбал тунела под нивото на двете площадки в краищата.

— Предполагам, си е казал, че който се осмели да нахълта в гробницата, или вече си е намерил смъртта в капаните му, или се е изгубил в лабиринта, или накрая се е отказал и си е тръгнал по пътя — отбеляза Роян.

— Да не би да искаш да ме убедиш, че сме минали и последния защитен вал на крепостта? Че Таита се е отказал да ни поднася нови изненади? Това ли искаше да намекнеш? — питаше Никълъс, гледайки стълбата пред себе си.

— Не. По-скоро се опитвах да убедя себе си, но със слаб успех. Повече не мога да имам доверие на този човек. Започвам да се питам какви ли ужасии ни дебнат по пътя. Чакам всеки момент таванът отново да се разтвори над главите ни или земята да зейне под краката ни и да ни погълне в горящата си паст.

От лабиринта до смъртоносната стая имаше четиридесет стъпала, сега точно толкова се изкачваха обратно нагоре. Двете стълби бяха еднакви: следваха същия ъгъл, имаха същия брой стъпала, които пък бяха също тъй високи и широки като тези отсреща. Щом главите им се показаха над последното стъпало, Никълъс освети с лъча на

портативната си лампа тунела насреща и пред очите им се разкри просторна хоризонтална аркада. Очите им бяха заслепени от блясъка на изписаните стени, въображението им не можеше да побере всички форми и цветове наоколо. Все едно беше валил дъжд, а те се намираха в градина от пустинни рози. И стените, и сводестият таван бяха изписани от край до край с фрески, изящни и забележителни в богатството на темите си.

— Таита! — отсече Роян, но от възмущение гласът ѝ изчезна в гърлото. — Това са негови стенописи. Няма друг художник като него. Сигурна съм, че е той. Където и да видя произведенията му, бих ги познала.

Двамата стояха на последното стъпало и безмълвно се оглеждаха на всички страни. В сравнение с това тук унищожените стенописи от дългата галерия изглеждаха бледи подобия, нищо че биха възхитили всеки познавач. Личеше си, че из тайния тунел е пипала ръката на голям майстор, на гений, неподвластен на времето, способен да пленява с голямото си изкуство хора, родени четири хилядолетия след него.

Двамата направиха няколко колебливи крачки — не смееха да пристъпят. Покрай цялата аркада вървяха дълги редици от малки помещения, които напомняха на сергии на ориенталска чаршия. Входът към всяко едно от тях бе заграден от високи колони, стигащи до тавана. Всяка статуя изобразяваше един от многото представители на египетския пантеон. Две по две каменните божества украсяваха високите сводове на галерията.

Щом се изравни с първите две помещения, Никълъс се закова на място и стисна Роян за ръката.

— Съкровищата на фараона — прошепна.

От пода до тавана двете камери бяха претъпкани с всевъзможни красиви вещи.

— Хранилището за мебелите — промълви тя.

И двамата се чувстваха еднакво заплени от гледката и дори не смееха да повишат тон, да не би да развалят магията. Пред очите им стоеше цяла плетеница от дървени крака, някои от които принадлежаха на тръстикови столове, други — на кревати и кушетки. Роян влезе в по-близката от двете стаички и докосна една от пищните мебели — навярно царски трон. Облегалките за ръцете представляваха две змии,

изваяни от бронз и инкрустирани с лапис лазурит. Краката бяха във формата на лъвски лапи със златни нокти. По седалото и облегалката бяха избродирани ловни сцени, а главата на владетеля се опираше на две птичи крила от злато.

Зад трона бяха подредени още много произведения на мебелното изкуство. Имаше например диван, чиито рамки сами по себе си представляваха шедеври на дърворезбата, издялани от абанос и слонова кост. Нататък Никълъс и Роян щяха да открият с цели дузини изящни предмети, много от които бяха разглобени на части и затова не можеше да се познае отведнъж какви функции изпълняват. Очите им се заслепяваха от блясъка на скъпоценните метали и многоцветните камъни, които бяха така разбъркани и в такива невероятни съчетания, че наблюдателят трябваше да се взира с часове, за да успее да обгърне цялото богатство на форми и изображения с погледа си. Само тези две странични помещения побираха колекции, с които би се гордял всеки музей по света. Най-накрая Роян поклати глава в израз на неописуемото си възхищение и продължи нататък, последвана от Никълъс. Стените, които разделяха хранилищата едно от друго, бяха изписани с великолепни фрески, изобразяващи пътя на фараона към Отвъдното, допълнени от дълги цитати из Книга на мъртвите. Покойният владетел често се появяваше по дългото си пътешествие покрай седемте стълба, преминаваше неизброими опасности и се спасяваше от дългите нокти на демони и чудовища.

— Ето това са стенописите, които липсваха в лъжливата гробница — посочи Роян. — Погледни само лицето на фараона. Все едно имаш пред себе си жив човек. Това са най-съвършените портрети, които съм виждала нарисувани от ръка на египтянин.

Бяха застанали пред сцената, в която великият бог Озирис води фараона за ръка и го пази от чудовищата, стълпили се от двете му страни, дебнещи мига, в който да се нахвърлят върху него. Чертите на лицето му навярно отговаряха на тези на покойника, по изражението му човек можеше да реши, че владетелят на Египет е бил сдържан и благодушен, може би дори слабохарактерен.

— Погледни фигурите — рече Никълъс. — Това не са вдървените кукли, пристъпвали винаги с десния крак напред. Това са истински мъже и жени, нарисувани с истинските си анатомични

особености. Личи си, че художникът е познавал тайните на перспективата и дълго време е изучавал човешкото тяло.

Застанаха пред следващите две помещения и се спряха да погледнат.

— Какви оръжия! — възхити се той. — Виж само колесницата!

Страните на бойната колесница бяха покрити с тънък златен лист, който блестеше толкова силно на светлината на електрическата лампа, че дразнеше окото. Хамутите и ремъците чакаха да бъдат окачени около вратовете на конете, за да потегли колата в бой. На високата преграда, точно зад големите колелета, стояха колчани, пълни с копия и стрели. Върху златния лист бе гравирани царският картуш на Мамос.

Встрани от великолепната колесница видяха струпани множество бойни лъкове с пръчки, обвити в жици от електрон, бронз или злато. Имаше няколко реда ками с дръжки от слонова кост и мечове с остриета от бляскав бронз. На стените бяха облепени десетки дълги и къси копия, както и бронзови щитове, украсени с бойни сцени и неизменно подпечатани с името на фараона. В хранилищата се забелязваха също така шлемове и нагръдни плочки от крокодилска кожа и парадните облекла на всеки от славните египетски полкове, навлечени върху дървени манекени в човешки ръст, строени като на парад покрай стените.

Никълъс и Роян продължиха приказното си пътешествие из галерията, заобиколени от все тъй прекрасните фрески, които проследяваха по-нататъшните преживявания на покойния фараон. На една от сцените владетелят играеше с дъщерите си и държеше малкия си син в скута си. На друго място ловеше риба или пък пускаше ястреби в небето, съветваше се с министрите, флиртуваше със съпругите и наложничките си, празнуваше с жреците от храма.

— Същинска хроника на живота в древни времена — задъхваше се от възхищение Роян. — Досега археологическата наука никога не се е сблъсквала с подобни открития.

По всичко изглеждаше, че персонажите от стенописите са били рисувани по действителни модели. Зрителят имаше пред себе си хора, които сякаш дишаха и мърдаха, всеки зает със собствените си дела и пресъздаден с изражение, което да го превърне в личност, отделна и

самостоятелна. Художникът не само имаше набито око за детайлите, но притежаваше чувство за хумор и способност да трогва.

— А това трябва да е самият Таита — посочи тя автопортрета, който някогашният евнух си бе направил върху едно от централните пана. — Чудя се дали си е позволил поетически своеволия или наистина е бил такъв красавец!

Двамата се спряха да съзерцаят отблизо лицето на Таита, техния заклет враг. Не можеха да се спасят от пронизателния му поглед на мъдрец, опознал тайните на живота. Толкова зашеметяващи бяха способностите на древния художник, че все едно се бяха спрели пред самия него и се опитваха да прочетат в душата му. По устните на Таита играеше едва забележима, тайнствена усмивка. Фреската беше покрита с тънък слой лак, за да остане неподвластна на времето и да изглежда все едно са я нарисували предния ден. С повече въображение Роян забелязваше дори влагата по устните му и нежния блясък в очите му.

— Кожата му е светла, а очите — сини! — възкликна от почуда тя. — Макар че червената му коса почти със сигурност е къносана.

— Чудя се как същият този човек, макар и хилядолетия след смъртта си на два пъти едва не погуби живота ни — на свой ред не съдържаше удивлението си Никълъс.

— Откъде ли идва? Никъде в ръкописите си той не споменава родината си. Дали не са го докарали от Гърция или Италия? А може би произхожда от някое германско племе или е син на моряци викинги? Никога няма да разберем, и то навярно защото самият Таита не е знаел кои са родителите му и откъде са дошли.

— Ето го отново на съседната фреска — посочи англичанинът малко по-напред в тунела. Евнухът с неотразимата красота беше коленичил в знак на почит пред тронове на фараона и царицата. — Подобно на Хичкок и той си пада по идеята сам да се показва в произведенията си.

Нататък следваха двете стаи с царското съкровище, където стояха камари чаши и чинии от бронз и алабастър, инкрустирани със злато и сребро. До тях се виждаха множество лъскави бронзови огледала, топове скъпоценна коприна, лен и вълна. От годините тъканите се бяха разяли го неузнаваемост и представляваха жалки купчинки почернели парцали. По стените между съкровищницата и следващата двойка хранилища беше възстановена ужасната битка,

водена от фараона с хиксоските нашественици, в която бе намерил смъртта си, покосен от стрелата на вражеския владетел. Веднага след това Таита отново се появяваше на сцената и в ролята на царски хирург изваждаше окървавеното острие от дълбоката рана в гърдите на господаря си.

Следващата спирка по маршрута им представляваха две дълбоки ниши, в които от земята почти до тавана стояха наредени купища по-големи и по-малки кутии и ковчежета от кедрово дърво. Върху всички кутии стоеше нарисуван царският картуш на Мамос, а под него — различни сцени от сложните ритуали по гримирането на фараона. На едни кутии беше изобразено как робите очертават очите му с черен туш, на други — как пудрят лицето му с бял антимон и начервяват бузите му с пудра, как го бръснат или обличат.

— В малките ковчежета е прибрана цялата козметика на фараона — предположи Роян, — а в раклите са прибрани дрехите му. Сигурна съм, че слугите на Мамос не са пропуснали нито едно от ритуалните и церемониални облекла, които покойният им владетел трябва да носи в Отвъдното. Не можеш да си представиш с какъв интерес бих ги прегледала.

Поредните сцени от живота на фараона се отнасяха до сватбата му с младата девица, обичната господарка на Таита. Лицето на царица Лострис беше предадено с най-трогателни подробности. Сякаш художникът сам бе останал запленил до смъртта си от красотата на своята покровителка и държеше не само да запази лика ѝ за вечни времена, но ако може и да измисли нещо с четчицата си, та да я доближи до самото съвършенство. Мъжкото начало у Таита не бе могло да се сдържи и с прозираща в цялата картина наслада той си беше играл върху разголените ѝ гърди и върху всичко онова, което превръщаше царицата в символ на женската прелест.

— Колко ли я е обичал Таита? — запита се Роян с известна ревност в гласа. — Няма и една краска, която да е сложил върху портрета ѝ без любов...

Никълъс се усмихна и я прегърна през раменете.

Продължиха към края на галерията. В следващата част от огромното хранилище се натъкнаха на не по-малко кедрови кутии, отколкото преди малко. Върху миниатюрите, изрисувани по капациите на ковчежета, стоеше египетският фараон, наполовина скрит под

камарите бижута и скъпоценности. Пръстите на ръцете и на краката му почти не се виждаха под многото пръстени, върху гърдите си носеше златни медальони, китките му се губеха под масивни гривни, а също и ръцете над лактите. На едно от изображенията си покойният владетел бе сложил на главата си двойната корона на обединеното египетско царство: отдолу стоеше червената корона на Долното царство с глава на лешояд отпред, над нея — бялата, обвита от тялото на царската кобра, символ на Горното. На едно от съседните ковчежета пък носеше синята корона, с която влизаше в сражение, на следващото — тъй наречения немес, от който се проточваха дълги висулки от злато и лапис лазурит.

— Ако всяка една от кутиите наистина съдържаше това, което е показано на капака й... — замечтано изрече Никълъс, но мисълта му се струваше толкова невероятна, че замълча. Въображението му започна трескаво да прехвърля какви несънувани възможности биха му предоставили подобни скъпоценности, ако успееше да сложи ръка върху тях.

— Спомняш ли си какво пише Таита в свитъците? — попита Роян, явно заета с подобни мисли. — *Не мога да повярвам, че подобни съкровища са могли да бъдат събрани на едно място по едно време.* — Изглежда, че онова, за което той пише в тайното си завещание, се намира пред очите ни. И последният диамант, и последното зрънце злато стоят непокътнати в своите кутии — така както е искал покойният Мамос.

В последните две помещения по пътя към края на галерията стояха подредени тъй наречените ушабти: малки куклички, направени от зелен, гледжосан порцелан или от кедрово дърво. Цялата колекция представляваше същинска армия от дребни люде, мъже и жени, всички заети в ежедневната си работа. Имаше жреци и писари, съдии и лекари, градинари и земеделци, хлебари и пивовари, слугини и танцьорки, шивачки и перачки, войници и бръснари, както и най-прости селяни, леещи потта си на полето. Всеки от тях държеше в ръце инструментите, с които си изкарваше прехраната, и беше облечен в дрехите, издаващи общественото му положение и занаята, който упражнява. На малките човешки фигурки се падаше тежката задача да придружат своя господар в задгробния живот, за да продължат да му служат. Където и да отидеше след смъртта си фараонът, каквото и да

поискаха боговете от него да свърши, той имаше своя подчинен, който да работи вместо него.

Най-накрая се озоваха в дъното на приказната галерия. Пътят им беше препречен от няколко реда прозрачни екрани, висящи от тавана до пода. Навремето това ще да са били завеси от ослепително бял лен, опънати пред царската гробница, за да пазят съня на покойника. Сега обаче, няколко хиляди години по-късно, от тях бяха останали само полуизгнили парцали, разядени от времето и заприличали на огромни, но безжизнени паяжини. Като окачени на рибарски мрежи по дължината на стопилите се платове висяха тук-там звезди и розетки от злато. Отвъд прозрачните паяжини обаче ясно се очертаваше тъмният силует на зееща врата.

— Това трябва да е входът към истинската погребална камера — прошепна Роян. — Между нас и фараона остава само някакъв си крехък воал.

И все пак двамата чакаха разколебани на прага, сякаш ги обземаше страх да направят последната крачка от дългия изминат път.

Мек Нимур беше стар войник и през дългите години, прекарани в кървава борба, се бе нагледал на всякакви рани и болести. Много от тях се беше научил да лекува сам и това помагаше на него и войниците му да оцелеят в неравната битка с враговете. Отрядът, който водеше, беше твърде малоброен и не можеше да си позволи лекар, затова самият той се грижеше за ранените и болните, заради което и постоянно държеше под ръка малка аптечка.

Нареди на хората си да отнесат Тесай в една от сламените колиби в близост до кариерата. Щом се скриха от погледите на войниците, Мек свали съдраните ѝ дрехи и огледа раните по тялото ѝ. Промисля всяка една с дезинфектант, там, където обгарянията му се сториха по-опасни, ги превърза с чист бинт. Обърна я по корем и счупи стъклената обвивка на иглата за единствената си спринцовка. Уредът му стоеше винаги подръка и предварително бе напълнен с антибиотик, изпълняващ най-различни предназначения.

Тесай се сви от болка, когато заби иглата в тялото ѝ и той побърза да се оправдае:

— Е, разбираш, че не съм професионален лекар.

— За мен ти си единственият истински лекар на света. О, Мек! Колко пъти с ужас си мислех, че повече няма да те видя. Не ме плашеше толкова смъртта, колкото раздялата с теб завинаги.

Мек извади дрехи от чантата и ѝ ги подаде да се облече. И фланелката, и панталоните бяха шити за далеч по-едра фигура от нейната. Сам навих крачолиите ѝ и нежно я погали по прасците. Ръцете му бяха тези на любовник, не на суров и кръвожаден войник.

— Представям си колко ужасно изглеждам — оплака се Тесай и почернялата ѝ от кръв уста се сви в кисела усмивка.

— Напротив, даже си красива — възрази ѝ. — За мен ти винаги си красива.

За да я увери наистина в чувствата си, леко я потупа по бузата, внимавайки да не засегне някоя от раните.

В този момент от далечината се разнесе автоматична стрелба. Тракането на калашниците се губеше из долината, което подсказваше, че престрелката се води на сравнително безопасно разстояние от бента.

Той веднага скочи на крака.

— Почна се. Ного най-сетне атакува.

— Всичко е по моя вина. Аз му казах...

— Няма такова нещо. Никой за нищо не може да те вини. Сторила си, както ти е подсказала неволята. Ако не беше проговорила, щяха да те обезобразят докрай. А в същото време, дори нищо да не знаеха за нас, пак щяха да ни нападнат. — Грабна тесния си колан и го върза около кръста си. От север вятърът донасяше стрелбата на минохвъргачките. — Трябва да тръгвам.

— Знам, не се тревожи повече за мен.

— Винаги ще се тревожа за теб. Хората ми ще те отнесат до манастира. Там е сборният ни пункт. Няма да ме чакаш дълго. Силите не ми стигат да удържа продължително на напора на Ного. Затова скоро ще се видим пак.

— Обичам те — промълви Тесай. — Бих те чакала и цял живот, ако трябва.

— Ти си моята жена — рече ѝ вместо сбогом, обърна се към вратата и скоро се изгуби в гората.

Никълъс се престаши да докосне ефирния плат, запречил входа към гробницата. Само от допира цели парчета от воала се откъснаха и бавно се свлякоха на пода. Златните розетки шумно издрънчаха по плочките. С няколко предпазливи жеста той разкъса ленените завеси, колкото да могат да се промъкнат през отворите, и двамата се озоваха пред самата врата. От едната ѝ страна стоеше на стража масивна статуя на великия бог Озирис с ръце, скръстени пред гърдите, и със символите на царската власт — жезъла и камшика — между пръстите. Срещу него бдеше съпругата му Изида, носеща както винаги кравешки рога и корона във формата на луната. Слепите очи на боговете бяха вперени в безкрайното пространство, лицата им излъчваха тържественост. Никълъс и Роян обаче подминаха четириметровите статуи и се озоваха най-после в истинската погребална камера на Мамос.

Таванът на помещението беше във формата на свод, фреските по него и по стените се различаваха от тези в галерията преди малко. Стилът им беше най-традиционен, липсваше творческата смелост на стенописите от дългата аркада. Цветовете бяха някак по-плътни, по-тъмни и застояли, мотивите — по-заплетени. Самата камера се оказа по-малка, отколкото си бяха представяли — с размери колкото да побере огромния гранитен саркофаг на божествения фараон Мамос.

На височина саркофагът стигаше до гърдите на Никълъс. Страните бяха покрити с барелефи, изобразяващи сцени с фараона и останалите богове от пантеона. Каменният капак представляваше легнала фигура на покойника, за целта леко уголемен. Първото нещо, което забелязаха, бе, че саркофагът заема първоначалното си положение и че глинени печати, поставени от жреците на Озирис, стоят по местата си. Още веднъж се уверяваха, че никой преди тях не бе проникнал в гробницата. В продължение на хилядолетия мумията бе останала далеч от хищните ръце на крадците.

И все пак нещо друго, много по-интересно привлече от самото начало вниманието им. В иначе традиционната от култова гледна точка гробница имаше два детайла, които веднага правеха впечатление. Първият беше великолепият боен лък, оставен върху капака на саркофага. На височина лъкът стигаше кажи-речи до главата на Никълъс и дългият му дървен ствол беше стегнат от дебела жица от

електрон — онази сплав от злато и сребро, формулата за чието получаване от векове тънеше в забрава.

Другата вещ, която по принцип не би трябвало да присъства в една царска гробница, стоеше на пода, до саркофага. Представляваше малка човешка фигурка от типа на кукличките ушабти. Само един поглед бе достатъчен да се установи изящната изработка на дървената статуетка, а за Никълъс и Роян не бе трудно да познаят кой е изображеният. Само преди няколко минути бяха видели лицето му на няколко места по стенописите в галерията.

Думите на Таита, записани в един от десетте папируса, сега отекнаха из тясната гробница и закръжиха като ято светулки над каменния саркофаг:

„Когато застанах за последен път пред царския саркофаг, отпратих всички работници навън. Искях да съм последният смъртен, положил очи върху него. След мен гробницата щеше да бъде запечатана завинаги.

Когато се уверих, че съм сам, отворих големия вързоп, който носех със себе си. От него извадих дългия лък Ланата, който Танус беше кръстил на господарката ми; Ланата беше детското ѝ име, забравено, щом достигна моминска възраст. Него положих върху запечатания капак на саркофага.

Бях взел обаче и нещо друго. Отново бръкнах във вързоп и извадих фигурката-ушабти, която лично бях изваял. Оставих я пред саркофага. Докато работех върху нея, бях подредил три медни огледала около себе си, та да мога да видя лицето си под всички възможни ъгли и да го възпроизведа най-достоверно. Кукличката играеше ролята на един миниатюрен Таита.

Върху долната ѝ повърхност написах следното...”

Роян коленичи пред саркофага и вдигна малката фигурка. С неприкрито страхопочитание я обърна с главата надолу и прочете йероглифите, издълбани в кедровото дърво.

— Прочети ми — помоли я Никълъс.

И тя започна с тих глас:

— *Името ми е Таита. Аз съм лекар и поет. Аз съм архитект и философ. Аз съм твой приятел. Ще отговарям вместо теб.*

— Значи всичко е било истина — промълви невярващ той.

Роян остави кукличката точно както я бяха намерили и както стоеше на земята го погледна.

— Никога досега не съм преживявала подобен миг. Иска ми се и никога да не свършва.

— Той никога няма да свърши, любима. Ние с теб тепърва започваме.

Мек Нимур наблюдаваше как враговете му приближават и като във ветрило се опитват да обхванат подножието на склона. Набитото му око успяваше да различи бледите им силуети между гъстите храсти. Започна да преценява способностите им и видяното го ужаси. Срещу себе си имаше все тренирани бойци, научили се на всички хитрости на войната. Веднъж се беше сражавал рамо до рамо с тях по времето на Менгистувия терор, не беше изключено да бе учил на занаят мнозина от днешните му противници. Сега обаче идваха да се разправят с него и не биха се поколебали да го сторят. Из целия африкански континент, където страните бяха разкъсвани от постоянни войни и междуособици, подсилвани от вековната вражда между различните племена, подобни капризи на съдбата бяха често срещано явление. Днес съюзници, утре — врагове, и то повечето пъти заради лакомията и продажните души на тъй наречените политици, опитващи се да защитават старовремски идеологии.

Но не беше сега моментът да се разсъждава за съдбата на континента, както сам си каза Мек Нимур. По-важно бе да състави някакъв практичен план, с който да овладее положението. Да! Момците си ги биваше, разбираше го само по начина им на придвижване. Все едно духове бродеха из шубрака, толкова бяха недоловими движенията им. Макар свикналият му към горските престрелки поглед често да улавяше някой от противниците, съзнаваше, че още поне десет пъти по толкова остават незабелязани за сам човек като него.

— Цяла рота — пресметна той и огледа набързо собствения си отряд. Между скалите се криеха едва четиринадесет души, които разчитаха единствено на изненадата. Това, което можеха да сторят, бе да ударят светкавично по предните редици, после да се измъкнат, преди Ного да е отвърнал на удара.

Мек погледна към небето и се замисли дали полковникът няма да поиска въздушна атака. От въздушната база край столицата до долината на Абай съветските изстребители щяха да дойдат само за тридесет и пет минути. Носът му вече усещаше сладникавата миризма на напалм, която се носеше от влажния вятър, а пред очите му се появяваха огромните огнени кълба, помитащи всичко по пътя си. Напалмът беше единственото оръжие, от което хората му се плашеха.

„И все пак въздушната атака бе малко вероятна, поне в ден като този — разсъждаваше Мек. — Ного и богатият му шеф Готхолд фон Шилер искаха изцяло за себе си плячката, която Никълъс Куентън-Харпър им предлагаше в разкритата гробница. Нямахше защо да поделят лъвския си пай с тлъстите задници из министерствата в Адис Абеба. Правителството не биваше да научи за тяхната частна инициатива в долината на Абай.“

Отново погледна в краката си. Врагът се разгръщаше красиво и постепенно се пръскаше около възвишението, с цел да го откъсне от пътеката покрай реката. Скоро щяха да поставят патрул да прикрива фланга им, докато си вършат работата надолу в пролома. Ето го и него. Осем, не, десет души се откъснаха от главния отряд и предпазливо се насочиха нагоре по склона.

„Ще изчакам да се приближат — реши Мек. — Искam да ги очистя всички наведнъж, но би било твърде хубаво, за да се получи. Би било чудесно, ако убием четирима-петима и по възможност да оставим неколцина ранени в храстите. — По лицето му се изписа жестока усмивка. — Достатъчно е само някой ранен в корема да заквичи и другарите му по задните линии веднага ще прекратят стрелбата.“

Обърна се отново нагоре към хълма и се увери, че леката картечница на отряда му следи от гнездото си кога ще й дойде времето да се намеси. Картечарят Салим чакаше сигнала на командира си, за да почне стрелба по противника. Мек се беше уверил, че другарят му го бива за тази работа повече от всеки друг. При повече късмет той сам можеше да повали петима-шестима от враговете.

„Ще видим кой кого — продължаваше да се окуражава. — Най-важното е да наредя всичко във времето.“

Едва сега забеляза, че в скалите под него зее широк отвор. „Няма да посмеят да прехвърлят скалите и да се изложат на огъня ни. Вместо това ще гледат да се промъкнат през дупката. Тогава ще ги ударим.“

Отново погледна към картечницата. Салим не сваляше очи от него и чакаше сигнала за стрелба. Спокоен, че всичко е наред, Мек насочи отново вниманието си надолу по склона.

„Да. Линиите им се съгъстват. Едрото момче най-вляво е напуснало позицията си отпреди малко. Двамата встрани от него също са тръгнали да се промъкват към пролуката.“

Маскировъчните униформи на войниците се сливаха напълно с пейзажа. Бяха обвили дулата на оръжията си с парцали, за да не блестят на слънцето. Ако не бяха движенията им и тъмните им лица, никой не би могъл да ги различи сред храстите. Вече се намираха толкова близо, че от време на време Мек улавяше с поглед дори бялото на очите им. За свое съжаление обаче не можеше да открие картечаря им.

Трябваше още с първия изстрел да лиши противника си от най-мощното му оръжие.

„Уф, ето го — въздъхна с облекчение, когато най-сетне забеляза целта си в десния фланг на напредващия отряд. — За малко да го изпусна.“

Войникът беше по-скоро нисък, с набито телосложение. Раменете му — изключително широки, дългите му като на маймуна ръце носеха картечницата, все едно беше от дърво. Оръжието бе съветско производство, модел РПД, калибър 7,62 мм. Картечарят се издаде с картечните ленти, овесени около раменете му, които блеснаха за миг между храстите.

Мек се сниши към земята и пропълзя зад скалата, която използваше за прикритие. Натъкми калашника си на позиция за бърза стрелба и опря дървения приклад о бузата си. Автоматът отдавна се бе превърнал в част от самия него. Някакъв майстор в Адис Абеба бе внесъл няколко промени в механизма му специално за негово удобство. Беше шлифовал дулото му и монтирал оптически мерник. И едното, и другото имаха за цел повишаване точността на калашника, който имаше навика да пуска куршуми във всички посоки без желаната.

Макар да не можеше да замести снайпера, автоматът на Мек бе достатъчно добър да уцелва при всеки изстрел петсантиметровата мишена от сто метра дистанция.

Човекът с картечницата се намираше на петдесет метра надолу по склона. Мек погледна за последен път надясно, колкото да се увери, че още трима войници се насочват към отвора в скалите. Ако така продължаваха, Салим щеше да ги отнесе с един-единствен откос. Спокоен, че нещата вървят, както ги беше предвидил, той погледна през мерника и го нагласи в корема на картечаря. За ориентир използваше катарамата на колана му. След като се прицели добре, натисна спусъка и даде три последователни изстрела.

Калашникът коварно избоботи в ушите му, но важно в случая беше не тъпанчетата му да останат здрави, а куршумите да попаднат в целта. Тялото на човека се разкъса от трите парчета олово като с нож. Първото го улучи в корема, второто — в гърдите, последното — в долния край на врата. Войникът се извъртя на мястото си, ръцете му се вдигнаха във въздуха и той се подкоси назад, падайки зад високите треви.

Целият отряд на Мек изведнъж започна да стреля. Той самият се чудеше колко ли души е успял да порази Салим, но зрелището вече беше свършило. Колкото от противниците бяха оцелели, всички бяха залегнали и не смееха да си покажат главите. Само синкавият дим от оръжията им издаваше къде са се разположили, а храстите се тресяха при всеки изстрел на калашниците им.

По едно време сред грохота от стрелбата и свистенето на куршумите над скалите някой от войниците започна да крещи от болка:

— Раниха ме. Аллах да ви благослови, помогнете ми.

Гласът му отекна по целия склон и противниковият огън видимо отслабна. Мек използва случая да смени пълнителя на автомата си.

— Пей, птиченцето ми, пей! — закани се на невидимия си враг.

Бяха нужни задружните усилия на Никълъс, Хансит и осем други помощници, за да бъде повдигнат каменният капак на саркофага. Залитайки под огромната му тежест, те най-после успяха да го облегнат невредим върху стената. След това Роян и Никълъс застанаха на постаментата на саркофага и погледнаха вътре.

Между каменните стени лежеше пъхнат огромен дървен ковчег, изпълнил целия саркофаг. И на неговия капак бе изваяна все същата скулптура, изобразяваща легналия фараон. Беше положен в поза на мъртвец с кръстосани пред гърдите ръце и символите на царската власт в тях. Ковчегът беше позлатен и инкрустиран с полускъпоценни камъни. От легналото си положение фараонът гледаше със сериозни очи хората, които бяха посмели да го обезпокоят.

Напрегнаха мускули и извадиха ковчегата навън. Колкото и тежък да беше той, не представляваше нищо в сравнение с гранитния капак отпреди малко. С възможно най-голямо внимание Никълъс разчупи златните печати и разреза дебелия пласт втвърдена смола, който придържаше капака към стените на ковчегата. Отвори го и вътре откриха още един, отново закотвен неподвижно между стените на външния. И него отвори само за да открият трети. Все едно им бяха подарили огромна матрьошка за рождения ден и бързаха да видят какво се крие в сърцевината ѝ. Колкото повече капаци отваряха, толкова повече се смаяваше и изображението на фараона върху тях.

Най-накрая преброиха общо седем ковчегата, един от друг по-изящно украсени и по-щедро обсипани със злато и скъпоценни камъни. Седмият ковчег беше малко по-голям от естествен човешки ръст и целият излят от масивно злато. Светлината на лампите обхвана лъскавия метал и отражението наподобяваше хиляда огледала, наредени едно до друго. Ярките лъчи достигнаха и до най-отдалечените кътчета на погребалната камера.

След изтощителен труд десетината мъже вдигнаха и капака на последния ковчег. Първото, което видяха, бяха купищата цветя оставени под него. Бяха изсъхнали още преди хилядолетия и трудно можеше да се определи първоначалният им цвят. Ароматът им също се бе изгубил и единствената миризма, която блъсна Никълъс в носа, беше дъхът на старо. Цветчетата, превърнали се във великолепен хербарий, само при докосване с пръст се разпадаха на хиляди парченца, все едно бяха изгоряла хартия. Изсъхналите цветя бяха

положени върху тънък пласт фин лен; някога той ще да е бил бял като сняг, но от времето, а и заради растителните сокове на някога свежите цветя беше станал жълтеникавокафяв. Между гънките му търсачите отново уловиха блясъка на злато.

Никълъс и Роян застанаха един срещу друг над ковчега и дръпнаха лепеното покривало. Платът тихичко пропука и започна да се къса като тънък картон между пръстите им. Двамата най-сетне успяха да го отстранят и по лицата им се изписа изумление. Пред тях стоеше златната погребална маска на фараона. Поради обема си предаваше изображението на покойника леко увеличено, но иначе по-съвършен портрет не би могъл да съществува — и най-малката подробност от лицето ясно личеше по златната повърхност. Благодарение на незнайния майстор на маската вечността завинаги щеше да запомни лика на мъртвеца. Никълъс и Роян стояха надвесени над величественото творение и усещаха как очите на фараона, направени от обсидиан и планински кристали, ги бяха хипнотизирали. В погледа на египетския владетел се четеше тъга и обвинение, което те не можеха да не приемат.

Дълго време мина, преди някой от двамата да набере смелост и да посегне към златната маска. Когато обаче я вдигнаха от главата на мумията, за пореден път се увериха, че тялото на фараона и това на блестящия му пълководец Танус са били подменени. Личеше си, че мумията на мъртвеца е твърде голяма за сравнително малкия ковчег. При прибирането ѝ крайниците ѝ би трябвало да се свият и тук-там да се разголят под лепените превръзки.

— Ако това беше наистина царска мумия — тихо обясни Роян, — под превръзките трябваше да открием множество амулети. Това, което имаме насреща си, не може да бъде друго, освен тялото на един обикновен египетски благородник.

Никълъс разви превръзките около главата на мъртвеца и пръстите му напипаха гъст кичур коса.

— Според портретите на фараон Мамос от аркадата косата му е била къносана в червено — измърмори. — Погледни обаче тук.

Космите, които беше хванал между пръстите си, бяха на цвят сребърно златисти и напомняха за тревите на саваната по време на суша.

— Вече не ще и съмнение. Погребаното тяло принадлежи на Танус, приятеля на Таита и любовник на царица Лострис.

— Да — съгласи се Роян и в очите ѝ започнаха да напират сълзи.
— Това е той, истинският баща на сина на Лострис, бъдещия египетски фараон Тамос, предшественик на велика царска династия. Това е мъжът, чиято кръв тече в жилите на множество египетски владетели.

— Макар и посвоему, той е бил не по-малко велик от всеки друг фараон — рече Никълъс.

Роян първа се върна на земята.

— Реката! — възкликна тя ужасено. — Не можем да позволим всичко това да си отиде отново, щом Дандера прелее.

— Не можем и да вземем всичко със себе си, за да го запазим. Твърде много ценни неща видяхме из гробницата. Пред себе си имаме най-голямото съкровище, откривано някога по света. Времето ни почти изтича, затова трябва да подберем най-значимите и скъпи находки, да ги натоварим в кутиите и да се махаме. Един Господ знае дали и за това ще ни остане време.

В няколкото часа, които може би им оставаха, те се заловиха трескаво за работа. Не можеха и да мислят за фотографиране на статуите и стенописите, за ровене из огромните колекции на мебели и оръжия, из съдовете за хранене и раклите с царски дрехи. Голямата златна колесница също щеше да остане там, където я бяха намерили.

Златната маска на фараона беше прибрана, но мумията на Танус остана непобутната в най-вътрешния златен ковчег. Никълъс веднага прати вест на Май Метема. Стариият игумен лично дойде в гробницата, придружен от двадесет монаси, които тържествено приеха в дар обещаните мощи на християнския светия. Подеха радостни химни и отнасяйки се с нужната почит към тленните останки на блажения Антоний го отнесоха към новия му дом в забраненото светилище на манастира.

— Така поне древният герой ще получи полагащото му се уважение — рече Роян. — Пък и в крайна сметка гробницата в църквата си е неговата собствена, нали? — Тя започна да се озърта из погребалната камера: — Не можем да оставим този хаос след себе си.

Гледай само как сме разхвърлили ковчези и капаци навсякъде по пода. Ще си помислят хората, че са идвали крадци.

— Ами ние какво сме, ако не банда крадци? — усмихна й се Никълъс.

— Ние сме археологическа експедиция — тросна му се разгорещено. — И трябва да се държим както подобава.

Той се подчини на капризите й и заедно с помощниците си се зае да прибира шестте останали ковчеза един в друг. Най-накрая дори върнаха каменния капак на мястото му върху саркофага. Едва тогава Роян им позволи да изберат по нещичко за себе си от несметните богатства из аркадата.

Без съмнение погребалната маска представляваше най-ценната находка от цялата гробница. Размерите й се оказаха точно колкото да я поставят в една от кутиите за амунии. До нея беше поставена и дървената фигурка, изобразяваща Таита. За да не се повреди, бяха я обвили плътно със стиропор. Върху капака Роян написа с восъчен молив: „Маска и ушабти Таита“.

В крайна сметка времето беше ограничено и двамата подбраха, каквото им хвана окото от пръв поглед. Нямаше как и да отворят една след друга всички дървени кутийки из хранилищата край аркадата. Самите ковчезета, боядисани и позлатени, представляваха интерес като находки, затова трябваше да се отнасят почитателно с тях. За да не разбиват кутиите, се водеха единствено по рисунките отгоре им. За щастие скоро се увериха, че те отговарят на съдържанието и с тяхна помощ можеше за сравнително кратко време да се изготви що-годе пълен каталог на царската бижутерия. Откриха я в голямата кутия, на чийто капак фараонът беше изобразен със синята си бойна корона, положена върху избродирани със злато възглавнички, така ушити, че да я предпазват най-добре от удар.

Макар да бързаха и да се стараеха да не обръщат голямо внимание на предметите, минаващи през ръцете им, двамата търсачи на съкровища бяха като замаяни от ценностите, до които се докосваха. Докато отваряха най-горните кутии и преглеждаха набързо съдържанието им, те се натъкнаха на несънувани скъпоценности. Успяха да се доберат и до двойната, червено-бялата корона, символизираща обединението на двете царства, и до златния немес с царската кобра. Заедно със синята корона отпреди малко те бяха в

толкова запазено състояние, все едно фараонът ги беше свалил предния ден от главата си, за да ги прибере за през нощта.

Пръв и основен принцип в подбирането на находките беше обемът им да е достатъчно малък, за да се поберат в металните кутии. Окажеха ли се по-големи от позволеното, независимо от голямата си материална стойност или научна значимост, предметите биваха неизбежно отхвърляни. За щастие повечето от кутиите с царската бижутерия бяха достатъчно малки, за да не предизвикат подобни проблеми, и щяха да отпътуват заедно с безценното си съдържание. По-големите вещи обаче — короните и големите нагръдни плочки — трябваше да се вадят от дървените ковчезета и да се опаковат отново с дунапен, преди да заемат мястото си в кутиите за амуниции.

Натовариха всичко и помощниците в експедицията започнаха да изнасят кутиите една по една на площадката пред запечатания вход на гробницата, откъдето да ги прехвърлят вън от шахтата. Освен осемте статуи от разрушената галерия двамата изследователи бяха успели набързо да включат в каталога си четиридесет и осем други парчета, преди гласът на Сапъора да прогърми из стълбището.

— Шефе, къде си се скрил, по дяволите? Не можете повече и секунда да останете тук. Хайде, човече, вдигай си косматия задник и се измитай, преди да е станало късно! Реката всеки момент може да помете бента.

Плешивото теме на инженера се показва в дъното на аркадата, но когато се изкачи до площадката, и той не можа да сдържи възхищението си. Пред безценните съкровища, които се разкриваха в приказната аркада, устата му безпомощно увисна и той широко отвори очи. Трябваша му няколко минути да се овладее след преживяния шок и да се върне към по-прозаичната тема отпреди малко.

— Сериозно ти говоря, шефе! Според мен ни остава по-малко от час да избягаме оттук. Бентът няма да издържи. Освен това хората на Мек вече са се отдръпнали в хълмовете над началото на пролома и също може да отстъпят всеки момент. Ако излезеш пред шахтата, и ти ще чуеш стрелбата. Двата с Роян трябва да се измъкват възможно най-бързо!

— Добре, Сапоре, тръгваме. Видя ли кутиите, подредени на площадката пред стълбите?

Той кимна утвърдително и Никълъс продължи:

— Накарай хората да ги натоварят и тръгвай с тях към манастира. Ти лично отговаряш за пренасянето. Ние ще те последваме заедно с останалите по пътеката.

— Не си губи времето. Колкото и скъпи да са всички тези джунджурийки, не струват повече от живота ти. Повтарям ти, тръгвай още сега.

— Съгласен съм с теб, но приятелски те съветвам да не използваш думата „джунджурийки“ в присъствието на Роян. Може да се получат неприятни сцени.

Сапъора вдигна рамене.

— Само да не кажеш, че не съм те предупредил.

Обърна гръб на приятеля си и се изгуби по стълбите.

— Нали знаеш къде сме скрили лодките? — подвижна му Никълъс. — Ако стигнеш преди мен, веднага започвай да ги надуваш. Идваме веднага.

Даниъл си отиде, а той хукна към другия край на аркадата, където Роян продължаваше да се занимава с бижутата на фараона.

— Стига толкова! — извика й. — Нямаме повече време, трябва да се махаме.

— Ники, не можем да оставим...

— Вън ти казвам! — дръпна я за ръката. — Това, което трябва да направим сега, е да изчезваме възможно най-скоро. Освен ако не искаш да се възползваш от опразнената гробница за лични цели.

— Не мога...

— Млъкни, луда жено! Веднага! Бентът всеки момент може да се разкъса.

Тя обаче се освободи от ръката му, грабна с пълни шепи от скъпоценностите в краката си и започна да ги тъпче по джобовете.

— Не мога да ги оставя така.

Този път Никълъс я хвана през кръста и я преметна през рамото си.

— Щом ти казвам нещо, ще ме слушаш — тросна й се той и хукна с все сили към изхода.

— Ники! Веднага ме пусни — риташе Роян с крака из въздуха, зачервена от яд, но той вече слизаше по стълбите.

Хансит и останалите тъкмо изнасяха последните кутии и изчезваха през отвора в другия край на тунела. Бяха качили товара

върху главите си и бързаха, колкото им позволяваше тежестта му.

Едва сега Никълъс остави Роян на земята.

— Обещавах ли, че ще се държиш като добро момиче? Ние не си играем, грози ни смъртна опасност. Като казвам „смъртна“, имам предвид „смъртна“.

— Знам — примири се тя. — Просто не можех да се разделя с останалото.

— Достатъчно сме говорили, трябва да тръгваме. — Сграбчи я за ръката и хукна към изхода на лабиринта. Още при първите стъпала тя се освободи от пръстите му и затича нагоре, като скоро го остави далеч зад себе си.

Дори и с тежките кутии върху главите си носачите показваха завидна бързина. Никълъс и Роян се оказаха като заклещени между помощниците си, които подобно на тях с тревожно очакване търсеха знаците по стените, които да ги упътят из лабиринта. Най-накрая излязоха на централното стълбище и с облекчение се насочиха към изхода. Сапъора чакаше на площадката пред разрушената галерия и щастливо си отдъхна, когато забеляза приятелите си между останалите.

— Доколкото си спомням, ти казах да бързаш към лодките — скара му се Никълъс.

— Страхувах се да не се окажеш най-големия глупак на земята — оправда се той. — Де да ви знам няма ли да се забавите в гробницата.

— Трогнат съм, Сапъоре — потупа го мечешки по рамото Никълъс и тримата заедно продължиха надолу по рампата, за да излязат на моста над кладенеца. — Къде е Мек? — попита задъхано, докато Уеб пъргаво прескачаше препятствието. — Виждал ли си Тесай?

— Тесай се върна най-последно. Случили са й се ужасни неприятности. Като я видях на какво е заприличала... Изглежда, здравата са я били.

— Какво са я правили? — пребледня Никълъс. — Къде е сега?

— Доколкото разбрах, била попаднала в ръцете на Шилеровите горили, които са я смазали от бой. Хората на Мек я отнесоха към манастира. Ще ни чака при лодките.

— Благодаря на Господ, че е още жива — въздъхна с облекчение приятелят му. — Ами Мек?

— Опитва се да спре атаките на Ного. Цяла сутрин из района се стреля с автомати и минохвъргачки. Когато силите му свършат, и той смята да се оттегли към манастира.

Последните метри до изхода на шахтата трябваше да пробягат сред вода до глезените, внимавайки да не се подхлъзнат по коварния под. Най-сетне се измъкнаха под открито небе и прескочиха малкия бент, за да стъпят на сравнително безопасното каменно дъно на пролома. Никълъс вдигна глава към бамбуковата стълба, по която Хансит и останалите пъргаво се катереха, сякаш кутиите за амуниции не им пречеха.

В този миг долови добре познати звуци. Ослуша се за секунда-две, сетне мрачно се обърна към Роян.

— Автоматична стрелба! Мек продължава да се съпротивлява, но противникът е вече съвсем близо.

— Чантата ми! — понечи тя да хукне към сламените колиби. — Трябва да си взема нещата.

— Не мисля, че толкова ще ти трябва пижама! — улови я навреме и я поведе към стълбата. — Единственото, от което всички имаме нужда, е да се измъкнем възможно най-бързо от обкръжението на Ного. Хайде, Роян, да бързаме!

Един по един последните бегълци се уловиха за бамбуковите пръти и когато благополучно се оказаха на върха на скалата, Роян с изненада откри, че въпреки влажната пръст в краката ѝ времето е хубаво и слънцето грее високо в небето. След няколко дни, прекарани в тъмните и усойни подземия на гробницата тя напълно бе изгубила представа за времето. Обърна лице към слънцето и за момент се порадва на топлещите му лъчи, а Никълъс броеше носачите, разтревожен да не са забравили някого на дъното на пролома.

Даниъл Уеб застана начело на колоната и с бърза крачка пое напред из гората, следван плътно от помощниците си. Никълъс и Роян изчакаха всички да минат пред тях и тръгнаха в края на групата. Гърмежът на оръжията им се струваше толкова близо, че се оглеждаха да не попаднат на някой въоръжен войник по пътя си. Престрелката се водеше на по-малко от километър зад гърбовете им. Колкото повече се стреляше, толкова по-бързо напредваха и носачите, окрилени от страха

си. Всички бързаха да излязат на пътеката за манастира, преди авангардът на Ного да е отрязал пътя за отстъпление.

Преди обаче да излязат на самата пътека, се сблъскаха с няколко въоръжени мъже, които носеха ранен на носилка. И те слизаха по посока на манастира. В първия момент Никълъс си каза, че на носилката трябва да е някой от хората на Мек, ударен от неприятелски куршум, но изравнявайки се с партизаните, му трябваша няколко секунди да разпознае обезобразеното лице на Тесай.

— Тесай! — наведе се над нея. — Кой ти е направил това?

Тя погледна нагоре и огромните ѝ черни очи я накараха да прилича на малко дете, наказано с бой от строгия си баща. Едва успя с няколко не съвсем разбираеми думи да му обясни какво се е случило.

— Хелм! — побесня той. — Как ми се иска да хвана това копеле...

Едва сега и Роян се присъедини към двамата. Щом видя лицето на приятелката си, изпищя от ужас, след което се впусна да я прегръща.

Никълъс се обърна към един от носачите:

— Мезра, какво става тук?

— Ного пробива със сила от изток. Всеки момент може да ни обкръжи от две страни, затова бързаме да се изтеглим. Не можем повече да удържаме позициите си.

— Знам, знам — кимна Никълъс, — свикнали сте да се движите. Къде е Мек Нимур?

— Отстъпва по източния бряг на пролома. — Някъде зад тях се разнесоха нови изстрели. — Това е той — кимна партизанинът. — Ного здравата го е притиснал.

— Какви са заповедите?

— Да отнесем войзеро Тесай до лодките и да чакаме там Мек Нимур.

— Чудесно! Ще вървим значи заедно.

Следвайки неравния силует на терена, хеликоптерът летеше ниско над земята, по възможност без да се показва над билата на хълмовете. Хелм знаеше, че партизаните на Мек Нимур са въоръжени и с противовъздушни установки, които в ръцете на опитен боец

можеха да се окажат смъртоносно оръжие. Джет рейнджърът нито беше брониран, нито можеше да лети високо, за да остане извън обсега на ракетите. Единствената му защита бе да се крие зад естествените прегради, които го отделяха от противника.

Дъждовните облаци се спускаха от платото към долината на Абай, но хеликоптерът винаги се озоваваше на поне няколкостотин метра под тях. Лошото бе, че силният вятър, който се появяваше от време на време съвсем изненадващо, подхващаше в мечешката си прегръдка вертолета и заплашваше да го захвърли в близките скали, докато тежките дъждовни капки неуморно тропаха по предното стъкло. Пилотът се бе навел колкото му позволяваха коланите през раменете и концентрираше цялото си внимание върху насечения терен. Хелм заемаше седалката вдясно от него, Фон Шилер и Нахут Гудаби бяха притиснати един до друг отзад и неспокойно кълчеха вратове в паника да не би някое от дърветата да се окаже по-високо и да закачи хеликоптера с върха си.

През няколко минути радиото оживяваше и в слушалките се носеха гласовете на войниците, които насочваха стрелбата на минохвъргачките или пък съобщаваха докъде са стигнали. Освен всичко друго пилотът трябваше да бъде и преводач и да обяснява на пътниците чужденци какво точно става в долината под тях.

— Край пролома се води ожесточена престрелка — съобщи той на Фон Шилер, — но шуфтите са започнали бързо да се изтеглят. Ного добре е наредил силите си и напредва без сериозна съпротива. Току-що е успял да подгони партизанския отряд от хълмовете на изток от нас — посочи с лявата си ръка. — Шуфтите са под постоянния обстрел на минохвъргачките ни.

— Успели ли са да достигнат мястото, където Куентън-Харпър е работил?

— Не е много ясно. Това, което ми съобщават по радиостанцията, е доста объркано — оправда се пилотът и в същия миг някой започна да говори на арабски в слушалките. — Мисля, че това беше гласът на самия Ного.

— Повикайте го! — нареди Фон Шилер на Хелм, който се беше облегал на седалката си и досега не взимаше участие в разговора. — Питайте го дали са успели да завземат терена около гробницата.

Хелм се пресегна и откачи микрофона.

— Розов цвят, тук Бисмарк. Приемате ли?

За минута в слушалките не се чуваше друго, освен съскане и прашене, но след малко Ного отговори на английски:

— Предавайте, Бисмарк.

— Овладели ли сте поставената цел? Стоп.

— Да, Бисмарк, овладели сме я. Всичко е по план. Съпротивата е смазана. Пращам хора по стълбата да разчистят входа.

— Ного вече е влязъл в пролома — извърна се Хелм към Фон Шилер. — Можем и ние да се насочим натам.

— Кажете му да не пуска никого в обекта, преди да съм пристигнал — заповяда немецът. Гласът му беше спокоен, но погледът му излъчваше дива радост. — Трябва да съм първият, стъпил в гробницата. Нека знае.

Докато Хелм предаваше заповедите на полковника, Фон Шилер потупа pilota по рамото.

— Колко е разстоянието оттук до целта?

— Около пет минути полет, сър.

— Когато стигнете, направете за всеки случай кръг около мястото. Трябва да сме сигурни, че Ного държи положението в ръце.

Пилотът дръпна ръчката и от смяната на скоростите двигателите намалиха оборотите си. Хеликоптерът се спусна още по-ниско над дърветата и пилотът посочи някаква точка по реката.

— Какво има? — попита Фон Шилер, като проследи пръста му. — Какво виждате?

— Бентът — отговори му тексасецът. — Бента, който Куентън-Харпър е построил. Здравата се е потрудил.

Обширната водна площ, затворена от яза, изглеждаше оловносива на процеждащата се през облаците слънчева светлина. Потоците, рухнали отпреди няколко дни откъм планините, допълнително размътваха реката, която гневно се изливаше в тесния канал към дола и сипеше пръски пяна във всички посоки.

— Няма никой! Хората на Харпър са се изнесли.

— Какъв е онзи жълт обект на брега? — попита с известна тревога немецът.

— Тракторът, за който ви говорихме. Спомняте ли си? Моят осведомител ми беше говорил за него.

— Да не губим повече време тук — даде знак да продължат Фон Шилер. — Нищо интересно за гледане. По-добре да побързаме!

Хелм потупа пилота по рамото и посочи с пръст пролома пред тях.

Сапъора ги чакаше при пътеката, която се срещаше с отклонената в дола река. Откакто бяха започнали дъждовете, нивото на водата силно се беше покачило и сега бързеите се стрелкаха там, където преди няколко дни минаваха хора. Носачите, подредени в дълга колона, без нито за миг да свалят кутиите за амуниции от главите си, вече бяха почнали да се катерят по баира и да си пробиват път през храсталаците.

Носилката на Тесай беше в края на дългата върволица бегълци. От двете ѝ страни вървяха Никълъс и Роян, които се спускаха да помагат на войниците при всеки по-стръмен или труден участък от пътеката.

— Къде е Хансит? — приближавайки извика Никълъс на Сапъора. Беше заслонил очи с ръка и броеше носачите отпред. Колкото и да търсеше високата фигура на монаха сред останалите, не можеше да го открие.

— Мислех, че е с теб. Откакто напуснахме пролома, не си спомням да съм го виждал.

Никълъс се обърна нагоре по склона и с надежда проследи целия участък от пътеката, който още се виждаше.

— Да го вземат дяволите този Хансит — изруга. — Не можем да се връщаме да го търсим. Ако успее, нека сам дойде в манастира.

В този миг откъм небето дойде познатият до болка шум на мотори. Някъде под натежалите облаци летеше омразният „Джет Рейнджър“.

„Вертолетът на «Пегас»! Изглежда, Фон Шилер вече бърза към вира на Таита. Сигурно е знаел отпреди къде сме работили — каза си с известна горчивина Никълъс. — Дори не си губи времето да чака. Като лешояд бърза да грабне плячката, преди да са го изпреварили.“

Роян също беше чула машината и гледаше нагоре в очакване голямата перка да се появи някъде над дърветата. От голямото бързане

лицето ѝ се беше зачервило, по бузите ѝ бяха залепнали мокри кичури коса.

— Ако тези свине наистина успеят да влязат в гробницата, това би било светотатство — даде воля тя на таената омраза.

Изведнъж Никълъс се сети нещо. Пресегна се над лежащата в носилката Тесай и Хвана Роян за ръката. По лицето му се беше изписала решимост да стори нещо велико.

— Права си. Отивате двете с Тесай в манастира. Аз ще ви настигна по-късно.

Преди Роян да го е попитала какво има предвид, той вече бе застанал до Сапъора.

— Предавам на грижите ти двете жени, Сапъоре. Да не си ги изпуснал от поглед.

— Къде отиваш, Ники? — настигна го Роян, която беше подочула последните му думи. — Какво ти хрумна изведнъж?

— Забравих да свърша една работа. Няма да ми отнеме много време.

— Да не смяташ да се връщаш? — ужаси се тя. — Може да те убият... Видя какво направи Хелм на Тесай.

— Не се тревожи за мен, любов моя — засмя се Никълъс и преди тя да разбере какъв ще е следващият му жест, звучно я целуна по устата. Младата жена се зачерви от смущение, че са ги видели толкова много хора, а той я отмести и тръгна нагоре по пътеката.

— Да се грижиш за Тесай. Ще се видим при лодките.

Без да ѝ остави време да го спре, обърна гръб и с широка крачка се устреми обратно нагоре по склона.

Толкова бързо започна да се катери по разбития терен, че Роян и да искаше, не можеше да го догони.

— Ники! — извика след него, сякаш се надяваше с отчаяния си зов да го разколебае. Никълъс обаче се престори, че не я е чул и продължи да върви нагоре по реката, бързайки да стигне навреме при бента.

Хеликоптерът следваше всяка извивка на пресъхналата река из пролома. Понякога надвисваше отвесно над живописния каньон и между назъбените чукари пътниците можеха да видят мрачното му

дъно. В голямата си част водата бе изчезнала, само тук-там проблясваше повърхността на някой упорит вир.

— Ето ги! — посочи Хелм.

На брега на пролома чакаше малка група мъже.

— Сигурен ли сте, че не са шуфти? — попита с нескрит страх Фон Шилер.

— Не са! — успокои го веднага тексасецът. — Ето онзи там е Ного, а високият мъж в бяло расо до него е монахът Хансит Шериф, нашият шпионин в лагера на Харпър — за да надвика шума на моторите, Хелм изкрещя в ушите на пилота: — Можеш да кацаш. Ето там! Ного ти показва с жестове къде да спреш!

Шините на хеликоптера докоснаха земята и Ного и Хансит бързо се затичаха да посрещнат високопоставената особа в кабината. Двамата заедно подадоха ръце на Фон Шилер и му помогнаха да се измъкне от тясната задна седалка и да се скрие далеч от перките на вертолета.

— Хората ми са преобърнали цялата местност камък по камък — успокои шефа си Ного. — Всички шуфти бягат надолу по течението към брега на Нил. Този тук е Хансит Шериф. Работил е през цялото време заедно с Харпър в гробницата. Познава подземните тунели като петте си пръста.

— Говори ли английски? — интересува се немецът, оглеждайки одобрително високия монах.

— Малко — отговори Хансит.

— Чудесно! Чудесно! — На Фон Шилер му се искаше да го прегърне. — Покажи ми сега пътя. Хайде, Гудаби, дойде моментът да заслужите с нещо всички пари, които ми изсмукахте досега.

С чевръста стъпка Хансит поведе чужденците към ръба на скалата, при бамбуковата стълба. Фон Шилер се спря над пропастта и с безпокойство погледна към губещото се в гъста сянка дъно. Стълбата му се струваше твърде несигурна, а височината беше убийствена. Тъкмо щеше да протестира, когато Нахут Гудаби изхленчи вместо него:

— Да не би да си мисли, че ще слезем по това чудо?

Страхът на арабина вдъхна нов прилив на ентузиазъм у Фон Шилер и той надменно се обърна към него.

— Това е единственият път към гробницата. Тръгвайте след човека, аз идвам след вас.

И понеже Нахут продължаваше да се колебае, Хелм го ръгна с юмрук между ребрата и го поведе почти насила към ръба.

— По-бързо, няма време за губене.

С видимо нежелание Нахут се улови за най-горния прът и започна да се смъква подир неуморния монах. Фон Шилер нетърпеливо ги последва. Под тежестта на тримата мъже бамбуковото скеле заплашително се огъна и на египтянина му се струваше как разтворената паст на пролома чака да го погълне. Най-накрая все пак се добраха благополучно до дъното и стъпиха на твърда земя. Петимата застанаха наскоро каньона и немецът се заоглежда в захлас.

— Къде е тунелът? — попита Фон Шилер поемайки си дъх.

Хансит му даде знак да го последва и се насочи към малкия яз, преграждащ вира със змиорките.

Немецът се обърна към Хелм и Ного:

— Искам да пазите изхода. Ще вляза с Гудаби и монаха. Ако ми трябва помощ, ще ви повикам.

— Предпочитам да вляза с вас, хер Фон Шилер — възрази му Хелм. — Да ви пазя...

Старецът обаче се навъси и млъкна.

— Правете каквото ви казвам!

С помощта на едрия Хансит и с известни усилия успя да прехвърли купчината камъни. Втурна се смело в шахтата, а Гудаби хукна по следите му.

— Какви са тези светлини? — учуди се Фон Шилер. — Откъде идва електричеството?

— Вътре има машина — обясни Хансит и сега немецът успя сам да долови тихото бръмчене на електрогенератора. Тримата се умълчаха и монахът продължи навътре в дългата шахта. Спря пред кладенеца.

— Конструкцията ми изглежда доста примитивна — измърмори Нахут, у когото страхът най-после отстъпваше пред професионалния интерес. — Не се сещам друга египетска гробница да е изглеждала така. Започвам да се чудя не сме ли били заблудени. Не е изключено наистина да става дума за скална църква, строена от местните.

— Както винаги сте склонен да правите прибързани заключения — смърри го Фон Шилер. — Нека първо изчакаме да видим какво ще

ни покаже човекът, пък след това да разсъждаваме.

Немецът се хвана с една ръка за рамото на Хансит да не падне от клатещия се мост и с облекчение изкачи стълбата до отсрещния бряг. Тримата преминаха препятствието и бързо продължиха по стръмната рампа.

Нататък стените видимо се изглаждаха и ъглите изглеждаха съвсем прави. Забелязвайки промяната, Нахут отбеляза:

— Аха! В началото бях леко разочарован, мислех, че са ни подлъгали, но сега виждам, че египетското влияние върху архитектурата е безспорно.

Излязоха на площадката пред разрушената галерия, където електрогенераторът продължаваше да бръмчи. От дългото изкачване, а и от огромното вълнение, което ги беше обхванало, и старият Фон Шилер, и младият Нахут Гудаби обилно се потяха в задушното подземие.

— Започвам да се обнадеждавам все повече и повече — не спираше египтянинът. — Може наистина да се окажем в царска гробница.

За да го увери съвсем, Фон Шилер посочи към глинените печати, облепени заедно с голямото парче мазилка върху една от стените. Никълъс и Роян така и не бяха успели да ги вземат със себе си. Нахут клекна пред белия квадрат и ги разгледа внимателно. Накрая с треперещ глас възкликна:

— Картушът на Мамос, печатът на писаря Таита! — Погледна със светнали очи към Фон Шилер. — Няма съмнение. Доведох ви в гробницата на фараона, както ви бях обещал от самото начало.

За миг Фон Шилер го зяпна безмълвно, смаян от подобна наглост. Най-накрая презрително изсумтя и провря глава в зейналия отвор да види какво има вътре.

— Но те са я унищожили! — извика ужасено. — Гробницата е пратена по дяволите.

— Не, не! — побърза да го успокои Хансит. — Елате тук. Има друг тунел отдолу.

Докато си проправяха път между натрошените каменни блокове, Хансит им обясняваше на лош английски как покривът се бил продължил и как именно той, Хансит, бил открил входа към истинската гробница под развалините.

Нахут спираше през няколко крачки и любопитно се надвесваше над парчетата мазилка в краката си. Личеше си, че видяното го радваше, защото постоянно възкликваше какви чудесни стенописи били.

— Класически произведения на най-високо ниво... — разправяше той, но етиопецът го прекъсна:

— Има много повече. Елате да ви покажа. Много повече — натърти той.

Фон Шилер се обърна ядосан към Нахут:

— Оставете тези разбити парчета. Времето няма да ни стигне за всичко. Трябва да побързаме направо към погребалната камера.

Хансит ги преведе през скритата стълба, водеща в сърцето на голямата дъска за бао, след което със сигурна крачка намери пътя си из лабиринта.

— Как ли са успели Харпър и жената да се ориентират в тази бъркотия? — чудеше се Фон Шилер. — Все едно съм попаднал в огромна къртичина.

— Още една скрита стълба! — на свой ред възкликна от удивление Нахут, когато Хансит им показва тунела към гробницата. Египтянинът буквално хвърчеше от щастие, докато подминаваха делвите и плетените кошници и изкачваха последните стъпала към галерията на вълшебствата.

Когато се озоваха на края на стълбата, и двамата изгубиха дар слово от почуда. Само изящните стенописи и величествените статуи на египетските богове бяха достатъчни да спрат дъха им. Дватама разбойници захласнати стояха на едно място и не смееха да помръднат.

— Никога не съм се надявал на подобно нещо — призна си накрая Фон Шилер. — Това тук надминава всичко, което съм предполагам, че ще намерим.

— Всяка от стаите встрани е пълна със съкровища — посочи Хансит напред. — Има такива неща, дето не сте ги и сънували. Харпър можа да вземе съвсем малко от тях... Само някакви си кутийки. След него останаха цели купища предмети и пълни със злато кутии.

— Къде се намира ковчегът? Къде е трупът на покойника? — искаше да знае Фон Шилер.

— Харпър подари тялото на Светията, заедно със златния ковчег, на игумена на манастира — обясни етиопецът. — Отдавна го отнесоха.

— Ного скоро ще ни го върне обратно — увери началника си Нахут. — Не бива да се тревожите за това, хер Фон Шилер.

Сякаш това обещание беше достатъчно да разсее всякакви чудеса и магии. Двамата тръгнаха напред из галерията, първо с бавна и спокойна походка, после все по-бързо и по-бързо, докато накрая не започнаха да тичат между колоните на голямата аркада. Със старческите си крака Фон Шилер се довлече до първата двойка хранилища и се закикоти от удоволствие, сякаш беше малко дете и ровеше из коледните си подаръци.

— Невероятно! — повтаряше си той постоянно и не можеше да откъсне очи от гледката.

Избра си една от дървените кутийки в близката купчина и с треперещи пръсти откърти капака. Това, което видя вътре, го поразя. Ернест Готхолд фон Шилер се свлече на колене пред камарите от предмети и започна тихичко да плаче. Толкова много щастие душата му трудно можеше да понесе.

Никълъс разчиташе на факта, че Ного би разположил хората си по бреговете на пролома, за да подсигурят достъпа до вира на Таита. Надяваше се по този начин пътят покрай сегашното течение на Дандера да е чист и да може безпрепятствено да се добере до бента в началото на каньона. Нямаше време да мисли за сигурността си и единственото, с което се надяваше да изпревари дебнещите опасности, бе на пет-шест минути да се спира и да се ослушва за вражи стъпки. Знаеше, че не разполага с почти никакво време. Едва ли Мек и хората му щяха да го чакат с часове в лодките, рискувайки войниците на полковника да ги застигнат при манастира.

На два пъти в далечината се чу автоматична стрелба, все откъм пролома, навярно в близост до гробницата. За щастие обаче надеждите му се оправдаха и след около половин час тичане из гората, той се озова при бента, без да е срещнал нито един войник. И все пак не посмя да предизвиква съвсем съдбата. Преди да излезе на открито, се изкатери на близкото възвишение и оттам огледа внимателно целия терен наоколо. Кратката почивка му позволи да си поеме дъх след уморителния пробег и да се увери, че Ного не е оставил пазачи на бента. От страна на един негър подобна предвидливост трудно можеше да се очаква.

Нещо повече. Жълтият трактор си стоеше на мястото в близост до яза. Сапъора го беше оставил, преди да се изнесе надолу по реката. Никъде около машината не се забелязваше човешко присъствие, още по-малко — въоръжен етиопски войник, който да пази. Никълъс въздъхна с облекчение и избърса с ръкав потта от очите си.

Дори с невъоръжено око можеше да види, че водата е почнала да прелива над каменния вал и че тънки струйки са си пробили път през габионите. И все пак бентът даваше вид да се държи здраво и за да бъде окончателно отнесен от Дандера, нивото ѝ трябваше да се покачи с поне още една стъпка.

„Браво, Сапъоре — похвали мислено приятеля си Никълъс. — Това се казва добре свършена работа.“

Продължи да изчислява нивото на реката и състоянието на бента. Откакто за последен път бе минавал оттук, течението на Дандера изглеждаше доста по-силно и забързано. От бряг до бряг водата се надигаше на вълни, някои от дърветата и храстите наблизко бяха частично потопени в реката и се клатеха при всеки напор на бързеите.

Цветът на водата също се беше променил до оловносиво, сякаш Дандера се заканваше на бента, който ѝ запречваше пътя. Страничният канал се бе разширил неимоверно и водите на реката се хвърляха с ярост през него. Все едно див звяр беше намерил най-сетне изход от омразната клетка и с пяна на уста отиваше да търси сметка на мъчителя си.

Най-накрая Никълъс погледна и нагоре по склона на долината. Хоризонтът беше закрит от гъсти черни облаци, които заплашваха да удавят всичко във вода. В този миг отнякъде появя силен и студен вятър, който предвещаваше дъжд. Той настръхна от неочаквания хлад, а ризата се залепи за потното му тяло.

Спусна се по сипеите и бързо се промъкна до трактора. Качи се пъргаво на мястото на шофьора и в този миг му хрумна ужасната мисъл да не би Даниъл да е взел ключовете със себе си. С трепереща ръка и свито сърце разрови под седалката, където приятелят му ги криеше, и най-сетне ги напипа.

„Сапъоре, Сапъоре, сам не знаеш как смъртта ти се размина на косъм. Идеше ми да ти извия врата...“

Пъхна ключа в запалителя и го завъртя на положение заграване. Трябваше първо да изчака червената лампичка на таблото да стане зелена и тогава да запали.

— Давай! — изръмжа той нетърпеливо на трактора, който така и не заграваше. Няколкото секунди му се сториха колкото един цял живот. Най-накрая зелената лампичка заблещука и Никълъс извъртя ключа докрай.

Двигателят заработи и той щракна с пръст.

— Червена точка за Сапъора. Всичко му се прощава.

Изчака двигателят да загрее оптимално и с присвити заради проливния се дъжд очи огледа хълмовете наоколо. Беше се уплашил да не би шумът от двигателя да привлече вниманието на горилите на Ного. За щастие никъде из горите не се забелязваше движение.

Той включи на първа и обърна към брега. От долната страна на бента малкото вода, процеждаща се през габионите, стигаше до колелата. Тракторът се спусна в каменистото корито на Дандера и заподскача по многобройните неравности. Никълъс спря на средата на реката и започна да изучава бента в търсене на най-слабото му място.

Най-накрая насочи машината срещу самия център на яза — там, където Сапъора бе подпрял дървената ограда с няколко реда габиони.

— Прощавай, че се отнасям така с творението ти — извини се Никълъс задочно на своя приятел и вдигна подвижната платформа на мотокара на желаната височина. Натисна газта и пое право срещу бента. Дълго време трябваше да се бори с набелязания габион, докато най-накрая успее да го подхване отдолу с раменете на машината. Превключи на задна скорост и издърпа напълнената догоре с камъни мрежа, зави обратно и я пусна свободно през прага на пресъхналия водопад. Върна се на мястото си и поднови атаките си.

Операцията вървеше бавно. Под налягането на водата камъните се бяха наместили плътно един до друг и отделянето на различните габиони беше мъчна работа. Почти десет минути му бяха нужни да отдели втория габион от стената. Едва когато го запокити и него в бездната, случайно погледна таблото за бензина. Резервоарът бе съвсем празен. Сапъора не беше зареждал от много време: или запасите от бензин на експедицията се бяха изчерпали, или по-скоро приятелят му не бе предполагал, че машината пак ще е потребна някому.

Никълъс разсъждаваше над надвисналата опасност, но изведнъж двигателят се задави. Той рязко обърна машината нагоре към склона, та дано останалите капки в резервоара се излеят на правилната страна. Маневрата даде резултат, защото моторът отново изрева и след това премина на нормален ритъм. Никълъс бързо смени скоростта и пое към бента.

„Няма повече време за финес — каза си. — Оттук нататък всичко е въпрос на груба сила.“

След вдигането на двата габиона зад купищата камъни се забелязваше малко ъгълче от дървената стена. Това бе най-уязвимата част в целия бент. Никълъс раздвижи ръчките на платформата и я вдигна до най-високата възможна позиция. След това започна бавно да я смъква надолу, сантиметър по сантиметър, докато не закачи горния ръб на дървената конструкция. Имаше чувството, че е напипал най-дебелия ствол в цялата ограда. Заклучи платформата на избраната височина и дръпна трактора малко назад. Натисна с все сила газта, изчака двигателят да забоботи с пълна мощност и щом от ауспуха се надигна облак черен дим, пое към целта.

Нищо обаче не поддаде. Дървото беше здраво заклещено между камъните, също както и цялата дървена конструкция, която стоеше като зазидана между габионите. На границата на отчаянието той не отпускате нито за миг педала на газта. Тежките гуми скърцаха жално по каменистото дъно на реката и хвърляха фонтани от вода и чакъл във въздуха.

— Хайде! — молеше машината. — Хайде, давай! Знам, че можеш.

Но двигателят отново се задави и набраните обороти отидоха по дяволите. Машината стенеше и кашляше, но не искаше да се подчини на шофьора.

— Моля те! — говореше Никълъс на глас. — Опитай още веднъж.

Сякаш склонил на молбата му, двигателят изведнъж запали повторно, тръгна отначало в неравен ритъм и неочаквано нададе силен рев, набирайки мощност.

— Ха така, красавице — зарадва се и за да оправдае доверието му, тракторът се засили към дървената стена.

Все едно оръдеен изстрел разцепи въздуха. Дървеният ствол найсетне се пречупи и откъртеният му връх изхвърча някъде от обратната страна на бента. В стената се образува широка дупка, през която водите на Дандера победоносно прехвърлиха омразното препятствие. Точно срещу Никълъс се надигна висока сива вълна, която мощно заля колелата на машината.

— Ура! — извика и скочи от високата седалка право сред прииждащото течение. Знаеше, че бързата река нямаше да остави трактора да се измъкне невиним от прегръдката ѝ, затова предпочиташе да се спасява със собствените си крака.

Водният бързей се улови за глезените му и се опита да го подкоси. Никълъс като че ли попадна в някой от детските си кошмари, когато го преследваха ужасни чудовища, а краката му така и не помръднаха. Хвърли поглед през рамо, колкото да види как бентът се разцепва в средата си и от огромното налягане водите на Дандера бликнаха като гигантски извор. Направи още няколко крачки към брега, но силите му стигнаха само дотам. Вихърът го грабна с цялата си сила и той нямаше време дори да извика. Заедно с първите вълни на

реката се хвърли през високия праг и изчезна в дълбоката паст на пролома.

— Символите на царската власт — възкликна от радост Фон Шилер при поредното си разкритие. — Жезълът и камшикът на фараона извади победоносно от дървената им кутия предметите и със сподавен от вълнение глас се похвали на помощника си.

— А това е фалшивата му брада и нагръдният медальон за тържествени случаи. — Нахут клечеше до немеца и заедно с него ровеше из многобройните ковчезета из хранилището. Колкото недоразумения и лоши чувства да бяха изникнали между двамата тъй различни по характер мъже, всичко отдавна беше забравено. Бе дошло жадуваното време да берат плодовете на труда си.

— Това е най-голямото археологическо откритие за всички времена — шепнеше с треперещата си уста старият ценител. Извади носната си кърпа от джоба и обърса потта, избила от вълнение по цялото му лице.

— Предстоят дълги години на щателни проучвания — допълни мисълта му Нахут. — Една такава колекция трябва да получи своята заслужена оценка. За целта ще трябва да изготвим подробен каталог. Цял свят ще нарича сбирката с името на нейния откривател — Готхолд фон Шилер. Името ви ще се повтаря от уста на уста, споменът за вас ще остане вечен. Вие успяхте посвоему да постигнете египетския идеал за безсмъртие. Никога няма да ви забравят, за човечеството ще живеете вечно.

По лицето на Фон Шилер се изписа грозна усмивка, оприличаваща го на огромна хиена. Досега не се беше замислял върху подобни перспективи. Всъщност дори не бе помислял да покаже ценните си находки на друг човек, освен на Уте Кемпер, но с нея въпросът стоеше другояче... Думите на Нахут обаче му напомниха отдавна лелеяната мечта да се сдобие с безсмъртие. Може би най-добре би било, ако остави нужните разпореждания гробницата да бъде отворена за широката публика... След смъртта му, разбира се.

Но скоро се отказа от предложеното изкушение. Не можеше сам да отнеме от стойността на богатството си, показвайки го на всякаква човешка паплач. Всички тези красоти бяха събирани в продължение на

десетилетия, за да бъдат отнесени от фараона в отвъдното и само той да се ползва от тях. А такъв велик човек като Готхолд фон Шилер имаше основания да смята себе си за равен на древноегипетските владетели.

— Не! — рече той на Нахут. — Това е мое, само мое. Когато умра, и богатството ми ще си отиде заедно с мен. Вече съм предвидил всичко в завещанието си. Синовете ми ще знаят как да постъпят. И те ще бъдат погребани при баща си, щом им дойде времето. Ние заслужаваме това — царска гробница.

Нахут го зяпна с нескрит ужас. До този момент нито за миг не бе помислял, че старецът може да се окаже душевноболен, явно обаче маниакалната му страст го бе отвела отвъд прага на лудостта. И все пак египтянинът разбираше, че не му е сега мястото да спори. Някой ден все щеше да измисли начин да спаси богатствата на фараоните от повторна забрава. Вместо да възразява кимна в почтително съгласие.

— Напълно сте прав, хер Фон Шилер. Това е единственият правилен избор, а и вие заслужавате подобно погребение. И все пак това, което трябва най-силно да ни вълнува сега, е изнасянето на съкровищата на сигурно място. Хелм вече ни предупреди, че с прииждането на реката бентът ще бъде залят. Най-добре е да ги повикаме двамата с полковника. Ного разполага с достатъчно войници да изнесат всичко ценно от гробницата. С помощта на хеликоптера ще качим всичко, част по част до базата, а там ще успея да го пакетирам за безопасното му прехвърляне в Германия.

— Да, да, точно така — изправи се на крака Фон Шилер, уплашен изведнъж от възможността реката да го лиши от току-що придобитите съкровища. — Прати монаха, как му беше името... Хансит. Прати Хансит да извика Хелм. Нека дойде веднага.

Нахут скочи на крака.

— Хансит! — извика той. — Къде си?

По време на този разговор монахът беше чакал на входа на погребалната камера. Беше коленичил на земята и четеше дълги молитви до светеца, който допреди малко бе обитавал опустялата гробница. Всъщност това, което го занимаваше най-много в момента, бе мъчителното колебание дали да следва Божиите повели, или да се отдаде на природната си алчност. Когато чу, че го викат, за последен

път се поклони до земята на въображаемия Светия и бързо се върна при Фон Шилер и Нахут.

— Искаме да отидеш при останалите в пролома... — започна да му дава нарежданията на началника си Нахут, но изведнъж установи, че етиопецът не го слуша. По тъмното му лице се бе изписало напрегнато изражение и той им даде знак да мълчат.

— Какво има? — сопна му се гневно египтянинът. — Какво толкова чуваш?

Хансит поклати глава:

— Мълчете! Слушайте! Чувате ли го?

— Няма нищо... — понечи да му възрази, но в следващия миг на лицето му се изписа див ужас и изречението остана недовършено.

А всъщност шумът, който така ги беше стреснал, беше наглед съвсем невинен, дори благ и приятен, все едно из галерията бе появил летният зефир.

— Какво чувате? — попита на свой ред Шилер, който заради напредналата си възраст бе изгубил до голяма степен слуха си и не можеше да долови далечния роман.

— Вода! — промълви Нахут. — Течаща вода!

— Реката! — извика Ханси! — Тунелът ще бъде залят!

В следващия миг обърна гръб на двамата събеседници и се втурна към изхода на галерията.

— Попаднахме в капан! — изкрещя египтянинът и хукна по следите му.

— Чакайте ме! — опита се да ги спре Фон Шилер и също пое към изхода. Скоро обаче изостана значително зад двамата много по-млади мъже.

Монахът беше взел достатъчно аванс, за да ги остави далеч зад гърба си. Прескачайки по две стъпала наведнъж, той изскочи от тунела пред аркадата и се изгуби от погледите им.

— Хансит! Върни се! Заповядвам ти! — викаше отчаяно Нахут подире му, но бялата дреха на монаха се стрелна зад първия завой на лабиринта и той остана да вика на стените.

— Гудаби, къде изчезнахте? — идеше треперливият гласец на Фон Шилер откъм галерията със съкровищата.

На свой ред обаче Нахут реши да не му отговаря и като си внуши, че е видял накъде бяга монахът, продължи да го следва, без да

обръща внимание на бележите по стените на лабиринта. Все му се струваше, че чува стъпките на Хансит пред себе си, но след третия завой си даде сметка, че се е изгубил.

Закова се на едно място и се вслуша в бесния ритъм на сърцето си. На гърлото му бе заседнала тежка буца.

— Хансит, къде си? — извика той за последен път. Все още не искаше да се признае за победен.

Отзад дойде отново гласът на Фон Шилер и прокънтя из многобройните коридори.

— Гудаби! Гудаби! Не ме оставяйте тук.

— Млъкни! — изрева Нахут от мястото си. — Затваряй си устата, дърт глупак такъв!

Едва си поемаше дъх и усещаше как кръвта пулсира в ушите му, но все пак се опитваше да долови шума от стъпките на монаха. Единственото, което се носеше из подземията обаче, беше течащата вода. На нещастника започваше да му се струва, че самият лабиринт се намира наскреде реката и че шумът идва не от далечния край на шахтата, а от стените около него.

— Не! Не ме оставяй тук — изкрещя той от ужас и се защура без посока из лабиринта с надеждата да открие изхода.

Хансит беше научил наизуст всеки завой по пътя към изхода и страхът пред ужасната смърт, която му се готвеше, сякаш караше краката му сами да избират желаната посока. Щом излезе на централното стълбище обаче, стъпи накриво на едно от стъпалата. Монахът не можеше да запази равновесие и се претърколи право надолу. Височината не беше никак малка и когато най-после стигна края на стълбата, се просна почти пребит на ахатовите плочи.

Колкото и да го болеше, не се забави нито за миг, веднага се изправи. Целият беше покрит със синини и цицини, но най-страшното бе, че си беше навехнал глезена. Опита се отново да се затича, но кракът му се сви под тежестта му и Хансит се просна по очи. Втори път се надигна и като се опираше с ръка за стената, заподскача на един крак към изхода на дългата галерия.

Добра се до зеещата врата и изпълзя на площадката. Освен бръмченето на електрогенератора обаче ушите му ясно доловиха шума

от вода, идваща от шахтата. Не беше онзи тих, почти гальовен звук отпреди малко — не, ставаше дума за истинско шуртене, което изпълваше цялото пространство наоколо. Още малко и шумът от генератора щеше да изчезне напълно.

— Мили Исусе Христе, и ти, Дева Марийо, спасете ме! — помоли се той и с несигурна крачка продължи надолу по стълбите, падайки още на два пъти, преди да стигне следващата площадка.

Застана на колене и се взря пред себе си. На светлината на електрическите крушки по тавана успя да забележи кладенеца в дъното на рампата. Отначало дори не го позна, толкова се беше променил. Ако преди повърхността му беше стигала няколко метра под нивото на покрития с плочи под, то сега дупката бе изчезнала, а на нейно място се беше образувал истински водовъртеж и водите се изсмукваха като в сифон с почти същата скорост, с която прииждаха откъм изхода. Понтонният мост се беше разкривил и се подаваше едва наполовина над буйните струи. Само въжетата още го държаха на едно място, но той постоянно се въртеше на едната или другата страна, подобно на инат кон, който иска да се освободи от впряга си.

От вира на Таита водите прииждаха непрекъснато и нивото им в дългия тунел, макар и бавно, постоянно се покачваше. Вече бе достигнало средата на стените, но Хансит добре знаеше, че друг път за спасение няма.

„Трябва на всяка цена да стигна до изхода“ — зарече се той и смело се изправи.

Успя да се добере до края на понтонния мост, но той така диво подскачаше на вълните, че монахът не се осмели да остане прав. Просна се в цял ръст и започна предпазливо да пълзи по клатушкащото се съоръжение. На много места баобабовите дъски се бяха откачили една от друга и плуваха като отделни салове из развилнялото се море. Хансит обаче не се отказваше и с упоритост и търпение успя да се прехвърли до последната част от разглобения мост.

— Господи, помогни ми. И ти, Архангел Михаиле, не оставай глух за молитвите ми. Не ме оставяй да умра по такъв начин — вдъхваше си сам кураж, търсеше с крака дъното на шахтата и опипваше къде да се улови за стената.

Най-накрая пръстите му напипаха издатина и той се издърпа напред, но за свое нещастие трябваше да поеме целия устрем на течението с тялото си. Остана така известно време, висящ из водното пространство, борещ се единствено да удържи напора на водите. Знаеше, че ако се предаде, реката ще го изтласка обратно в кладенеца, където сифонът щеше да го погълне безвъзвратно.

Електрическите крушки по тавана пред него продължаваха да светят и Хансит имаше видимост почти до самия изход на шахтата, където го чакаше заветната бамбукова стълба към скалите. Разстоянието до края на тунела беше само шестдесет метра. Той напрегна всички сили и започна да се дърпа с ръце напред, използвайки всяка дупка или издатина, която пръстите му намереха по стената. Ноктите му се чупеха по хлъзгавата повърхност, пръстите му се разраниха от острите ръбове, но въпреки болката монахът продължаваше да се бори със стихията.

Дойде щастливият миг, когато очите му уловиха петното дневна светлина, идваща откъм изхода на тунела. Оставаха му само десет-дванадесет метра и той започна с известно облекчение да си повтаря, че целта е близо и че трудното е вече зад гърба му. Скоро обаче долови нови, още по-тревожни звуци. Тихото шуртене изведнъж отстъпи място на силен грохот. Дандера, която вече бе пробила бента в началото на пролома, с рев заливаше каменното си корито и току-що могъщата ѝ вълна бе заляла вира на Таита. Водите ѝ лесно откриха входа към подземната шахта и с мощен устрем се напъхаха в нея, изпълвайки за стотни от секундата цялото пространство до тавана. Електрическите кабели бяха прекъснати и Хансит се озова в непрогледен мрак.

С такава сила беше пометен нещастникът, че му се стори все едно не вода, а скала се е стоварила върху раменете му. Нямаше човек, който да издържи на подобен напор. Струята го подхвана от мястото му до стената на тунела, обърна го с главата напред и започна да го върти нагоре-надолу, наляво-надясно из цялата шахта. Цялото разстояние, което с нечовешки усилия бе успял да преодолее, борейки се с водата, сега му беше съдено да измине отново, много по-бързо, но за нещастие в обратната посока. Водата го понесе към дъното на шахтата и за секунди го запрати в хищната паст на подземния кладенец. Хансит бе завъртян в огромния сифон и сред непрогледния

мрак изгуби всякаква ориентация в пространството. Дори не знаеше кое е горе и кое — долу. Така или иначе, това нямаше значение, защото и титанични сили да имаше, срещу подобно течение не можеше да се плува.

Водовъртежът го засмукваше все по-надолу и по-надолу в недрата на скалите. Водното налягане го смазваше. Едно от тъпанчетата на Хансит се спуска от напрежението и той отвори широко уста да изкрещи от адската болка. В следващия миг цялото му гърло се изпълни с вода, която проникна и в белите му дробове. Последното, което усети, бе ударът в една от страничните стени на тясната дупка. Толкова бързо се носеше из сифона, че рамото му се натроши на малки костици. Повече дори нямаше сила да извика, защото дробовете му бяха пълни с вода. Скоро обаче болката се стопи в небитието и Хансит изгуби окончателно съзнание.

Безжизненото му тяло продължаваше своя адски бяг към нищото, блъскаше се във всевъзможни препятствия и назъбените подводни скали скоро го обезобразиха. Когато най-последно подземният поток изхвърли трупа от другата страна на хълма, при вира с пеперудите, трудно можеше да се познае, че е принадлежал на човешко същество. Разкъсаните крайници и безформеният торс бяха отнесени към изкуствения ръкав на Дандера, за да изчезнат накрая сред бързеите на Сини Нил.

Водите, които бяха пробиха през голямата дупка в бента, сега наобиколиха жълтия трактор и понасяйки го на повърхността си все едно беше детска играчка, с все сила го запокитиха в пропастта на водопада. Докато Никълъс хвърчеше из пространството, погледът му успя за стотна от секундата да улови огромния жълт силует на машината под него. Макар да нямаше много време за разсъждения, се зарадва на съобразителността, която беше проявил преди по-малко от минута. Ако бе останал още секунди в кабината, сега щеше да бъде смазан. За да потвърди мисълта му, тежката машина се сгромоляса в дълбокия вир, вдигна стълбове вода и изчезна завинаги под повърхността.

Никълъс скоро щеше да го последва. Струите го бяха изхвърлили на метър-два отгън прага и той паднаше практически съвсем

свободно; успя дори да застане в изправено положение с краката надолу и да се готви за голямото гмуркане. Точно преди да се удари в повърхността обаче, същата струя го подхвана отново в прегръдката си и като го изтласка напред, го спаси от назъбените камъни по дъното на вира. Той бе поет от бързото течение и едва петдесетина метра по-надолу успя да надигне глава над водата. Прибра с ръка мократа си коса, паднала пред очите му, и любопитно се огледа.

Тракторът повече не се виждаше. Беше се оказал достатъчно тежък, за да заседне на неравното дъно на водопада и да устои на развихрилата се стихия. Срещу Никълъс обаче се задаваше малко каменно островче. Той се насочи с плуване към него и с десетина мощни тласъка успя да се добере до някаква издадена над водата скала. Използва я да си почине след преживяното изпитание и проследи с поглед стръмните брегове на пролома. Спомняше си за предишния път, когато се бе озовал в реката. Колкото и да се радваше, че е успял да разбие бента и да защити гробницата на фараона, вече започваше да мисли за предстоящите, много по-неприятни преживявания.

Знаеше, че в никакъв случай не би му се удало да изкачи гладките и хлъзгави скали, водещи до ръба на каньона. Колкото и да се визираше пред себе си, не виждаше никъде място, където да се хване и да се закрепи при катеренето. Още по-малко би преодолял козирките, издадени над самата река. Това, което му хрумна, бе да опита с плуване да се върне отново при водопада. Струваше му се, че откъм източния бряг, точно встрани от водната завеса се забелязва голям вертикален улук, по който би могъл да се изкатери до края. Въпреки рисковете това му изглеждаше единственият път за спасение.

Количеството вода, което се спускаше от водопада, не беше толкова голямо, колкото Никълъс си бе представял отначало. Изглежда, габионите още не бяха поддали съвсем и продължаваха да задържат голяма част от водите на Дандера. Това, което го заливаше, бе само малкият поток, пробил през дупката в бента. Иначе каменният вал се държеше и може би щеше да има време да се добере до целта, преди реката да е помела запиращата я преграда. Сетне обаче се замисли, че ако бентът се разцепи изцяло и Дандера се втурне с целия си устрем към пролома, то и тясната пътека, която си беше набелязал в скалата,

щеше да бъде залята от водите ѝ. Затова изостави мисълта за връщане назад към кипящия котел на водопада.

„По-скоро трябва да се махна от пътя ѝ — трескаво разсъждаваше и с ужас си представяше как новата няколкометрова вълна го подхваща и го подхвърля на всички страни като суха клечка. — Ако успея да се измъкна при брега, може би ще намеря къде да стъпя над водата...“

Но знаеше, че тези надежди са напразни. Вече бе имал веднъж случай да пропътува през почти целия каньон и добре го познаваше. По скалите нямаше къде да се хване с пръст, какво ли оставаше за цяла площадка, където да стъпи с крака.

„А може да опитам с плуване да я изпреваря? — хрумна му изведнъж. — Шансът е почти нищожен, но друг изобщо не виждам.“

Свали обувките си и си пое дълбоко въздух. Вече се готвеше да напусне временното си убежище, когато чу как целият бент бива разкъсван от придошлата река.

Над главата му се разнесе страховит тътен, дървените стволове, които досега удържаха напора, изпрацяха, камъните в металните мрежи заскърцаха като със зъби по дъното, преди водата да ги е изхвърлила едно след друго в дълбокия пролом, сякаш бяха празни консервени кутии. Над скалистия праг изведнъж се надигна огромна сива вълна, която се изстреля в празното, понасяйки камъни и дървета със себе си.

— О, майчице! Твърде късно. Видя ми се сметката!

Никълъс се гмурна напред във водите на Дандера и колкото сили имаше, загреба с ръце и крака надолу по течението. Ушите му слушаха тътена на прииждащата вълна и в един миг той не издържа и извърна глава през рамо. Стихията го настигаше с бързи темпове, пред очите му огромният пролом се пълнеше като детска вана с вода, нивото на реката се бе покачило за няколко секунди с цели пет метра и вълните лакомо ближеха стените на каньона. През съзнанието на Никълъс за стотни от секундата мина отдавнашен спомен от младостта, когато бе отишъл да кара сърф на носа Сейнт Винсент. Сети се с какво нетърпение бе чакал легендарните вълни да го подхванат и как с радост бе подкарал дъската под високия колкото планина гребен.

„Яхни я! — рече си той. — Все едно караш сърф!“

Отново заплува напред, опитвайки се да набере скорост, преди отприщеният поток да го е грабнал. Скоро усети как нечия смазваща прегръдка го хваща през гърдите, как го повдига и понася напред. Стомахът му се сви от страх, щом усети, че се намира на самия гребен, но все пак се овладя, изправи се вертикално и изви гръб, прибра ръцете си отзад и с класическа сърфистка стойка стъпи с крака върху вълната и подаде глава високо над нея. След няколко секунди, в които сърцето му беше спряло от ужас, Никълъс се увери, че номерът е успял и че тялото му се задържа на самия гребен на вълната. Забравяйки паниката отпреди малко, младежкото у него се пробуди и той се почувства обзет от детинска радост.

„Двадесет възела!“, пресметна скоростта, с която се движеше, или поне така му се струваше по размазаната сива ивица, която вървеше покрай него — това беше всичко, което забелязваше от стръмния бряг. Щом усети, че се приближава към една от стените на каньона, веднага се извъртя като на сърф и се оттласна към средата на течението. Колкото по-далеч го отнасяше вълната, толкова повече се повдигаше духът му и опасността само му даваше смелост да не се предава.

Понеже освен всичко друго и нивото на реката се беше покачило високо над годишния си минимум, Никълъс не се страхуваше от подземните скали и рифове. Имаше усещането как лети като птица над тях и вътрешно им се надсмиваше. Дори когато на пътя му заставаха високите речни прагове, той се научи да не се плаши прекомерно. От силата на течението тялото му дори не можеше да потъне дълбоко, вместо това при всяко падане вълната го подемаше нагоре и смелчагата продължаваше своята бясна езда по гребена ѝ.

— Да му се не види, такова изживяване! — извика той на глас. — Колко хора биха се бръкнали дълбоко за подобни силни усещания! Все едно караш сърф и скачаш с въжета едновременно.

След първия километър вълната започна да губи от скоростта и височината си. Водите на реката се бяха разстлали като огромен килим из пролома и скоро щеше да дойде мигът, в който рулото щеше да се разгъне докрай и Никълъс щеше да изхвърчи напред като в анимационен филм. И понеже усещаше, че удоволствието от сърфа няма да е вечно, той търсеше за какво да се хване, та да продължи безопасното си плаване напред към изхода на каньона. Близо до него

със същото темпо се въргаляше из вълните една от дървените трупи, с които Сапъора бе запушил средата на язовирната стена.

Никълъс отново зави странично на вълната и с лекотата на майстор сърфист се добра до дървото. Представляваше бял ствол, дълъг десетина метра, подал се наполовина над водата подобно кит. Личеше си къде клоните му са били отрязани от дърварите и останалите чепове можеха спокойно да се използват за дръжки. Никълъс яхна дървото като кон, наведе се напред, долепайки корем до кората и остави краката си да порят водата под него. Скоро се поуспокои след изтощителната борба с вълната и усети нов прилив на енергия в жилите си.

Повърхността на реката се беше поизгладила, вълните не изглеждаха толкова страшни, колкото преди минути, но скоростта на течението не отслабваше.

„Поне десет взела — рече си Никълъс. — Когато това чудо стигне вира на Таита, не ми се мисли какво ще им се случи на Фон Шилер и горилите му. Който е влязъл в гробницата, ще чака да го извадят след още четири хиляди години. — Той отметна глава назад и победоносно се изсмя. — Дявол да го вземе, успех! Не стана съвсем както си мислех, но все пак успех.“

Изведнъж обаче смехът му секна. Дървеният ствол приближаваше застрашително един от бреговете с намерение да се тресне с все сила в скалата.

— Ох, ох, на ти сега още проблеми.

Наклони се на една страна и силно заблъска с крака из водата. Колкото и тежък и неманеврен да беше плавателният му съд, все пак успя да се извърти в желаната посока. И все пак завоят отне време, а течението така беше подхванало дървото, че краят му обърса повърхността на скалата. За щастие ударът беше до голяма степен смекчен и Никълъс подскочи на мястото си, насочвайки лодката си навътре в реката.

Колкото повече разстояние печелеше, толкова по-самоуверен ставаше. Започваше да се смята за най-големия специалист на света по плуване из проломи.

— Че аз по този начин мога да стигна чак до манастира! — възкликна радостно той. — С подобно темпо току-виж съм изпреварил Сапъора и Роян.

И понеже гледаше все пред себе си, скоро разпозна приближаващия участък.

„Това е завоят над вира на Таита. След минута-две съм там. Предполагам, че скелето вече е било отнесено от реката.“

Надигна се, колкото му позволяваше подскачащото дърво между краката, примигна няколко пъти, за да махне водата от клепачите си, и се опита да погледне от другата страна на речната извивка. Скоро забеляза водния праг малко пред себе си и се приготви за поредния скок.

Пространството се разтвори изведнъж под него и за по-малко от секунда, преди да е полетял към дъното на вира, Никълъс успя да види бамбуковата стълба. Очакванията му се оказаха прибързани. Колкото и да го беше разклатила водата, скелето упорито се съпротивляваше. Най-долната му част беше вече отнесена, но горният му край висеше за ръба на скалата и бамбуковите пръти играеха из въздуха. За свое огромно учудване Никълъс забеляза двама души, вкопчени в стълбата, които като пияници се клатеха ту на едната, ту на другата страна и се мъчеха да се закрепят над водата. Личеше си, че и двамата бързат да се доберат до спасителния ръб над козирката.

Колкото и за кратко да преминаха двамата пред очите му, Никълъс успя да забележи познат блясък по лицето на единия. Бяха металните рамки за очила на полковник Тума Ного, който с голям аванс пред другия след малко успя да се добере до горния край на стълбата. Това бе, което Никълъс успя да забележи, преди дървото да се спусне с водните струи към дъното на водопада. При падането си се обърна почти вертикално и започна да набира убийствена скорост. След броени мигове долният край на ствола се заби във водата и англичанинът се оказа като на прът за овчарски скок. Ако не бяха чеповите да се хване с две ръце за дървото, щеше да изхвърчи на метри пред него. За щастие обаче успя да се удържи и напрегна мускули, дори подкара лодката си отново по течението.

Известно време дървото остана заклещено в капана на големия водовъртеж, но скоро се изстреля подобно на тапа напред и продължи бесния си бяг към края на пролома. Никълъс имаше време да си представи как е яхнал средновековен таран и се засилва да разбие някоя крепостна стена.

Докато се въртеше из центрофугата на вира, той дори успя да се огледа както трябва. Първото, което забеляза, бе, че входът към гробницата е напълно потопен под водата. Нещо повече, ако съдеше по познатите белези по скалата, нивото на реката се бе покачило с поне петнадесет метра над дъното на пролома. Това му беше достатъчно да се чувства победител. Ако не друго, то поне гробницата беше запазена от хищните нокти на големия крадец.

По-нататък насочи вниманието си към бамбуковата стълба. Подпорите ѝ се бяха изскубнали наполовина от нишите в скалата и непознатият стоеше като закотвен на едно място, неспособен да продължи нагоре. Намираше се на пет-шест метра над повърхността и приличаше на котка, която вятърът е заварил на дървото и не оставя да слезе на земята.

Изведнъж Никълъс си даде сметка, че подхвърлян от бързеите, дървеният ствол, за който се държеше, клони право към люлеещата се стълба. Инстинктивно понечи да го обърне на другата страна, но тъкмо тогава човекът от скелето се обърна към него и му показва лицето си. Първото, което видя Никълъс, бе, че непознатият е бял, че светлата му кожа се откроява на фона на тъмната скала и че най-накрая, това е навярно най-омразният му човек на земното кълбо.

— Хелм! — възкликна той. — Джейк Хелм.

Пред очите му изведнъж премина споменът за Тамре, момчето епилептик, смазано под скалните отломъци, после и този за обезобразеното лице на Тесай. Усещаше как в душата му напират желание за мъст. Вместо да се отдръпне встрани от висящата стълба, Никълъс натисна с тежестта си точно в обратната посока и насочи върха на дървото към скалата. Минаха няколко секунди, в които Никълъс се страхуваше, че може и да пропусне целта, но буквално в последния момент краят на дървения ствол се извъртя почти напърно на течението и се закачи за провисналия над водата бамбуков кол.

Голямото засилване и тежестта на дървото се оказаха твърде много за калпавото скеле и то не можа да устои. Стълбата беше засмукана отдолу и бамбуковите пръти изпрацяха като сухи съчки. В следващия миг цялата конструкция се откъсна от скалата и се смъкна като лавина върху плаващото дърво. Хелм се завъртя провесен, уловил се може би за някоя от нишите, но в следващия миг се понесе надолу към реката. Във въздуха успя да застане като пирон и с краката си

разцепи вълните, преди да се изгуби в дълбокото. Никълъс не чакаше със скръстени ръце противникът му да се появи отново. Прехвърли левия си крак от другата страна на чепатия ствол, седна настрани и грабна един от строшените бамбукови пръчки, които плаваха около него.

Дървената му лодка се оказа уловена в малък водовъртеж в страни от централното течение и започна бавно да се извърща на другата страна. Англичанинът обаче здраво се държеше на мястото си. Сграбчи дългата бамбукова пръчка и я размаха наляво-надясно като играч на бейзбол, който иска да усети бухалката между пръстите си. Сетне я облегна на рамото си и зачака Хелм да се покаже над водата.

Секунда-две по-късно главата на тексасеца най-сетне изскочи на открито. Очите му бяха затворени и той първо изплю известно количество вода, преди тежко да си поеме въздух. Никълъс си каза, че сега е най-изгодният момент, замахна с тоягата си и се прицели право в главата на Хелм. В последния момент обаче онзи отвори очи и видя приближаващото към главата му дърво.

Подобно водна змия светкавично се скри и свистящата бухалка успя едва-едва да разроши русата му косица. Противникът му залитна под силата на собствения си замах и докато си върне изгубеното равновесие, Хелм успя веднъж да вдиша и отново да се потопи.

Никълъс замахна с пръта във въздуха, готов всеки момент да нанесе втори удар, но колкото повече се взираше в мътните води, толкова повече се ругаеше, задето бе изпуснал предимството на изненадата и бе позволил на Хелм да се ориентира в обстановката. Вече не си правеше илюзии относно жестоката битка, която предстоеше между двамата.

Секундите минаваха, а тексасецът така и не се показваше. Никълъс се заозърта тревожно на всички страни, чудейки се откъде ще се подаде главата на противника му. Цяла минута остана така да се оглежда, но нищо не помръдваше под водата. Нямаше смисъл повече да стои с вдигнати ръце, затова свали бамбуковия прът в скута си и го хвана само с дясната си ръка за единия край, готов да мушка във всички посоки.

Изведнъж левият му глезен беше сграбчен и стегнат като в менгеме изпод водата. Преди да се е хванал за някоя от дръжките си, той бе изтласкан от дървото и падна по гръб. Опитваше се да се

измъкне на повърхността, но Хелм го докопа с едната си ръка за лицето. За да предпази очите си, Никълъс хвана наслуки един от пръстите му и се опита да го изкриви. Кокалчетата на тексасеца изпращаха и той натисна с още по-голяма сила, за да строши пръста докрай. Болката обаче стимулира допълнително Хелм, който прокара свободната си ръка зад гърба му и здраво го хвана за врата.

Двамата изскочиха едновременно над водата, успяха да си поемат въздух, но в следващия миг Хелм дръпна англичанина за врата и потопи лицето му. В бързината не успя да затвори устата си навреме и се нагълта с вода. Онзи продължаваше да натиска върху прешлените му, навярно с намерение да ги строши между мощните си пръсти. Усети, че се намира в смъртна опасност. Ако Хелм успееше да приложи цялата си сила и тежест в хватката си, като нищо щеше да смели гръбнака му. Но той се изхитри и вместо да бяга на другата страна, се обърна назад и погледна Хелм в очите през водата. За да не го изпусне, тексасецът беше извил цялата си ръка и не можеше да го стисне по-силно, затова само го изгледа с кървясалите си очи.

Докато Хелм се опитваше да го възседне, Никълъс го хвана с две ръце през кръста и натисна с дясното си коляно нагоре в слабините му. Кракът му се провря между бедрата на американеца и скоро капачката намери меката издатина пред чатала. Хелм се сгърчи от болка и пръстите му отпуснаха врата на Никълъс. Врагът му се възползва от удалата се възможност — свали ръката си надолу и докопа тестисите му, извивайки ги яростно. По разкривеното му лице разбра, че е постигнал целта си. Хелм се видя принуден да пусне врата му и да го сграбчи с две ръце за китката, преди да са унищожили съвсем мъжкото му достойнство.

Двамата отново се подадоха над повърхността на няколко педи от плаващото дърво. Никълъс установи, че в борбата си отново са попаднали в централното течение и че с пълна скорост се отдалечават от вира на Таита. Най-накрая благоволи да пусне топките на Хелм и с другата ръка посегна да го удари в лицето. Разстоянието обаче беше много малко и ударът нямаше никаква сила. Юмрукът докосна бузата му и пропадна в празното, но той реши да се възползва и от тази случайност, за да хване на свой ред врата на противника си в ключ. Хелм обаче навреме прибра главата си към раменете и хлъзгавата му

коса се плъзна под пръстите на Никълъс. В следващия миг тексасецът се стрелна с главата напред и впи зъбите си в брадичката му.

Изненадата беше пълна, а и болката бе достатъчна да го извади от равновесие. Никълъс силно извика и инстинктивно заби пръстите си в лицето на Хелм, търсейки очите му да ги извади. Той обаче здраво стискаше клепачи и не допусна ноктите на англичанина да наранят очите му. Вместо това захапа още по-дълбоко плътта и от краищата на устата му започнаха да се стичат обилни струйки кръв.

Дървото продължаваше да се клатушка по вълните на една ръка разстояние от борецките се, точно зад главата на Хелм. Като не успя да докопа очите му, Никълъс го хвана с две ръце за ушите и ги изви като тирбушони. Предимството му се състоеше в това, че поне можеше да вижда, докато тексасецът бе заровил нос в лицето му и беше като сляп. Никълъс успя да забележи по кората на дървото сравнително дълъг чеп, оставен от брадвата на дърваря. При откъртването на клона дървесината така се бе разцепила, че на мястото се бе образувало тъничко острие. Доколкото му позволяваше да се съсредоточи от жестоката болка, Никълъс се хвана за дървения труп и насочи коварния чеп точно срещу тила на Хелм. Челюстите на неприятеля му още малко и щяха да се съберат, откъсвайки цяло парче от лицето му. Единият от кучешките му зъби беше пробил долната му устна и Никълъс започваше да се дави в собствената си кръв. Подобно на питбул, пратен да се сражава на арената, Хелм въртеше глава наляво-надясно, с цел да отхапе по-лесно суровата мръвка. Още малко и щеше да успее.

На прага на отчаянието англичанинът усети нов прилив на сили и с цялата си тежест се хвърли напред. Държеше се здраво за дървения ствол, а в същото време с крака стискаше тексасеца за кръста да не му избяга в последния момент. Щом успя да надделее с масата си над него, го блъсна с все сили в дървото. Дървеното острие се заби право в точката между най-горния прешлен и задната част на черепа. Тънкият му край се провря като нокът в кожата и засегна гръбначния мозък. Хелм отвори широко уста и се сви в силен спазъм. Никълъс се дръпна веднага назад и усети как цяло парче от лицето му провисва под брадата му. От жестоката рана обилно шуртеше кръв.

Хелм беше буквално набучен на чепа и напомняше на одрано говедо, овесено на месарската кука. Мърдаше обезумял ръце и крака,

мускулите на лицето му се свиваха в жестоки конвулсии, клепачите му трепереха като на епилептик, а очите му се извъртяха в орбитите си до бяло. Все едно някой беше запалил фенер от диня наред сумрака в пролома.

Никълъс яхна дървения ствол близо до закачената глава на тексасеца и тежко си пое дъх. Целият трепереше от изтощение след продължителната борба под водата, а полуотхапаната му брадичка пръскаше кръв по гърдите му. Лека-полека дървото промени центъра на тежестта си, тялото започна да потъва, а главата започна да се изхлузва от острието. Кожата се раздра като коприна и дървото изстърга върху костта на прешлените. Най-накрая целият труп се освободи и с лице надолу понечи да изчезне в дълбините.

Никълъс обаче нямаше намерение толкова лесно да пусне жертвата си.

— Нека за всеки случай те проверим, момко — рече и гласът му излезе преобразен до неузнаваемост от пълната му с кръв уста. Той се наведе над водата, за да хване Хелм за косата, и почна да плюе кръв и слюнка. Сграбчи здраво мъртвия си враг за врата и го натисна на лакът под водата. Дървото под него бързо плаваше към изхода на каньона, а Хелм не мърдаше, но Никълъс упорито продължаваше да натиска, докато накрая уморените му пръсти не изпуснаха безжизнения труп на тексасеца. Течението го пое и скоро омразният тип изчезна завинаги в сивите води на Дандера.

— Ще пратя много поздрави на Тесай — сбогува се с Джейк Хелм Никълъс.

Оттам нататък съсредоточи цялото си внимание върху дървеното си возило, което постоянно мърдаше под краката му и навярно искаше най-сетне да се освободи от досадния си ездач. В крайна сметка благополучно стигна края на пролома и розовите устни на Дандера ги изплюха сред зелената долина. Щом се изравни с въжения мост, Никълъс скочи встрани от дървото и заплува към западния бряг на реката. Спомняше си какъв ад представлява устието няколкостотин метра по-надолу и предпочиташе да се добере до брега на Нил по суша.

Излезе на сухо, падна върху пясъка и откъсна дълга ивица плат от ризата си. Омота раната си, колкото му позволяваше непривичното ѝ място, и прехвърли превръзката около тила си. Кръвта продължаваше

да стича под тънкия плат, но Никълъс я стегна още по-силно и донякъде ограничи кръвотечението.

Изправи се и с клатушкане се запровира между гъстите крайречни храсти, които опасваха целия бряг. Най-накрая излезе на пътеката и се отправи към манастира. Спря се само веднъж, и то когато чу двигателите на хеликоптер, излитащ от поляната при скалите.

Никълъс погледна нагоре по склона.

— Изглежда, Тума Ного е успял да се измъкне. Жалко. Чудя се какво ли е станало с Фон Шилер и египтянина — процеди той мрачно през ранената си уста. — Поне можем да сме сигурни, че няма да проникнат в гробницата. Ако не си построят нов бент, разбира се.

Изведнъж му мина светла мисъл през ума.

— Боже господи, ами ако Фон Шилер е бил вече в гробницата? — Той се изхили злорадо, но сетне поклати глава. — Би било твърде хубаво, за да е истина. Човек трудно получава възмездието си наведнъж.

Поклати повторно глава, но от резкия жест раната му го парна жестоко. Притисна ранената си челюст с ръка и с бърза крачка скоро се озова на павираната алея, водеща до манастира.

На един от ъглите в лабиринта Нахут Гудаби се сблъска с Фон Шилер. По някакъв начин срещата със стареца, който естествено не можеше да му бъде от никаква полза в създалата се ситуация, му поддейства ободряващо. Поне за известно време успя да се отърси от паниката, която бе започнала да сковава движенията му. Откакто Хансит беше избягал, лабиринтът се бе превърнал в ужасно самотно и потискащо място. Това, от което египтянинът имаше най-много нужда, бе човешко присъствие и явно немецът мислеше същото, защото двамата дори се прегърнаха като деца, изгубили се в гората.

Фон Шилер продължаваше да носи със себе си вещите, които разглеждаше преди внезапното бягство на Хансит. В едната си ръка държеше златния жезъл на египетския фараон, закривен като овчарска гега, в другата стискаше церемониалния камшик.

— Къде е монахът? — изкрещя той. — Защо хукнахте така и ме изоставихте? Трябва да намерим изход оттук, глупако. Не разбираш ли опасността?

— Как искаш аз да знам пътя... — нахвърли му се гневно Нахут, но изведнъж погледът му се спря на знака, оставен с тебешир върху стената зад Фон Шилер. Едва сега проумя смисъла му.

— Ето! — възкликна той с облекчение. — Харпър и Ал Сима са ни оставили упътващи знаци. Хайде! — Тръгна той из тунела и на всеки ъгъл се спираше да разгледа бележката на стената. Все пак, докато излязат на централната стълба, беше минал почти цял час от изчезването на Хансит. Двата хукнаха надолу по стъпалата и се озоваха в дългата галерия. Из просторната зала се носеше тревожното шуртене на вода — могъщата река дишаше в краката им.

Нахут се впусна в див бяг към изхода и Фон Шилер, колкото му позволяваха старческите крака, треперещи от страх, го последва.

— Чакай ме! — извика той подир египтянина, но той пак не слушаше. Вече се бе измъкнал през вратата и стоеше на площадката в горния край на стълбите.

Генераторът продължаваше тихичко да си боботи, но Гудаби дори не го погледна. Бързаше да слезе по-скоро по стръмната стълба, за щастие все още осветена от електрическите крушки по тавана.

Тичешком зави покрай сто и осемдесет градусовия ъгъл, за да се закове на място. Целият тунел надолу беше потънал във вода — до

линията, която бе показвала най-високото годишно равнище на Дандера. От кладенеца и понтонния мост не бе останала и следа.

Цялата шахта бе потънала под петнадесет метра вода, ако не и повече.

Река Дандера, пазач на гробницата от векове, отново изпълняваше своя дълг. Тъмните ѝ води неумолимо преграждаха пътя към светлината и запечатваха тайния ѝ вход, така както го бяха правили в продължение на четири хиляди години.

— Аллах! — промълви смаяният Нахут. — Аллах да ни бъде на помощ.

Фон Шилер също се показва зад завоя и спря до него. Двамата не продумваха, вцепенени от гледката пред себе си. Най-накрая старецът уморено се облегна на близката стена.

— Затворени сме — прошепна той, при което Нахут изведнъж се просна на колене и шумно захленчи. Сетне започна с пискливия си глас да напява молитви до Всемогъщия. Подобна слабост извади Фон Шилер от кожата.

— Това няма да ни помогне. Спри веднага! — И без да се замисля го перна със златния камшик по гърба. Нахут извика от болка и като бито куче се отдръпна встрани.

— Трябва да намерим някакъв път за измъкване — рече немецът, който поне на вид изглеждаше спокоен. Цял живот беше командвал, беше време и сега да се заеме с организацията. — Все ще има и друг изход от гробницата — реши той. — Не ни остава друго, освен да го потърсим. Ако някъде има отвор, то ще трябва да го усетим по въздушното течение. — Колкото повече разсъждаваше, толкова по-уверен звучеше гласът му. — Да! Това би могло да се окаже решение. Изключи вентилатора, за да открием не влиза ли въздух отнякъде.

Нахут веднага се подчини на нарежданията. Предпочиташе някой да го командва, отколкото да го оставят сам на отчаянието му.

— Нали имаш запалка? — подхвърли Фон Шилер. — Ще си запалим факли — посочи купищата снимки и бележки, които Роян бе оставила в бързината на масата си. — Ако из гробницата въздухът се движи, пушекът ще ни упъти.

В продължение на два часа двамата обикаляха цялата гробница, качваха се нагоре-надолу по нивата на лабиринта, но колкото и да им се искаше, никъде из тунелите не усетиха и най-слаб полъх. Най-

накрая се върнаха в наводнената шахта и отчаяно впериха очи в черните води, които запречваха изхода.

— Излиза, че това е единственият изход — примири се най-накрая Фон Шилер.

— Чудя се дали монахът се спаси оттук — рече на свой ред Нахут и се отпусна на стената.

— Няма откъде другаде.

Известно време мълчаха. Беше им трудно дори да познаят кое време от денонощието е. Откакто реката бе достигнала максималното си ниво, тихото шуртене отпреди часове бе изчезнало напълно. Единственият шум, който все още се носеше из тунела, идваше откъм подземния кладенец, а той смучеше ли, смучеше водите към недрата на хълма. Иначе беше такава тишина, че двамата нещастници можеха да слушат дишането си.

Най-накрая египтянинът се сети нещо:

— Горивото в генератора... Сигурно скоро ще свърши, а никъде не видях да има допълнително.

Не беше трудно да се досетят какво ще се случи, когато малкият резервоар изчерпеше целия си капацитет. Щеше да настъпи ужасен, непрогледен мрак.

Сякаш едва сега разбрал истинското им положение, Фон Шилер изведнъж се разкрещя:

— Трябва да преплуваш шахтата и да повикаш помощ. Заповядвам ти.

Нахут го зяпна, невярващ на ушите си.

— Оттук до изхода на тунела има поне сто метра. А освен това реката е придошла.

Фон Шилер скочи на крака и застана заплашително над клекналия си подчинен.

— Монахът се е спасил по този начин. Друг изход от гробницата няма. Трябва да преплуваш шахтата и да отидеш при Хелм и Ного. Хелм ще знае какво трябва да се направи. Човек като него все ще измисли план как да ме измъкне оттук.

— Ти си луд — заяви Нахут и отстъпи крачка назад. Фон Шилер обаче го последва.

— Заповядвам ти да го направиш!

— Ти, луд дъртак, такъв! — опита се да се изправи, но немецът го изпревари. Замахна с камшика в дясната си ръка и неочаквано го удари през лицето. От силата на удара египтянинът падна. Металните пластини разкървавиха устата му и му счупиха два предни зъба.

— Ти си луд! — повтори и зави от болка. — Не можеш да направиш това...

Но Фон Шилер замахна повторно и започна систематично да го налага. Първо обезобрази лицето му, след това мина по-надолу и съдра на парчета тънкия плат на ризата му.

— Ще те убия — крещеше обезумелият старец и продължаваше да сипе удари върху беззащитната си жертва. — Ако не ми се подчиниш, ще те убия.

— Спри! — умоляваше Нахут. — Не, моля те, спри. Ще го направя, само спри да ме биеш.

Успя да избяга, изпод камшика и нагази пълзешком във водата. Спря се едва когато тя му стигна до кръста.

— Дай ми време да се подготвя — скимтеше той.

— Тръгвай веднага! — заплаши го немецът и вдигна камшика високо над главата си. — Най-вероятно ще откриеш въздух из тунела. Все ще успееш да се добереш с плуване до изхода. Хайде, върви!

Нахут бръкна с шепите си във водата и наплиска лицето си. Една от раните по бузата му беше особено дълбока и от нея обилно течеше кръв.

— Трябва да сваля дрехите, обувките си — продължаваше да се оправдава той, печелейки време. Фон Шилер обаче твърдо не го пускаше да излезе от водата.

— Ще се съблечеш, както си — нареди той и отново замахна. В другата си ръка продължаваше да държи тежкия жезъл. Нахут си каза, че само веднъж да го перне с тежката кука, със сигурност щеше да му строши черепа.

Както стоеше във водата, заподскача на един крак и започна да си сваля обувките. Сетне бавно и уморено започна да се съблича. Остана само по долни гащи. По голите му рамене добре личаха червените белези от ударите, а струйките прясна кръв се виеха като змийчета надолу по гърба.

Нахут знаеше, че няма друг изход, освен да умилистави побъркания старец. За целта щеше да си послужи с хитрина. Смяташе

да се потопи под повърхността, да преплува няколко метра навътре в тунела, да се долепи до стената и да изчака, колкото му стига въздухът в дробовете. След това щеше да се върне и да си признае, че не може да стигне до изхода.

— Тръгвай! — изрева в лицето му Фон Шилер. — Губиш време. Не си мисли, че ще те пусна току-тъй.

Нахут нагази навътре в наклонената шахта и изчака водата да стигне до гърдите му. Спря се за малко и на няколко пъти шумно пое и изпусна въздух. Най-накрая вдъхна дълбоко и се гмурна под повърхността. Фон Шилер обаче не се отдръпна нито крачка назад. Стоеше нервно на ръба на водата и дебнеше с камшика в ръка. Взираше се в тъмните води пред себе си, но не можеше да види нищо под тях. Единствено по повърхността крушките по тавана осветяваха червените петна, оставени от кръвта на египтянина.

Цяла минута изтече, без да се случи нищо, когато изведнъж нещо се размърда под водата. От мрака изникна човешка ръка, която сякаш молеше за помощ. Сетне отново бавно потъна.

Фон Шилер се наведе напред.

— Гудаби! — извика той разгневен. — Да не смяташ да си играем на шикалки?

Отговори му още една вълна, която се появи над същото място и заблещука на електрическата светлина.

— Гудаби! — продължаваше да недоволства.

Сякаш за да отговори на повикването, Нахут показва глава над повърхността. Лицето му беше пожълтяло като восък и цялото беше покрито с кръв. Устата му се отвори широко, за да изкрещи, но така и не успя да издаде звук. Водата продължаваше да кипи и Фон Шилер шеговито си каза, че сигурно подчиненият му е почнал да храни рибките. И докато старецът още не можеше да разбере какво става, водата се надигна около главата му и в кръга светлина се появиха големи червени петна. Фон Шилер дори не разбра веднага, че петната са се образували от кръвта на Нахут.

Едва след това старческите му очи забелязаха дългите, виещи се из водата силуети, които бяха наобиколили Гудаби и се хранеха от плътта му. Египтянинът отново вдигна ръка и я протегна за помощ към немца. Този път добре се видя как цялата е нахапана и на много места е оглозгана до кокал.

Фон Шилер изкрещя от ужас и инстинктивно се отдръпна назад. В огромните черни очи на Нахут се четеше мълчалив укор. Той не сваляше поглед от стареца, а от стегнатото му гърло се отприщи продължителен, стържещ звук, в който нямаше нищо човешко.

Докато Фон Шилер безучастно наблюдаваше трагичния край на помощника си, над водата се подаде една от огромните тропически змиорки. Оголените ѝ зъби заблестяха като кристали, устата ѝ зейна широко и челюстите ѝ се склчиха около гръкляна на Нахут. Той дори не направи опит да отскубне животното от себе си. Вече си беше отишъл. Само мъртвите му очи не преставаха да се взират в лицето на Фон Шилер. Змиорката продължи да се гърчи като пиявица около главата му, лъскавото ѝ тяло смени стотици пъти цвета си, преди тежестта ѝ да повлече Нахут Гудаби към дъното.

Главата му бавно се изгуби под черната повърхност. В продължение на дълги минути обаче водата продължаваше да мърда около мястото, където Фон Шилер го бе забелязал за последен път и дори от време на време някоя заблудена змиорка се стрелваше за стотни от секундата на открито и пак изчезваше. Едва когато хищните подводни обитателки свършиха с пиршеството си, водите се успокоиха отново и непроницаемата им повърхност стана гладка като огледало.

Немецът се обърна на другата страна и панически хукна нагоре по стълбите. Излезе на площадката с генератора, но без да спира, нахълта в разрушената галерия. Искаше му се да се скрие възможно най-далеч от ужасните змиорки, които му се струваше, че го преследват. Нямаше представа накъде върви, тичаше все направо и направо, без да се оглежда. Точно пред голямата стълба на лабиринта той с все сила се удари в каменната рамка на вратата и се просна на ахатовите плочи. Известно време остана неподвижен, като си мънкаше нещо под носа и опипваше голямата, розова цицина, излязла на челото му.

След малко намери сили да се изправи и да продължи нагоре по стълбите. Беше съвсем объркан и трудно се ориентираше. Твърде много страх му се бе събрал за последните няколко часа и вече се намираше на прага на пълното умопомрачение. Скоро се спъна и падна — този път по очи. На четири крака запълзя из тунела и след първия ъгъл отново се надигна, за да продължи нататък.

Така и не забеляза как пред краката му изведнъж се отваряше стръмната шахта, водеща към коварния капан на Таита. Кракът му стъпи в празното и старецът се претърколи през глава по четиридесетте стъпала; с насинен гръб се озова между кошниците с тор и делвите с пясък. Но и сега не спря. Вдигна се за сетен път на крака и забърза към отсрещния край на тунела. На един дъх изкачи последната стълба и се озова отново в аркадата със стенописите.

Косите му бяха разрошени, дрехите изпокъсани, погледът — безумен. Без да се спира нито за миг, Фон Шилер се насочи право към отсрещния край на галерията при гробницата на фараон Мамос. Беше на средата на дългото разстояние, когато крушките изведнъж примигнаха и аркадата потъна в полумрак, огряван само от жълтите им сияния. Скоро обаче генераторът напипа и последните капки гориво в резервоара си и лампите светнаха отново с пълна мощност. Немецът изгледа с отчаяние електрическите крушки по тавана. Знаеше какво ще последва. Още няколко минути огнените езичета на крушките весело грееха, но след това отново ярките кръгове по тавана се стесниха, преди окончателно да изчезнат.

Мракът хвърли върху полуделия от страх Фон Шилер черна, траурна плащеница. Тъмнината беше толкова непрогледна, сякаш се материализираше в някаква непозната досега субстанция, притежаваща и обем, и тегло. Той дори си мислеше, че усеща горчивия ѝ вкус, който насила влизаше в устата му, за да го задуши.

Отново се затича напред, но всъщност не знаеше в коя точно посока. Беше изгубил чувство за ориентация и се блъсна с главата напред в каменна стена. Усети как топлата му кръв руква на тънка струйка по лицето. Беше ударил и гърдите си, та едва си поемаше дъх. Захленчи като кученце в мрака, излегна се на една страна и се сви на кълбо, подобно на плод в утробата на майка си.

Чудеше се колко ли време ще му е нужно да умре. Душата му стенеше от ужас при мисълта, че може би щяха да минат дни, дори седмици в ужасната агония. По едно време се изправи на лакът и се намести по-удобно до стената, в която се беше ударил. В тъмното дори не можеше да разбере, че се е сгушил под самия саркофаг на фараона. Излегна се безпомощно наред погребалната камера, на няколко метра от безценните богатства и зачака своята бавна, но неизбежна смърт.

Манастирът „Свети Фруменций“ беше напълно изоставен от обитателите си. Монасите отдавна бяха чули първите изстрели откъм платото, бяха събрали всичко по-ценно от килиите си и се бяха изнесли в горите.

Никълъс излезе тичешком на терасата пред скалната църква, спря се, колкото да си поеме дъх, и застана пред стълбата, водеща надолу към бреговете на Нил и Благовещенския параклис. Погледът му тревожно закръжи из сенчестия казан на реката, където слънчевите лъчи рядко проникваха. Облаците сребърна пяна, които идваха откъм близкия водопад, обаче закриваха почти всичко от очите му. Нямаше начин да разбере дали приятелите му го чакат, или са се забавили по една или друга причина по пътя.

Намести набързо превръзката пред кървящата си брада и пое надолу по стъпалата. По едно време чу гласа на Роян, която го викаше зад блещукащата завеса на водните изпарения. Скоро и тя самата се появи по хлъзгавата стълба и се втурна да го посрещне.

— Никълъс! О, да благодарим на Бога! Вече си мислех, че няма да те видя.

Бе вдигнала глава да го целуне, когато забеляза окървавеното му лице и грозната превръзка. Спря се и го изгледа като втрещена.

— Света Богородице! Какво се е случило, Ники?

— Имахме си задявка с Джейк Хелм... Драскотина, но не ставам за целуване — промълви той и се опита да се усмихне зад кървавия парцал. — Ще трябва да почакаш по-добри времена.

Прегърна я през раменете и едва не я повдигна със здравата си ръка. Двамата се обърнаха към реката и поеха по оставащите стъпала до параклиса.

— Къде са останалите? — попита Никълъс.

— Всички са тук — успокои го тя. — Сапъора и Мек вече надуват лодките и товарят.

— А Тесай?

— Тук е, не се бой.

Изминаха и последната отсечка от стръмната стълба и излязоха на кея пред параклиса. От последния път, когато бе стоял на това място Никълъс, Нил беше покачил нивото си с цели три метра. Водите на

реката бяха мътни, бързи и опасни. Облаците от пръски почти закриваха от погледа отсрещния ѝ бряг.

Петте гумени лодки лежаха на кея. Четири от тях бяха надуты, на последната скоро ѝ бяха включили автоматичната помпа и тя придобиваше форма пред любопитните погледи на бегълците. Мек и Сапъора се бяха заели с прехвърлянето на кутиите за амуниции в чакащите лодки и ги омотаваха допълнително в зелени мрежи от изкуствени въжета.

Даниъл вдигна глава и на лицето му се изписа такова удивление, че то можеше да бъде заснето за комичен филм.

— Да ме вземат рогатите, какво се е случило?

— Ще ти разправам някой ден — обеща Никълъс и отиде да прегърне Мек.

— Благодаря, приятелю — потупа го той по гърба. — И за това, че бойците ти се сражаваха блестящо, и затова, че ме изчака да се върна.

Погледна към неколцината ранени партизани, които лежаха в подножието на скалата.

— Какви са загубите?

— Трима убити, шестима ранени. Щеше да е много по-зле, ако хората на Ного ни бяха притиснали повече.

— И все пак и това е много.

— И един да беше, щеше да е много — кимна мрачно Мек.

— Къде са останалите?

— Бягат към границата. Взех със себе си само тези, които ще ни трябват в лодките.

Той свали мръсната превръзка от лицето на Никълъс. При вида на раната Роян зяпна от ужас, но Мек само се усмихна.

— Да не те е хапала акула случайно?

— Нещо такова — кимна Никълъс.

Мек вдигна рамене в приятелско съчувствие.

— Ще са нужни поне една дузина шевове — развали той допълнително настроението му и извика на един от хората си да му донесе аптечката.

— Съжалявам, но в нашата болница упойки не слагаме — предупреди той весело Никълъс и го накара да легне на една от меките

гумени лодки. След това поля раната с дезинфектант направо от шишето.

Раненият изпъшка от болка.

— Пари, а? Да знаеш какво те чака тепърва...

— Нека се знае, че добрините ти нямат край и че това, което сега правиш за мен, ще бъде записано със златни букви срещу името ти — шегуваше се Никълъс, за да прикрие паническия страх, който започваше да го обхваща. В това време приятелят му се подхилкваше дяволито и разпечата опаковката за медицински шевове.

Докато Мек работеше върху раната и се опитваше да сглоби лицето, както го помнеше от минали срещи, използваше времето да му обяснява тихо на ухото какво е положението.

— Ного е заел бреговете надолу по течението. Според съгледвачите ми разполагал с поне една рота, заела пътеките и от двете страни на Нил.

— Значи не предполага, че имаме лодки? — зарадва се Никълъс, доколкото му позволяваше затворената уста.

— Предполагам, че за самите лодки не знае, но със сигурност има представа какви ще са ни следващите ходове. Изглежда, е имал шпионин между работниците — Мек млъкна, за да забие върха на иглата в кожата на ранения и после продължи: — Освен това Ного си има и хеликоптер. Само да се разсеят облаците и веднага ще ни забележи от високото.

— Реката остава единственият ни път за бягство. Нека се молим за гадно време и слаба видимост.

Докато Мек привърши с последния шев и облепи цялата брада на Никълъс в превръзки, Сапъора отдавна беше свършил с надуването на лодките и вече товареше последната.

Четирима от партизаните грабнаха носилката на Тесай и я качиха на една от лодките. Мек лично я настани удобно до дръжките, та да се улови, ако трябва. След това обаче я остави и се завтече към ранените си войници, някои от които също трябваше да бъдат пренесени на ръце. Повечето държаха сами да се движат, но двама бяха в тежко състояние и без чужда помощ не можеха.

Дойде ред и на Никълъс.

— Виждам, че си си намерил радиостанцията — рече Мек, докато той вървеше по кея с кутията от фибростъкло, провесена през

рамото.

— Ако я няма нея, не ми се мисли в каква каша ще загазим — потупа англичанинът апарата, все едно бяха близки приятели.

— Аз поемам лодката с Тесай.

— Добре! — вдигна рамене той. — Ние с Роян ще сме в първата.

— По-добре ме остави мен да водя — възрази Мек.

— Че ти какво разбираш от речно плаване? — Учудването беше голямо. — От всички тук присъстващи аз единствен съм имал случай да плавам по Абай.

— Но това беше преди двадесет години — напомни етиопецът.

— Ако искаш да знаеш, сега съм още по-добър от тогава — усмихна се Никълъс. — Да не спорим, Мек. Ти си във втората лодка, Сапъора върви след теб. Има ли сред войниците ти хора, които да познават добре реката? Нека двама от тях поемат последните две.

— Всички в отряда познаваме добре реката — заяви командирът и предаде заповедите на хората си.

Всеки от войниците се затича към отредената му лодка. Никълъс подаде ръка на Роян да се качи на борда на флагманския кораб и заедно с екипажа си го изтича във водата. Щом той заплава свободно по водата, всички пъргаво се прехвърлиха на гумената палуба и грабнаха веслата.

Още по първите жестове на гребците Никълъс се увери, че Мек ненапразно се бе похвалил с партизаните си. Всеки от мъжете разбираше, и то доста добре, от плаване. Макар че напругаха всички сили в гребането, войниците следваха напълно равномерен ритъм и лодката се носеше гладко по вълните. Движен от здравите им мускули, лекият надуваем съд се стрелна като моторница към средата на реката.

Лодките бяха предвидени за шестнадесет души, при това сега почти не ги бяха натоварили. Кутиите за амуниции, в които бегълците криеха извадените от гробницата съкровища, заемаха доста място, но иначе тежаха малко, а на нито един от съдовете нямаше повече от дванадесет души. Затова върховете на лодките се издигаха високо над водата, а задниците им я цепеха все едно с витла.

— Очертава се лошо време — рече мрачно Никълъс и погледна небето. — Оттук до суданската граница едва ли ще зърнем и един слънчев лъч.

Беше застанал на кърмата и докато направляваше кормилото можеше да наблюдава цялата река с бреговете. Роян се беше сгушила в краката му, държеше се за въжето и гледаше как по-малко да пречи на гребците.

Скоро попаднаха в центъра на мощното течение, което идваше откъм водопадите и беше издълбало в продължение на хилядолетия огромния казан пред манастира. Никълъс смело го пресече и насочи лодката си на запад, по посока на тесния пролом в дъното на котела. Още веднъж погледна над себе си и през гъстата мъгла от водни пръски забеляза розовите дъждовни облаци, спускащи се все по-ниско към земята.

— Късметът, като че ли е на наша страна — подхвърли той на Роян. — При подобно време дори от хеликоптера няма да ни забележат.

Погледна към ролекса на ръката си. Водните капки почти бяха закрили циферблата.

— До падането на нощта има още два часа. Би трябвало да изминем поне няколко километра надолу по реката, преди да ни е заварил мракът.

Обърна се назад и се увери, че останалата флотилия непоколебимо го следва по петите. Съдовете бяха оцветени във фосфоресциращо жълто и дори в мъглата и дебелия сянка на пролома се виждаха отдалеч. Така нямаше опасност да се изгубят. Адмиралът вдигна високо юмрук над главата си, което беше установеният сигнал за „пълен напред“. Зад него Мек повтори жеста и му се усмихна през гъстата си брада.

Реката ги грабна по вълните си и малката ескадра с шеметна скорост се запъти към изхода от казана. Все едно се намираха в стомаха на Сини Нил и сега им предстоеше да минат през червата. Гребците си дадоха почивка и се оставиха на течението да ги води. Повече нямаша работа, освен при някоя по-опасна ситуация да помогнат на Никълъс с кормилото.

Понеже реката прииждаше, много от подводните рифове и скали, които иначе биха могли да ги обърнат, сега се криеха дълбоко под повърхността. Все пак опитното око на англичанина отдалеч познаваше къде има плитчини по скачащите вълни или издайническата пяна. И от двете страни на реката скалите на вътрешното дефиле

лъщяха мокри от влага, голямата им част се криеше под водата. Тревожното бе, че ако случайно някоя лодка се преобърнеше, бързото течение нямаше да позволи спасяването на удавници, а и никой екипаж не можеше да се издърпа на брега, за да се съвземе.

Никълъс се изправи и погледна право напред. Трябваше отдалеч да избере маршрута си и повече да не се отклонява нито на градус от посоката. Всичко зависеше от способността му да огледа добре реката предварително и да познае кога и как тя ще промени настроението си. Отдавна не беше практикувал и когато насочи лодката си към първия от праговете, тежка топка заседна в стомаха му. Гуменият съд сякаш литна във въздуха, само кърмата му потъваше в зелената вода, колкото с почти недоловими движения на кормилото водачът да следва посоката. Скоро дъното се удари с лекотата на възглавница по повърхността и лодката продължи бързия си бяг надолу, следвана плътно от останалите четири.

— И хоп, като едното нищо — засмя се Роян.

— Не говори! — помоли я Никълъс. — Да не предизвикваме дявола. — И се приготви за следващия водопад, който приближаваше с ужасяваща скорост.

Избра си сравнително широкото пространство между две издадени над повърхността скали и лодката се изстреля като с ластик през въображаемия чатал на прашката. Вече бяха на средата на височината, набрали шеметна скорост, когато забеляза вълната, образуваща се в подножието на водопада, в точката, към която се бяха насочили. Никълъс дръпна рязко кормилото на една страна и се опита да извърти лодката, но реката ги беше сграбчила в ноктите си и не искаше да ги пусне.

Високата вълна ги пое като трамплин и те в последния момент прескочиха невидимото препятствие, за да цамбурнат на сигурно в дълбокия вир. Макар че цялата маневра отне няколко секунди, на всички на борда им се обърнаха вътрешностите от напрежение. При удара с водата гумената лодка се сгъна почти на две и кърмата едва не се залепи за носа.

Целият екипаж се бе изтърколил и самият Никълъс щеше да се катапултира в неизвестното, ако не беше спасителното въже и кормилото, за което се беше хванал. Роян се просна върху гумената палуба и сграбчи с всички сили въжената дръжка. В следващия миг

лодката се опъна като пружина в другата посока и сама се изстреля във въздуха. Едва тогава възвърна привичната си хоризонтална форма и за миг-два остана като на въздушна възглавница, преди да се сгромоляса отново върху водата.

Един от екипажа беше изхвърчал през борда и плуваше встрани, носещ се по течението със същата скорост, с която и останалите. Другарите му трябваше само да се пресегнат, за да го изтеглят обратно при себе си. Металните кутии бяха разхвърлени на всички посоки, но за щастие мрежите си бяха свършили работата и експедицията се размина без материални загуби.

— Защо го направи? — изкрещя Роян. — Точно когато бях започнала да ти вярвам.

— Просто проверявам — отвърна ѝ той спокойно. — Искях да те видя каква си ми героиня.

— Е, ако това е проблемът, признавам си, че съм страхливка — увери го тя. — Можеш да не повтаряш опита.

Едва сега водачът се обърна да види какво става назад. Мек го беше последвал към подводната скала и извърши, общо взето, същия полет над реката, затова пък Сапъора и останалите бяха предупредени навреме и можаха да свърнат безопасно покрай вълната.

Капитанът насочи погледа си напред и оттам нататък целият му живот сякаш се събра в бурните води на Сини Нил. Светът, който Никълъс обитаваше, почваше от скалите по единия бряг, за да свърши при тези от другия. Единствената цел, която продължаваше да гони, бе как най-лесно и безопасно да измъкне малката флотилия през теснините. До такава степен се беше съсредоточил в задачата, че дори не можеше да каже дали водата по лицето му идва от пяната на вълните или от небето. Единственото, което знаеше, бе, че му влиза в очите и го заслепява.

Час по-късно отново сбърка, този път съвсем неволно. Лодката полетя странично към дъното на водопада и едва не се обърна. Двама от войниците бяха отново изхвърлени през борда. С по-умело боравене с кормилото и с помощта на останалите единият от плувците успя да се добере благополучно до лодката; другият обаче се удари в скала, преди да го достигнат. Потъна под водата и повече не се показва. Никой обаче не си направи и труда да го спомене, защото всички трепереха за собствения си живот.

По едно време Роян изкрещя нещо в ухото на приятеля си. Заради грохота на близкия водопад той успя да долови само:

— Хеликоптер! Чуваш ли?

Никълъс все повече го обземаше чувството, че оглушава, но вдигна глава и проследи с поглед сивите кореми на облаците, скупчили се почти на нивото на скалите. След дълго напрягане можа едва-едва да различи шум на мотори в далечината.

— Над облаците! — извика той в отговор на Роян и избърса с ръка капките вода от очите си. — Не могат да ни забележат.

Заради ниските облаци африканската нощ се спусна по-бързо от очакваното. Вече се стъмваше, когато поредното предизвикателство се появи без никакво предупреждение. В един момент лодките се движеха спокойно по течението, в следващия реката се разтвори пред тях и изведнъж екипажите се озоваха във въздуха. Толкова се бяха изплашили, че пропастта им се стори бездънна. В крайна сметка, оказа се, че са летели не повече от девет-десет метра, но повторното им приводняване завърши в неописуем хаос от лодки и плуващи хора. Нататък реката леко се успокояваше, колкото да набере сили за следващия си лудешки скок.

Една от гумените лодки се беше преобърнала и плуваше с дъното нагоре. Колкото и да беше стабилна, не бе успяла да поеме силния удар. Трябваше всички от останалите четири лодки да напрегнат мишци, за да се обърнат срещу течението и да извадят оцелелите. Колкото им позволяваха силите, събираха и гребла, и всичко останало, което плуваше по повърхността. Лодката обаче упорито се съпротивляваше и след дружни усилия успяха да я върнат с кила надолу едва по тъмно.

— Пребройте кутиите! — извика Никълъс. — Колко сме изгубили?

Когато Сапъора му отвърна, че е преброил единадесет, той не повярва на ушите си.

— Всичко е на мястото си — извика приятелят му.

Излизаше, че мрежите са свършили добра работа. Но иначе всички бяха смазани от умора. Нямаше човек, който да не е мокър до кости и да не трепери от студ на вятъра. Да се продължава в подобна тъмница, беше равносилно на самоубийство. Никълъс погледна към

Мек, който чакаше на няколко метра от него, и двамата едновременно поклатиха глави.

— При скалите има плитчина — извика Мек и посочи към задаващия се завой. — Можем някак да се закотвим и да преспим.

Горе, в една цепнатина в камъка бе израсло малко, но доста жилаво дръвче. Използваха го като кнехт и преметнаха дебело въже през стъблото му. После подредиха петте лодки една до друга и ги навързаха за него. Не смееха и да мечтаят за топла храна и чиста вода; трябваше да се задоволят с ограничените порции в студените консерви, където войниците лакомо бъркаха с щиковете си, и с няколкото изсъхнали филийки хляб.

Мек се прехвърли от своята лодка на тази на Никълъс. Двамата доближиха глави и етиопецът тихичко подшушна на ухото на приятеля си:

— Още един човек липсва. Не сме го намерили след преобръщането. Вече е късно да го търсим.

— Не се справям много добре — призна си англичанинът. — Може би утре ти трябва да ни поведеш.

— Не е по твоя вина — стисна го през раменете Мек. — Никой не би се справил по-добре от теб. Всичко стана заради последния водопад... — млъкна и двамата се заслушаха в грохота из тъмнината.

— Колко далеч сме стигнали според теб? И колко остава?

— Мисля, че е невъзможно да ти отговоря, но според мен сме на половината път до границата. Би трябвало да я стигнем утре следобед.

Двамата се умълчаха и след известно време Мек попита:

— Коя дата сме днес? Изгубил съм всякаква представа за дните.

— И аз. — Никълъс вдигна ръчния часовник пред очите си, за да погледне датника на оскъдната вечерна светлина. — Мили Боже! Вече сме тридесети.

— Доколкото си спомням, самолетът трябва да кацне при Розейрес вдругиден.

— Точно така, на първи април — кимна той. — Ще успеем ли да стигнем навреме?

— Ти ще кажеш, не аз — усмихна се кисело Мек. — Няма ли възможност дебелият ти приятел да закъснее?

— Джени никога не закъснява — поклати глава Никълъс.

Отново настъпи мълчание, прекъснато от англичанина.

— Когато стигнем Розейрес, какво искаш да направя с твоя дял от плячката? — Той ритна една от кутиите в краката си. — Ще я вземеш ли със себе си?

— Щом ви изпратя заедно с дебелия ви приятел на самолета, ще трябва веднага да изчезвам. Сигурен съм, че Ного ще ни преследва и в Судан. Всеки допълнителен багаж ще ми пречи. По-добре вземи и моя дял със себе си. Продай го вместо мен... на мен ми трябва най-вече пари, за да продължавам борбата.

— Имаш ли ми доверие?

— Че нали си ми приятел?

— Приятелите най-лесно се лъжат... Защото никога не го очакват — рече Никълъс, но Мек го потупа по гърба и се засмя.

— Хайде да спим. Утре ни чака голямо блъскане с греблата. — Мек се изправи в лодката и я подкара малко надолу по течението, където чакаше неговата. — Приятен сън, приятелю — махна той за лека нощ и щом двата борда се удариха, ловко прескочи при чакащата Тесай.

Никълъс се облегна на мекия гумен край на лодката и прегърна Роян. Тя се вмъкна между коленете му и притисна глава до гърдите му, опитвайки да се стопли в мокрите си дрехи.

След няколко минути зъбите ѝ престанаха да тракат и тя сънено прошепна:

— Ти си бил същинска гореща бутилка.

— Това е една от причините, заради които си струва да ме задържиш у дома си — отбеляза Никълъс и я погали по мокрите коси. Тя не отговори, но се притисна още по-силно до тялото му и след няколко минути с дълбоко, равномерно дишане показа, че е заспала.

На Никълъс обаче продължаваше да му е студено; беше се схванал от главата до петите, раменете го боляха от борбата с греблото, дланите му пареха от продължителното търкане, а раната продължаваше да се обажда — изобщо хиляда причини, заради които не можеше да заспи. Но имаше и друга причина да стои буден в нощта. Колкото повече приближаваха летището при Розейрес, толкова повече го занимаваха въпроси, нямащи отношение с водите на Абай или войниците на Тума Ного. Това бяха все препятствия и врагове, които той познаваше и с които можеше да се бори; имаше обаче още една

заплаха, скрита и коварна, с която тепърва му предстоеше да се сблъска.

Роян се размърда в прегръдката му и промълви нещо, което той не разбра. Беше почнала да бълнува.

Никълъс я погали по главата и тя се успокои. Той самият вече задрямваше, но Роян отново проговори, този път съвсем отчетливо:

— Съжалявам, Ники, не ме намразвай. Не бих могла да те оставя... — Нататък думите ѝ отново се изгубиха и той така и не разбра какво точно искаше да каже.

И все пак бълнуването ѝ бе достатъчно да прогони съня му. Подозренията му отпреди малко само се подсилваха. През цялата нощ той заспиваше на пресекулки и кратката му почивка бе прекъсвана от кошмари, не по-малко неприятни от тези, които преследваха съседката му.

Беше още тъмно, когато Никълъс побутна спящата си приятелка. Тя измърмори нещо под носа си и с огромно нежелание отвори очи.

От предната вечер им беше останало малко храна в консервите, която сега бегълците се заеха да привършат. Изчакаха, колкото първите сияния на зората да осветят повърхността на реката и в далечината да се видят черните силуети на скалите, за да се заловят за греблата. Един по един екипажите се откачаха от въжето и поемаха надолу по течението. Битката с могъщата река се подновяваше с нова ярост.

Облаците си стояха на същото място както предишния ден и закриваха изцяло небето. Върху малката флотилия периодично се изсипваше дебела завеса дъжд, сетне времето отново се успокояваше. Цяла сутрин Никълъс поддържаше все същото бясно темпо, докато условията постепенно не започнаха да се подобряват. Течението най-сетне се умори да бърза, бреговете на реката се бяха снишили, голите скали отстъпваха място на тесни плажове и зелени гори.

Беше средата на следобед и облаците висяха все тъй навъсено над главите на бегълците, когато Нил навлезе в местност със силно раздвижен релеф. Широкото ѝ легло се виеше на големи завои, бреговете следваха контурите на високи и насечени хълмове, а течението се хвърляше в цяла поредица от водни прагове. Изглежда, Никълъс се беше научил от горчивия си опит предишния ден, защото петте лодки преодоляха водопадите без никакви усложнения и на всички им се струваше, че всеки следващ праг с по-нисък и по-малко опасен.

— Мисля, че вече оставихме най-страшното зад гърба си — рече той на Роян, която пак беше седнала в краката му. — Наклонът на течението е много по-слаб, затова и бързеите не са такива, каквито бяха. Според мен това е най-явният признак, че приближаваме голямата суданска равнина.

— Колко път остава оттук до Розейрес?

— Не знам, но границата би трябвало да е вече близо.

Никълъс и Мек бяха подредили цялата флотилия в права нишка, като носът на всяка лодка почти се допираше до кърмата на предната. Така по-лесно можеха да си предават заповедите от борд на борд и да се предпазват от недоразумения.

При следващия широк завои Никълъс насочи лодката си към външната страна на дъгата, където течението бе по-силно. Щом успя

да обърне носа според следващата отсечка от великата река, с облекчение видя, че пътят е свободен и повече водопади не се виждат. Въздъхна доволно и намигна на Роян.

— Какво ще кажеш идната неделя да обядваме в „Дорчестър грил“? Най-хубавото говеждо печено в цял Лондон...

Или на Никълъс му се стори, или наистина в очите на Роян пробяга сянка. Тя обаче скоро се овладя и с усмивка му отвърна:

— Звучи ми добре.

— След това можем да отидем у дома, да седнем пред телевизора и да гледаме мача на седмицата. Ако ти е скучно, можем и сами да изиграем нашия мач.

— Доста грубо — засмя се тя, — но пък ми изглежда примамливо.

Тъкмо се канеше да се наведе над любимата си, за да я целуне и да ѝ се радва как се изчервява от стеснение, когато по повърхността на водата, точно пред носа на лодката затанцуваха бели фонтанчета. Кой знае защо фонтанчетата се приближаваха все повече и повече. Едва секунди по-късно из въздуха се разнесе тракането на стрелящи автомати, сред които се открояваше мощният глас на съветска лека картечница.

Никълъс веднага залегна и затисна Роян под тялото си. От другата лодка Мек с пълен глас даваше нареждания:

— Отговорете на стрелбата! Накарайте ги да се скрият!

Партизаните захвърлиха греблата и грабнаха автоматите. Всички се обърнаха към вътрешната страна на големия завой, откъдето идваха вражите куршуми.

Нападателяте бяха скрити сред храстите и скалите и не се виждаха. Никой не знаеше точно къде да се цели, но пък при подобни засади единственият изход бе да се стреля безразборно и да се изсипват по възможност цели пълнители в пространството. Друго не се постигаше, освен неприятелят да се изтегли зад прикритията си и да прекрати от своя страна стрелбата.

Куршум проби гумената лодка в близост до главата на Роян и се размаза върху една от кутиите за амуниции. Колкото и да се криеха зад бордовете, екипажите добре знаеха, че те не представляват никаква защита срещу калашниците. Един от мъжете в лодката беше уцелен право в главата. Куршумът проби челото му, все едно беше черупка на

рохко яйце, и нещастникът се прекатури на една страна. Роян изпищя по-скоро от ужасната гледка, отколкото от страх за самата себе си, но Никълъс бързо се пресегна към автомата на убития и на свой ред започна да стреля напосоки към гората край брега. Гледаше да пуска съвсем къси откоси и по възможност да опипва всички по-подозрителни храсти.

Лодката продължаваше да плава неуправлявана надолу по течението. Понеже нямаше вече човек на кормилото, носът се обръщаше насам-натам произволно и тя чертаеше безсмислени спирали по водата. В крайна сметка след по-малко от минута флотилията се измъкна от обсега на вражите калашници и се запъти към поредния голям завой.

Никълъс захвърли автомата и извика:

— Добре ли сте?

— Един ранен — отговори му Мек. — Не е нещо сериозно.

От всички лодки доложиха за претърпените загуби. Оказа се, че има един убит и трима ранени. Никой от ранените не беше в особено тежко състояние, а въпреки че три от лодките бяха получили пробойни, конструкцията им от няколко непропускаеми отделения позволяваше на бегълците да продължат и без да лепят дупките по корпуса.

Мек настигна лодката на Никълъс и му извика:

— Вече си бях помислил, че сме се измъкнали от ноктите на Ного.

— Този път лесно се отървахме — рече на свой ред той. — Може би ги изненадахме. Не са очаквали да ни видят на вода.

— Е, за жалост изненадата е вече минало. Ония горили вече са се обадили по радиото и Ного знае както къде се намираме, така и с каква скорост се придвижваме. — Погледна към небето. — Можем единствено да се надяваме вятърът да не разсее облаците.

— Колко остава оттук до суданската граница?

— Не съм много сигурен, но може би два-три часа.

— Да няма граничари на реката? — уплаши се Никълъс.

— Едва ли. Обикновено няма никой. И от едната, и от другата страна е само храсталак.

— Е, да се надяваме, че и сега ще бъде така — промърмори Никълъс.

Половин час след стрелбата от засадата из небето отново се чуха моторите на хеликоптера. Летеше плътно над облаците и макар че не го забелязваха, по шума го проследиha как минава над главите им и продължава надолу по реката. Двадесет минути по-късно го чуha отново, този път в обратна посока. След известно време отново ги застигна откъм гърба.

— На какво ли си играе пустият му Ного? — подвижна Мек към англичанина. — Може би иска да огледа реката, но облаците не му позволяват.

— Според мен прекарва войниците си да ни преградят пътя. След като е разбрал, че се измъкваме по вода, Ного поне е сигурен в каква посока сме тръгнали. Предполагам, че не е човек да обръща внимание на международните граници. Не е изключено да знае и за пистата при Розейрес. Тя представлява най-близкият пункт, от който можем да отлетим за Европа. Може вече да ни причаква на място или да ни дебне къде ще излезем на суша.

Мек приближи лодката си още повече и накрая преметна въже на отсрещния борд, та да могат да разговарят спокойно.

— Това не ми харесва, Никълъс. Пак ще трябва да пробиваме през редиците им. Как предлагаш да постъпим?

Другарят му се замисли продължително и накрая попита:

— Не можеш ли да познаеш къде се намираме? Нищо ли не ти говори местността?

Етиопецът поклати глава.

— Когато пресичаме границата, обикновено гледаме да стоим далеч от реката. Ще позная старата захарна фабрика при Розейрес. Тя се намира на около пет километра нагоре по течението от пистата.

— Надявам се, че във фабриката няма никой?

— Няма. Откакто избухна войната преди двадесет години е безлюдна.

— Заради облаците до един час ще се стъмнило. Реката обаче тече по-бавно и не е толкова опасна. Можем да поемем риска и да продължим по тъмно. Ного едва ли ще се сети навреме и не е изключено да се промъкнем, докато спи.

— Това ли е най-доброто, което можеш да измислиш? — засмя се Мек. — Все едно да си затворим очите и да оставим на Господ да ни пази.

— Е, ако някой можеше да ми каже къде точно се намираме и по кое време ще долети Джени, може би щях да предложа нещо по-конструктивно — оправда се шеговито Никълъс. — Но щом ме държат неосведомен, не ми остава друго, освен да разчитам на късмета си.

Скоро долината потъна в здрач и сред тъмнината и дъжда всички се уловиха за греблата. С изопнати до краен предел нерви петте екипажа продължиха напред в неизвестното, опитвайки се повече по инстинкт да познаят няма ли да ги нападнат отново. Дори когато настана пълен мрак, партизаните продължаваха да държат оръжията си заредени и с дръпнати затвори, готови да отговорят на всякаква стрелба откъм бреговете.

По едно време Мек извика:

— Трябва да сме минали границата преди час. Оттук до захарната фабрика няма много път.

— Така е, но как ще я разпознаеш в тъмното?

— На брега още стои старият каменен кей. Навремето идваха кораби от Хартум да товарят захарта.

Най-сетне настъпи същинската нощ и Никълъс отдъхна. Ако не друго, то вече беше невъзможно вражи поглед да ги забележи от брега. Тъмнината стана непрогледна и петте екипажа навързаха лодките си една зад друга, за да не би да се загубят, и се оставиха на течението да ги влачи. Движеха се възможно най-близо до десния бряг и на няколко пъти затъваха в плитчините. Трябваше по някой човек от всяка лодка да нагазва във водата, за да избута другарите си отново навътре.

Изведнъж из мрака изникна каменната стена на стария кей. Беше толкова изненадващо, че англичанинът не успя да обърне лодката си навреме и се удари право в един от стълбовете. За разлика от него партизаните бяха готови и само за секунди бяха наскочали във водата, стигаща им до гърдите, за да издърпат благополучно гумения съд на брега. Щом първите стъпиха на твърда земя, Мек веднага построи силите си и с двадесет души се разпръсна сред високите стъбла на захарните тръстики в търсене на невидимия противник. Не беше изключено полковник Ного да им готви посрещане.

На Никълъс все му се струваше, че изтеглянето на останалата флотилия на брега се придружава с излишна суматоха и шум, но нямаше избор с толкова ранени и багаж. Самият той пренесе Роян на гърба си през водата и се върна да поеме ранената Тесай. Тя се беше

пооправила и след дългото пътуване по реката, през което си беше почивала, вече можеше сама да се движи. Без особени усилия се изправи в клатушкащата се лодка и яхна широкия гръб на англичанина.

Излязоха на сухо. Никълъс внимателно я остави да се плъзне до земята и тихо я попита:

— Как се чувстваш?

— Благодаря, по-добре, Никълъс.

Той я подпря за миг под мишницата, хем за да ѝ помогне да запази равновесие, хем за да ѝ подшушне нещичко:

— Все не ми остава време да те питам нещо. Какво стана с онова обаждане от селото, за което Роян те помоли? Успя ли да се свържеш вместо нея?

— Разбира се. — Тесай нямаше как да разбере къде точно бие Никълъс. — Роян вече знае, че съм се свързала с Мусад от египетското посолство. Тя не ти ли каза?

Сякаш го обля студен душ, но невинно се усмихна и отвърна непринудено:

— Сигурно ѝ е изскочило от ума. Пък и не е толкова важно. Благодаря ти все пак, Тесай.

В този миг от тъмното изникна Мек, който грубо се скара на всички:

— Това тук да не ви е пазар за камили? Ного ще ни чуе от десет километра.

И бързо пое цялата организация по разтоварването.

Щом и последната от металните кутии беше пренесена на брега, войниците издърпаха лодките сред тръстиките и извадиха тапите, които запушваха въздушните отделения. Гумените съдове се свиха за броени минути, екипажите им ги струпаха и накрая ги покриха с изсушени тръстикови стъбла за прикритие. Без да спират работата си, разпределиха целия товар между останалите здрави войници. Сапъора също взе две кутии под мишница, Никълъс метна радиостанцията на едното си рамо, чантата за извънредни обстоятелства — на другото и накрая пое върху главата си сандъка със златната маска на фараона и дървената фигурка на Таита.

Мек изпрати съгледвачи напред по пътя за пистата. Искаше да е сигурен, че няма да се натъкнат на засада. След това застана начело на

колоната и поведе групата в индианска нишка през високите треви. Преди да са изминали и километър, облаците изведнъж се разтвориха над главите им и полумесецът огря смътните контури на разрушената фабрика и високия ѝ комин.

Дори на лунната светлина обаче групата напредваше мъчително бавно и трябваше често да почива. Партизаните, натоварени да носят ранените си другари, лесно се изморяваха, а вече нямаше кой да ги смени. Когато най-сетне излязоха на пистата, беше три часът сутринта, а луната — залязла. Натрупаха сандъците за амуниции в акациевата горичка в единия край на пистата, където преди седмици бяха оставили палетите със строителните материали и жълтия трактор.

Всички бяха смазани от умора, но Мек веднага разпрати часовои из просторната равнина. Двете жени се заеха с ранените, превързвайки ги на оскъдната светлина на запаления огън. Скоро и съдържанието на аптечката на Мек щеше да се изчерпа.

Сапъора взе един от фенерите, чиито батерии не се бяха изтопили съвсем, и като внимаваше да не насочва лъча вън от лагера, седна да свети на Никълъс и радиостанцията. Приятелят му извади апарата от кутията от фибростъкло и шумно си отдъхна, уверявайки се, че гуменият уплътнител го е опазил от водите на Нил. Щракна копчето и скалата светна. Настрои радиото на къси вълни и улови сутрешните рекламни емисии на радио Найроби.

После запя известната певица Ивон Чака; Никълъс харесваше гласа и стила ѝ. От съвест обаче сложи край на удоволствието и изключи апарата. Трябваше да се пестят батериите. Щом се увери, че всичко е наред, се облегна на близкото дърво и се опита да подремне, преди слънцето да е изгряло. Но сънят не го спохождаше. Чувството, че са го измамили, беше твърде силно и той не можеше да се отърси от него.

Тума Ного наблюдаваше как слънцето подава огнената си глава над водите на Нил. Летяха на няколко метра над реката, за да не попаднат в обсега на суданските радары. Той знаеше, че в Хартум има голяма радиолокационна база, откъдето можеха да уловят вертолета въпреки голямото разстояние. Отношенията със суданците бяха доста обтегнати през последно време и полковникът не се съмняваше, че при

едно нарушение на въздушното пространство суданската авиация ще предприеме ответни мерки.

Той беше объркан и разтревожен. Откакто партизаните ги бяха отблъснали в долината на Дандера, всичко вървеше наопаки. Беше останал без съюзници. Беше установил колко му е нужно сътрудничеството на Хелм и Фон Шилер едва след като и двамата си отидоха от този свят. Бяха го оставили сам, а той вече бе допуснал куп грешки.

Въпреки неприятностите обаче, етиопецът беше твърдо решен да догони бегълците и да ги нападне, пък ако ще и дълбоко навътре в суданска територия. През последните няколко седмици от подочути реплики и намеци между Хелм и Фон Шилер бе научил, че Харпър и Мек Нимур са сложили ръка върху баснословно съкровище. Въображението му беше доста ограничено, за да си представи ясно за какво става дума. Но другите бяха споменавали суми от порядъка на десетки милиони долари. Дори и един милион американски долара представляваше цифра, която умът му не можеше съвсем да осмисли, но във всеки случай с толкова много пари човек можеше да си позволи и разкош, и власт, и жени...

Макар и с известно закъснение полковникът се сети и за нещо друго, още по-приятно: откакто Фон Шилер и Хелм си бяха заминали, съкровището оставаше единствено за него. Нямахше кой друг да му се изпречи на пътя, освен бягащите шуфти на Мек Нимур и англичанина. Но той разполагаше с много повече сили и с един хеликоптер, който щеше да свърши доста работа.

Беше сигурен, че стига да влезе в открито сражение с бегълците, ще ги помете като лавина. Беше от изключителна важност да не остави жив човек. Ако някой успееше да се спаси, рано или късно щеше да се добере до Адис Абеба и да намери уши, готови да слушат. Ако обаче Мек и англичанинът намереха смъртта си, ако войската унищожеше разбойническата им банда, за Ного щеше да бъде много лесно да изнесе съкровищата с хеликоптера в чужбина. Познаваше човек в Найроби, както и друг в Хартум. И с двамата вече беше работил; преди години им беше продавал слонова кост и хашиш. Те познаваха добре пазара, щяха да намерят богати купувачи. Проблемът беше, че и двамата бяха големи мошеници, та се не знаеха. Но отсега бе решил да

не се доверява само на единия. Щеше да разпреди нещата по равно, така че рискът да изгуби всичко да бъде по-малък...

Отдаде се на приятни мисли за какво щеше да използва огромната печалба от сделката. Щеше да си купува скъпи дрехи и луксозни автомобили, щеше да се сдобие със земя, с добитък, с жени... С бели, черни, цветнокожи жени. Щеше да има толкова жени, колкото пожелаеше, по една за всеки ден от живота си. Най-накрая се усети и отпъди надалеч сладките си мечти. За да се сбъднат всички те, най-напред трябваше да открие къде са се дбянали бегълците.

Ного не беше предполагал, че Харпър и Мек Нимур притежават надуваеми лодки, още по-малко знаеше, че са ги скрили при манастира. Хансит не му беше казал нищо по въпроса. Дватама с Хелм бяха предполагали, че англичанинът ще се опита да се изнесе пеша към суданската граница, затова и бяха изготвили целия си план за действие при тези условия. По настояване на Хелм бяха пренесли цяла цистерна с гориво при границата, близо до пътеката, по която очакваха Мек Нимур да мине, за да презареждат по-лесно хеликоптера. Ако не бяха тези допълнителни количества гориво, Ного отдавна щеше да се е видял принуден да спре преследването.

Полковникът бе разположил силите си покрай пътеките, водещи на запад от двете страни на реката. Не се беше сетил обаче да сложи пазачи на самата река. Съвсем случайно един от патрулите бе забелязал малката флотилия по течението на Нил и бе открил стрелба по бегълците. Уви, войниците му нямаха време да устроят успешна засада и да подложат врага на унищожителната си стрелба. В крайна сметка бяха дали няколко откоса и трябваше да изгледат безпомощно как шуфтите се изнасят под носа им. Лодките не бяха претърпели никакви сериозни повреди — поне не такива, които биха ги спрели.

Веднага след престрелката по реката началникът на ротата бе съобщил по радиостанцията, че е забелязал Мек Нимур, и Ного взе нужните мерки. С помощта на хеликоптера започна да пренася силите си надолу по течението, пред самата суданска граница, където да нападнат повторно бегълците. За нещастие джет рейнджърът беше малка машина, не можеше да носи повече от шестима войници едновременно. За да изведе силите си към целта, Ного изгуби ценно време. Преди падането на нощта на избраната позиция бяха застанали само шестдесет души.

През цялата нощ бе треперил лодките да не му се изплъзнат под носа и още призори отново се качи на вертолета да ги търси от въздуха. Най-после гъстите облаци се бяха разкъсали и макар че част от тях се задържаха на високото, джет рейнджърът летеше ниско и търсеше следа от флотилията на Мек Нимур.

Тръгнаха от границата и първоначално се насочиха навътре в етиопската територия, стигайки до мястото, където бегълците бяха видени при престрелката. Така и не забелязаха яркожълтите лодки. Ного даде заповед на пилота да обърна в другата посока, да прекоси границата и да претърси суданските брегове на Нил. Човекът обаче упорито отказваше да му се подчини и след дълги увещания благоволи да навлезе само на някакви си шестдесет морски мили. Накрая полковникът извади пистолета си и го насочи в главата на пилота, но по незнайни причини той пак не се подчини и като обърна вертолета на сто и осемдесет градуса, бързо пое нагоре по реката.

Започна да се убеждава, че е изгубил играта. Шуфтите му се бяха изплъзнали, а той се оказваше дори неспособен да ги догони. Седеше на предната седалка и чакаше страхливият пилот да се добере до спасителната граница — не му оставаше друго, освен да се отдаде на мрачните си мисли. Така и не проумяваше защо късметът се е обърнал срещу него. Скоро хеликоптерът прелетя над изоставената захарна фабрика край Розейрес и високият комин му заприлича на огромен среден пръст, размахан от злорадата съдба. Ного изскърца със зъби от яд и вертолетът отлетя нататък.

— Завий към северния бряг — заповяда на пилота. Човекът отново се поколеба, но накрая се подчини.

Минаха точно над сградата на фабриката, толкова ниско, че върхът на комина остана над главите им. Покривът отдавна се беше срутил, а прозорците представляваха четвъртити дупки в тухлените стени. Котлите и останалите машини бяха отнесени своевременно от собствениците двадесет години по-рано и в крайна сметка вътрешността на фабриката бе заприличала досущ на останалата част от равнината. Пилотът мина още веднъж над сградата, за да види Ного по-добре, но така или иначе не се забеляза нищо, напомнящо на скривалище.

— Нищо! — поклати горчиво глава. — Изгубихме ги. Давай нагоре по течението.

Хеликоптерът набра височина и се насочи отново към реката. Пилотът бързаше да изпълни заповедта, преди полковникът да си е променил мнението. Докато летяха над тръстиките, Ного почти несъзнателно ги оглеждаше, когато забеляза някакво жълто петно.

— Чакай! — извика той в микрофона си. — Там има нещо. Върни се назад!

Хеликоптерът описа широка дъга над полето и Ного нервно посочи в краката си.

— Долу! Свали ни долу.

В момента, в който шините на вертолета се докоснаха до земята, шестимата тежковъоръжени войници от задната кабина изскочиха през вратата и заеха отбранителни позиции около мястото. Ного слезе по стълбата отпред и хукна към високите тръстики. Беше му достатъчен само един поглед да се увери, че не се е излъгал. Шуфтите бяха изпуснали въздуха от жълтите си лодки и ги бяха сгънали една върху друга; в бързината обаче не бяха успели да скрият добре ярките им цветове под тръстиките. По следите се познаваше, че земята е била газена от много крака, обути все във войнишки ботуши. Шуфтите се бяха отдалечили навътре в равнината, далеч от брега. Изглежда бяха тежко натоварени, защото подметките им потъваха дълбоко в пясъка.

Ного се върна тичешком при хеликоптера и пъкна главата си в кабината.

— Има ли наблизо самолетна писта? — извика той на пилота, който поклати отрицателно глава.

— На картата не е отбелязано нищо.

— И все пак трябва да е имало. Нали от фабриката са се свързвали със страната.

— Дори да е имало, сигурно са я обявили още преди години за негодна.

— Нищо, ще я намерим — закани се Ного. — Мек Нимур сам ще ни отведе до нея със следите си. — Но скоро се осъзна, че говори глупости. — Трябва първо да доведе повече хора. Ако се вярва на следите, Мек Нимур разполага с поне петдесет шуфти.

Остави шестимата войници при фабриката и отлетя за границата да качи първите подкрепления.

— Доли! Хайде, Доли, тук е Фараон. Приемаш ли? — обади се пръв в ефира Никълъс, час преди изгрев-слънце.

— Ако добре познавам мисленето на Джени, а няма начин, щом толкова съм летял с него, предполагам, че ще избере нощта да премине границата и да пристигне призори, когато пистата е достатъчно добре осветена за приземяване.

— Ако Дебелият изобщо дойде — доуточни Мек Нимур.

— Ще дойде, ще дойде — увери го Никълъс. — Джени никога не ме е забравял. — Отново хвана микрофона и се обърна към пространството: — Доли! Хайде, Доли, обади се!

Отговори му само тихият шум на статичното напрежение. Той полека върна радиостанцията на земята. Обаждаше се на всеки петнадесет минути, а останалите неволно се събираха наоколо и напрегнато слушаха няма ли някой да се обади в слушалките на радиста.

Изведнъж Роян скочи на крака и въодушевено възкликна:

— Ето го. Това са моторите на Голямата Доли. Слушайте!

Никълъс и Мек изтичаха на откритото и вдигнаха глави, очаквайки нещо да се появи откъм север.

— Не е херкулесът — рече след известно време англичанинът. — Някаква друга машина. — И за всеки случай се обърна на другата страна, към реката. — Каквото и да е, идва от юг, значи не е за нас.

— Прав си — съгласи се Мек. — Двигателят е само един и по всяка вероятност не е самолет изобщо.

— Хеликоптерът на „Пегас“! — извика с досада Никълъс. — Пак довтасаха.

Двамата се заслушаха внимателно и шумът на мотори се изгуби в далечината. Напрегнатото лице на Никълъс се отпусна.

— Подминаха ни. Не са забелязали лодките.

Върнаха се отново под прикритието на акациите и той повторно се обади. Джени обаче продължаваше да мълчи.

Двадесет минути по-късно се чу как джет рейнджърът се връща обратно. Всички наостриха тревожно уши.

— Пак си отиде — отбеляза Никълъс, но след още двадесет минути познатият шум се появи отново.

— Ного е намислил нещо сериозно — рече Мек. Личеше си, че започва да се притеснява.

— Какво ли? — Никълъс сякаш се зарази от песимизма му. Когато човек като Мек започнеше да се притеснява, значи имаше основателна причина за това.

— Нямам представа — призна си чистосърдечно етиопецът. — Може пък да са забелязали лодките и да стоварват хора, преди да тръгнат по дирите ни.

Той отново излезе на пистата и се вслуша внимателно в звуците откъм реката. След минута-две се върна при радиото, където Никълъс стоеше на постоянен пост.

— Ти стой тук и търси връзка със самолета. Аз ще обиколя района да се уверя дали всички са по местата си. Ако Ного се появи, трябва добре да го посрещнем.

В продължение на следващите три часа хеликоптерът ту се появяваше, ту отново изчезваше. Липсата на продължение обаче приспа бдителността на чакащите и накрая Никълъс дори го мързеше да надига глава от радиостанцията си. По едно време нещо в слушалките му пропука и той подскочи от изненада.

— Фараон! Тук Доли. Приемаш ли?

От вълнение едва отговори:

— Тук Фараон, весели новини ли ми носиш, Доли?

— Очаквам да пристигна след час и тридесет минути — увери го със спокойния си глас и южноафрикански акцент Джени.

— Добре си ни дошъл! — зарадва се Никълъс на съобщението.

Остави микрофона на куката и широко се усмихна на двете чакащи жени.

— Джени идва насам. Ще...

Но така и не довърши изречението си. Радостното му изражение се изтри за секунда и отстъпи място на обзелата го уплаха. Откъм реката се чуха първите изстрели на калашниците, след което по земята се взривиха няколко гранати.

— О, да му се не знае! — изруга Никълъс. — Казвах си аз, че изглежда твърде хубаво, за да се окаже истина. Ного най-сетне пристигна.

Гребна микрофона и заговори, колкото глас имаше:

— Доли! На сцената се появяват горилите. Готви се за екстремни обстоятелства!

— Дръж си горе коронясаната тиква, Фараоне! — отвърна му той, все едно проблемът не го интересуваше особено. — Идвам веднага.

През следващия половин час престрелките по брега на реката непрекъснато се усилваха, докато накрая всичко се омести в една безспирна канонада, приближаваща се постепенно към пистата. По всичко изглеждаше, че хората на Мек, разпръснати в дълъг кордон, бързаха да се съберат на къс фронт и да избягат от напора на войската. Хеликоптерът обаче не престана с маневрите си и продължаваше на всеки двадесет минути да вози нови подкрепления. При подобно развитие на събитията нямаше как Ного да не стигне до пистата.

В акациевата горичка бяха останали само двама здрави мъже и това бяха Никълъс и Сапъора. Всички партизани се бяха изнесли към равнината, за да запазят летището извън обсега на противниковите оръжия. Понеже нямаше какво да правят, двамата англичани се заловиха да подреждат сандъците с плячката на едно място, та да им е лесно при товаренето на самолета.

Никълъс не забравяше чувството си за организация и плътно следваше написаните със ситния почерк на Роян бележки по кутиите. От цялата плячка преди всичко останало в самолета трябваше да бъде прибрана златната маска. След нея се нареждаха трите корони: синята, златната и червено-бялата. Стойността на трите сандъка, взети заедно, навярно щеше да надхвърли многократно тази на цялата останала колекция.

Щом свършиха с нареждането на товара, Никълъс отиде при ранените и се разговори с всеки от тях поотделно. Първото, което искаше да им поднесе, бе благодарността за оказаната помощ и жертвоготовност. Предложи им да ги качи на херкулеса, където можеха да получат необходимите медицински грижи. Обеща им, че ако се съгласят с предложението му, веднага щом заздравеят раните им, той лично ще се погрижи за благополучното им завръщане в Етиопия.

Седем от партизаните — тези, които бяха пострадали по-леко и можеха сами да се движат — отказаха да изоставят Мек Нимур. Твърдият им отказ да зарежат борбата беше най-красноречивото доказателство за предаността, която партизаните таяха към своя командир. Останалите се съгласиха да заминат за Европа, но едва след дълги увещания. Всъщност, ако не беше Тесай да ги увери, че Мек

Нимур няма да се обиди с нищо за взетото от тях решение, навярно и те щяха да останат на бойното поле. Щом се договори с партизаните, Никълъс хвана Сапъора на работа и двамата пренесоха носилките с ранените при сандъците. От идването си спомняха къде бе спрял самолетът и гледаха хора и багаж да стоят възможно най-близо до рампата.

— Ами ти? — попита Никълъс Тесай. — Ще дойдеш ли с нас? Като те гледам, ще ти е нужно време да се оправиш.

Тя обаче само се засмя.

— Докато краката ми още могат да ме носят, не се отделям нито за миг от Мек Нимур.

— Мен ако ме питаш, изобщо не разбирам какво му харесваш на тоя старец — пошегува се Никълъс. — Говорих с Мек. Искане да взема със себе си неговия дял от плячката. Казва, че в настоящия момент не може да мисли за излишен багаж.

— Да, знам, двамата с него обсъждахме въпроса. Много по-нужни са парите, които можем да използваме за борбата.

В следващата секунда Тесай се дръпна уплашено встрани и прикри глава с ръцете си. На няколко метра от горичката отекна мощна експлозия и се издигна висок стълб прах. Над главите им засвистяха парчета от шрапнел и се посипаха листа и натрошени клони.

— Света Богородице! Какво беше това? — попита уплашена Тесай.

— Петдесетмилиметрова минохвъргачка — отговори ѝ делово Никълъс. Нито беше помръднал от мястото си, нито дори бе направил жест да се предпази от хвърчащите желяза. — Повече лае, отколкото хапе. Сигурно я е донесъл с последния полет.

— Кога ще пристигне херкулесът?

— Ще трябва да се обадя на Джени да го питам.

Никълъс се зае с радиостанцията, а Тесай тихо пошушна на Роян:

— Вие, англичаните, винаги ли сте толкова хладнокръвни?

— Мен не ме пиши към тях. Аз съм си египтянка и се страхувам, та се не знае — усмихна ѝ се тя приятелски и сложи ръка върху рамото ѝ. — Ще ми липсваш, госпожо Слънце.

— Може би пак ще имаме случай да се срещнем. В по-добри времена...

Горещо я целуна по бузата и я притисна до себе си.

— Надявам се. Надявам се с цялото си сърце тези по-добри времена да настъпят скоро.

В това време Никълъс говореше по микрофона:

— Доли, тук Фараон. Къде се намираш в момента?

— Фараоне, на двадесет минути път сме от целта. Бързаем, колкото можем. Боб ли печете за вечеря или това, което чувам, е минохвъргачка?

— Като си толкова умен, защо не дойде по-рано? — не му беше до шегата. — Горилите вече са завзели южния край на пистата. Трябва да приближиш задължително от север. Вятърът е западен, скоростта му е приблизително пет бала. Както и да кацнеш, ще ти дойде странично.

— Прието, Фараоне. Колко пътници и какъв товар трябва да вземем?

— Пътниците сме трима прави плюс шестима на носилка. Товарът представлява петдесет и две парчета с общо тегло около четвърт тон.

— Че защо трябваше да бия всичкия този път за някакви си джунджурийки?

— Има и друго. В района действа още една летателна машина. Хеликоптер, тип „Джет Рейнджър“, оцветен е в зелено и червено. Вражи, но невъоръжен.

— Прието, Фараоне. Ще ти се обадя пак, когато пристигна.

Никълъс остави слушалките и се върна при двете жени, клекнали до ранените.

— Няма да чакаме дълго — опита се да ги ободри. Трябваше да вика, за да се чуе сред стрелбата и експлозиите. — Тъкмо време за един хубав чай — допълни той и бутна няколко сухи съчки в жарта от снощния огън. Бръкна в чантата си и извади последните пликчета с чай, докато Сапъора наместваше опушеното си канче над огъня.

Понеже имаше само една чаша, трябваше да пият един след друг.

— Най-напред дамите — рече Никълъс и подаде чая на Роян. Тя отпи и изгори устните си.

— Хм, хубаво... — въздъхна, но веднага наостри уши. — Този път съм сигурна, че е Голямата Доли.

Той също се послуша и кимна утвърдително.

— Мисля, че си права. — Стана от мястото си и се върна пред радиостанцията. — Доли, тук Фараон, Чуваме те.

— Пет минути до кацане, Фараоне.

Никълъс огледа дългата писта. Хората на Мек продължаваха да отстъпват. Като змии се промъкваха безшумно между тревите и отвърщаха на стрелбата откъм реката. Ного вече се беше разбързал.

— Побързай, Джени — помоли се тихичко Никълъс, но веднага си възвърна невъзмутимото изражение отпреди малко и отиде при жените. — Имате време да си изпиеите чая. Ще е жалко да го хвърлим.

Шумът от самолетните двигатели вече заглушаваше дори грохота на минохвъргачката. Изведнъж едрото му туловище се показва на хоризонта, толкова ниско над земята, че едва не се закачаше за върховете на дърветата. В сравнение с хеликоптера, който ги беше тормозил цял ден, херкулесът беше направо величествен. Дългите му криле едва се побираха в ширината на пистата. Джени смъкна самолета до земята и тежко се приземи откъм северния край на летището. Веднага превключи перките на обратен ход и под колелата на самолета се вдигнаха кафяви облаци прах.

Голямата Доли мина като на парад пред акациевата горичка и Джени махна на чакащите от кабината. Щом двигателите успяха да убият достатъчно скоростта, пилотите натиснаха спирачките и колелата изскърцаха по пистата. Херкулесът направи пълен завои и се обърна с ревящите си мотори към пътниците и багажа. Още преди да ги е достигнала, рампата започна да се спуска.

Фред вече чакаше на входа на трюма и започна да помага на Никълъс и Сапъора с ранените. За броени минути ги качиха всички в самолета и се заеха с товаренето на сандъците. Дори Роян си избра някоя от по-леките кутии, опря я на гърдите си и се скри вътре.

На по-малко от сто и петдесет метра от самолета избухна мина, половин минута по-късно я последва втора, петдесет метра по-близо до целта.

— Минаха на насочена стрелба — изсумтя Никълъс и грабнал по един сандък под всяка мишница, се завтече нагоре по рампата.

— Вече ни обстрелват — разтревожи се Фред. — Трябва да се махаме. Забравете останалото, качвайте се. Хайде!

Под заслона на акациите бяха останали само четири сандъка и без да обръщат внимание на предупрежденията, Никълъс и Сапъора

хукнаха да приберат и тях. Всеки грабна по два и тичешком се върнаха при самолета. Рампата се беше отлепила от пистата и двигателите на Голямата Доли надаваха своя ужасен рев. Двамата хвърлиха кутиите през отвора, хванаха се за ръба на рампата и се откъснаха от земята. Никълъс пръв успя да се набере от горната страна на прибиращия се капак и помогна на Сапъора да го последва.

Когато се обърна към пистата, между дърветата бе останала само Тесай.

— Кажи довиждане на Мек от мен — извика ѝ той през отвора.
— Хиляди благодарности за всичко.

— Знаеш как да се свържеш с нас — изкрещя тя с пълно гърло, за да я чуе.

— Довиждане, Тесай — обади се и Роян, но гласът ѝ се изгуби сред шума на моторите.

Вихърът от перките беше вдигнал нови облаци прах и Тесай закри лице, за да прикрие очите си. Рампата се прибра и я скри от погледите на хората в самолета.

Никълъс хвана Роян за рамото и я отведе към предния край на товарния трюм при пътническите седалки.

— Вържи си колана! — нареди ѝ и надникна в пилотската кабина.

— Вече си мислех, че искаш да останеш — поздрави го Джени, но дори не вдигна глава от таблото. — Дръж се здраво! Потегляме.

Никълъс се хвана за облегалката на първия пилот, докато Джени и Фред заедно бутаха двойната ръчка между тях. Голямата Доли набра скорост и бързо се насочи към края на пистата.

Никълъс погледна през рамото на приятеля си и забеляза размазаните силуети на войниците, облечени в маскировъчни униформи. Бяха се скрили в храстите до самата писта и щом самолетът мина покрай тях, започнаха безразборна стрелба подир него.

— Ако си мислят, че с коркови тапи ще постигнат нещо — изсумтя пренебрежително Джени. — Голямата Доли си е имала работа с къде-къде по-големи калпазани. — И отлепи херкулеса от земята.

Стрелнаха се над главите на неприятеля и пилотът насочи самолета към небесните висини.

— Уважаеми пътници, добър ден. Добре дошли на борда на „Африкеър“. Благодаря, че избрахте услугите на нашата компания.

Извършваме чартърен полет от аерогара Розейрес до Малта — започна да се шегува по микрофона той, но изведнъж възкликна: — Хо-хо, откъде пък се взе това писанче?

Точно пред тях джет рейнджърът се беше издигнал над гъстата растителност близо до Нил. Хеликоптерът се беше обърнал с опашката си към тях и пилотът навярно не беше забелязал приближаващия херкулес; иначе нямаше все тъй безгрижно да набира височина точно пред носа му.

— Сто и петдесет метра от обекта, скорост сто и десет бала — погледна към таблото пред себе си Фред и предупреди баща си, докато не е станало късно. — Не сме набрали достатъчно височина да завием.

Хеликоптерът беше толкова близо, че Никълъс различаваше фигурата на Тума Ного на предната седалка. Лъскавите му очила отразяваха слънчевата светлина и му придаваха отдалеч вид на слепец. Дори те обаче не можеха да прикрият ужаса, който се изписа по тъмното му лице. Може би за стотни от секундата, преди да е станало твърде късно, пилотът на хеликоптера извърна машината си на сто и осемдесет градуса, за да се размине с носа на самолета. Сблъсъкът изглеждаше вече неизбежен, но като по чудо лекият, маневрен вертолет успя да се преобърне и да пропадне точно под херкулеса, който се канеше да го помете. Тримата в пилотската кабина едва-едва усетиха как двете летящи тела се докосват и после всичко отмина.

И все пак рязката маневра се оказа твърде сложна за пилота на хеликоптера, който застрашително се наклони с носа си към земята. Голямата Доли безгрижно продължаваше по пътя си към облаците, но джет рейнджърът остана да се бори с гравитацията на сто и двадесет метра от земята. Машината постоянно губеше височина и й оставаха някакви си петдесет-шестдесет метра, преди да е станало фатално късно. В този миг обаче крехкият хеликоптер попадна в турбулентната дияра на херкулеса. Двигателите на самолета вървяха с мощност от четири хиляди и деветстотин конски сили и за малкия вертолет просто не оставаше възможност за измъкване.

Като сухо листо, подхванато от есенния вятър, хеликоптерът се завъртя на няколко пъти безпомощно из въздуха, и се заби с все сила в земята. Дори в момента на удара перката на рейнджъра се въртеше на пълни обороти. Под тежестта на машината крехкият фюзелаж се намачка като станиол за печене на фурна и Ного напусна света на

живите още преди горивото в резервоарите да се е запалило и разбитият вертолет да избухне.

Когато Джени най-после набра достатъчно височина да завие, той плавно насочи Голямата Доли по курса ѝ на север. Тримата в пилотската кабина извърнаха глави назад и погледнаха зад крилото на самолета. Над пистата се издигаше черен стълб от дим и вятърът едва сега започваше да го разнася из африканското небе.

— Нали каза, че хеликоптерът бил вражи? — попита Джени. — Значи по-добре те, отколкото ние.

Пилотът насочи Голямата Доли по курса ѝ на север и самолетът полетя над безкрайната пустош на Суданската долина, а Никълъс се върна при останалите в голямата кабина.

— Да наместим ранените по-удобно — предложи той.

Сапъора и Роян разкопчаха предпазните си колани и заедно с него отидоха при партизаните. В бързината шестимата ранени бяха оставени по пода на самолета.

Скоро обаче Никълъс се отдели от групата и застана пред добре заредения килер зад пилотската кабина. От единия от рафтовете си избра студена консервирана супа, а от хладилника извади пресен хляб, нарязан фабрично на филийки. Докато водата за чая вреше, той се разрови из чантата си и извади найлоновия плик с лекарствата. Отвори едно от шишенцата и изсипа пет таблетки в дланта си.

Скри се отново в килера и стри таблетките на прах. След това изля от врялата вода в две от порцелановите чаши на Джени, пусна пликчетата за чай и изсипа белия прах. Разбърка внимателно и доволно потри ръце. Колкото и да се правеше на египтянка, у Роян течеше твърде много английска кръв в жилите, за да откаже един освежителен чай.

След като поднесоха на ранените супа и хляб с масло, тя прие с радост чашата горещ чай, която ѝ предложи. Докато двамата със Сапъора шумно сърбаха, Никълъс ги изостави и отиде в пилотската кабина.

— По кое време ще стигнем египетската граница? — попита той.

— След четири часа и двадесет минути — уведоми го Джени.

— Има ли някакъв начин да не навлизаме в египетското въздушно пространство? — подхвърли ненадейно.

Джени толкова се изненада от въпроса, че се извъртя на седалката си да го погледне по-добре.

— Е, винаги мога да свърна на запад и да посетя полковник Кадафи. Това, че ще изгубим поне седем часа, разбира се, не е от значение, пък като ни свърши бензинът, ще кацнем на почивка в Сахара. — Той смигна на приятеля си и го изгледа изпитателно. — Кажи, момче, какво те вдъхнови да ми зададеш толкова глупав въпрос?

— Нищо особено, просто ей тъй за разнообразие.

— Доста странен начин да си разнообразяваш живота — смъмри го Джени. — Има неща, с които не бива да се шегуваме.

Никълъс го потупа по рамото.

— Забрави.

Когато се върна в голямата кабина, Сапъора и Роян бяха поседнали на две от сгъваемите койки, закачени за стената. Празната чаша на Роян стоеше на пода в краката ѝ. Никълъс седна до нея и тя протегна ръка да пипне окървавената превръзка под устата му.

— Няма да е зле да те прегледам.

Свали почервенелия парцал от лицето му и с умелите си хладни пръсти започна нежно да опипва възпалената му кожа. Промитата рана със спирт и сложи лепенка отгоре ѝ. Оставил се на лекарските ѝ манипулации, Никълъс се чувстваше доста гузен.

Пръв изпита ефекта от погълнатото приспивателно Сапъора. Без да каже нищо, той се изпъна на леглото и затвори очи. Скоро тихото му хъркане огласи помещението. Няколко минути по-късно и Роян се отпусна лениво на рамото на приятеля си. Той я изчака да заспи дълбоко, намести я върху възглавницата и вдигна краката ѝ от пода на койката. За всеки случай дори я зави с одеялото. През цялото време тя не помръдна и той дори се уплаши да не е прекалил с дозата.

Най-накрая се реши да я целуне по челото.

— Как бих могъл да те мразя? — прошепна той на нечуващото ѝ ухо. — Каквото и да сториш, вече ми е невъзможно да не те обичам.

Отиде до тоалетната и залости вратата зад себе си. Имаше достатъчно време. Двамата щяха да хъркат още поне няколко часа, а Джени и Фред бяха като вързани за командното табло, пък и си бяха пуснали любимата касетка с гласа на Доли Партън.

Никълъс свърши със задачата и веднага погледна към часовника си. Оказа се, че операцията му е отнела цели два часа. Пусна капака на тоалетната чиния и грижливо си изми ръцете. Огледа тясното помещение и отключи.

Сапъора и Роян лежаха, както ги беше оставил, и нямаха намерение скоро да се събуждат. В пилотската кабина Фред свали слушалките и му се усмихна съучастнически.

— Това е то, нилската вода. Като те хване разстройството, можеш да си прекараш часове в клозета. Даже се изненадвам, че е останала плът по тялото ти.

Никълъс се направи, че не разбира намека, и отново се надвеси над главата на Джени.

— Къде се намираме?

Джени забодѐ дебелия си показалец в някаква точка от картата, разгъната пред корема му.

— Още малко и ще се измъкнем — успокои той клиента си. — След час и двадесет минути минаваме границата.

Никълъс обаче нямаше работа и остана да прави компания на скучаещите пилоти. Най-сетне дойде заветният миг, когато Джени трябваше да изиграе поредната си роля. Грабна микрофона на радиостанцията и заговори на близката контролна кула.

— Ало, Абу Симбел! — избоботи той на арабски с подчертан катарски акцент. — Тук е Зулу-Вино-Униформа-Пет-Нула-Нула.

Дълго време обаче никой не му отговори. Джени чакаше, чакаше и накрая отбеляза:

— Оня хубостник сигурно си е довел някоя в кулата и сега го чакаме да си обуе гащите.

Чак на петото му повикване се чу отговор от летището в Абу Симбел. При започналия разговор Джени отново се захвана да измисля врели-некипели и да се прави на неориентиран арабин от Персийския залив.

След пет минути разпавии диспечерът най-накрая го пусна да върви на север, но изрично го предупреди „да се обади отново при Асуан“.

Още един час продължиха да летят без проблеми, но нервите на Никълъс бяха изопнати до крайност.

Изведнъж, без всякакво предупреждение, пред носа на Голямата Доли просветна сребърна стрела. Изпод херкулеса се беше появил боен изстребител, който мина почти отвесно пред очите на тримата мъже в кабината. В следващия миг още два го последваха и от опасната близост Доли едва не попадна в дирите им. Друго, освен да напсува безумните пилоти, Джени не можа да се сети.

Всички добре познаваха модела на изстребителите — МИГ 21 — с цветовете на египетските военновъздушни сили. Под крилата им заплашително висяха ракети „въздух-въздух“.

— Неидентифициран самолет! — изрева Джени в микрофона. — Следваш опасен курс. Представи се.

Тримата в кабината се обръщаха и се опитваха да проследят движението на египтяните. Трите изстребителя почти излязоха от видимост, когато промениха посоката си и в бойна формация се приближиха повторно към тях.

— ЗВУ 500. Тук е Червеният вожд от военновъздушните сили на египетската народна армия. Ще следваш заповедите ми.

Джени погледна с недоумение Никълъс.

— Станала е някаква голяма грешка. Как са успели да ни подушат?

— По-добре слушай какво ти казва човекът, татко — посъветва го с тъжен глас Фред. — Иначе ще ни гръмнат, та окото им няма да мигне.

Джени вдигна рамене и с траурен тон заговори по радиото:

— Червен вожд. Тук е ЗВУ 500. Ще сътрудничим. Кажете исканията си.

— Новата ти посока е 053. Изпълнявай незабавно!

Джени обърна Голямата Доли на изток и погледна картата си.

— Асуан! — възкликна той и едва не заплака от скръб. — Египтяните ни отвеждат към Асуан. По дяволите, поне да ги предупредя, че на борда имаме ранени.

Никълъс отиде при леглото на Роян и я събуди. Приспивателното продължаваше да действа и тя едва се довлочи до тоалетната. Все пак, когато след десет минути се показа отново на вратата, беше със сресана коса и изглеждаше освежена. Той се успокои, че „лекарството“ му не е довело до нежелани последици.

За сетен път Нил се показва насреща им заедно с града Асуан, прострял се по двата му бряга в близост до първия праг и огромния язовир „Гамал Абдел Насър“. Насред реката като голяма зелена риба плуваше живописен остров.

Този път в слушалките заговори гласът на военния диспечер на летището. Без да се отклонява от получените заповеди, Голямата Доли се насочи с достойната походка на възрастна дама към макадамовата писта. Трите изстребителя повече не се забелязваха, но присъствието им се издаваше от сбитите съобщения по радиото, с които предаваха пленниците на разпореждането на наземния контрол.

Херкулесът прелетя над оградата на летището и колесниците му се докоснаха до земята. В слушалките се чу гласът на диспечера:

— Завийте при първото отклонение вдясно.

Джени се подчини, дръпна се встрани от пистата за кацане, а насреща му светна табелата върху малък автомобил. Едно над друго, на английски и арабски, беше написано: „Следвай ме“.

Колата доведе самолета пред няколко самолетни хангара, боядисани в маскировъчни цветове. Там чакаха няколко души от персонала, облечени в униформи цвят каки, които със слънчогледите си ориентираха пилотите къде да спрат. Щом Джени натисна спирачките и Голямата Доли се установи на едно място, изневиделица на пистата се появиха четири леки танка, които наобиколиха големия самолет и заплашително обърнаха оръдията си към него.

Джени продължаваше да получава нареждания по радиото. Изключи двигателите и спусна рампата. Откакто бяха кацнали, никой в пилотската кабина не беше отронил дума. Всички се бяха скупчили на едно място и с тъжни погледи сезираха през голямото стъкло.

След танковете беше ред на елегантен бял кадилак да се доближи откъм портата, ескортиран от въоръжени мотоциклетисти и следван от военна линейка и товарен камион. Цялото шествие се запъти към самолета и се строи неподвижно пред спуснатата рампа. Шофьорът на лимузината пъргаво скочи да отвори задната врата, откъдето излезе важен господин, облечен много стилно. Отдалеч си личеше, че е клечка, свикнал да се държи непринудено при подобни тържествени случаи. Беше в светъл костюм, носеше бели обувки, сламена шапка и тъмни очила. Преди да стъпи на рампата, зад гърба му бързо дотичаха двама секретари.

Господинът свали тъмните си очила и ги пхна в горния джоб на самото си. Забелязвайки Роян, широко ѝ се усмихна и вдигна шапката си за поздрав.

— Доктор Ал Сима... Роян! Ти успя. Поздравления!

Пое ръката ѝ и горещо я стисна. Без да я пуска, насочи вниманието си към Никълъс.

— Вие трябва да сте сър Никълъс Куентън-Харпър. Отдавна чаках с нетърпение мига на срещата ни. Би ли ни представила един на друг, Роян?

Тя така и не посмя да погледне Никълъс в очите, докато го запознаваше с мъжа до себе си.

— Мога ли да ти представя негово превъзходителство Аталан Абу Син, министър на културата и туризма на Египет.

— Можеш — изрече хладно Никълъс. — Каква неочаквана чест, господин министре.

— Бих искал да ви изразя сърдечните благодарности от страна на президента и целия народ на Египет за това, че върнахте на страната тези ценни реликви, останали от древната ни, но славна история.

И с широк жест показва сандъците край себе си.

— Моля ви, нямаше нужда — отвърна му той, но през цялото време нито за миг не сваляше очи от Роян. За да не срещне погледа му, тя упорито стоеше наполовина извърната спрямо него.

— Напротив, има. Нещо повече, сър Никълъс, ние смятаме да разгласим пред целия свят нашата признателност за извършеното от вас. — Абу Син продължаваше да се усмихва непринудено, сякаш се намираше на градинско парти. — Ние добре си даваме сметка какви материални разходи е трябвало да поемете за реализирането на смелата експедиция и не бихме искали благородната кауза, на която сте се посветили, да накърни личното ви финансово състояние. Доктор Ал Сима ми каза, че експедицията за откриването на тези съкровища е струвала на джоба ви четвърт милион лири стерлинги.

И за да не изглежда голословен, министърът бръкна във вътрешния си джоб, откъдето извади някакъв плик. Почтително го подаде на Никълъс.

— Това е банков ордер, издаден от Централната египетска банка. Не може да бъде изет и е платим навсякъде по света. Сумата му възлиза на 250 000 лири стерлинги.

— Много щедро от ваша страна, ваше превъзходителство. — Никълъс дори не пожела да прикрие иронията си, прибирайки чека в джоба на ризата си. — Предполагам, че дължа това единствено на доктор Ал Сима?

— Разбира се — поклони се Абу Син в нейна посока. — Роян има изключително високо мнение за вас.

— Дали? — промърмори под носа си той и продължи да се взира с безизразния си поглед в лицето ѝ.

— Има обаче още една награда за вас и тя е по идея лично на президента на републиката.

Абу Син щракна с пръсти и един от секретарите му пристъпи напред с малка кожена кутийка в ръце. Отвори я и я подаде на министъра.

В кутийката, върху червено кадифе, лежеше великолепен орден. Представляваше звезда, инкрустирана с перли и малки, четвъртити диаманти. В центъра на звездата стоеше златен лъв.

Абу Син извади звездата от кутията и застана пред Никълъс.

— Награждаваме ви с орден „Велик лъв“ на Египет, първа степен — обяви той на всеослушание и окачи алената панделка около врата му. Звездата изглеждаше не на място върху мръсната риза на Никълъс, променила хиляда пъти цвета си от пот, прах и речна кал.

Най-накрая министърът се отдръпна встрани и даде знак на армейския полковник, който през цялото време бе стоял мирно пред рампата. За секунди цял отряд от униформени мъже се качи в самолета. Изглежда войниците бяха получили заповедите си предварително, защото нито за миг не се суетиха. Най-напред вдигнаха от земята носилките с ранените етиопски партизани.

— Радвам се, че пилотът ви има съобразителността да ни съобщи по радиото за ранените пътници. Бъдете уверени, че те ще получат всички необходими медицински грижи — обеща Аталан Абу Син, докато ранените биваха откарвани в чакащата линейка.

Войниците скоро се върнаха обратно в самолета и започнаха да изнасят металните сандъци по рампата. Всеки от тях бе качен на полагащото му се място в камиона. Само за десет минути Голямата Доли беше опразнена. Върху натоварения камион беше хвърлено дебело брезентово платнище, вързано с няколко здрави въжета.

Ескортът от въоръжените мотоциклетисти се строи около машината и те пуснаха сирените си, за да я изведат от летището.

— Е, сър Никълъс — подаде любезно ръка за сбогуване Абу Син. Англичанинът си придаде израз на душевно примирение и силно я стисна. — Съжалявам, че така ви отбих от пътя ви. Зная, че сигурно бързате да се приберете у дома, затова повече няма да ви задържам. Дали не бих могъл да ви услужа с нещо преди тръгване? Имате ли достатъчно гориво?

Никълъс погледна Джени, който вдигна рамене.

— Керосин си имаме, господине. Покорно благодаря.

Абу Син се обърна отново към Никълъс.

— Възнамеряваме да построим специална пристройка към музея в Луксор, в която да съхраняваме всички находки от гробницата на Мамос. Когато всичко бъде готово, ще получите лична покана от страна на президента Мубарак да присъствате в качеството си на почетен гост на церемонията по откриването. Доктор Ал Сима, за чието назначаване на поста директор на Отдела по антично изкуство съм сигурен, че вече сте научили, ще поеме всичко по уреждането на музея. Сигурен съм, че когато се върнете отново при нас, тя ще бъде щастлива заедно да обиколите донесената с толкова усилия сбирка.

И накрая се поклони към Сапъора и двамата пилоти.

— Господ да ви пази — рече им той и слезе от самолета.

Роян понечи да го последва, но Никълъс тихо я повика:

— Роян!

Тя застина на мястото си и с видимо нежелание се обърна назад. За пръв път, откакто започна разговорът с министъра, очите ѝ се срещнаха с тези на Никълъс.

— Не го заслужавах — каза ѝ на прощаване той и с известна емоция забеляза в очите ѝ сълзи.

С треперещи устни и сподавен глас тя му отвърна:

— Съжалявам, Ники, но ти все трябваше да разбереш, че не съм крадец. Всичко това принадлежи на Египет, не на теб или на мен.

— Значи всичко, което мислех, че съществува между нас, е било лъжа? — попита я направо.

— Не! — отрече Роян. — Аз...

И млъкна, без да е довършила изречението си. Хукна надолу по рампата и излезе на ярката слънчева светлина. Шофьорът на

лимузината я чакаше пред отворената задна врата. Без да погледне повече назад, жената се шмугна на седалката до Абу Син и кадилакът тържествено се насочи към портата.

— Я да се махаме по-скоро оттук, преди тези да са си наумили друго — предложи Джени.

— Каква прекрасна идея! — съгласи се мрачно Никълъс.

Излитайки отново в открито небе, от контролната кула им осигуриха директна линия на север към Средиземно море. И четиримата — Джени, Фред, Даниъл и Никълъс стояха заедно в тясната пилотска кабина и наблюдаваха безучастно дългата зеленикава змия, която си пробиваше път през пустинята оттатък дясното крило на самолета.

Докато летяха над Египет, почти никой не проговори. Само по едно време Джени тихичко отбеляза:

— Предполагам, трябва да кажа сбогом на хонорарчето си?

— Аз самият в никакъв случай не бях тръгнал само за пари — рече Сапъора, — но все пак на този свят без тях не се живее. Децата искат нови дрешки.

— А някой не иска ли чаша чай? — попита Никълъс, все едно не говореха на него.

— Би ми дошло добре — кимна Джени. — Е, не толкова добре, колкото шестдесетте бона, за които бяхме говорили, но пак става.

След няколко часа полет се озоваха над бойното поле при Ел Аламейн. Дори от шест хиляди метра височина ясно се различаваха двата монумента: единият в памет на загиналите съюзнически войски, другият — на падналите германски войници. Нататък започваше синьото море.

Никълъс изчака египетският бряг да се изгуби напълно зад хоризонта и издаде тиха, но продължителна въздишка.

— Ех, вие, неверници — укори той приятелите си. — Кога не съм си удържал на обещанията? Всеки ще си получи парите, и то до стотинка.

Тримата го зяпнаха в недоумение и най-накрая Джени попита:

— Как?

— Я ела да ми помогнеш, Сапъоре — повика той другаря си вън от кабината. Джени също не издържа на напирещото любопитство, предаде управлението на сина си и последва двамата англичани в тоалетната.

Докато Сапъора и Джени стояха безмълвни зад вратата на тоалетната, Никълъс извади от джоба си един многофункционален инструмент и вдигна капака на тоалетната чиния. Джени широко се ухили, защото се сети какво ще последва. Както очакваше, Никълъс се наведе над чинията и започна да развива невидимите винтове на ламаринения капак към скривалището. Собствениците на Голямата Доли бяха хем крадци, хем контрабандисти, затова си бяха дали доста труд да измислят и монтират тайници по големия ѝ корпус. Ако знаеше къде да ги търси, човек можеше да използва поне десетина подобни местенца, за да скрие забранените стоки от погледите на митничарите.

Когато навремето Никълъс и Джени бяха бягали от Либия, бронзовите скулптури на Ханибал бяха пренесени тъкмо в скривалището зад тоалетната чиния. Идеята да сложат най-големия си тайник тъкмо там, бе, че поклонниците на Аллах са чистоплътни люде и не обичат да се врат в чуждите тоалетни.

— Значи затова кисна два часа тук — засмя се Джени, когато той повдигна капака и му го подаде. Усмивката обаче скоро отстъпи място на огромно изумление — Никълъс бръкна в дупката и внимателно извади някакъв странен предмет. — Боже мой, какво е това чудо?

— Синята корона, която египетските фараони са носили на война — обясни му и я подаде на Сапъора. — Остави я на леглото, но гледай да не се изтърколи.

И отново пъхна ръка в тайника.

— А това е златният немес — рече и прехвърли безценната вещ на Джени. — Следва двойната червено-бяла корона, символизираща двете египетски царства. А това тук е златната погребална маска на фараон Мамос. Последна по ред, но не и по значение е дървената фигурка, изобразяваща писаря Таита.

Реликвите бяха наредени една до друга на сгъваемата койка и тримата се построиха пред нея в почтително мълчание.

— Веднъж ти помогнах да откраднеш два барелефа. Втори път откъсна разни бронзови статуетки — изброяваше Джени. — Тия чудесии обаче бият и едните, и другите.

— Но тогава... — сети се да попита Даниъл. — Тогава какво имаше в сандъците, които египтяните свалиха в Асуан? Как така не разбраха измамата?

— Ами харизах им двадесет и пет литра тоалетни химикали и шест компресора с кислород — издаде хитринката си Никълъс. — Да има какво да носят момчетата.

— Здравата си ги изиграл — засмя се Сапъора. — Но как, по дяволите, разбра, че Роян смята да ни предаде?

— Тя беше права, когато каза, че не била крадец. Цялата комбина противоречеше на характера ѝ. Тя е... — спря за миг, за да намери точната дума — твърде порядъчна и честна. Няма нищо общо с останалата част от бандата.

— Благодаря за комплимента — отсече сухо Джени. — И все пак, за да я заподозреш, трябва да си имал други основания.

— Да, естествено. Първото съмнение ме обзе още при завръщането ни от Етиопия. Това, че веднага отлетя за Кайро — имаше нещо съмнително в цялата работа. Тогава започнах да се досещам накъде вървят нещата. Но подозренията ми се оправдаха напълно, когато научих, че чрез Тесай се е свързала с египетското посолство в Адис Абеба. Беше ясно, че е предупредила властите за датата на връщането ни.

— Гадна кучка! — процеди през зъби Джени.

— Хей, я не така! — скара му се Никълъс. — Роян е почтена, честна и патриотично настроена млада жена. Има топло сърце и...

— Добре, добре! — смигна Джени на Сапъора. — Извини ме, изпуснах се.

На голямата полирана маса от орехово дърво стояха изложени короните на египетските фараони. И все пак не всички, а само две от тях. Сър Куентън-Харпър ги беше сложил върху оригинални мраморни бюстове от епохата на ранната империя, които бе взел назаем за целта от един цюрихски търговец. Двамата се познаваха отдавна и често въртяха сделки помежду си. Щорите на просторната зала за конференции бяха дръпнати, а осветлението така подбрано, че короните да бъдат показани откъм най-красивите им страни.

Специално за срещата беше наел комфортно помещение на десетия етаж в сградата на банка „Льоу“ на Банхофщрасе.

Докато чакаше поканения гост, Никълъс на няколко пъти се увери, че всичко в залата е както трябва. Накрая застана пред високото огледало и затегна възела на вратовръзката си с емблемата на колежа в Сандхърст. Вече бяха извадили шевовете от брадата му. Мек Нимур беше свършил прекрасна работа и белегът почти не загрозяваше лицето на приятеля му. Костюмът на Никълъс беше ушит от частния му шивач на Савил Роу. Платът беше на бяло и светлосиво райе и понеже беше носен поне няколко пъти, бе приел ролята да се появява само при по-неофициални случаи. Единствената новост в облеклото на Никълъс бяха лъскавите му обувки, шити по мярка в „Лоб“ на Сейнт Джеймсиз Стрийт.

Вътрешният телефон тихичко избръмча и той вдигна слушалката.

— Някой си господин Уолш иска да ви види, сър Куентън-Харпър — обади се гласът на девойката, която посрещаше клиентите във фойето на партера.

— Ако обичате, поканете го да се качи.

Още при първото позвъняване на вратата Никълъс отвори. На прага стоеше Уолш, който изпитателно го изглежда.

— Надявам се да не сте ми изгубили излишно времето, Харпър. Прелетях няколко хиляди километра заради вас.

Никълъс се беше обадил само преди тридесет часа в ранчото му в Тексас и явно бе успял да предизвика голям интерес, щом като богатият американец се бе качил веднага на фирмения си самолет.

— Не съм Харпър, а Куентън-Харпър — напомни му.

— Добре де, Куентън-Харпър, без излишни приказки. — Гостът беше видимо изнервен. — Какво сте ми приготвили?

— И аз много се радвам да ви видя отново, господин Уолш. — Домакинът трябваше да бъде любезен за двамата едновременно. — Влезте.

Американецът прекрачи прага на залата. Беше висок мъж с широки, кръгли рамене. Бузите му се бяха сбръчкали и висяха от двете страни на устата му, губеща се под големия, крив нос. Както държеше ръцете си зад гърба, той силно напомняше на застаряващ бейзболист.

Според списание „Форбс“ личното му състояние се изчислявало на милиард и седемстотин милиона долара.

Двама души го последваха през вратата. Никълъс познаваше и единия, и другия. Кръгът на почитателите на антики по света не беше особено широк и всички се знаеха, макар и само по име. Днес Уолш беше взел със себе си професора по древна история в Далаския университет — катедрата зависеше изцяло от материалната помощ на богатия тексасец — и един от най-известните и уважавани търговци на антики в Съединените щати.

Изведнъж забързалият се Уолш се закова на място и двамата му придружители се блъснаха в гърба му. Той обаче сякаш дори не усети.

— Да му се не знае! — промълви тихо, но колкото и да си придаваше спокоен вид, веднага се забелязаха огнените искрици в очите му. — Това фалшификати ли са?

— Колкото бяха фалшификати статуетките на Ханибал и барелефът на Хамурапи. Не си спомням да сте подавали рекламации.

Уолш се приближи до експонатите със същата стъпка, с която в неделя ден би отишъл в църквата да получи причастие.

— Трябва да са открити наскоро — промълви той. — Иначе щях да знам за съществуването им.

— Току-що са извадени от земята — увери го Никълъс. — Вие сте първият, на когото ги показвам.

— *Мамос* — прочете царския картуш върху уреуса на златната корона. — Значи слуховете се оказват истина. Открили сте нова гробница.

— Ако може да се нарече ново нещо, построено преди четири хиляди години.

Уолш и съветниците му наобиколиха масата и впиха жадни погледи в двете корони. И тримата стояха бледи и безмълвни все едно се страхуваха да не обидят светините.

— Оставете ни насаме, Харпър — най-сетне се осмели да каже Уолш. — Ще ви повикам, когато обмисля нещата.

— Можете да ме наричате сър Никълъс — подметна домакинът, преди да излезе. Вече знаеше, че води играта.

— Ако обичате, сър Никълъс, оставете ме да поговоря насаме със съветниците си — помоли го той.

Час по-късно Никълъс се върна в залата за събрания. Тримата му гости бяха насядали около голямата маса, сякаш се страхуваха някой да не ги откъсне от двете корони. Уолш даде знак на придружителите си и те, колкото и да не им се искаше, станаха от местата си да се оттеглят в коридора.

Вратата се затвори зад гърбовете им и Уолш нервно попита:

— Колко?

— Петнадесет милиона щатски долара — отговори му англичанинът.

— По седем и половина на парче?

— Не, по петнадесет на парче. Тридесет милиона общо.

Уолш се отдръпна ужасен на стола си.

— Вие да не сте луд?

— Някои хора и такъв биха ме нарекли — съгласи се Никълъс.

— Да се съгласим на средното положение — предложи тексасецът. — Двадесет и два и половина.

Но той поклати глава.

— Не се приема.

— Бъдете разумен, Харпър!

— Благоразумието никога не е било от качествата, с които се гордея. Съжалявам.

Уолш стана от стола.

— И аз съжалявам. Може би следващия път, Харпър.

Отново прибра ръце зад гърба и се насочи към вратата. Преди да я отвори, Никълъс го повика:

— Господин Уолш!

Той се обърна като на пружина.

— Да?

— Следващия път можем да си говорим на „ти“ като стари приятели.

— Това ли искахте да ми кажете?

— Да. Какво друго? — изгледа го, сякаш не разбираше.

— Да ви вземат мътните — предаде се Уолш и се върна при масата. Отпусна се отчаяно на стола срещу него. — Да ви вземат и мътните, и рогатите! — Въздъхна и присви устни в нервна гримаса. — Добре. Как искате парите?

— На два отделни ордера по петнадесет милиона.

Уолш вдигна слушалката на телефона и с печален глас се обърна към девойката от рецепцията:

— Ако обичате, помолете главния счетоводител господин Монфльори да се качи при нас.

Никълъс седеше зад бюрото си в кабинета на Куентън парк. От известно време беше вперил поглед в гоблена на отсрещната стена. Паното произхождаше от някое от католическите абатства, разрушени от Хенри VIII през 1536 година, и дядо му го беше купил преди почти цял век, но той отскоро го бе окачил в кабинета си.

По едно време бръкна в горното чекмедже на бюрото си и натисна скрития бутон за електрическата система. Част от гоблена изведнъж се отлепи от останалата и зад нея тихо се откри дебелото армирано стъкло на новата витрина, поставена в стената. Едновременно с това се запалиха и прожекторите на тавана и лъчите им осветиха експонатите зад стъклото. Толкова умело бяха разположени светлините, че дори не се отразяваха в стъклото да дразнят окото на зрителя. Вместо това в пълното си великолепие се разкриваха златната погребална маска на Мамос и двойната корона на обединеното царство.

Той си наля уиски в кристалната чаша пред себе си и докато го опитваше с език, за пореден път усещаше сладостта от чувството за собственост. Скоро обаче вътрешният му глас се обади, че нещо липсва. Вдигна дървената фигурка на Таита, която стоеше на бюрото му, и тихичко ѝ заговори, все едно се обръщаше към истинския човек, изобразен на нея.

— Ти си познавал истинската тежест на самотата, нали? — питаше Никълъс древния египтянин. — Знаел си какво значи да обичаш човек, когото никога не ще имаш до себе си.

Остави фигурката на мястото ѝ и надигна слушалката на телефона. Набра международен разговор и изчака сигнала „свободно“ да иззвъни три пъти, преди нечий мъжки глас да му отговори на арабски:

— Тук е кабинетът на директора на отдел „Антично изкуство“. С какво мога да ви бъда полезен?

— Може ли да говоря с доктор Ал Сима — помоли Никълъс също на арабски.

— Ако обичате, не затваряйте. Прехвърлям ви на нейния телефон!

— Доктор Ал Сима на телефона.

Само гласът ѝ го накара да се разтрепери от вълнение.

— Ало, Роян — рече и по настъпилото мълчание позна, че изненадата за нея е била още по-голяма.

— Ти! — промълви накрая Роян. — Не се надявах повече да те чуя.

— Обаждам ти се ей така, да те поздравя за назначението.

— Ти ме измами — тросна му се тя. — Свил си съдържанието на три от сандъците.

— Както е казал мъдрецът, най-лесно се лъжат приятелите... Само те не го очакват. Като че ли ти най-добре се придържаш към принципа...

— И естествено си продал всичко. Носи се някакъв слух, че Питър Уолш бил платил двадесет милиона.

— Тридесет — поправи я. — Но само за синята корона и немеса. Можеш да си ме представиш как си седя в кабинета и гледам третата корона и златната маска във витрината срещу себе си.

— Е, какво, поне можеш да покриеш борchoвете си към Лойдс. Сигурно ти е станало широко около врата.

— Ако щеш ми вярвай, но синдикатът Лойдс, където аз съм „име“, тази година постигна много по-добри резултати от предвижданията. В крайна сметка за фалит не е могло да става и дума.

— Както би казала майка ми да ти имам проблемите.

— Половината вече отиде за Мек Нимур и Тесай.

— Е, поне имаш оправдание — в гласа ѝ ясно личаха враждебните нотки. — Това ли е всичко, за което ми се обаждаш?

— Не, имам да ти съобщя нещо забавно. Твоят любим писател Уилбър Смит даде съгласието си да напише под формата на роман цялата история по откриването на гробницата. Ще нарече книгата си „Седмият папирус“. Би трябвало да излезе в началото на другата година. Ще я получиш и ти с автограф от автора.

— Надявам се поне да черпи фактите от извора — отвърна му сухо тя.

Двамата потънаха в мълчание, ала Роян скоро сложи край:
— Имам купища работа пред себе си. Ако нямаш друго какво...

— Всъщност имам.

— Кажи.

— Бих искал да се омъжиш за мен.

Чу как изведнъж дъхът ѝ секва. Едва след секунди му отговори със съвсем различен тон:

— И защо ти е хрумнала такава странна идея?

— Защото едва сега разбрах колко много те обичам.

Тя отново се умълча, след което тихо каза:

— Добре.

— Какво значи добре?

— Значи добре, ще се омъжа за теб.

— И защо се съгласяваш така лесно със странната ми идея?

— Защото едва сега разбирам колко много и аз те обичам, въпреки всичко.

— От летище „Хийтроу“ излита самолет на „Ер Еджипт“ в пет и половина следобед. Ако тръгна веднага с колата, може да го хвана. Но ще пристигна в Кайро късно.

— Ще те чакам на летището, пък ако ще и цяла нощ.

— Тръгвам тогава! — затвори телефона Никълъс и понечи да отвори вратата. Изведнъж се спря и се върна да вземе дървения Таита от бюрото. — Хайде, дърти мошенико — засмя се той победоносно. — Връщаш се у дома... Като сватбен подарък.

ЕПИЛОГ

Разхождаха се по крайбрежната алея в червеникавия здрач на вечерта. Под тях зелените непроницаеми води на могъщата река криеха тайните на вековете.

Спряха се под руините на големия храм, който Рамзес беше построил в Луксор, може би на същото място, където преди хилядолетия бе стояла огромната ладия на фараон Мамос и бяха стъпвали краката на Таита и неговата красива господарка. Облегнаха се на каменните перила и зареяха поглед из изчезващите в тъмнината хълмове от другата страна на Нил.

Времето отдавна беше изтрило спомена за погребалния храм и голямата алея, построена, за да отведе фараон Мамос по пътя до последния му дом. Други царе бяха строили свои собствени паметници върху техните основи. Никой никога не бе успял да открие гробницата, в която Мамос така и не беше погребан. По всяка вероятност тя се бе намирала в близост до тайния вход към сърцето на скалите, откъдето Дураид Ал Сима беше проникнал в гробницата на царица Лострис, гробница станала известна най-вече с откритите в алабастровите делви десет древноегипетски папируса.

Четиримата дълго време мълчаха и се любуваха на падащата нощ. Вече бяха твърде близки, за да се пазят от тишината. Пред тях минаваше туристическо корабче, забързало се нагоре по течението. Тълпи туристи се бяха струпали по десния борт и дори след десетдневно пътуване по вода продължаваха с все тъй неугасващ интерес да разглеждат красотите на Египет. Екскурзководите им сочеха големия храм на брега и пътниците се мъчеха да видят по-добре на оскъдната светлина колосалните стълбове и издълбаните в камъка изображения на богове и богини. На фона на тихата вечер възбудените им гласове изглеждаха някак жалки и съвсем не на място.

Най-накрая Роян хвана Тесай под ръка и двете жени продължиха нататък. Една до друга те представляваха красива гледка: стройни, млади, с меденокафява кожа и весел смях. Черните им коси се

открояваха като въглени на фона на сивкавите облаци прах, довявани откъм Сахара. Никълъс и Мек ги последваха и всеки замечтано гледаше своята любима.

— И какво стана сега? Ти, железният човек, заклетият шумкар, изведнъж си пренесе дебелия задник в Адис Абеба и се намърда в пухкавите кресла на политиците... Не мога да повярвам, Мек.

— Има време, когато трябва да се бием, и време, когато трябва да строим мира — отвърна му със сериозен тон, но той пак продължи насмешливо:

— Забелязвам, че откакто си навлязъл в новото си поприще, си почнал да се учиш и на подходящите клишета — потупа го по рамото. — И все пак как успя да извършиш подобен скок? От някакъв си разбойнически главатар да станеш изведнъж министър на отбраната?

— Да си призная честно, парите, които ми прати след продажбата на синята корона, ми помогнаха донякъде. С тях успях да си създам връзките, от които имах нужда, за да успея. Но основната причина да ме повикат в правителството бе, че без моето участие никой не може да разчита на демократични избори. В крайна сметка по-добре беше да ме приемат в средите си, отколкото да се правят, че не съществувам.

— Единственото, което не ме радва никак, е, че трябваше да им дадеш до стотинка спечеленото с толкова много труд — укори го Никълъс. — По дяволите, Мек, честни хора като теб нямат шанс всеки ден да получават милиони.

— Аз не съм ги дал на „тях“ — поправи го приятелят му. — Парите отидоха в държавната хазна, където винаги имам начин да ги наглеждам и проверявам за какво се използват.

— И все пак петнадесет милиона долара не са шега работа. Колкото и да ме убеждаваш, за мен това си е чиста проба екстравагантност. Единственото, което одобрявам, е партньорът, когото си си избрал за предстоящите президентски избори.

И двамата се обърнаха към тънкия гръб на Тесай, скрит под буйните ѝ черни къдрици.

— Може и да не ми харесва назначаването ти за министър на отбраната, но пък си казвам, че от Тесай е станало един много чаровен и интересен министър на културата и туризма.

— Само си представи какъв интересен и чаровен вицепрезидент ще има тепърва да става, щом се обявят резултатите от гласуването през август — предвкуси близката победа Мек и в този миг Роян се обърна да им подвикне:

— Нека пресечем улицата.

Никълъс до такава степен се беше вгълъбил в разговора си, че дори не забеляза новата пристройка на луксорския музей за древни изкуства, която се издигаше на отсрещния тротоар. Двете жени изчакаха мъжете си да ги настигнат, всяка взе своя под ръка и се насочиха през платното.

Пресичаха широкия булевард и се пазеха да не бъдат сгазени от конските каруци. Никълъс изведнъж се наведе към Роян и я целуна бегло по бузата.

— Както винаги сте за изхрускване, лейди Куентън-Харпър.

— Карате ме да се изчервявам, сър Ники — изкикоти се тя. — Знаете, че още не съм свикнала да ме наричат така.

Излязоха на отсрещния край на булеварда и се спряха пред централния вход на новия музей. Издаденият покрив се подпираше на големи колони, миниатюрни копия на тези от храма в Карнак. Цялата сграда беше построена от масивни блокове жълт пясъчник, контурите ѝ бяха съвсем семпли. Това обаче създаваше впечатление за известна монументалност.

Роян ги поведе към входа за посетители, каквито все още не пускаха вътре. Президентът щеше да пристигне в понеделник специално за откриването, а Мек и Тесай бяха официални представители на етиопското правителство за тържествената церемония. Пазачите на вратата поздравиха почтително Роян и се затичаха да отворят тежките, обковани с бронз врати пред гостите.

Фоайето бе тихо и прохладно; климатичната инсталация поддържаше постоянна температура за съхраняването на древните уникати. Експонатите бяха подредени в дълбоки ниши в стените, осветлението беше дискретно, но вършеше чудесна работа. Посетителите на музея можеха да се любуват на съкровищата от гробницата на фараона, все едно ги имаха пред себе си вкъщи. Цялата колекция бе подредена на простия принцип всеки следващ експонат да бъде по-зашеметяващ от предишния. Предметите бяха поставени в гнезда от сатен в царския син цвят на Мамос.

Четиримата гости вървяха покрай витрините и почти не смееха да продумат. Когато се обръщаха с въпроси към Роян, тя им обясняваше всичко полугласно. Чудесата, които се разкриваха пред очите им, ги държаха в магически плен и не искаха да ги пуснат. Най-накрая малката група застана пред вратата на последната зала — тази, в която се намираха най-ценните и необикновени предмети във фантастичната колекция.

— И като си помисля, че всичко това е само малка част от цялото съкровище на Мамос — прошепна Тесай. — Колко ли още ценности са останали заровени под водите на Дандера. Толкова е вълнуващо, че чакам с нетърпение кога ще продължим с голямото приключение.

— А, забравих да ви кажа! — възкликна изведнъж Мек и по довольната му усмивка разбраха, че изобщо не е забравил, ами е чакал подходящия момент да съобщи важната новина. — От Смитсониян потвърдиха решението си да спонсорира повторното отбиване на реката и провеждането на нови проучвания в гробницата на Мамос. Цялата експедиция ще бъде под егидата на организацията, както и на правителствата на двете заинтересовани страни — Египет и Етиопия.

— Това са страхотни новини — зарадва се веднага Роян. — Гробницата сама по себе си ще представлява един от най-привлекателните археологически обекти на света, а развитието на туризма ще се отрази добре на етиопския бюджет...

— Нека не избързваме — спря я Мек. — Има едно задължително предварително условие.

Изглежда го едва ли не с ужас и попита разтревожено:

— И какво е това предварително условие?

— Настояват начело на проекта да застанеш ти.

Тя плесна с ръце от вълнение и си придаде хем сериозно, хем шеговито изражение.

— Е, като говорим за предварителни условия, нека знаят, че и аз имам такива.

— Може ли да ги научим? — попита Мек.

— Държа лично да назнача своя помощник при разкопките.

Той прихна да се смее:

— Отсега можем да познаем избаника — и потупа бащински Никълъс по гърба. — Само да се пазиш лакомите му пръсти да не докопат нещо ценно! — предупреди той жена му.

Роян обаче нежно прегърна Никълъс през кръста.

— Не можеш да си представиш колко се е поправил. Веднага ще ви го докажа. — И без да пуска мъжа си, поведе гостите в последната зала.

Мек и Тесай замръзнаха на входа от удивление и онемели впериха поглед в голямата стъклена витрина, поставена в центъра на помещението. В единия ѝ край стоеше червено-бялата корона на Горен и Долен Египет, в другия — златната погребална маска на Мамос, блестяща като огледало на светлината на лампите.

Останал зашеметен няколко минути, Мек най-сетне се отърси от шока. Приблужи се с бавни крачки до бронираното стъкло и погледна надписа върху месинговата пластинка под експонатите: „Дадено за вечни времена от сър Никълъс и лейди Куентън-Харпър“.

Той се обърна на другата страна и изгледа недоумяващо приятеля си.

— И след всичко това ми държиш сметка защо съм жертвал парите си за каузата? Как можа да се откажеш от собствения си дял, Никълъс?

— Не беше никак лесно — призна той с въздишка. — Просто ми беше поставен деликатен ултиматум от една от страните в сегашния ни разговор.

— Не го съжалявайте горкото момче — засмя се Роян. — Ще има дълго време да си харчи милионите, които Питър Уолш му поднесе на тепсия в Швейцария. Нали продаде и златната корона с кобрата? Не можах да го сваря навреме и да го разубедея.

— Достатъчно сме обсъждали личните ми дела — разсърди се Никълъс. — Слънцето залезе и настана време да пийнем. Доколкото си спомням, зад бара в хотела зърнах бутилка „Лафроайг“. Да отидем да видим не съм ли се заблудил.

Хвана Роян под ръка и бързо се запъти към изхода, а Мек и Тесай се усмихваха на смущението му преди малко.

Издание:

Уилбър Смит. Седмият папирус. Том 2

ИК „Ведрина“, София, 1996

ЮАР. Първо издание

Редактор: Пенка Каридова

Коректор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-404-081-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.